

TANÍTÁS
ÉSAIÁS KÖNYVÉBŐL
(II.)

Tartalom

1. VÁLSÁG A MENNYBEN	5
2. KIÁLTÓ SZÓ A PUSZTÁBAN	10
3. MEGLÁTNI A MESSIÁST	15
4. SEGÍTŐ ÉS GONDVISELŐ TEREMTŐ	20
5. TEKINTS A BÁRÁNYRA	25
6. HIRDESSÜK KÖRNYEZETÜNKBEN	31
7. A MARADÉK KÜZDELMEI	36
8. EGYÜTTMŰKÖDÉS A MENNYEL	41
9. TÉGY BIZONYSÁGOT	46
10. LELKEKET MEGNYERNI	52
11. ÁLLHATATOS MISSIONÁRIUSOK	57
12. A VÉGSŐ GYŐZELEM	62
13. A FÖLD UTOLSÓ NAPJAI	67
14. AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁG MEGPILLANTÁSA	72
RÖVIDÍTÉSEK JEGYZÉKE	257

A Szombati Bibliai Tanulmányok naponkénti tanulmányozásának programja kizárólag a Biblián és a Prófétaság Lelkének írásain alapszik, kiegészítő magyarázatok nélkül. A megjegyzések oly röviddek, amennyire csak lehetséges, melyek közvetlen, tömör gondolatokat tartalmaznak. Némely esetben szögletes zárójeleket [ ] alkalmaztunk, hogy biztosítsuk a megfelelő világos összefüggést és a folyamatos olvashatóságot. A forrásrövidítések és egyéb megjegyzések a függelékben találhatóak. Különösen ajánlott a forrásanyagok további tanulmányozása!

ISSN 1584-6830

Édeni Étkek
Vegán konyha
alapjai 1.
(receptes füzet)

Élj egészségesen!
Receptes könyv,
mely 181 vegán
receptet tartalmaz.
Könnyen elkészíthető,
megszokott
ízekkel.

Megrendelhető: 6760 Kistelek Pf.: 3. Tel.: 30/697-2610 E-mail: info@hnarm.hu

ELŐSZÓ

A következő negyedéves *Szombati Bibliai Tanulmány* ismét Ésaiás könyvével fog foglalkozni. Láthattuk az előző negyedévben, hogy Ésaiás prófétának azon dolgok lettek megmutatva, amelyeket nagyon fontos megértenünk ma. Ezeknek többsége földünk történelmének utolsó napjaira vonatkozik. Némi-lyik átível a teremtés előtti időtől az újjáteremtett időig. Egészen széles látókört nyerhetünk e nagyon fontos próféta tanulmányozásával.

Például „Ésaiás negyvenegyedik fejezetétől a negyvenötödik fejezetig Isten teljesen feltárja tervét népével. Tanulmányozzuk ezeket a fejezeteket gondosan, imádkozó lélekkel. Isten nem arra tanítja népét, hogy az Ő bölcsességétől elforduljon, s halandó emberekhez forduljon bölcsességért.” – BL 227.

„Arra utasítottak, hogy népünk figyelmét irányítsam Ésaiás ötvenhatodik fejezetére. Fontos tanítások vannak ebben a fejezetben azok számára, akik az Úr oldalán harcolnak a jó és a gonosz közötti küzdelemben.” – RH June 23, 1904.

„[idézve Ésa 59:13-14] A világ Krisztus első eljövetelekori állapota annak képe volt, amilyen közvetlen második eljövétele előtt lesz. Ugyanaz a gonoszság fog uralkodni. Sátán ugyanazt az ármító hatalmat fogja gyakorolni az emberek gondolkodásán. Képzett képviselőit állítja munkába és hajszol sürgős, erőteljes tevékenységre. Az élet fejedelme elleni küzdelemben az emberi eszközök hadseregét szervezi, hogy megdöntse Isten törvényét, vagyis Isten trónjának alapzatát. Az ősellenfél csodadolgokat fog művelni, kápráztató magyarázatokkal előállni, hogy megerősítse az embereket abbeli hitükben, hogy ő valóban az, aminek mondja magát – a világ fejedelmének; sőt mi több, hogy övé a győzelem. Az Istenhez hűségesekek ellen fogja fordítani seregeit, de noha fájdalmat, nyomorúságot, gyötrelmet okozhat nekik, mégsem tudja beszennyezni lelküket. Bár szenvedést hozhat Isten népére, mint ahogyan Krisztussal is tette, de mégsem érheti el, hogy Krisztus gyermekei közül akár egy is elveszen. Isten népe ezekben az utolsó napokban számíton arra, hogy a harc legnagyobb forgatagába kerülhet bele.” – TII 91.

Életével fizetett Ésaiás prófétai munkájának bátor megvalósításaért. Azon próféták közül volt ő is, akik „szétfűrészeltettek... és mindezek, noha hit által jó bizonyosságot nyertek, nem kapták meg az ígéretet. Mivel Isten mi felőlünk valami jobbról gondoskodott, hogy nálunk nélkül tökéletességre ne jussanak” (Zsid 11:37-40).

„Például vegyétek, atyámfiak, a szenvedésben és béketűrésben a prófétákat, akik az Úr nevében szólottak” (Jak 5:10). Értékeljük nagyra és rejtjük el szívünkbe azokat a próféciákat, amelyek sok szenvedés árán maradtak fenn üdvösségünk érdekében ezen késői időkre

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS Vancouver (Kanada) részére

2016. október 1.
Szombat

Kanada az észak-amerikai kontinens északi részén helyezkedik el. Tíz tartományból és három területből álló föderáció 35 milliós lakossággal. Kanada területe az Atlanti-óceántól a Csendes-óceánig terjed, és északon a Jeges-tengerig 9,98 millió négyzetkilométeren, így a világ második legnagyobb országának helyét betöltve az ösztérületre való tekintettel, és a negyedik helyet elfoglalva a szárazföldet figyelembe véve.

Brit Columbia a nyugati parton lévő tartomány. Legnagyobb városa Vancouver, amely Kanada harmadik legsűrűbben lakott területe. Brit Columbia más területeihez hasonlóan Vancouverben is kevesen látogatják az imaházakat más országokhoz képest. A lakosság nagy része nem vallásos. Az ország vallási felmérése szerint 48,8% nem vallja magát valamilyen hithez tartozónak, hanem ateista és humanista. 36,3% keresztény kategóriába sorolható, mint pünkösdistá, protestáns, és római katolikus. 5,7% buddhista, 2,8% szikhista, 2,2% muzulmán, 1,8% zsidó és 1,4% hindu.

Az országban lévő vallásszabadság nagyon megkönnyíti megbízásunk előmenetelét. Istennek hála érte, hogy egyházi szervezetünket elismerte a kormány és hivatalosan bejegyzett. Szeretnénk, ha a jelenvaló igazság világossága folyamatosan ragyogni tudna itt.

Vancouverben 2012-ben tartottunk evangélicizációt, amelynek hatására sokak figyelmét felkeltettük és rengeteg látogatónk volt programjainkon és összejöveteleinken. 2013 májusától egy evangélikus imaházat bérelünk, ahol minden szombaton istentiszteleteket tartunk, valamint bibliatanulmányokat és tanácsadói segítséget. Természetesen vannak egészségügyi előadásaink is, valamint főzőtanfolyamaink és terjesztjük a keresztény és egészségügyi kiadványokat itt.

Nagyon hiányzik számunkra egy imaház és iroda, amely központként szolgálhatna. Kiadványaink terjesztéséhez is központi hely lehetne. A bérleti díja nagyon magas és anyagi eszközeink pedig alacsonyak. Buzgón fohászunk azért, hogy Úr érintse meg szíveteket a szőlőkertjében, Vancouverben lévő szükséghelyzettel! Kérlek benneteket, hogy legyetek bőkezűek az adakozás összegyűjtésekor, hogy imaház állhasson Isten dicsőítésére Kanada ezen részén! Köszönjük szépen, és az Úr áldjon meg gazdagon minden adományt és adakozót!

Hittestvéreitek Vancouverből.

VÁLSÁG A MENNYBEN

„Meggzúntetem az istentelenek kevélységét, és az erőszakoskodók-
nak gögjét megalázom.” (Ésa 13:11)

„Sátán erődítései nem diadalmaskodhatnak. A harmadik angyal üzenetét
siker koronázza. Ahogyan az Úr seregének Vezére lerombolta Jerikó falait,
úgy arat diadalt az Úrnak törvénytartó népe. Minden ellenálló ellen vereséget
szened.” – BL 193.

Javasolt olvasmány: *Pátriárkák és Próféták, 7-17. (Miért engedte meg Isten a bűnt)*

Vasárnap

Szeptember 25.

1. KICSODA JÉZUS VALÓJÁBAN

a. Milyen szerepe volt Jézus Krisztusnak a világegyetem és annak lakói
megteremtésében? [Jn 1:1-3](#); [Kol 1:16](#); [Zsid 1:1-2](#).

„Az Atya a Fiú által teremtett minden mennyei lényt. Ő benne teremtett
minden.” – PP 8.

b. Milyen különbség van a teremtett lények és Krisztus között, aki Meg-
váltónk lett, egy határozat alapján? [Zsid 1:6-8, 13-14](#); [Lk 1:30-35](#).

„Életünk Jézustól ered. Benne van az élet eredete – nem kölcsönvett, nem
mástól eredő. Benne van az élet forrása.” – RH August 6, 1914.

„Örök létezéséről beszélve Krisztus elvonultatja előttünk a végtelen korszak-
okat. Biztosít arról, hogy soha nem volt olyan időszak, amikor nem élt volna
szoros egységben az örök Istennel.” – ST August 29, 1900

2. A MENNYEI KORMÁNYZAT

a. Milyen jellemzői vannak a Teremtő irányításának, hogyan minden időben kormányozta a világegyetemet? Zsol 89:15; Rm 7:12.

„A törvény az ember teremtése előtt is létezett. Isten a mennyei lények állapotához szabta azt. Még az angyalokat is az irányította.” – ST April 15, 1886.

„Mivel Isten kormányzásának alapja a szeretet törvénye, az értelmes lények csak akkor lehetnek boldogok, ha tökéletes összhangban élnek a törvény, az igaz élet nagyszerű elveivel. Isten minden teremtményétől azt kívánja, hogy szeretetből szolgálja - amely szolgálat jellemének értékeléséből fakad. Nem örül a kikényszerített szolgálatnak. Ő mindenkinek szabad akaratot ad, hogy önként szolgálhassa Őt.

Ameddig minden teremtett lény szeretetből engedelmeskedett, mert szerette Istent, az egész világegyetemben tökéletes összhang uralkodott. A mennyei sereg boldogan teljesítette Teremtője akaratát. Örültek, hogy dicsőségét tükrözhatték és Őt dicsőíthették. És amíg az Isten iránti szeretet mindennél fontosabb volt, az egymás iránti szeretetet bizalom és önzetlenség jellemezte. Semmiféle disszonáns hang nem zavarta meg a menny harmóniáját.” – PP 8.

b. Milyen magatartást tanúsítottak mindenkor Krisztussal szemben az el nem bukott szent angyalok? Jel 5:11-12. Mit mondott Krisztusról az Atya, a világegyetem uralkodója? Zsid 1:3-6.

„Isten megosztotta trónját Fiával, és az örökkévaló, önmagában létező Egyetlen dicsősége körülövezte mindkettőjüket...

A Király a menny egybesereglett lakói előtt kijelentette, hogy senki más, csak Krisztus, Isten egyszülöttje értheti meg teljes szándékait. És az Atya Őt bízta meg akaratának végrehajtásával. Isten Fia a menny összes seregének teremtésében megvalósította az Atya akaratát. Őt és Istent illeti meg hódolatuk és hűségük. Krisztus később is – a föld és lakói megteremtésében is – gyakorolta isteni hatalmát. De soha nem akart saját magának hatalmat vagy felmagasztalást Isten terve ellenében, hanem az Atya dicsőségét magasztalta fel, és az ő jóságos és szeretettel teljes szándékát hajtja végre.” – PP 10.

3. A FELKENT KÉRUB DÖNTÉSE

a. Mit ismerhetünk meg Tírus személyén keresztül Luciferről, a felkent kérubról, aki Sátán lett és ellenség lett? Ez 28:11-15.

„Sátán, egykor magas rangú angyal volt a mennyben, Krisztus után. Boldogságot kifejező kedves arcú volt, mint a többi angyal. Nagy intelligenciát sugárzott magas és széles homloka. Alakja tökéletes volt, tartása nemes és méltóságteljes.” – ISG 17.

„Sátán vezette a mennyei kart. Ő adta meg az első hangot, majd az egész mennyei sereg együtt énekelt vele, és a dicsőséges zene dallama visszhangzott a mennyen át Istennek és egyszülött Fiának tiszteletére.” – 1SP 28.

b. Hogyan jutott el Lucifer a bukásig? Ez 28:17.er.

„Lucifer lassanként helyt adott az önfelmagasztalás vágyának... Ez a hatalmas angyal, aki minden dicsőségét Istentől kapta, eljutott oda, hogy ezt magának tulajdonította. Nem volt megelégedve pozíciójával, pedig nagyobb megbecsülésben részesült, mint a mennyei sereg. Merészkedett a csakis a Teremtőnek kijáró hódolatot magának kívánni. Nem arra tanította a teremtett lényeket, hogy mindenek felett Istent szeressék, és neki engedelmeskedjenek. Szolgálatukat és hűségüket inkább magának akarta biztosítani. Megkívánta azt a dicsőséget, amellyel a végtelen Atya a Fiát ruházta fel, ez az angyalfejedelem arra a hatalomra pályázott, amelyre egyedül Krisztusnak volt joga.” – PP 9.

c. Lehet-e uralni az irigy és gyanakvó lelkületet? Péld 27:4; 6:34. Mi történt, amikor az Atya, a Fia és az angyalok érvekkel próbálták meggyőzni Lucifert?

„Lucifer a Teremtő helyett önmagát akarta szolgálni. Ezt látva, balsejtelem támadt azokban, akik Isten dicsőségét a legfontosabbnak tartották... De a végtelen szeretettel és irgalommal adott figyelmeztetés csak ellenállást váltott ki Luciferből. Engedte, hogy a Krisztussal szembeni féltékenysége eluralkodjék benne, és még elszántabb lett.” – PP 9-10.

4. RAVASZ MEGTÉVESZTÉS

a. Mit mutat be Ésaías a Lucifer által elfogadott magatartásról? Ésa 14:12-14.

„Az angyalok örömmel ismerték el Krisztus felsőbbtségét, és leborulva előtte szabad folyást engedtek szeretetüknek és imádatuknak. Lucifer is meghajolt velük, de szívében valami furcsa, vad küzdelem dúlt. Igazság, méltányosság és hűség küzdött az irigység és féltékenység ellen... A nagy megbecsülést, amelyben részesült, nem Isten különleges ajándékaként értékelte, és ezért az nem keltett benne hálát Teremtője iránt. Sütkérezett szépségének és dicsőségének fényében, és Istennel egyenlő méltóságra pályázott.” – PP 10-11.

b. Hogyan bomlasztotta meg Lucifer magatartása a mennyei összhangot? Jak 3:16.

„Luciferrel szemben igazságtalanság - állította-, hogy Isten Fiának az Atyával egyenlő helye van. Hiszen őt is tisztelet és megbecsülés illeti meg. Ha ez az angyalfejedelem elfoglalhatná igazi, magasztos helyét nagyon jó származna ebből az egész mennyei seregnek; mert ő szabadságot akar mindnyájuknak biztosítani. Most még eddigi szabadságuk is véget ért, mert Isten egy abszolút Uralkodót helyezett följük, akinek tekintélye előtt mindenkinek hódolattal kell adóznia. Ezek voltak azok a ravasz megtévesztések, amelyek Lucifer mesterkedései folytán gyorsan tért hódítottak a mennyben.

Krisztus helyzetében és tekintélyében nem történt változás... Sok angyalt azonban elvakítottak Lucifer félrevezető állításai.

Kihaszználva a hozzá beosztott szent lények iránta való szeretetét, hűségét és bizalmát, olyan ravaszul csepegtette lelkükbe a saját bizalmatlanságát és elégedetlenségét, hogy mesterkedését nem ismerték fel. Lucifer Isten szándékait hamis megvilágításban mutatta be - félremagyarázva és eltorzítva őket, hogy viszályt és elégedetlenséget keltsen. Alattomosan rávette hallgatóit, hogy adjanak hangot érzéseiknek; majd szavaikat ismételte, amikor ez szolgálta célját. Így akarta bebizonyítani, hogy az angyalok nem teljesen értenek egyet Isten kormányzásával... Míg titokban viszályt és lázadást szított, a legnagyobb fufanggal azt a látszatot keltette, mintha egyedüli célja az lenne, hogy elmélyítse a hűséget, és megőrizze az összhangot és békét.” – PP 11-12.

5. A LÁZADÁS EREDMÉNYE

a. Milyen következményekkel járt, amikor az őscsaló nyílt lázadásba kezdett? Jel 12:7-9. Mi lesz az ő végzete? Ésa 14:15-17.

---

b. Mi volt a valódi célja a mennyben folyó küzdelemnek? Zsol 119:126.

„A mennyei lényeket kormányzó törvényekkel kapcsolatban kezdett [Lucifer] kételyeket sejtetni. Arra célozgatott, hogy bár törvények szükségesek a világ lakóinak, de az angyaloknak, akik magasabban állnak, nem kell ilyen korlátokat szabni, mert a saját bölcsességük elegendő vezető.” – PP 11.

c. Mit mutat be Isten bölcsessége, ahogyan a válságot kezelte? Júd 6; 1Kor 6:3.er; Fil 2:10-11.

„Ha Isten azonnal kitörölte volna [Sátánt] az élők sorából, egyesek félelemből szolgálták volna Istent, és nem szeretetből. A csaló befolyása nem szűnt volna meg egészen, a lázadás szelleme sem semmisült volna meg teljesen. A meg nem szűnő korszakokon át élő egész világegyetem érdekében Sátánnak ki kellett bontakoztatnia elveit, hogy az Isten kormányzása elleni vádjait minden teremtetett lény igazi megvilágításukban lássa, és hogy Isten igazságossága és irgalma és törvényének változhatatlansága örökre vitán felül álljon.” – PP 16.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Hogyan tudod helyreigazítani a Krisztus létéről alkotott téves nézeteket?
2. Miért mondhatjuk Isten kormányzásáról, hogy igaz és jó?
3. Mi volt a gyökere Lucifer lázadásának?
4. Hogyan haladt lépésről-lépésre a menny harmóniájának megrontásában?
5. Miért nem törölte ki Isten az élők sorából Sátánt azonnal?

KIÁLTÓ SZÓ A PUSZTÁBAN

„Egy szó kiált: A pusztában készítsétek az Úrnak útát, ösvényt egyen-
gessetek a kietlenben a mi Istenünknek!” (Ésa 40:3)

„Munkánk, hogy hirdessük Krisztus második eljövetelét, hasonló Ke-
resztelő Jánoséhoz, aki első eljövetelének előhírnöke volt. Hirdessük a világ
számára: 'Közel van az Úrnak nagy napja.'; 'Készülj Istened elé.' Sokkal többet
kell tegyünk, mint amennyit eddig tettünk!” – RC 201.

Javasolt olvasmány: *Bizonyágtételek, 8. kötet, 1-4. (Feladatunk)*

Vasárnap

Október 2.

1. A REMÉNYVESZTETT REMÉNYSÉGE

a. Ésaiás kinyilatkoztatásai közül, melyik az egyik legkedvesebb? Ésa 40:1-2.

„Isten szövetségben megígért irgalmassága arra vezette, hogy beavatkoz-
zon népéért, miután súlyos vereség érte őket ellenségeik kezétől. Izráel a maga
bölcességében és igazságosságában való járást választotta az Isten bölcses-
ségében és igazságosságában való járás helyett. Ez miatt romlás érte utol a
nemzetet. Isten megengedte, hogy kettős iga alatt nyögjenek, hogy megalázza
őket és bűnbánatot tartsanak. De még szétszórtságukban és fogságukban sem
hagyta reménytelen helyzetben őket. Bátorításban részesültek, mert megaláz-
tatással kellett rávezetni őket, hogy az Urat keressék. Isten Ésaiáson keresztül
közölt üzenetet népével. (idézve Ésa 40:1-2)

Mikor a zsidók szét lettek szórva Jeruzsálemből, olyan fiatal férfiak és nők
akadtak közöttük, akik sziklaszilárdan ragaszkodtak az elvekhez. Akik nem
olyan ösvényt követtek, hogy az Úrnak szégyenkeznie kelljen népének nevezni
őket. A fiataloknak fáj a szívük a nép bűnökbe való visszaesései miatt, mert nem
tudták megakadályozni. Az ártatlanok együtt szenvedtek a bűnösökkel; Isten
azonban elég erőt adott nekik. Hozzájuk küldte a bátorítás üzenetét. A nemzet
reménysége ezeken nyugodott, akik megtartották romlatlanságukat.” – TII 85.

2. PRÓFÉCIA A PRÓFÉTÁRÓL

a. **Hogyan jellemzi Keresztelő Jánost Ésaías jövendölése? Ésa 40:3; Lk 3:2-4. Hogyan értelmezhetjük azt, hogy János „egy szó... a pusztában”?**

„Az Úr fontos feladatot bízott János prófétára, de nem volt olyan iskola a földön, melybe beléphetett volna. Tanulmányait a városoktól távol, kinn a pusztában kellett végeznie.” – TII 134.

b. **Mi tette képessé Jánost - mint ahogy korábban Ésaiaást és Illést is - hogy félelem nélkül álljon az emberek elé, hogy munkáját végezze? Ésa 33:17; 6:5.**

„János nem érezte magát elég erősnek, hogy elviselje a kísértések nyomását, melyek az emberek közt vártak volna rá. Attól tartott, hogy jelleme a zsidók uralkodó szokásai szerint alakulna, ezért a pusztát választotta iskolájának, ahol helyesen lehet nevelni és fegyelmezni értelmét a természetből, Isten nagy könyvéből. Odakinn könnyebben megtagadhatta magát, uralkodott étvágyán, egyszerűen öltözködhetett. Semmi sem terelte el gondolatait az elmélyedéstől, imától. Sátán mégis Jánoshoz tudott férközni, még miután minden lehetséges ösvényt bezárt is. Életszokásai azonban olyan tiszták és természetesek voltak, hogy fölismerte az ellenséget; lelke elég erős, jelleme elég határozott volt, hogy ellene álljon.” – TII 135.

„[János] Tanulmányozta kinyilatkoztatásait a természetben és a Szentlélek vezetésével a próféták írásait is. Tanulmányának és elmélkedéseinek tárgya éjjel és nappal Jézus Krisztus volt, annyira, hogy szíve-lelke és elméje teljesen megtelt ezzel a csodálatos képpel.

Szemlélte a Királyt a maga szépségében, és önmagát teljesen elvesztette szem elől. Láta a szentség méltóságát és felismerte saját tehetetlenségét és méltatlanságát. Isten üzenetét kellett hirdetni. Isten erejében és igazságosságában kellett megállnia. Félelem nélkül lépett fel, mint a menny hírnöke, mivel az Eljövendőre tekintett. Bátran állhatott meg földi uralkodók előtt, mivel azelőtt remegve hajolt meg a királyok Királya előtt.” – Esz 31-32.

3. AZ EGYENES ÚT KÉSZÍTÉSE

- a. **Hogyan összegzi Prédikátor könyve a bukott ember állapotát? Préd 1:15. Hogyan hangzott Keresztelő János reménykeltő üzenete Ésaiás prófécijával összhangban? Ésa 40:4; Lk 3:5.**
-

„Amit az emberért Isten megtehetett azt megtette. Minden szükségletéről előre gondoskodott, minden nehézségre, minden eshetőségre számított. Az egyetlenlent egyenessé tette, a bérceket rónává és a göröngyös utakat simává. Tehát senkinek sem lesz mentsége az ítélet napján, ha hitetlenkedik és ellene áll a Szentlélek munkájának.” – FE 251.

- b. **Hogyan tudjuk lehetővé tenni a Szentlélek számára, hogy oly módon munkálkodjon általunk az utolsó napokban, amire mi soha nem is gondoltunk? Ésa 40:5; Lk 3:6.**
-

„[Az Úr Jánost] különleges munkára hívta el. Üzenetet adott neki. Elment-e a papokhoz és vezetőkhez megkérdezni, hogy hirdetheti-e az üzenetet? – Nem. Isten távol tartotta tőlük, hogy lelkületük és tanításuk ne hasson rá. Kiáltó szó volt a pusztában. [idézve Ésa 40:3-5] Ugyanezt az üzenetet kell hirdetnie népünknek. Közel vagyunk az idők végéhez, és az üzenet ez: Tisztítsátok meg a király útját! Szedjétek fel a köveket! Tegyétek magasra a lelki szintet a nép előtt! Népünknek fel kell ébrednie. Nincs itt az ideje a béke és biztonság hirdetésének.” – 1Sz 376-377.

„A különleges rátermettséggel rendelkezők munkálkodjanak a hittelene-kért úgy az élet magasabb, mint alacsonyabb helyein. Kutassatok szorgalmasan a veszendő lelkek után...

...a világosságotok oly tiszta és vakító sugarakkal ragyogjon, hogy senki ne állhasson fel az ítéletben, és ne kelljen azt mondania: 'Miért nem szóltál erről az igazságról? Miért nem törődöttél a lelkemmel?' Legyünk azért serények annak az irodalomnak a terjesztésében, amit nagy gonddal készítették el azok használatára, akik nem a mi hitünkéből valók. Ragadjunk meg minden lehetséges alkalmat a hitetlenek figyelmének lekötésére. Adjunk könyvet minden olyan ember kezébe, aki elfogadja. Szenteljünk magunkat az üzenet hirdetésének. 'A pusztában készítsétek az Úrnak útját, ösvényt egyengessetek a kietlenben a mi Istenünknek!' (Ésa 40:3)... Elérkezett a felelősségünk ideje.” – CS 189-190.

4. MEGALÁZKODÁS DE NEM MEGALÁZOTTSÁG

- a. **Melyik az a törvényszerűség, amely kifejezi, hogy Isten miként koronázza sikerrel még a legkisebb erőfeszítését is azoknak, akik szívből azon munkálkodnak, hogy előre vigyék Isten ügyét? Zak 4:9-10.**
-
-

„Ha a világ valamit kezdeményez, azt látványosan és dicsekvéssel teszi. Isten pedig a kicsiny dolgokat az igazság és jogosság dicső győzelmének kezdetül szánja. Néha csalódásokkal és látszólagos kudarccal neveli munkásait. Azt akarja, hogy megtanuljanak a nehézségeken diadalmaskodni.

...ha mindvégig kitartóan bízik, Isten egyengeti útját. Sikert arat a nehézségekkel vívott küzdelmében. Zorobábel bátor lelkülete és rendíthetetlen hite előtt a nehézségek nagy hegyei síksággá váltak; és aki lerakta az alapot, 'az ő keze fogja bevégezni.' 'Ő teszi föl a zárókövet, miközben ezt kiáltják: Áldás, áldás szálljon rá!' (Zak 4:9, 7).” – PK 370.

- b. **Mi által tudunk együttműködni Istennel e sötét világ lakóinak felvilágosításában? Zak 4:6.**
-
-

„Az Úr eme utolsó munkában a megszokott módtól eltérően fog munkálkodni, oly módon, amely minden emberi tervvel ellentétben lesz. Lesznek közöttünk, akik mindig ellenőrizni kívánják Isten művét és még azt is megparancsolják, milyen lépéseket kell tenni akkor, amikor a munka előre halad az angyalok vezetése alatt, akik a harmadik angyalhoz kapcsolódnak a világnak adandó üzenetben. Isten oly utakat és eszközöket fog használni, amelyek által láthatóvá lesz, hogy saját kezébe veszi az irányítást. A munkások meglepődnek az egyszerű eszközöktől, amelyek használatával előidézni és tökéletesíteni igazságosságának munkáját.” – TM 300.

- c. **Hogyan tükröződik vissza Keresztelő János üzenetének első része a ránk bízott üzenetben? Mt 3:2; Lk 3:8-14.**
-
-

„[idézve Mt 3:2] Nyomdáink termékein át ma ugyanazt az üzenetet kell közölnünk a világgal.” – 7B 96.

5. KERESZTELŐ JÁNOSNÁL NEM VOLT NAGYOBB

a. Miről tanított János? Mt 3:4–12.

„Krisztus ugyanarról tanított, mint János [idézve Mt 4:17], de amíg János a pusztában, addig Krisztus az emberek között végezte munkáját. Krisztus, hogy elérhesse a bűnösöket ott ahol vannak, körbevette az emberiséget emberi karjával, miközben isteni karjával megragadta a Magasságos trónját, és összekapcsolta így a mulandó embert a végtelen Istennel, a földet a mennyel.”
– RH August 15, 1899.

b. Melyik parancsolatot mutatta be János Heródesnek? Mi lett a következménye? Mk 6:17–29. Mit mondott Jézus Jánosról? Lk 7:28.

„Heródes is mély megindulással hallgatta János erőteljes bizonyágtételét, s mély érdeklődéssel kérdezte tőle, hogy mit kell cselekednie, hogy tanítványa lehessen. János jól tudta, hogy Heródes nőül akarja venni fivérének feleségét, még annak életében s őszintén megmondta neki, hogy ez törvényellenes. Heródes azonban nem volt kész semmilyen áldozathozatalra. Nőül vette fivére feleségét, kinek befolyására börtönbe vettette Jánost, azzal a szándékkal, hogy később szabadon bocsátja... Heródes hitvesének fondorkodásai folytán nemsokára lefejezték Jánost. Láttam, hogy a legalázatosabb tanítvány is, aki Jézust követte, és vigasztaló tanítását hallgatta, nagyobb volt Keresztelő Jánosnál. Tudniillik nagyobb kiváltságban részesült nálánál, s több öröme volt életében.” – TL 123.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Milyen reménységet ad Isten azok számára, akik engedelmeskednek a fenyegető pálcájának?
2. Milyen tanulságot vonhatunk le abból amilyen környezetben élt János?
3. Hogyan lehetnek kiadványaink igazán segítségnyújtóak napjainkban?
4. Miért fog meglepetésként érni bennünket az a mód, ahogyan Isten világosságot nyújt a világ számára?
5. Milyen tanulságokat vonhatunk le Keresztelő János életéből és munkásságából?

MEGLÁTNI A MESSIÁST

„Mint pásztor, nyáját úgy legelteti, karjára gyűjti a bárányokat és ölében hordozza, a szoptatókat szelíden vezeti.” (Ésa 40:11)

„Jézus, a jó pásztor, gondozza erőtlén, beteg, eltévedt juhait. Névről ismeri mindegyiküket. Nyája minden juhának és bárányának nyomorúsága meghatja szívét, és együtt érző szeretetét váltja ki. Segélykiáltásunk eljut fülébe.” – 5B 253.

Javasolt olvasmány: *Bizonyságtételek, 5. kötet, 455-460. (Isten szeretete a bűnösök iránt)*

Vasárnap

Október 9.

1. ISTEN HATALMASSÁGA ÉS EMBERI GYENGESÉGÜNK

a. **Miről ne felejtkezzünk meg, mialatt terveket készítünk a jövőre? Ésa 40:6–8. Melyik az a hasonlat, amely bemutatja Isten hatalmasságát és közben egy kis tudományos ismeretet is ad? Ésa 40:22.er.**

„Napjainkban – a nagy végső válság küszöbén – az emberek ugyanúgy belemerülnek az élvezetekbe és az érzéki életbe, mint a világ első pusztulása előtt. Mivel csak a látható és a mulandó dolgok kötik le figyelmüket, elvesztik szemük elől a láthatatlant és örökkévalót. A veszendő életért feláldozzák a múlhatatlan gazdagságokat. Gondolataikat fel kellene emelniük, élet-szemléletüket ki kellene szélesíteniük! Fel kell ébredniük világi ábrándjaik álomkórjából!

A nemzetek keletkezéséből és bukásából – ahogyan azt a Szentírás megvilágítja mindenki előtt – meg kellene tanulniuk, hogy milyen értéktelen a csupán külső és világi dicsőség. Babilon minden hatalmával és nagyságával – amelyhez hasonlót azóta se látott a világ – maradandónak és állandónak látszott az emberek előtt, mégis mily gyorsan elenyészett! Elpusztult, elhullott, mint a fű virága! Így vész el minden, aminek alapja nem az Isten. Csak az maradhat meg, ami összekapcsolódik az Ő szándékával, és kifejezésre juttatja jellemét. Az Ő alapelvei maradandóak egyedül a világon.” – EÉ 183.

2. AZ EGYETLEN IGAZ ISTEN

a. Mit mondott el Ésaías a Messiás munkájáról a Krisztus Jeruzsálembé való dicsőséges bevonulásáról szóló jövendölésében? Ésa 40:9–11.

„Némelyek száraz elméletnek tartják csupán a harmadik angyal üzenetét. Ebben az üzenetben úgy kell hirdetnünk Krisztust, mint aki él. Úgy kell kinyilatkoztatnunk, mint a kezdetet és a véget, mint a VAGYOK-ot, mint Dávid gyökerét és sarját, a tündöklő hajnalcsillagot. Ezen az üzeneten át kell bemutatnunk a világ előtt Istennek Krisztusban megnyilvánuló jellemét.” – 6B 20.

„Krisztusban egyesül a pásztor gyengédsége, a szülő szeretete és a könyörületes Üdvözítő páratlan kegyelme. Áldásaival a legvonzóbb formában ajándékozik meg bennünket. Nem elégszik meg azzal, hogy tudunkra adja áldásait. Oly módon nyújtja felénk azokat, hogy felkeltse bennünk a vágyat irántuk. Így Isten szolgálainak a kibeszélhetetlen ajándék dicsőségét és gazdagságát kell másoknak bemutatniuk. Krisztus csodálatos szeretete megolvasztja és leigazza a szíveket, miközben a tantételek pusztá ismételtetésével nem érünk el, és nem végzünk el semmit... Mondjátok el az embereknek Róla, hogy Ő 'tízezer közül is kitetszik' és 'Ő mindenestől fogva kívánatos' (ÉnÉn 5:10.16). Pusztán szavakkal nem tudjuk elmondani azt, hogy ki Ő, ki nekünk Krisztus. Életünk által kell az Ő jellemét kinyilvánítani az emberek előtt... Mindenkiben Krisztus hosszútűró szeretetének, szentségének, alázatosságának, irgalmának és igazságosságának kell megmutatkoznia, feltárulnia a világ számára.” – JÉ 733.

b. Mit nézzünk, hogy üdvösségre jussunk? Miért? Ésa 45:21-22.

„Jöjj teljes szíveddel Jézushoz. Bánd meg bűneidet, valld be azokat Istennek, hagyj el minden álnokságot, s magadévá teheted összes ígéretét.” – 5B 459.

„Gyülekezeteink tagjai tartásuk szemüket a megfeszített és föltámadott Krisztusra függesztve, kiből örök életünk reménye összpontosul. Ez a mi üzenetünk, érvünk, hitéletünk, tanításunk, figyelmeztetésünk a megátalkodottaknak, bátorításunk a szomorkodóknak, reményünk minden hívő számára. Ha föl tudjuk kelteni az érdeklődést az emberekben, hogy Krisztusra függeszték tekintetüket, mi félreléphetünk s csak arra kérhetjük őket, hogy tekintetüket rögzítsék továbbra is Isten bárányára. Krisztus szemlélése által tanításban részesülnek.” – TII 196.

3. A SZÖVETSÉG MELY MEGMARAD

a. **Hogyan írja le Ésaías az Úr gyöngéd szeretetét gyermekeivel szemben? Ésa 49:15-16; Mt 12:50; Gal 3:29. Hogyan kerülhetünk ezen gyermeki közé mi is?**

„Aki ma kiveszi részét Krisztus szenvedéseiből, az majd az örökkévalóságon át osztozik dicsőségében. 'Nem szégyelli testvéreinek hívni őket.' (Zsid 2:11) Isten angyalai szolgálnak nekik. Krisztus emberfiaként jön el másodszor is, tehát még dicsőségében is azonosítja magát az emberiséggel. Akik csatlakoztak hozzá, azokról jelenti ki: „Még ha az anya megfeledeznék is gyermekéről, én akkor sem feledkezem meg rólad. Íme, a tenyerembe véstelek be, szüntelen előttem vagy.” (Ésa 49:15–16)...

Az élő hit által Krisztussal kötött szövetségünk tartós lesz, minden más szövetség pedig érvényét veszíti, elmúlik. Krisztus választott előbb bennünket: kifizette megváltásunkért a végtelen árat. S az igazi hívő Krisztust választja mindenben elsőnek és utolsónak. Ám ez a közösség, ez az egység nekünk is kerül valamibe: a teljes függőség szövetsége ez, amelyet egy büszke lénynek kell vállalnia. Azoknak, akik egyek akarnak lenni Krisztussal, előbb érzékelnünk kell, hogy rászorulnak a Megváltó elfedező vérére. Szívünknek meg kell változnia, akaratomkat Isten akaratának kell alávetnünk. Megindul a küzdelem. Az elszakadás fájdalmas folyamatának kell végbemennie, és egyúttal az összekapcsolódás folyamatának is. Ha közösségre akarunk lépni Krisztussal, le kell győznünk a büszkeséget és az önzést, a hiúságot és a világiasságot – a bűn megannyi változatát. Sokan azért találják a keresztény életet olyan keservesnek és nehéznek, mert anélkül próbálják Krisztushoz kapcsolni magukat, hogy előbb elszakadtak volna e dédelgetett bálványaitól.” – 5B 167. 168.

b. **Milyen bátorítást kapunk, ha egész lényünket átadjuk a Jó Pásztor vezetésének? Zsol 36:8; 34:23.**

„Ő, aki magára vette az emberi természetet, tudja, hogyan fejezze ki, hogy együtt érez az ember szenvedéseivel. Krisztus nemcsak ismer minden egyes embert, sajátos szükségleteivel és próbáival együtt, de ismeri azokat a körülményeket is, amelyek bántják és megzavarják lelkét. Szánó szeretettel nyúl minden szenvedő gyermeke felé. Aki nagyon szenved, azt nagyon szánja, és mélységesen együtt érez vele. Megindul gyengeségünkön, és szeretné, ha kétségeinket, bajainkat letennénk lábaihoz, és ott is hagynánk.” – NOL 173.

4. A TÖRVÉNYT NAGGYÁ TESZI

a. Milyen munkát kellene végezzünk a sötétségben lévőkért Jézus akaratára szerint? Ésa 42:5–7.

„Népünknek újra meg kell térnie. Szenteljük meg életünket, hogy hirdessük az igazságot, amint az Jézusban él. Amikor kiadványainkat terjesztjük, meleg hangon szólhatunk Üdvözítőnk szeretetéről. Egyedül Istennek van hatalma megbocsátani a bűnöket. Ha nem szólunk erről a megtéretleneknek, hanyagságunk vesztünknek bizonyulhat. Könyveinkben és folyóiratainkban áldott, lélekmentő igazságokat adunk ki. Folyóirataink árusításában sokan segídezhetnek. Az Úr mindnyájunkat fölszólít, hogy igyekezzünk menteni a veszendő lelkeket. Sátán ügyködik, hogy még a választottakat is elámítsa, s itt az ideje, hogy ébren dolgozzunk. Hívjuk föl a figyelmet könyveinkre és folyóiratainkra. Haladék nélkül mutassuk be városainkban a jelen igazság örömhírét. Rá fogunk-e ébredni kötelezettségünkre?

Ha Krisztus életét és tanításait tesszük tanulmányaink tárgyává, minden múltó esemény mély benyomást keltő beszélgetésekre ad alkalmat. Így hirdette Megváltónk az örömhírt az útkereszteződéseknél és a mellékösvényeken. Amint beszélt, hallgatói kis csoportja népes sokasággá duzzadt.” – 9B 40.

b. Hogyan viszonyult Isten az Ő törvényéhez? Ésa 42:21. Milyen tanulságot vonhatunk le ebből?

„Igyekeznünk kell felébreszteni az egyháztagokat és a hitetleneket, hogy tanulják meg a menny törvényének rendelkezéseit és engedelmeskedjenek azoknak. Naggyá és dicsőségessé kell tennünk a törvényt.” – 2Sz 382.

„Pontosan az, aki egykor a Sínai-hegyről hirdette ki a törvényt, jött, hogy naggyá és dicsőségessé tegye azt. Hegyibeszédében bemutatta a törvényt, hogy mit foglal magában egy-egy utasítás. A kapzsiságot bálványimádásnak nevezte, a kívánságot házasságtörésnek, a haragot gyilkosságnak. A törvény lelki voltát mutatta be és kivetítette az élet minden részletére.

Krisztus kiélte a törvényt a mennyei világmindenség előtt, a bukott anyagok előtt és azok előtt, akiket megmenteni jött. A törvény elvárásainak legteljesebb engedelmsége által felmagasztalta azt és érvényességét megerősítette...

Amint Krisztus is emberként a törvény alatt élt, úgy mi is megtehetjük ezt, ha erőért ragadjuk meg Krisztus erejét.” – ST March 4, 1897.

5. SZEMÜNK FÜLÜNK FELÜGYELETE

a. Mit szeretne az Úr, hogy tegyünk a fülünkkel és szemünkkel? Ésa 42:19-20. Miért?

„Isten nem akarja, hogy minden láthatót meglássunk. Nagy áldás bezárni fülünket, s nem hallanunk, szemünket, hogy ne lássunk. A tiszta látás legyen legfőbb vágyunk, hogy felismerjük gyarlóságainkat. Legyen gyors fülünk, hogy meghalljuk a szükséges intést és utasítást, nehogy figyelmetlenségünk és hanyagságunk miatt elmulasszuk azokat. Nehogy feledékeny hallgatók legyünk, s nem cselekvői, az igének.” – 1B 430.

„Attól függ minden, hogy mivel tápláljuk gondolatainkat és lelkünket. Mi lesz annak következménye, ha megengedjük gondolatainknak az álmodozást és romantikus légvárépítést? Romlást hoz lelkünkre, testünkre... Erőre van szükségünk, hogy bezárjuk szemünket olyan dolgok előtt, amelyek nem fel-emelő, nem nemesítő, amelyek nem tisztítanak és finomítanak. Erőre van szükségünk, hogy bezárjuk fülünket olyan dolgok előtt amelyeket megtilt Isten Igéje. Megtiltotta, hogy rosszat feltételezzünk, hogy rosszat beszéljünk, hogy rosszat gondoljunk.” – OHC 334.

b. Mire tekintünk Isten akarata szerint? Zsid 12:1-2.

„Jézusra figyeljünk és az Ő jellemvonásainak szépségén gondolkodjunk, és mialatt ezt szemléljük, átváltozunk, hasonlóvá leszünk hozzá.” – OHC 334.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Mulandóságunk megértése, hogyan segít az élet dolgainak jobb megítélésében?
2. Hogyan kellene beszéljünk Jézusról és szeretetéről?
3. Milyen a Krisztussal való igazi egység?
4. Hogyan tette dicsőségessé a törvényt Krisztus a tanításaiban és példaadásában?
5. Milyen dolgok előtt zárjuk be szemünket és fülünket?

SEGÍTŐ ÉS GONDVISELŐ TEREMTŐ

„(Isten szolgálja) nem pislog és meg nem reped, míg a földön törvényt tanít, és a szigetek várnak tanítására.” (Ésa 42:4)

„Ha tanulmányozzuk Isten szavait, akkor semmi sem fog elgyengíteni, elbizonytalanítani vagy elbátortalanítani. Beszélj és cselekedj hittel! Ápold a hitet, amely szeretet által működik, és amely megtisztítja a lelket!” – RH May 19, 1896.

Javasolt olvasmány: *A Nagy Orvos Lábnymán, 19-26. (A szolgálat napjai)*

Vasárnap

Október 16.

1. A KÖVETENDŐ PÉLDA

a. Mire biztat Isten, hogy hová nézzünk? Miért? Ésa 42:1.

„Jézus a világ számára a gyógyító kegyelem kútforrása volt. Életéből még a názáreti magányban eltöltött évek alatt is rokonszenv és gyengédség áradt. Jelenlétében mindenki boldogabb lett - az idősek, a gondterheltek, a bűnösök, az ártatlan örömmel játszó gyermekek, a ligetek csöpp teremtményei, még a türelmes teherhordó állatok is. Ő, aki szavának erejével világokat tartott fenn, most lehajol, hogy segítsen egy sebesült madáron. Figyelme semmit sem került el, a legkisebbnek is szolgált.

Ahogyan növekedett bölcsességben és testi állapotában, úgy növekedett az Isten és emberek előtti kedvességben is... A remény és bátorság légköre vette körül, és ez minden házban áldássá tette Őt...

Életének az volt a célja, hogy Atyjának az élet mindennapi dolgaiban is örömet szerezzen, tisztelje és dicsőítse Őt. Munkásságát azzal kezdte, hogy megtisztelte a mindennapi kenyérért keményen megdolgozó kézműves szerény mesterségét. Éppúgy az Istennek szolgált, amikor a gyalupadnál dolgozott, mint amikor a néptömeg előtt csodákat művelt. Minden fiatal, aki Krisztus hűségének és engedelmisségének példáját követi egyszerű otthonában, igényelheti azokat a szavakat, amiket Atyja mondott róla... 'Ímé, az én szolgám, akit gyámolítok, az én választottam, akit szívem kedvel' (Ésa 42:1).” – JÉ 53-54.

2. A PÁRATLAN TANÍTÓ

a. Hogyan jellemezte Ésaías a jövendölésében Jézus beszédjét? Ésa 42:2.

„Nem volt zajos az utca attól, hogy Krisztus fennhangon vitatkozott volna a tanításainak ellentmondókkal. Attól sem volt hangos az utca, hogy Atyjához imádkozott volna mindenki előtt. Túlradó örömeben sem hangoskodott. Nem magasztalta hangosan önmagát, hogy tapsolják és dicsérik az emberek. Amikor tanítani akart, akkor a város forgatagától és zajától távol eső nyugalmas helyet keresett tanítványaiával, amely összhangban volt az alázat, a jámborság és erkölcs tanításaival, hogy elméjükbe vésesse azokat. Kerülte, hogy őt magasztalják és jobban kedvelte a csendes, magányos helyet az emberek lármás és zűrzavaros életénél. Gyakran volt hallható a mély és odaadó könyörgése Atyjához; ehhez azonban a hegyek magányát választott, ahol rendszerint az egész éjszakát azért fohászkodott, hogy elviselhesse az előtte álló kísértéseket és elvégezhesse azt a fontos munkát amiért jött, hogy az embert megmentse. Mélyről fakadó könyörgéséhez nagy könnycseppek vegyültek. Annak ellenére, hogy egész éjjel küzdött lelkében, napközbeni munkálkodásával sem hagyott fel. Reggel ismét nekilátott, hogy folytassa a könyörületes és önzetlen jótékonyosságát.” – 2SP 30. 31.

„A Megváltó egészen másként viselkedett az emberek között, mint korának tanítói. Soha nem hangoskodott, nem vitatkozott, nem imádkozott tüntetően, és nem tett semmit azért, hogy dicsőítsék. A Messiás Istenben rejtőzött el, és Isten pedig megmutatkozott Fiának jellemében.” – PK 431.

b. Mit mondtak Jézus beszédjéről azok, akik hallották szavait? Jn 7:46.

„Jézus a példaképünk. Hangja dallamos volt és soha nem emelte fel. Feszülten figyelték amíg beszélt az emberekhez. Nem beszélt oly gyorsan, hogy szavai egymásba olvadása miatt ne értették volna meg. Minden egyes szót tisztán kimondott.” – RH March 5, 1895.

„[A felsőházban] a tanítványok megpillantották a rettentő szögektől átütött kezeket és lábakat. Felismerték Uruk hangját, amelyhez hasonlót sohasem hallottak.” – JÉ 708.

3. MÁSOKAT MEGNYERNI

a. **Milyen további dolgot jövendőlt Ésaías Jézusról? Ésa 42:3. Mit foglalt magában az Úr munkája? Jn 10:16; Mt 12:20-21.**

„A gyülekezet nem részesült kellő nevelésben, hogy saját tagjain kívül is munkálkodjék. A gyülekezeten kívül sok-sok lélek részesülhetett volna a világosságban, a gyülekezet pedig nagyobb világosságban – ha minden országban, minden gyülekezeti tag – akik állítják, hogy az igazság nagyobb világosságával bírnak – szívvel-lélekkel és szóval lelkek megnyerésén munkálkodott volna. A gyülekezet tagjai általában igen keveset végeznek azokért, akiknek szükségük van a világosságra, akik a Hetednapos Adventisták gyülekezetén kívül élnek... Az Úr kiszabta minden egyes lélek kötelességét. Az ítéletben senki sem mentetheti majd magát, ha kötelességét nem tette meg.” – BL 56.

„Krisztus számára a szenvedés volta segélykiáltást jelentett. A szegény, a beteg, a magára maradt, az eltaszított, az elutasított, az elcsüggedt, mind egy részvételtjes Megváltót, egy Nagy Gyógyítót talált benne... Krisztus érdeklődési köre a szenvedő emberiség volt, és azt mondta, hogy ha segítünk valakin, akkor az olyan mintha vele tettük volna.” – MM 121.

b. **Miért jött el Jézus erre a világra? Jn 3:17. Mit mutat be számunkra a bűnösökkel szembeni türelme?**

„Amikor Júdás a tanítványokhoz csatlakozott, még nem volt érzéketlen Krisztus jellemének szépsége iránt. Érezte az isteni erő befolyását, mely lelkeket vonzott a Megváltóhoz. Ő, aki nem azért jött, hogy a megrepedt nádat eltörje vagy a pislogó gyertyabelet kioltsa, ezt a lelket sem utasíthatta el, amíg egy kevés vágy is élt benne a világosság iránt. A Megváltó olvasott Júdás szívében. Ismerte a bűnnek azt a mélységét, ahova Júdás süllyed, ha csak Isten kegyelme meg nem szabadítja. Amikor kapcsolatba lépett ezzel a férfival, oda helyezte, ahol nap mint nap érintkezésbe kerülhet az Ő túlaradó, önzetlen szeretetével. Ha megnyitja szívét Krisztusnak, az isteni kegyelem számúzi az önzés démonát, és Júdás is Isten országának alattvalója lehet.” – JÉ 240.

„Jézus aggódott Júdás lelkéért is. Olyan terhet érzett Júdásért is, mint Jeruzsálemért mikor sírt a pusztulásra szánt város felett. Jézus szíve sírt Júdásért. Miként mondhatnék le rólad? Ennek a szeretetnek a kényszerítő erejét Júdás is megérezte.” – JÉ 551.

4. A BIZTOS SEGÍTŐTÁRS

a. Hogyan kezelte Jézus a nehéz helyzeteket? Hogyan erősíthet ez bennünket? Ésa 42:4. (angolban: „...ki nem alszik és össze nem törik ...)

„[Jézus] az emberi szenvedés és baj mélységébe nyújtotta ki kezét, hogy megragadhassa őket ott ahol vannak – romlottsággal szennyezetten, bűnnel megrontva, züllötten és Sátánnal összefogva a hitehagyásban – és felemelte és trónjára ültette. Róla jövendölték, hogy 'nem alszik ki és nem törik össze', előrehaladt az önmegtagadás és önfeláldozás útján, példát hagyott ránk, hogy kövessük lépteit. Úgy dolgozzunk ahogyan Jézus, nem nézve a magunk örömét, elfordulva Sátán csalogatásaitól, semmibe véve a kényelmet és borzadva az önzéstől, így keresve és mentve ami elveszett, a sötétségből a világosságra segíteni a lelkeket, Isten szeretetének napfényére. Megbízatást kaptunk, hogy menjünk és hirdessük az evangéliumot mindenkinek. Vigyük el a veszendő lelkek számára azt a hírt, hogy Krisztus megbocsájtja a bűnt, megújítja a jellemet, felöltözteti az embert az Ő igazságosságának ruházatába, az Ő értelmére vezeti és tanítja és képessé teszi arra, hogy Istennel együtt dolgozzon.” – FE 199.

b. Milyen ígéretet kaptak azok, akik Istennek dolgoznak? Ésa 40:30-31.

„Csodálatos lehetőségek állnak a fiatalok előtt, ha megragadják Isten Igéjének ígéreteit. Emberi elme alig képes felfogni a lelki eredményeket, amelyeket elérhetnek mindazok, akik isteni természet részeseivé válnak. Ha a fiatalok naponta helyesbítik hibáikat és tévedéseiket, győzelmeket vívnak ki, így erős nőkké és férfiakká növekednek Krisztusban...

Aki az Urat várja, erős az Ő erejében: elég erős ahhoz, hogy a leghevesebb támadás ellenében is szilárdan megálljon. Mégis könnyen rábíráható az irgalomra és részvételre – amely krisztusi tulajdonság. Aki alárendeli magát Istennek, az készségesen cselekszi az Ő akaratát. Odaadón és alázatosan igyekszik megismerni Isten szándékát, elfogadja a fegyelmezést, és nem mer a saját ítélete szerint cselekedni. Istennel társalog, és beszélgetéseiben a menyeyiekről szól.

A Mindenhatóval kapcsolatban állva az ember isteni természet részesevé válik. A gonosz nyilai nem árthatnak neki, mert Krisztus igazságának teljes harci díszébe öltözött.” – ÉÉM szeptember 30.

5. MILY MAGASZTOS A MI ISTENÜNK!**a. Hogyan beszél Ésaías Isten erejéről? Ésa 40:26–29.**

„A madarak énekében, a fák susogásában, a tenger zenéjében ma is hallhatjuk az Ő hangját, aki Ádámmal beszélgetett Édenben hűvös alkonyatkor. Miközben hatalmát szemléljük a természetben, vigaszra lelünk, mert ugyanaz az ige, amely mindeneket teremtett, életet szól a léleknek is. Ő, 'aki szólt: sötétségből világosság ragyogjon, ő gyújtott világosságot a mi szívünkben az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világotlatása végett' (2Kor 4:6).” – JÉ 229.

„A csillagoknak is bátorító üzenetük van minden emberhez. Azokban az órákban, amelyek mindenkit utolérnek, amikor szívünk ellankad és a kísértések súlyosan ránk nehezdednek; amikor az akadályok legyőzhetetlennek látszanak és úgy tűnik, hogy életcélunkat lehetetlen elérnünk, s Isten szép ígéretei Sodoma almáihoz hasonlóak; hol találhatnánk ezekben az időkben olyan bátorítást és biztos menedéket, mint abban a leckében, amelyet Isten parancsára meg kell tanulnunk a zavartalanul pályájukon haladó csillagokról?” – EÉ 113.

**b. Mit fogunk tenni, ha meglátjuk Isten magasztosságát? 1Sám 12:24;
Mk 5:19; Zsol 31:20.**

„A pusztában álló fa jelképe annak, hogy Isten akarata szerint milyen legyen gyermekeinek élete ebben a világban, amelynek elfáradt, nyugtalan, a bűn pusztaságába veszni induló vándorait az élő vízhez kell vezetnie.” – EÉ 114.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

- 1. Hogyan tudják teljesíteni mindennapjaikban a keresztények – a fiatalok is – az Ésaías 42:1 versben írottakat?**
- 2. Miért különleges Krisztus tanítási módszere e világban?**
- 3. Hogyan tudjuk Krisztus példáját követni abban, hogy segítjük a gyülekezetben kívül levőket?**
- 4. Mit fogunk naponta tenni, ha növekedünk a bölcsességben?**
- 5. Mire tanítanak bennünket a csillagok?**

TEKINTS A BÁRÁNYRA

„És ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az ő sebeivel gyógyulánk meg.” (Ésa 53:5)

„Tekintsetek fel a Kálvária keresztyére és nézzétek, ahogy a királyi áldozat szenved miattatok!” – TMK 65.

Javasolt olvasmány: *Bizonyságtételek, 2. kötet, 200–215. (Krisztus szenvedései)*

Vasárnap

Október 23.

1. A TANÍTÓ BESZÉDE

a. Hogyan tudunk Jézushoz hasonlóan szólni az emberekhez? Ésa 50:4-5.

„Mi természetből fogva én-központúak és önfejúek vagyunk, de amikor megtanuljuk azt a leckét, amire Krisztus akar megtanítani minket, akkor az Ő természetének részeseivé válunk; és ettől kezdve az Ő életét éljük. Krisztus csodálatos példája, páratlan gyöngédsége – hogy együtt érez másokkal, sír a sírókkal, örül az örülőkkel – nagy hatással van azok jellemére, akik őszintén követik Őt...

Körülröttünk szomorú szívű emberek vannak. Mindenütt – itt is, ott is – megtaláljuk őket. Keressük meg ezeket a szenvedőket, és mondjunk vigasztalásul az ő helyzetükhöz illő szavakat! Legyünk mindig jó eszközök, akikből üdítő vízként árad a részvét. Senki se felejtse el, hogy mások életében is vannak a halandók szeme előtt elrejtett fejezetek! 'Naplójuk' kíváncsi szemektől eltakart szomorú történeteket őriz. Hosszú kemény harcokról, lehangoló körülményekről, talán családi bajokról szól, amelyek napról napra csökkentik a bátorságot, a bizalmat és a hitet. Az élet csatáját kilátástalanul vívók erősíthetők kis figyelmességekkel, amelyek csak szeretetteljes fáradozásba kerülnek. Egy igaz barát erős, segítőkész kézszeritása többet ér nekik, mint az arany vagy az ezüst. A kedves szavakat angyalok mosolyaként fogadják.” – NOL 102.

2. ERRŐL AZ ESEMÉNYRŐL GONDOLKODJ

a. Milyen dolgokat szenvedett el Krisztus értünk? Miért vállalta ezeket? Ésa 50:6; 52:13–15.

„[Isten dicső Fia] addig tűrte a sértegetést, a gúnyt, a szégyenteljes gyalázkodást, míg csak ily rút, nem emberi volt ábrázatja, és alakja sem ember fiaié volt.

Ki érthetné meg az itt megnyilvánuló szeretetet! Az angyalok serege csodálattal s megtört szívvel látta, hogy a menny fenséges, a dicsőség koronájának tulajdonosa, most töviskoronát visel, sebektől vérző áldozat lett a feldühödött tömeg kezében, kiket Sátán tombolása eszeveszett örületre tüzelt. Nézzétek a türelmes szenvedőt! Tövisszorosú a fején. Ömlik vére a felhasított erekből. Mindez a bűn következménye volt! Semmi más nem vette volna rá Krisztust, hogy maga mögött hagyja megtisztelő helyzetét és fenségét a mennyben, hogy eljőjön e bűnös világba, hogy azok vegyék semmibe, nézzék le, utasítsák el, akiket megmenteni jött, s végül a kereszten szenvedjen, – csakis az örök, megváltó szeretet, mely mindig is titok marad.” – 2B 207.

„Gőg és önimádat nem burjánozhat többé a lelkünkben, ha frissen tartjuk meg abban a Golgotán lejátszódó események emlékét.” – JÉ 568.

b. Milyenek jövedöltek Ésaías próféta Jézus külsejét? Ésa 53:2. Miért volt taszító sokak számára Jézus egyszerű megjelenése?

„A világi társaságok annyira vonzzák és elkápráztatják az érzékeket, hogy a kegyesség, az istenfélelem, a hűség, a megbízhatóság nem rendelkezik annyi erővel, hogy az embereket állhatatosságban tartsa. Számukra egyáltalán nem vonzó Krisztus alázatos, szerény élete. Sokaknak, akik állítják, hogy Jézus Isten fiai és leányai, azoknak a menny felsége olyan 'mint gyökér a száraz földből, nem volt neki alakja és ékessége.'” – BO 388.

„A jövedölés megmondta, hogy Krisztus földből kiálló száraz gyökérnek fog tűnni. [idézve Ésa 53:2-3.] Tanulmányozzuk ezt a fejezetet! Krisztust mutatja be mint Isten bárányát. Tekintsenek a megváltó képére s alázzák porig magukat, akik büszkén felfuvalkodtak, kiknek lelke hiúsággal van tele. Az egész fejezetet kívülről kellene tudnunk! Hatása lecsillapítja és alázatra készíti a bűntől megfertőzött és önhittségtől felfuvalkodott lelket.” – YI December 20, 1900.

3. UTÁLT ÉS ELHAGYOTT

a. Hogyan reagálnak sokan Jézus szeretetére? Ésa 53:3. Mit túrt el értünk? Ésa 53:4-5.

„A Megváltó végtelen lemondás és leírhatatlan szenvedés árán tette számunkra elérhetővé a megváltást. Világunkban megvetésben volt része, hogy csodálatos leereszkedése és megalázkodása révén felmagasztalhatta az embereket, hogy azok örökkévaló dicsőségben és örömben részesülhessenek a mennyben. Harminc éves földi életútja idején szívét felfoghatatlan gyötrellem hasogatta. Életét a bölcsőtől a kereszti bánat és fájdalom árnyékolta. A fájdalmak férfia és betegség ismerője volt, s olyan szívfájdalmat állt ki, melynek elmondására emberi nyelv nem alkalmas. Jogosan kérdezhetné volna: 'Van-e olyan bánat, mint az én bánatom?' (JerSir 1:12). Az egész világ bűneit lelkére vette, noha tökéletes gyűlölettel gyűlölte a bűnt. Elhordozta a bűnösök büntetését, noha Ő sosem vétkezett. A törvényszegő helyetteseként ajánlotta fel magát, noha ártatlan volt. Minden bűn a világ Megváltójának isteni lelkére nehezedett. Ádám fiainak és leányainak gonosz gondolatai, szavai és cselekedetei tőle követeltek elégtételt, mert az ember helyettesévé vált. Noha nem Ő követte el a bűnöket, az ember törvényszegései lelkét marták és szaggatták. Aki bűnt nem ismert, bűnné lett értünk, hogy mi Isten igazsága lehessünk Őbenne.” – 1Sz 297-298.

„Alig van, aki megérti azt a szenvedést, ami Isten Fiának szívét gyötörte földi életének harminc éve alatt.” – TMK 66.

„Isten Fiát miattunk megvetették és lenézték. Tudsz-e beszélni nehézségeidről és fájdalmaidról, ha a keresztest teljes egészében szemléled a hit szemével és látod Krisztust szenvedni? Tudsz-e ellenségeddel szemben bosszúállást fontolgatni szívedben, miközben Krisztus sápadt és remegő ajkakkal fohászkodik gyalázóiért és gyilkosaiért – 'Atyám! bocsásd meg nekik; mert nem tudják mit cselekesznek.' (Lk 23:34.)

Nem kellene elhúzódnunk attól a mély megalázkodástól, amelyet Isten Fia tett, hogy felemeljen bennünket a bűn szolgaságából, onnan ahová lesüllyesztett az, és jobbjára ültessen... A legfőbb ideje annak, hogy a próbaidőből még hátralévő néhány órát jellemünk öltözetének tisztára mosásával töltsük el, mégpedig a Bárány vérében tisztítsuk meg, hogy a fehér ruhákban lévőkhöz tartozhassunk, akik a nagy fehér trón előtt fognak állni.” – TMK 65.

4. TÜRELMESEN SZENVEDŐ ÁLDOZAT

- a. Milyen tanulságot vonhatunk le abból, ahogyan Jézus reagált a vele szembeni erőszakra a keresztre feszítésekor? [Ésa 53:6–9](#); [1Pt 2:19–24](#).
-
-
-

„Foglaljuk el a hozzánk illő helyünket alázatos bűnbánattal a keresztlábánál! Úgy tanulhatjuk meg az alázat és szelídség leckéjét, ha felmegyünk a Kálvária-hegyének keresztféjéhez és felnézve rá meglátjuk a Megváltó gyötrelmeit, Isten Fiának haldoklását, az Igazét a hamisakért. Tekints Rá, akinek egyetlen szavára angyalok sokasága sietne segítségére, de gúny és neveltség tárgyává tették, szidalmazták és gyűlölték. Bűnért való áldozatnak önmagát adta. Amikor becsmérelték, akkor nem fenyegetőzött, amikor ok nélkül vádolták, akkor nem mentegetőzött. A kereszten gyilkosaiért imádkozott. Értük halt meg. Végtelen nagy árat fizetett mindegyikért. Nem akarta, hogy elveszen valaki, akiért oly nagy árat fizetett. Zúgolódás nélkül hagyta, hogy megüssék és megostorozzák. Ez a panaszkodás nélküli áldozat Isten Fia, akinek trónja örökkévaló és uralma soha véget nem ér.” – TMK 65.

„Krisztust az Ő emberi formájában a gonosz annyival jobban kísértette, annyival több kitaró erőre volt szüksége, amennyivel természete is nagyobb volt az embernél. Nagyon mély és rejtelmes igazság az, ahogyan Krisztus a leggyengédebb együttérzéssel az emberhez kötődik. Ádám minden gyermekének gonosz tettei, gonosz gondolatai és gonosz szavai az Ő isteni vállát terhelik. Az ember bűnének megtorlását vette magára, ezért ember helyettesévé vált és magára vette a világ bűnét.” – TMK 66.

- b. Mi volt Krisztus emberré válásának mennyei célja? [Ésa 53:10](#).
-
-

„A menny főnségese nem a maga örömére élt. Bármit tett, mindennel az ember üdvösségét mozdította elő. Jelenlétében az önzés bármily megnyilvánulása megróva állt. Urunk magára vette természetünket, hogy helyettünk szenvedhessen, lelkét bűnért hozott áldozattá téve. Istentől megvert és lesújtott volt, hogy mentse az embert az Isten törvényének megszegéséért megérdemelt csapástól. A keresztről tündöklő fény által Krisztus mindenkit magához akar vonni. Emberi szíve bánkódott fölöttük. Karja tárva volt befogadni őket, s mindenkit meghívott, hogy menjenek hozzá. Egész földi élete a lemondás és leereszkedés folyamatos cselekedete volt.” – 4B 418.

5. GONDOLD MEG

a. Mi indította Krisztust arra, hogy ilyen szégyenteljes halált tűrjön el? Ésa 53:11-12.

„A csodálatra méltó Megváltó... világ szemében nem hősként halt meg megtiszteltetéssel elárasztva, mint a harcban elesett férfiak, hanem halálra ítélt gonosztevőként, ég és föld közt függve, a szégyen lassú halálát halta, kiteve az elaljasodott, büntettekkel terhelt, züllött sokaság gúnyolódásának és szitkozódásának...

A menny felségesét a bűnös, elítélt emberért alázták meg. Krisztus mélyebbre és mélyebbre szállt a megalázkodásban, míg csak nem volt már mélység, melyre süllyedhetett volna, hogy fölemelje az embert jelleme szennyezettségéből. Mindez értetek történt.” – TMK 68.

b. Mit vegyünk fontolóra ezen csodálatos leereszkedés kapcsán? Zsid 2:3,14-15.

„Bármennyire is bűnös vagy, bármennyire is vétkes vagy, elhívott vagy és választott vagy. 'Közeledjete az Istenhez, és közeledni fog hozzátok.' (Jak 4:8.) Senkire nem erőltetik rá akarata ellenére, hogy Jézus Krisztushoz menjen. A mennyei Felség, az igaz és élő Isten egyszülött Fia, utat nyitott számodra, hogy hozzá jöhess, mivel életét adta áldozatként a Kálvária keresztyén. Azonban mialatt mindezt elszenvedte érted, Ő túl tiszta és túl igazságos ahhoz, hogy a bűnt szemlélje. Viszont nem szükséges, hogy mindez távol tartson téged tőle, mert így szólt: 'nem azért jöttem, hogy igazakat, hanem hogy bűnösöket hívjak megtérésre' (Mk 2:17).” – FE 251-252.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Mit tanuljunk meg ahhoz, hogy mind jobban mások áldására lehessünk?
2. Milyen hatása lesz annak, ha kívülről megtanuljuk Ésa 53. fejezetét?
3. Mire nem leszünk képesek, ha a kereszten szenvedő krisztusra tekintünk?
4. Miért nem nyitotta meg száját Jézus a kereszten, azon túl, hogy imádkozott ellenségeiért?
5. Hogyan tudjuk kifejezni azt, hogy mennyire értékeljük, amit Krisztus tett értünk?

A misszióterületek irodalommal való ellátására

Szombat

A 21. században, miközben az internet, a digitális könyvek és más eszközök által új utak nyílnak az evangélium hirdetésére, még mindig ott van az egyedülálló és sokoldalú előadási mód, amit semmi sem válthat fel – a nyomtatványok az egyik leghatásosabb eszköz az evangélium számára, hogy eljusson a legtávolabbi helyekre is – ahol nincs elektromosság. Ezek által a jó hír bejárja a korábbi kommunista, ateista és iszlám országokat és terjeszthető kézből-kézbe. Az Úr szolgálja mondja: „A Biblia igazságait tartalmazó kiadványokat úgy szórjuk szét, mint őszi faleveleket” (HP 323). „Kiadványainkat juttassuk el mindenüvé. Adjátok ki azokat sok-sok nyelven. Hirdessük a harmadik angyal üzenetét kiadványainkban és elő szóval. Aki hiszel a jelen igazságban, ébredj álmodból! Most az a kötelességed, hogy minden elképzelhető javat behozz azok segítésére, akik megértették és hirdetik az igazságot” (9T 39).

„Hirdessétek dicséretét, és mondjátok: Tartsd meg Uram a te népedet, az Izráel maradékát” (Jer 31:7). Hirdesse a az üdvösség jó híret Isten népe, Izráel maradéka! Jóllehet sok országban nagy mennyiségű Biblia, könyv és szórólap van, de sok országban nincs meg ez a lehetőség. Kötelességünk és megtiszteltetésünk, hogy támogassuk a világ különböző helyein való könyvterjesztést. A Bibliát sok nyelvre és nyelvjárásra lefordították, de fontos könyvek, mint a Jézushoz Vezető Út és a Nagy Küzdelem még milliók számára elérhetetlen. Mi lenne, ha a Szombati Bibliái Tanulmányokat juttatnánk el azokhoz, akik a jelenvaló igazság után kutatnak napjainkban?

Vegyük figyelembe a Csendes-óceáni és afrikai országokat, ahová a reform üzenet még nem jutott el! Ne feledjük az ígéretet – Préd 11:1. „Vesd a te kenyeredet a víz színére, mert sok nap múlva megtalálad azt.” Addig kell hirdetni Isten Igéjét amíg nem késő. Talán nem lesznek azonnali eredmények, de nagyon közel vagyunk ahhoz, hogy szemtanúi lehessünk a késői eső beteljesedésének és az aratásnak. Legyünk bölcs sáfárok és kincsinket gyűjtögessük a mennybe és ne itt a földön.

Hálásan köszönjük minden hittestvérünknek és barátkozóinknak, amit eddig tettek, azonban a szükség sokkal nagyobb ma mint bármikor korábban. Legyetek hát bőkezűek ebben a munkában!

A Generál Konferencia Kiadói Osztálya

HIRDESSÜK KÖRNYEZETÜNKBEN

„Ne féljeteK és ne rettegjeteK! Hát nem mondtam-é meg és nem jelentém előre? Ti vagytok tanuim! Hát van-é rajtam kívül Isten? Nincs kőszál, nem tudok!” (Ésa 44:8)

„Nekünk is tudnunk kell és másoknak is el kell tudjuk mondani, hogy Isten minden ígérete igaz. A szavakban és tettekben megnyilvánuló világos bizonyítékok tanúskodnak arról, hogy mi igaz és hű követői vagyunk Krisztusnak.” – RH July 7, 1903.

Javasolt olvasmány: *Próféták és Királyok, 228-235.* ([A pogányok reménysége](#))

Vasárnap

Október 30.

1. ELÉRNI, AKIT MÉG NEM

a. Mi az Úr terve azokkal a bárányaival, akik nincsenek az aklában? Ez 34:12-14. Milyen megbízatást adott Isten napjaink hírvivőjén keresztül?

„Mikor átutaztam Délen konferenciára vivő utamon, láttam a városokat, melyekben még meg sem kezdtük a munkát. Mi ennek az oka? Az evangélium szolgálói olyan gyülekezetek körül járnak-kelnek, melyek már ismerik az igazságot, mialatt lelkek vesznek el, akik nem ismerik Krisztust. Ha a kellő oktatásban részesültek volna, ha a kellő módszereket alkalmazták volna, akkor mindegyik gyülekezeti tag elvégezné munkáját, mint a test egyik tagja. Végeznének keresztényi missziómunkát. A gyülekezetek azonban haldoklanak s lelkészre vágnak, hogy prédikáljon nekik. Meg kell tanítanunk a tagokat arra: hozzák be hűségesen a tizedet az Úr tárházába, hogy megerősíthesse és megáldhassa őket. Munkarendbe kell őket felsorakoztatni, hogy Isten lehetőleg vehessék. Meg kell őket tanítanunk, hogy ha nem tudnak egyedül megállni, lelkész nélkül, újbóli megtérésre van szükségük – újbóli keresztségre. Szükség nekik újjászületniük.” – 4KB 394.

„Figyelmeztetnünk kell a világot. Lelkészeink fáradoznak buzgón, odaadón. Nyissanak meg új területeket, személyes munkával lássanak a lélekmentéshez, ahelyett, hogy a gyülekezetek körül lebegnének, amelyek már úgysis nagy világosságban és számos előnyben részesültek.” – 7B 179.

2. MEGERŐSÖDSZ HA DOLGOZOL

- a. **Mi az a megmentő világosság, amit mindenkihez el kell juttatni a földön? Ésa 42:6; Mk 16:15. Hogyan hanyagoljuk el gyakorta ezt a kötelességünket (különösen nagyobb gyülekezetekben)?**

„A Krisztustól kapott megbízatást szó szerint kell teljesíteni. Isten népe szentelje az Úrnak anyagi eszközét és tehetségét. Krisztus keresztyének hú katonái menjenek a táboron kívülre, hogy megfeddjék a rosszat és haladjanak a Megváltó által kitaposott önmegtagadás útján.

Jobb volna, ha a sötétségben lévő helyekre mennének a lelkészek, akik a gyülekezeteket babusgatják és hirdetik az igazságot azoknak, akik már ismerik. Amennyiben nem így tesznek, akkor ők maguk és a hallgatóságuk is törpülni fog. Mivel a gyülekezeti tagok elhagyták első szeretetüket, ezért felekezetünk gyengül és sorvad. Erősek lehetnének Krisztus folyamán, ha engedelmessé válnának az Úr vezetésének...

A világot tönkreteszi a bűn. Meddig tartod távol magad a nagy és szükség-szenvedő munkaterülettől, miközben oly közel van a világ történelmének lezárása?” – RH February 9, 1905.

„Nagy gyülekezeteinkben sok tag gyakorlatilag semmit nem csinál. Jó munkát végezhetnének el, ha ahelyett, hogy egy helyre tömörülnek, szétszórnának ott, ahová nem jutott még el az igazság.” – RH November 26, 1914.

- b. **Miről ne felejtkezzen el sohasem egyetlen lelkész, egyetlen gyülekezeti tag sem? Ésa 43:11.**

„Isten népe, noha övé a világosság és tudás, mégsem teljesíti Isten magas-tos és szent szándékát. Nem tör előre győzelemről győzelemre, új területeket foglalva el, kibontva a zászlót a nagyvárosokban, és külvárosaikban. Akikre az Úr nagy világosságot villantott, de akik mégsem nyomultak előre a nagy világosságban nagyobb, és még nagyobb világosságra, nagy lelki vakságról tesznek tanúságot. Nem buzdítják a gyülekezet tagjait, hogy az előrehaladás érdekében megfeszítsék lelki idegeiket és izmaikat...”

A gyülekezetekben fiatal férfiakat és nőket kell választani felelősség hordozására. A fiatalok kövessenek el mindent, hogy kiképezzék magukat azok megsegítésére, akik még nem ismerik az igazságot. Isten buzó, ép lelkű munkásokat hív. Az alázatos, töredelmes hívők személyes tapasztalatból megértik, hogy Jézuson kívül nincs megmentő.” – 9B 93-94.

3. VIZET A SZOMJAZÓNAK

a. Mit ígért Isten azoknak, akik teljes szívből törekszenek akarátát követni? Ésa 44:3-4.

„Isten szava arra tanít minket, hogy most jött el az idő, amikor mennyei fényt várhatunk. Most van az a nap, amikor felfrissülést kell várnunk az Úr jelenlététől. Figyelnünk kell Isten gondviselésének indíttatásaira, amint Izraelnek is figyelnie kellett 'a lépések zajára a fák tetején' (2Sám 5:24.) – a meghatározott jelre, hogy a menny fáradozik értünk.

Isten nem tud dicsőséget szerezni nevének népe által, amíg emberekre támaszkodnak, emberekben bíznak. Jelenlegi gyenge állapotuk mindaddig folytatódik, míg nem Krisztust dicsőítik kizárólag, míg alázatosan és tisztelettel el nem mondják Keresztelő Jánossal: 'Neki növekednie kell, nekem kisebbednem.' (Jn 3:30) Szavakat bíztak rám, hogy szóljam Isten népének: dicsőítsétek őt, a Golgota Jézusát! Ami emberi, húzódjék háttérbe, hogy mindenki Őt láthassa, akiben örök reményünk van...

Az élő vizek forrása nyitva áll a szomjas lélek előtt... [idézve Ésa 44:3] Csakis azoknak nyújt világosságot, akik keresik azt, és akik örömmel fogadják szent Igéjéből a világosság minden egyes sugarát. Isten ezeken az embereken keresztül nyilatkoztatja ki a hatalmat, amely majd az egész Földet beragyogja dicsőségével.” – 5B 518.

b. Hogyan írnád le az emberek butaságát, amikor bálványaikba vetik bizalmukat? Ésa 44:9, 14–17; 46:5–8. Mi az a hír, amelyet felfrissítőként hallaniuk kell ezeknek a bálványimádóknak? Ésa 44:22; Zsol 103:11–13.

„Isten szeretné az élet leheletét lehelni a porba sújtott emberiségbe. Nem engedi, hogy bárki is csalódjon, aki őszintén sóvárog valami szebb és nemesebb után, mint amit a világ tud kínálni. Isten állandóan küldi angyalait azokhoz, akik – miközben a legcsüggesztőbb körülmények között élnek – hittel imádkoznak azért, hogy náluk erősebb hatalom vegye birtokba őket, szabadulást, békességet hozón. Isten különböző utakon nyilatkoztatja ki önmagát, és olyan helyzetet teremt, amely bizalmat ébreszt bennük Krisztus iránt, aki önmagát adta váltságul mindenkiért, 'hogy Istenbe vessék bizalmukat; ne felejtsek el Isten nagy tetteit, és tartsák meg parancsolatait' (Zsol 78:7).” – PK 234.

4. TÁRD SZÉLESRE

- a. **Mit vár el Isten a megvetett és elhagyatott maradékától? Zsol 5:12; Ésa 54:1.**
-
-

„Az egész ötvennegyedik fejezet Isten népére vonatkozik, s a jövődőlés minden egyes meghatározása be fog teljesedni.” – TII 87.

- b. **Milyen ígéretet kaptak azok, akik szíve és otthona nyitva áll mások előtt? Ésa 54:2-3; Zsid 13:1-2.**
-
-

„Isten üzenetet bízott rám népe számára. Ébredjenek föl. Bővítsék ki sátraikat, terjesszék messzebb határaikat. Testvéreim, Krisztus áron vásárolt meg titeket. Amitek van, s amik vagytok, mindent Isten dicsőségére és embertársaitok javára kell fölhasználnotok. Krisztus meghalt a kereszten, hogy megmentse a világot a bűnben pusztulástól. E munkában közreműködésedet kéri. Legyetek segítő kezei. Buzgó, fáradhatatlan munkával igyekezzetek megmenteni az elveszettet. Ne feledjétek, hogy bűneitek tették szükségessé a keresztet. Mikor üdvözítőöknek fogadtátok el Krisztust, megígértétek, hogy egyesültök vele a kereszttel. Sorsotokat vele kötöttétek össze életre, halálra. A megváltás nagy tervének lettetek részeivé.

Aki Isten szolgálatára adja magát, azt Krisztus kegyelmének alakító ereje formálja. A Szentlélek itatja át, ezért kész megtagadni magát, fölvenni kereszttét; bármely áldozatra kész a Mesterért. Nem képes többé közönyösen elmenni a körülötte pusztuló lelkek mellett. Fölülemelkedik az önszolgálaton. Krisztusban Isten újra teremtette őt, s az önszolgálatnak nincs helye életében.” – 7B 3.

- c. **Milyen ígéret kapcsolódik az ilyenfajta misszió munkához? Ésa 54:4-5, 10, 17.**
-
-

„Isten örök karja átöleli a segítségért hozzá forduló lelket, legyen az mégoly erőtlén is. A hegyek drága kincsei elpusztulnak, de aki Istenért él, tántoríthatatlanul a gáncsoskodástól, a tapstól meg nem rontva, az örökre Istennel fog lakozni.” – 8B 328.

5. JÖVŐBENI ÍGÉRETEK

- a. **Isten akarata szerint, milyenek legyünk a körülöttünk lévőkkel? Milyen ígéretük van azoknak, akik felvállalják ezt a munkát? 2Kró 16:9; Ésa 11:10–13; 57:13–14.**

„A pogány országokban tevékenykedő misszionárius csoportokat a próféta zászlókhöz hasonlítja, amelyeket azért állítottak fel, hogy mutassák az utat az igazság világosságát keresőknek...

A szabadulás napja közel van... Minden nép között lát olyan férfiakat és nőket, akik világosságért és ismeretért imádkoznak. Lelkük éhes. Régóta hamuban gyönyörködnek. [Lásd: Ésa 44:20.] Az igazság ellensége félrevezette őket, és most vakként tapogatódnak. De őszinték, és szeretnének megismerni valami jobbat. Jóllehet a pogányság sötétségében él, és nem ismeri Isten írott törvényét, sem pedig Fiát, Jézust, mégis sokféleképpen tanúsítja, hogy Isten hatalma formálja értelmét és jellemét.

Néha azok, akiknek nem volt istenismeretük azonkívül, amit az isteni kegyelem munkálkodásával nyertek, kedvesek voltak szolgálóihoz, s védtek őket saját életük kockáztatásával is. A Szentlélek Krisztus kegyelmét árasztja az igazság sok nemes szívű keresője szívébe. Természetüket és korábbi neveltetésüket megcáfoló rokonszenvet kelt bennük.” – PK 233-234.

„Az Úr küldi az üzenetet: 'Távolítsátok el a botlás követ népem útjáról. Buzgó igyekezetet kell kifejtenuk ellensúlyozni a hatásokat, melyek föltartóztatták, föltartóztatják a mai időkhöz szóló üzenetet. Nagyfontosságú munkát kell elvégeznünk rövid idő alatt.' – TII 88.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Mit fogunk tenni gyülekezetünkért, ha valóban megtértünk?
2. Milyen hátránya lehet egy nagy létszámú gyülekezetnek?
3. Csak kinek van világosság ígérvé? Mit csinálnak ők a világossággal?
4. Hogyan tudom kiszélesíteni sátorom helyét az Úr akarata szerint?
5. Hogyan segíthetünk azoknak, akik a világosság után tapogatódnak?

A MARADÉK KÜZDELMEI

„Hallgassatok rám, kik tudjátok az igazságot, te nép, kinek szívében van törvényem! ne féljete az emberek gyalázatától, és szidalmaik miatt kétségbe ne esetek!” (Ésa 51:7)

„Isten törvénye pedig teljes igazolást nyer. Láthatóvá válik majd az is, hogy Istent eljárásában mindenkor népe örök boldogsága és az általa teremtett világ jóléte vezette.” – PP 298.

Javasolt olvasmány: *Gondolatok a Hegyibeszédről, 101-106. (És ne vígy minket kísértésbe) Szemelvények, 1. kötet, 115-134. (Megújulásra való felhívás, Az új tapasztalat védelmezése)*

Vasárnap

November 6.

1. NEHÉZ IDŐK AZ IGAZAKRA

a. Milyen fejlődésen ment át Júda országa Manassé uralkodása alatt, Ésaías idejében? 2Kir 21:16; 2Kró 33:9-11.

„Júda országa... Manassé gonosz uralkodásának hosszú évei alatt újra mélyre süllyedt. A pogányság újjáéledt, és sok embert bálványimadásba vitt... Az előbbi nemzedékek dicsőséges világossága után a babona és tévelygés sötétsége következett. Súlyos bűnök támadtak, a zsarnokság, sanyargatás, minden jónak gyűlölete burjánzott. Elveszett a jogosság, győzött az erőszak.

De ezekben a veszedelmes időkben is voltak Istennek és az igazságnak biznyságtévői. Ezékiás uralkodása idején a Júdát ért nehéz próbák sok embert szilárd jelleművé alakítottak. Ez a jellem most védőbástyaként állt az elharpodzó gonoszság ellen. Az igazság és jogosság melletti biznyságtévésük felkeltette Manassé és hatalmon levő társai haragját, akik a mindent rosszálló hang elnémításával akarták állandósítani gaztetteiket. 'Manassé nagyon sok ártatlan vért is ontott, amivel megtöltötte Jeruzsálemet egyik végétől a másikig' (2Kir 21:16).

Ézsaiás az elsők között vesztette el életét. Több mint fél évszázadig állt Júda előtt Jahve követeként.” – PK 239.

2. HATALMAS AZ ÚR A SZABADÍTÁSBAN

a. Milyen tanulságot vonhatunk le Manassé bűnbánatából? 2Kró 33:12-13; 2Pt 3:9.

„Manassé esetében az Úr példát nyújt arra nézve, hogy Ő miként munkálkodik (2Kró 33:9-13)

Az Úr gyakran szólt népéhez figyelmeztetés és intés által. Irgalmasságban, szeretetben és jóságban nyilatkozta ki magát. Nem hagyta vissza-visszaeső népét az ellenség kényére, hanem még konok hitehagyásukban is hosszan tűrte őket. Ámde miután hiába intézett hozzájuk fölhívásokat, elkészíti büntetésükre a botot. Milyen szánakozó szeretetet is tanúsított és tanúsít Isten az Ő népe iránt! Az Úr bűneiben vághatta volna le az ellene tevékenykedőket. Keze még mindig feléjük nyúlik. Okunk van hálákat adni, hogy nem vonta vissza Lelkét azoktól, akik nem hajlandók az Ő útján járni.” – TII 60.

b. Miután Isten Babilont használta fel a hitehagyó izráeliták megbüntetésére, majd Médó-Perzsát, hogy elpusztítsa Babilont, milyen ígéretet adott a szabadulásra népe számára büntetésük idejének lejárta után? Ésa 44:24, 28; 45:1-6, 13.

„Círuszt születése előtt több mint egy évszázaddal az ihletett Ige név szerint említette. Isten Lelke leírta azt is, hogy miként fogja Babilont észrevétlenül elfoglalni, és hogyan készíti a foglyok szabadulásának útját. Így hangzik az ige Ézsaiás tolmácsolásában: [idézve Ésa 45:1-3].” – PK 543.

c. Hogyan teljesedett ez a prófécia? Ezsd 1:1-4; 6:3-5. Milyen alapelvekre emlékeztessen bennünket ez? 4Móz 11:23.

„Az Úrnak erőforrások állnak rendelkezésre. Az Ő keze nyugszik a gépezeten. Mikor eljött az idő temploma újjáépítésére, mint eszközét indította Círuszt, hogy fölismerje a rá vonatkozó jóvendöléseket és megadja a zsidó népnek a szabadságát.” – TII 105.

3. AZ UTOLSÓ REFORMÁCIÓ

- a. **Milyen helyreállításról szóló prófécia valósul meg napjainkban, amelyet a Nehémiás idejében történt helyreállítás szimbolizál? Ésa 61:4; 58:12-13.**

„Azt a lelki helyreállítást, amelyet a Nehémiás korában véghezvitt munka előre vetített, Ézsaiás így körvonalazza: (idézve Ésa 61:4; 58:12).

A próféta itt olyan népet jellemez, amely az igazságtól és jogosságtól való általános elhajlás idején igyekszik helyreállítani azokat az elveket, amelyek Isten országának alapját képezik. Ez a nép javítja ki az Isten törvényén ütött rést azon a falon, amelyet Isten védelemül emelt választott népe köré. E törvény jogos, igazságos és tiszta elveinek követése állandó védelmet jelent számukra.

A próféta félreérthetetlen szavakkal határozza meg a falat építő maradék különleges munkáját. 'Ha megtartóztatod szombatod lábadat, és nem üzöd kedvtelésedet szent napomon, és a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának, és megszenveded azt, dolgaidat nem tevén, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szólván: Akkor gyönyörűséged lesz az Úrban, és én hordozlak a föld magaslatain, és azt mívelem, hogy Jákóbnak, atyádnak örökségével élj, mert az Úr szája szolt' (Ésa 58:13–14).

A vég idején minden isteni intézményt helyre kell állítani. Azt a rést, amelyet a szombat megváltoztatásakor ütöttek a törvényen, ki kell javítani.” – PK 419.

- b. **Miért nagyon fontos, hogy jól megalapozódjunk a reformáció munkájában? Zsol 11:3. Miként alkalmazható ez az Úr visszajövetelére való felkészülésünkben? Mt 3:9-10; 17:11.**

„Isten maradék népének – amelynek tagjai reformátorokként állnak a világ előtt – meg kell mutatnia, hogy Isten törvénye minden maradandó reform alapja, és hogy a negyedik parancsolat szombatja a teremtés emlékművéként, Isten hatalma állandó emlékeztetőjeként érvényben marad. Világosan és érthetően meg kell magyarázniuk, hogy a Tízparancsolat minden előírásának engedelmeskedni kell. Krisztus szeretetének készítésére együtt működnek veled a pusztá helyek felépítésében. A romlás kijavítóinak és ösvények helyreállítóinak kell lenniük, 'hogy ott lakhassanak'” – PK 419.

4. ELŐRE TÖREKVÉS

a. **Hogyan tudunk alázatosak maradni a másokért való munkánkban?** Lk 17:10; Gal 6:1; Ésa 51:1.

„Ha olyanokhoz fordulunk, akiket nem világosított fel az egészségügyi megújulás, és ha ilyenkor egyszerre a legelőrehaladottabb álláspontunkkal hozakodunk elő, akkor a csüggedés veszélye fenyegeti őket, amikor látják, hogy mi mindenről kell lemondaniuk, így meg sem kísérlik a megújulást. Feltétlen türelemmel és fokozatosan kell vezetnünk az embereket, nem feledkezve meg arról a mélységről, amelyben valamikor mi voltunk.” – 3B 21.

b. **Milyen ígéretet kaptak Ábrahám lelki gyermekei, amely nekünk is szól?** Ésa 51:2-3; Gal 3:28-29.

„Isten népe előtt hatalmas munka áll, melynek szüntelenül fejlődnie kell, míg az érdeklődés középpontjává nem válik...”

A szőlőskert magában foglalja az egész földet, s meg kell művelnünk minden egyes részét. Ahol most erkölcsi sivatag van, ott is az Úr kertjének kell kivirágoznia. Meg kell művelnünk a föld terméketlen helyeit, hogy kihajtsanak, és virágba boruljanak. A Szentlélektől ihletett embereknek új területeket kell megmunkálniuk. Új gyülekezeteket kell alapítanunk és új csoportokat szerveznünk. A jelen igazság képviselőinek ma már ott kellene lenniük minden nagyvárosban s a föld távoli helyein. Isten igazsága dicsőségének be kell ragyognia az egész földet. A világosságnak szerte kell ragyognia minden országban, minden néphez. S e világosságnak azoktól kell ragyognia, akik azt már befogadták. A hajnalcsillag felkelt már szívünkben, s rá kell világítanunk világosságát a sötétben járók ösvényére.

Válság áll közvetlen előttünk. A Szentlélek hatalmával hirdessük az utolsó napokra szóló nagy igazságot. Nem telik el sok idő, mielőtt mindenki meghallja a figyelmeztetést, és dönt. Akkor jön el a vég.

Minden igaz hit leglényegesebb tulajdonsága, hogy a megfelelő időben a megfelelő dolgot végzi. Isten a nagy mestermunkás, s gondviselése által egyengeti az utat munkájának befejezése előtt. Lehetőségeket teremt, megnyitja az áldásos hatás útjait, s a munka lehetőségeit. Ha népe ébren figyeli gondviselése útmutatásait s kész együttműködni vele, hatalmas munka végzésének lesznek még tanúi... Feladatunk a megújítás. Isten terve, hogy a munka valamennyi ágazatának kitűnősége szemléltető példa legyen az emberek számára. Különösen az új területeken fontos úgy alapoznunk meg tevékenységünket, hogy helyesen képviseljük az igazságot.” – 6B 23-24.

5. NE TÉVELYEGJ

- a. **Mi történik, ha a nép elutasítja Isten Igéjét és inkább saját elgondolásait követi?** [Ésa 50:11](#); [Jn 12:48](#); [2Thess 2:11](#).
-
-
-

„Az Úr kifejtette előttem, hogy akiket bármilyen mértékben megvakított az ellenség s akik nem teljesen tépték ki magukat a Sátán csapdáiból, azokat veszély fenyegeti, mert nem látják meg a mennyből jövő fényt, ezért a hamisság elfogadására hajlamosak. Ez gondolkodásuk, határozataik, javaslataik, tanácsadásaik egész alaphangjára kihat. Nem bizonyíték számukra az Isten által nyújtott bizonyíték, mivel megvakították szemüket, mivel inkább a sötétséget, mintsem a világosságot választották. Aztán találnak valamit, amit ők világosságnak, az Úr viszont maguk csiholta szikráknak nevez, s ezek szerint irányítják lépteiket...

Sokan el fogják vetni az Úr által küldött szavakat, és emberek által kiejtett szavakat fogadnak igazság és világosságként. Az emberi bölcsesség el fogja vezetni őket a maguk megtagadásától, a megszentelődéstől, és mindent ki fognak találni, gondolni, ami Isten üzeneteit hatástalanná teszi. Nem támaszkodhatunk biztonságosan olyanokra, akik nem állnak szoros kapcsolatban Istennel.” – TII 87.

- b. **Melyik fontos dologról ne feledkezzünk meg ezt a munkát végezve?** [1Kor 14:8](#).
-
-

„Keljen fel és bánja meg visszaeséseit Isten előtt a gyülekezet! Ébredjenek az órállók és fújják hangosan a trombitát!” – 1Sz 119.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Mennyire süllyedt le a gonoszságba Manassé király?
2. Milyen példával tudjuk bemutatni Megváltónk hosszútűrését?
3. Sokan reformátoroknak vélik önmagukat, de milyen az Isten szerinti reformáció?
4. Mi a legfontosabb munka, amit sietve végeznünk kell?
5. Milyen problémák okozhatják, hogy az ember letéved az igazság útjáról?

EGYÜTTMŰKÖDÉS A MENNYEL

„Mivel én vagyok Urad, Istened, aki jobbkezedet fogom, és aki ezt mondom néked: Ne félj, én megsegítelek!” (Ésa 41:13).

„A bennünk lakozó Üdvözítő ránk ruházza hatalmát. Az igazság mindennapi ételünké lesz. Tetteinkben nem üti föl fejét a becstelenség. Alkalmasságunkban tudunk szólni azokhoz, akik nem ismerik az igazságot. Krisztus szívünkben való jelenléte életadó hatalom, egész lényünket megerősíti.” – 7B 49.

Javasolt olvasmány: [Előtted az Élet, 169–183.](#)

Vasárnap

November 13.

1. GYÓGYÍTÓ ÉS VIGASZTALÓ SZAVAK

a. **Mi volt az a vigasztaló üzenet Júda számára, amely nekünk is szól, ha Istennek akarunk élni és az Ő művét előrevinni? [Ésa 41:10–14.](#)**

„Az Úr megígérte, hogy nevének dicsőséget szerez a földön. Milyen erőt ígért azok számára, akik hajlandóak együttműködni a mennyel? A világ három legnagyobb hatalmának együttműködését ígérte azok, akik az elveszettek megmentésén dolgoznak. Isten elvárja népétől, hogy igényt tartsanak megígért segítségére az Ő művének végrehajtásához a földön.” – RH August 12, 1909.

„Legyünk bizakodók, legyünk bátrak. Bűnös és ésszerűtlen is, ha Isten munkájában elkeseredünk. Az Úr ismeri valamennyi szükségletünket. Isten hatalmas. Olyan eredményességet ruházhat szolgálóira, amelyet a szükség megkíván. Végtelen szeretete és szánalma sohase változik. Mindenható fönsgével a gyöngéd pásztor szelídségét és gondoskodását elegyíti. Nem kell attól félnünk, hogy nem váltja be ígéreteit. Isten az örök igazság. Soha meg nem változtatja szövetségét, melyet az Őt szeretőkkel kötött. Gyülekezetnek adott ígéretei szilárdan állnak mindörökké. Örökkévaló ékességgé és gyönyörűséggé teszi azt a nemzedékről nemzedékre.

Tanulmányozzátok Ésa 41. fejezetét, s törekedjete megérteni a jelentőségét.” – 8B 23.

2. BÁTORÍTÁS A MEGBÍZATÁSUNKHOZ

a. Milyen ígéretet kaptunk Isten szeretetéről és védelméről missziónk végzéséhez, még próbák között is? Ésa 43:1–6.

„A kemence tüze nem azért ég, hogy megsemmisítsen, hanem hogy finomítson, nemesítsen, megszenteljen. Próbák nélkül kevésbé éreznénk Isten és az Ő segítségének hiányát; kevélyek, önteltek lennénk. A rád szakadó próbákban annak látom bizonyítékát, hogy az Úr figyelemmel kísér, és magához kíván vonzani. Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek. Annak kell a segítség, akit csaknem az elviselhetőség határáig szorítanak. Fordulj erődödhöz. Tanuld meg az értékes leckét: 'Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelgettetek; én megnyugosztlak titeket. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelketeknek. Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű.' (Mt 11:28–30)” – 8B 85-86.

b. Milyen példái vannak a bátorításnak és az együttműködésnek, amelyeket mi is tudunk alkalmazni Isten munkájában? Ésa 41:6-7.

„Építő volna az ifúság, a szülők és a tanítók számára, ha tanulmányoznák a Szentírás szellemében az együttműködés módját! A Szentírás sok szemléltető példája közül emeljük ki a Szentsátor építését: a jellemépítés gyakorlati tanítását, amelyben az egész nép egyesült, 'akit szíve indíta, és akit lelke hajt vala' (2Móz 35:21)! Olvasd el, hogyan építették újjá Jeruzsálem falait a visszatért foglyok nehézségek és veszedelmek közepette! A nagy munkát sikeresen elvégezték, 'mert a nép nagy kedvvel dolgozott' (Neh 4:6). Gondolj arra, hogy részt vettek a tanítványok a Megváltó csodatettében a sokaság megvendéglése alkalmával! Az étel Jézus kezeiben szaporodott meg, de a tanítványok elfogadták a kenyereket, és odaadták a várakozó tömegeknek.

'Egymásnak tagjai vagyunk' (Ef 4:25). 'Ki ki amint kegyelmi ajándékot kapott, úgy sáfarkodjatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai' (1Pt 4:10).

Jó lenne, ha e rég írt szavakat a ma jellemépítői 'jelszóként' elfogadnák: 'Kiki társát segíti, és barátjának ezt mondja: légy erős!' (Ésa 41:6)” – EÉ 283.

3. TEREMTŐNKEL ÖSSZHANGBAN

a. **Hogyan beszél Ésaías és a zsolnáros Teremtőnk nagyszerűségéről? Zsol 72:18; Ésa 44:6-8; 45:11-12. Milyen megfontolásra indítson ez bennünket?**

„Bízunk jobban Megváltónkban! Ne forduljunk el Libanon vizeitől, hogy repedezett kutaknál keressünk felüdülést, amelyben nem marad meg a víz. Istenben higgyünk! Nem csak lehetséges, hanem biztos a győzelem, ha a Jézussal való szoros kapcsolatba bízunk. Annak ellenére, hogy tömegek haladnak a rossz úton és csüggesztő a kilátás, mégis bízunk teljes mértékben Vezetőnkben, 'mert én vagyok az Isten, és nincsen több' (Ésa 45:22). Ereje végtelen és megment mindenkit, akik hozzá jönnek. Nincs senki más, akiben bízhatnánk.” – RH June 9, 1910.

b. **Mit csinálunk inkább, mint hogy együttműködnénk Teremtőnkkel abban, amit értünk végez? Ésa 45:9-10. Hogyan reagált a pogány Cirusz király Istennek vele való tervére? Ésa 45:13.**

„Általában véve hívő emberek vagyunk, de sokat veszítünk azzal, hogy nem bízunk teljes mértékben Istenben, a Teremtőnkben. Ha bizalomteljesek vagyunk Isten szeretetében és körbezárjuk magunkat Vele, megnyugodva szeretetében, akkor jelenléte egy elmélyült, zavartalan örömré indít, még kedvezőtlen körülmények ellenére is. Ez a tapasztalat ad oly hitet, amely nem aggódik, nem bosszankodik, hanem a végtelen hatalomban bízunk.” – 9MR 289.

„Amikor a király [Cirusz] látta azokat a szavakat, amelyek több mint száz évvel születése előtt jelezték Babilon elfoglalásának módját; amikor hallotta az üzenetet, amelyet a világegyetem Ura neki küldött [idézve Ésa 45:5.mr, 6.er.], amikor maga előtt látta az örök Isten kinyilatkoztatását: 'Szolgámért, Jákóbert, választottamért, Izráélért szólítottalak neveden, híres nevet adtam neked, noha nem ismertél'; amikor kibetűzte az ihletett feljegyzést: 'Én indítottam el őt győzelmesen, egyengetem az útját mindenütt. Ő építi föl városomat, és hazaküldi foglyaimat, nem fizetségért és nem ajándékért' (Ésa 45:5-6, 4, 13), szíve mélyen megindult, és elhatározta, teljesíti Isten által kijelölt küldetését: szabadon bocsátja a júdeai foglyokat; segít nekik Jahve temploma helyreállításában.” – PK 346-347.

4. AZ ISTEN SZAVÁBA VETET HIT

a. Mit idézzünk fel Istenről, ha Igéjében bizalmunk megrendül? Ésa 46:8–10.

„Az ember véges értelme képtelen felfogni a végtelen Isten jellemét és tevékenységét. A legélesebb és legképzettebb elme előtt is titokba burkolózott a szent lény...

Annyira meg tudjuk érteni bánásmódját és indítékait, hogy felismerhetjük a végtelen szeretetnek és a könyörületnek a végtelen hatalommal való párosulását. Szándékából megértünk annyit, amennyi javunkra válik. Ami ezen túl van, azzal kapcsolatban meg kell bízunk a Mindenható hatalmában, mindenek Atyjának és Uralkodójának szeretetében és bölcsességében... Isten elég bizonyítékot szolgáltatott a Szentírásban, hogy meggyőződhetünk annak isteni eredetéről. Nem szabad kételkednünk az igében azért, mert nem értjük meg Isten gondviselésének minden titkát... Szavának tekintélye miatt fogadjuk el mindazt, amit Isten jónak látott a tudomásunkra hozni. Néhol csak ténymegállapításokat olvasunk, minden magyarázat nélkül. Bár nem értjük, miért és hogyan, bizonyosak lehetünk benne, hogy igazak, mert Isten állítja. A nehézség kizárólag az ember gondolkodásának korlátaiban rejlik.” – 5B 504-505.

„Az emberiség történelmét megörökítő krónikák úgy tüntetik fel, hogy a nemzetek fejlődése, birodalmak emelkedése és bukása az emberi akarat és vitézség függvénye, és hogy az események alakulását nagymértékben emberek hatalma, becsvágya és szeszélye határozza meg. Isten Igéje azonban félrehúzza a függönyt, és az emberi érdekek, hatalom és indulatok minden akciója és ellenakciója mögött, fölött és által meglátjuk a végtelen irgalmú Isten munkáját, aki csendben, türelmesen viszi véghez akaratát.” – EÉ 173.

b. Mint ahogyan Isten Ciruszt használta fel Júda népének kiszabadítására Babilonból, mi van ígérve a lelki szabadításra? Ki által fog megvalósulni ez? Ésa 46:11–13.

„Földi szolgálata alatt a Messiás szóban és cselekedetben kinyilatkoztatta az emberiségnek az Atya Isten dicsőségét. Minden cselekedete, minden szava, minden csoda tette Isten végtelen szeretetét mutatta be az elbukott emberiségnek.” – PK 433.

5. ISTEN SEGÍTŐ KEZEI

- a. **Milyen tapasztalattal kell rendelkezni mindannyiunknak, hogy együttműködhessünk Istennel az áldásos lélekmentő munkában? Zsol 51:12-13; 2Kor 4:1-7. Miért?**

„Minden igaz tanítvány misszionáriusként születik Isten országába. Aki az élet vizéből iszik, az élet kútfejévé válik. Krisztus kegyelme olyan a léleknek, mint a forrás a pusztának: azért buzog, hogy mindenkit felüdítsen, és vágyat ébresszen az elveszendőben az élet vize után.” – JÉ 154.

„Mindazok, akik Isten gyermekeivé lettek, ezentúl tekintsek magukat egy-egy láncszemnek abban a láncban, amelyet a menny a világ megmentésére ereszt le; Krisztus irgalmas tervével azonosulva induljanak el, hogy vele együtt keressék és mentsek az elveszetteket!” – NOL 63.

„Eléggé értékeled-e a Kálvárián hozott áldozatot, hogy készen állj minden más érdeket alávetni a lélekmentés munkájának? Az Üdvözítő igaz követőjének életét a bűnösök megmentésének ugyanaz az ellenállhatatlan kívánsága jellemzi, mely az Úr életét jellemezte. A keresztyén nem kíván magáért élni. Öröme telik a Mester szolgálatára szentelni mindenét, s magát is. Kimondhatatlan vágy indítja lelkeket nyerni Krisztus számára. Akiből ez a vágy hiányzik, jobban teszi, ha aggódni kezd üdvössége miatt. Imádkozzanak a szolgálat lelkületéért.” – 7B 3.

Mennyei Atyánk jelölte ki feladatunkat. Vegyük Bibliánkat s menjünk, figyelmeztessük a világot. Legyünk Isten lelkeket mentő, segítő keze. Legyünk közvetítő közegek, melyeken át Isten szeretete áramlik napról-napra a pusztulókhoz.” – 9B 101.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. **Hogyan lehetünk hasznosak Isten ügyében, miközben kölcsönösen együttműködünk vele?**
2. **Mire emlékezzünk vissza, amikor nehézségekkel szembesülünk?**
3. **Mit nyerünk azzal, ha Isten szeretetében bízunk és egészen átadjuk magunkat?**
4. **Miért oly fontos a prófécia az Istenbe vetett hit megalapozásához?**
5. **Miért jelent az evangélium hirdetésének buzgósa egy őszinte megtérést?**

TÉGY BIZONYSÁGOT

„Mily szépek a hegyeken az örömondónak lábai, aki békességet hirdet, jót mond, szabadulást hirdet, aki ezt mondja Sionnak: Uralkodik a te Istened!” (Ésa 52:7).

„A másokkal való társas érintkezésen keresztül kegyelemben részesülünk, Isten gazdag áldásainak részeseivé válunk.” – RH February 25, 1909.

Javasolt olvasmány: *Bizonyságtételek, 7 kötet, 3-14. (Istennek tetsző szolgálát; Jel az előnyomulásra; Örökké terjeszkedő munka; Fáradozzunk a gyülekezet tagjaiért; A föld puszta helyei; Önfenntartó hittérítők)*

Vasárnap

November 20.

1. AZ IGAZSÁG IRÁNTI SZERETETÜNK ÉLÉNKÍTÉSE

a. Mit kellene megfontolnunk, ha olyan kísértés ér bennünket, hogy önző tevékenységre vagy jelentéktelen dolgokra pazaroljuk időnket? Ésa 55:6-7; Zsid 3:12-13.

„Testvéreim, testvérnőim, keressétek az Urat, míg megtalálható. Közeledik a nap, mikor az idejüket és a kínálkozó alkalmakat elfecsérlők azt kívánják majd, hogy bárcsak keresték volna az Urat.” – 9B 71.

b. Miért fontos tanulmányozni Istennek Igéjét most? Ám 8:11-12. Milyen hatása lesz a személyes bibliatanulmányozásnak? Jn 8:31-32; Jn 17:17.

„Akik kutatják a Bibliát, Istennel tanácskoznak és Krisztusra támaszkodnak, azokat Isten képessé teszi, hogy minden körülmények között bölcsen cselekedjenek. A jó elvek a való életben látszanak meg. Csak fogadd be szívélyesen a jelennek szóló igazságot, s ezt tedd jellemed alapjává! Így tehetetlenül hullnak le rólad az élvezetek csábításai, a divat szeszélyei, a világ szerelmeseinek megvetése, de még a szíved kényeztetést követelő zajos akarát megnyilvánulásai is. Először meg kell tisztítanunk a lelkiismeretünket, és saját vezetésünk alá kell vonnunk az akarátunkat. Lelkünkben az igazság szeretetének kell uralkodnia. Akkor olyan jellem alakul ki bennünk, amelyet a menny jóváhagyhat.” – 5B 37.

2. KRISZTUS ÉS MÁSOK IRÁNTI SZERETETÜNK ÉLÉNKÍTÉSE

a. Mire fog vezérelni bennünket Istennek kényszerítő szeretete? 2Kor 5:14-15.

„Ha Istennek szeretete a szívben van, akkor az biztos, hogy megmutatkozik mások iránti gyöngéd szeretetben is. Az Urat tiszteljük meg azzal, ha könnyö-rületesek vagyunk, ha alaposan átgondoljuk a szerencsétlenek és a csüggedtek helyzetét. Az özvegyeknek és az árváknak sokkal többre van szükségük, mint a jóindulatunkra. Szükségük van szimpátiára, figyelmes gondoskodásra, együtt érző szavakra és egy kézre, mely odasegíti őket, ahol már önmagukon is tudnak segíteni. Minden segítség, melyet a szükségben lévőkért tesznek, Krisztusért van téve. Hogy megtudjuk, hogyan segítsünk a szerencsétleneken, ahhoz tanulmányozzuk azt az utat, ahogyan Krisztus dolgozott. Ő azokért is munkálkodott, akik hibákat követtek el. Jótékonykodott minden osztály részére, az igazak és a nem igazak részére is. Gyógyított és tanított is mindenkit. – ST July 14, 1909.

b. Amikor ez az indíték hiányzik, milyen bünbánatra hívást kell elfogadnunk – és miért? Jel 2:4-5.

„Testvéreim, testvérnőim, mit tesztek Krisztusért? Törekedjete arra, hogy áldás legyetek mások számára? Ajkaitok a kedvesség, a rokonszenv és a szeretet szavait szölik? Lelkiismeretes erőfeszítéseket tesztek-e avégett, hogy másokat megnyerjete a Megváltónak?

Rejtély, hogy nincsenek több százan munkában ott, ahol most csak egy van. A mennyei univerzum meg van döbbenve azok érzéketlenségén, hűvösségén és közömbösségén, akik Istennek fiainak és leányainak vallják magukat. Évek óta tart a munka, de sokan alszanak.” – RH August 7, 1913.

c. Hogyan javítja a gyülekezet lelkiességét, ha missziós munkát végzünk?

„A legcsekélyebb elhajlás missziós erőfeszítéseinkben, vagy a missziós lelkület lanygulása, mindenkor kihat a gyülekezetre. Következménye, a lelkiesség hanyatlása. Viszont a komoly hitbuzgalmi erőfeszítések a misszióban a gyülekezet lelki egészségét szolgálták. Nemcsak növelték a gyülekezet taglétszámát, hanem szent buzgalmát és örömet is.” – BL 95.

3. A KÖVETKEZMÉNYEK

a. Milyen bátorító szavak írják le a megváltottak háláját azok iránt, akikről meghallották az üzenetet? Ésa 52:7.

„[Isten] azt akarja, hogy szervezzetek összejöveteleket a gyülekezeten kívüliek számára, hogy az emberek meghallják a figyelmeztetés utolsó üzenetének igazságait. Lesz, ahol örömmel fogadnak majd titeket, és megköszönik, hogy segítségükre siettetek. Segítsen az Úr, hogy hozzáfogjatok a munkához, mint még soha.

Lássunk munkához azokért, akikhez még nem jutott el a világosság... Élő hitre van szükségünk, hogy József kölcsönvett sírjáról hirdessük: Megváltónk van, aki előttünk jár, és velünk fáradozik. Ha rendelkezésére bocsátjuk az eszközöket, Isten elvégzi a munkát. Sokkal több ima és sokkal kevesebb hitelenség kell ide. Arra van szükség, hogy az emberek előtt magasabbra emeljük a zászlót, és aztán még magasabbra. Emlékezetünkben kell tartanunk, hogy mikor hirdetjük a foglyok szabadulását, elvisszük az élet kenyerét az éhező lelkeknek, Krisztus mindig jobb kezünk felől áll. Majd ha észben tartjuk feladatunk sürgős és fontos voltát, Isten szabadítása meglepő mértékben fog megmutatkozni.

Segítsen Isten felöltenünk a fegyverzetet, és úgy viselkednünk, mintha komolyan vennénk a dolgot, mintha az embereke lelke megérné, hogy megmentsük őket. Térjünk meg újból és újból.” – 9B 71-72.

b. Mi történhet, ha egyesülünk ebben a nagyszerű törekvésben? Ésa 52:8, 15.

„Az Úr felszólítja népét, hogy foglalja el helyét a különböző missziómunkában. Az utaknál és sötétségben lévőeknek meg kell hallaniuk a megmentő evangélium üzenetét. A gyülekezeti tagok barátai és szomszédjaik körében végezzék a munkát azokért, akik még nem ismerik a teljes igazságot.” – RC 202

„Ha úgy tanítjuk az igazságot, amint az Jézusban van, akkor az igaz tanító szellemében fogjuk tanítani. Akkor nem lesz sokféle nézetünk, nem ragaszkodunk csökönyszerű nézeteinkhez, hanem egyetértünk.” – TII 208.

4. VÉSZJELRE FIGYELVE

a. **Hogyan visszhangzik Pál apostol által Ésaiás felhívása a szolgálatra? Rm 10:13–15.**

„[Krisztus] élete egy önzetlen szolgálat volt, és ez a mi tankönyvünk.

Az embernek nincs joga azon gondolkodni, hogy van-e korlátja azon erőfeszítéseknek, amelyeket a lélekmentés munkájában végez. Belefáradt-e Krisztus az Ő munkájába valaha is? Visszahúzódott-e valaha az áldozattól és a nélkülözéstől? A gyülekezeti tagoknak olyan állandó, állhatatos erőfeszítéseket kell nyújtaniuk, amelyeneket Ő nyújtott.” – RH August 7, 1913.

b. **Várnunk kell-e egy kormányrendeletre vagy egy Generál konferenciái határozatra azon célból, hogy felébredjünk? Ha nem, miért nem? Rm 13:11–14; 1Thess 5:4–8.**

„Isten igazságának dicsőségével az egész földet be kell világítani. Az Úr nem fogja lezárni addig a próbaidőt, amíg az üzenetet nem hirdetik még határozottabban. A trombitának biztos hangot kell adnia. Isten törvényét fel kell emelni, parancsait valódi szentségükben kell bemutatni, hogy az emberek dönteni tudjanak az igazság mellett vagy ellen...”

Már régóta várod azokat a csodálatos, megdöbbentő eseményeket, amelyek közvetlenül azelőtt fognak bekövetkezni, mielőtt az Emberfia eljön a felhőkön hatalommal és nagy dicsőséggel. Most megkérdem téled: Felkészültél arra, hogy határozott, biztos hangot adj trombitáddal? Istennel vagy-e összeköttetésben, és védelmének világosságában élsz-e? Ki érzi nap mint nap, hogy azokhoz tartozik, akik megdicsőítik Krisztust azáltal, hogy az Ő megváltási tervében dolgoznak? A legjobb módja annak, hogy saját lelkünket megtartsuk Isten szeretetében az, hogy szorgalmasan munkálkodunk mások üdvösségéért...

Az egész menny – ha használhatom ezt a kifejezést – türelmetlenül várja, hogy az ember együttműködjön az isteni erővel a lelkek megmentésében. [Idézzé Ésa 52:7.] Ki fog felkelni és világítani, mert eljött világossága, és az Úr dicsősége feltámadt rajta? Ki köt az Úrral szent szövetséget, hogy a menny világosságát és kegyelmét közvetíthesse a világ felé?” – GCDB January 28, 1893.

5. A BŰNÖK MEGVALLÁSA

- a. Milyen vallomást tegyünk meg, amíg tart a próbaidő? Ésa 45:23; Rm 14:11; 10:9-10.

„Ne vesztegesd az időt; késlekedés nélkül valld meg bűneidet Jézusnak. A Szentlélek, a Vigasztaló, az igazság Lelke az, aki bizonyosságot tesz Krisztusról. Jézus mondta: 'Hanem veszték erőt, minekutána a Szentlélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samáriában és a földnek mind végső határáig' (Apcs 1:8). Megbántani a Szentlelket, ami Krisztus tanújává tenne téged, egy rettenetes dolog. Nem tudhatod, mikor bántottad meg utoljára a Lelket. A Szentlélek nem kényszeríti az emberi szívet, hogy átadd magad Krisztusnak, nem is erőlteti, hogy engedjük át lelkiismeretünket, de [a Lélek] bevilágít az értelem kamráiba, úgy hogy végül meggyőz a bűntől, az igazsággal pedig magához vonz. Ha most nem ismered el bűneid Jézus előtt, eljön az idő, amikor majd elborítanak a nagyszerű dolgok elvesztése miatti fájdalmak, és akkor majd mindent bevallasz. De miért nem most teszed meg ezt, amikor még hív a kegyelem hangja?" – YI August 1, 1895.

- b. Amikor megvalljuk Krisztust, mint erősségünk és igazságunk forrását, milyen hatása lesz ennek missziós erőfeszítéseinkre? Ésa 45:24-25.

„Egy különös módon az igazság az emberi szív szükségleteként felel meg. Amint Istennek gyermekei felfogják Istennek az ő szükségleteiket kielégítő képességét, akkor el akarják érni, hogy találkozzanak olyan szükségben lévő lelkekkel, akik a bűn átkában vannak. Isten mindenkit elfogad, aki gyakorolja a belé vetett hitet, és szavának cselekvőjévé válik." – RH August 12, 1909.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Miért fontos számunkra tudni, hogy mi az igazság?
2. Mi történik lelkünkkel, ha elhanyagoljuk a missziómunkát?
3. Amikor Krisztusról szeretnénk beszélni másoknak, akkor kiket keresünk elsőként?
4. Milyen példát adott Krisztus a mindennapokra – és hogyan kell ezt követnünk?
5. Hogyan lehet Krisztusról a személyes hitvallásom még hatásosabb tanúságtétel?

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

Közép-Amerikai Unió Oktatási Osztály részére

2016. december 3.
szombat

Hisszük, hogy legfontosabb munkánk a jellemépítés az isteni hasonlatosságra. A jellemépítés egy élethosszig tartó folyamat és az örökkévalóságban is tart. Az isteni hasonlóságra kialakított jellem az egyedüli maradandó kincs, amit e világról az eljövendőre vihetünk. Ez a célja minden hű kereszténynek. A gyülekezet munkája, hogy segítse a jellemfejlesztést, amely nem más, mint az „oktatás, az oktatás, és az oktatás”.

A Közép-Amerikai Unió a gyermekek és fiatalok oktatását tekinti a legfontosabbnak. Sajnálatos módon gyermekeink és fiataljaink számára nincs lehetőség arra, hogy a saját egyházi iskoláinkba járjanak, és elhagyva gyülekezetünket a világ folyamával haladnak. Ismerve ezen tényeket, testvéreink nagy erőfeszítésbe fogtak, hogy általános és középiskolát létesítsenek a gyermekek számára, hogy olyan oktatásban részesüljenek amely megegyezik a keresztény nevelés isteni céljával. Ezen iskolarendszer már sok család javára szolgált és legtöbbjük Krisztus lábához jött ily módon.

Sajnos anyagi eszközeink nem elegendők e nagyszerű munka folytatásához. Jóllehet az Úr ígéreteiben bízunk, hogy biztosítani fogja a szükséges eszközöket e fontos munka folytatáshoz, amit lelkesen felváltunk szem előtt tartva, hogy „a nevelés munkája s a megváltás munkája egy”.

Kedves testvérek és barátok szerte a világban a Közép-Amerikai Unió nevében kérünk benneteket, hogy adományaitok ezen Első Szombati Adakozás alkalmával legyen bőkezű, de ugyanakkor, legyen áldás is a Közép-Amerikai gyermekek oktatásában

A Közép-Amerikai Unió Oktatási Osztálya

LELKEKET MEGNYERNI

„A következő szombaton aztán majdnem az egész város egybegyűle az Isten ígéjének hallgatására” (Apcs 13:44).

„Tapintatos, barátságos, megnyerő viselkedés megmentheti a tévelygőt, és eltakarja bűnök sokaságát.” – NOL 109.

Javasolt olvasmány: [Bizonyágtételek, 7. kötet, 15-27](#); [Bizonyágtételek, 6. kötet, 31-57](#).

Vasárnap

November 27.

1. NAPJAINKRA SZÓLÓ ÜZENET

a. Milyen munka volt megjövendölve napjainkra Ésaías 56. fejezetében? [Ésa 56:1-2](#).

„Ésaías próféta megjövendölte az utolsó idők szombatreformját. [idézve Ésa 56:1, 2, 6, 7.]” – NK 402.

b. Milyen eszközök által tehetünk legeredményesebben tanúbizonyságot a nagyvárosokban? [Lk 14:23](#).

„A mi feladatunk, hogy átadjuk az egész világnak, minden nemzetnek, törzsnek, nyelvnek, és népnek a harmadik angyal megmentő igazságait. Fogas kérdés azonban az, hogy miként érjük el az embereket a népesség nagy központjaiban. A templomokba nem engednek be minket. A városokban költségesek a nagytermek, s legtöbb esetben kevesen jönnek el még a legszebb előadótermekbe is. Azok beszélnek ellenünk, akik nem is ismernek minket. Az emberek nem ismerik reménységünk okait, vakbuzgónak tartanak minket, akik tudatlanul szombatot ünnepelünk vasárnap helyett. Nem tudtuk, miként törjünk át a világiasság s előítélet korlátjain, s hogyan tárjuk az emberek elé a szemünkben annyira fontos igazságot. Az Úr utasított, hogy a tábori összejövetel az egyik legfőbb mód, amely segítségével eleget tehetünk eme kötelességünknek.” – 6B 31-32.

2. KÍVÜLÁLLÓK MEGNYERÉSE

a. **Mit mutatott be Ésaías Isten szándékáról, azokkal a becses és őszinte lelkekkel kapcsolatban, akik nem voltak Krisztus nyájában? Ésa 56:3–5. Hogyan vált ez kézzelfoghatóvá az apostolok igehirdetésein? Apcs 13:44.**

„A zsidók mind jobban megerősödtek abban, hogy isteni jog alapján önmagukat felsőbbrendűnek tartották a föld minden más nemzeténél. Ennek ellenére mégsem törődtek azzal, hogy Isten minden parancsolata iránti engedelmesség által legyen eltérő és szent a jellemük. A próféta kijelenti, hogy az Istent szerető és néki engedelmeskedő idegenek ugyanazon előjogoknak örveendhetnek, amelyek csakis a választott nép kapott. Eddig a körülmetélkedés, valamint a ceremóniális törvények szigorú betartása volt feltétel a nem zsidók számára az Izráel közösségébe való befogadásnak, viszont az evangélium eltörölte ezeket a megkülönböztető jegyeket.” – ST February 28, 1884.

b. **Melyik az az önző emberi hajlamosság, amelynek mi és családunk határozottan ellent kell álljunk? Agg 1:4.**

„Szereteteteket, igyekezeteteket, aggodalmatokat kizárólag a családotokra és rokonaitokra fordítjátok. De arra már nem gondoltok, hogy a körülöttetek élöket elérjétek, hogy legyőzzétek vonakodásokat attól, hogy befolyásokkal túllépjétek a saját zárt körötökön. Hozzá tartozóitokat bálványozzátok és bezárkóztok. Bár csak az Úr megmentene engem és az enyéimet – eddig ér felelősségérzetetek. Az ilyen lelkületnek ki kell halnia, mielőtt virágzóvá lehetek az Úrban és lelki fejlődésnek indulnátok; mielőtt a gyülekezet növekedni kezdene és számuk gyarapodna e leendő üdvözülőkkel.” – 2B 77.

c. **Hogyan tudjuk elkerülni az egy helyre zsúfolódás a csapdáját? Lk 9:6.**

„Sok várost teljesen elhanyagoltunk. Népünk magát gyöngíti le, ha egyetlen helyre zsúfolódik össze. Mikor túl sűrűn ültetik a faiskolák fáit, képtelenek egészségesen és erőteljesen fejlődni. Ültessétek át a fákat a sűrűn ültetett faiskolákból. Isten nem dicsőül meg, ha annyi előnyt zsúfoltok egyetlen helyre. Juttassatok nekik elég helyet. Ültessétek csemetéiteket szerteszt, ahol nem támaszkodnak egymásra. Majd adjatok nekik teret a növekedésre. Az Úr követeli ezt tőletek.” – 8B 106.

3. ÍZLÉSÜNKHÖZ ÉS SZOKÁSAINKHOZ KAPCSOLÓDIK

a. Melyik csodálatos ígéret szól az új hívőknek? Ésa 56:6-7. Hogyan végezzük az igazság hirdetésének egyik részét?

„A gyülekezeteknek a Szentlélek irányító erejére van szüksége. Itt az ideje, hogy imádkozzunk érte. Az emberért végzett minden munkájában Istennek az a terve, hogy az ember fogjon össze vele. Ezért az Úr felhívja gyülekezetét, hogy legyen istenfélőbb, kötelességtudóbb, és értse meg világosabban Teremtője iránti kötelezettségeit. Felhívja őket, hogy váljanak megszentelt, tevékeny néppé. S e cél elérésének egyik útja a keresztény segítőkészség, mert a Szentlélek mindazzal fenntartja az érintkezést, aki Isten szolgálatát végzi...

Tegyetek rendszeres, szervezett erőfeszítéseket, hogy elmozdítsátok a gyülekezet tagjait arról a szintről, amelyen évek óta megrekedt. Küldjétek olyan munkásokat a gyülekezetekbe, akik átültették életükbe az egészségügyi reform elveit. Küldjük azokat, akik belátják az önmegtartózkodás szükségességét az étvágy területén, máskülönben csak a gyülekezet csapdáivá válnak. Akkor majd az élet lehelete hatja át gyülekezeteinket.” – 6B 266-267.

b. Mi volt a farizeusok veszedelme? Mi hogyan kerülhetjük ezt el? Mt 23:1-3; 7:24-29. Milyen hatása van egészségügyi szokásainknak keresztény bizonyosságtevésünkre? Ésa 56:10-12; 1Kor 9:26-27.

„Az Úrnak nem tetszik népének visszaesett állapota az egészségügy megújulása terén. Ha nem ébrednek az egészség-megújulás fényre terjesztésének szükségességére, rövidesen az üzenet más szakaszainak fontosságát sem fogják látni.” – KB 385.

„Ha a gyülekezetek meg akarnak erősödni, akkor éljék az igazságot, melyet Isten küld nekik. Ha a gyülekezet tagjai semmibe veszik ezt a világosságot [egészségügyi reformot], akkor le is kell aratniuk az elkerülhetetlen következményeket, mind testi, mind lelki leépülésben. S a gyülekezet ezen idősebb tagjainak befolyása kovászként hat az újonnan megtértekre. Az Úr most azok miatt a gyülekezeti tagok miatt nem munkálkodik, hogy sok tagot hozzon a gyülekezetbe, akik soha meg nem tértek, meg azok miatt, akik valamikor megtértek, de visszaestek. Mi is lenne a megszentetlen tagok hatása az új hívőkre? Hatástalanná tennék Isten üzenetét, melyet pedig népének hirdetnie kell!” – 6B 371.

4. SZERETŐ GONDOSKODÁS A KITASZÍTOTTAK IRÁNT

a. Hogyan gondoskodik Isten azokról, akiknek a legnagyobb szükségük van rá? Ésa 56:8.

„Aki őszintén és igazán szereti Istent, szeretni fogja azokat, akikért Krisztus meghalt. Ha jót akarunk tenni lelkekkel, eredményességünk azzal lesz arányban, hogy mennyire hisznek beljük helyezett bizalmunkban és nagybecsülésünkben. Krisztus segítségével tisztelet tanúsítása a küzdő emberi lélek iránt, ez a biztos eszköz, mellyel helyreállítja az emberben az elveszett önérzetet. Ha fejlett elképzelésünk van arról, hogy az illető mily magasra emelkedhet, ez fölmerhetetlen segítség. Isten gazdag kegyelmére van szükségünk minden órán, s akkor gazdag gyakorlati tapasztalatunk lesz, mert Isten a szeretetben lakik, Istenben lakik. Tanúsítások szeretetet azok iránt, akiknek legnagyobb szükségük van rá. A legszerencsétlenebbek, akiknek a legvisszataszítóbb a jelleme, szeretetünkre, gyöngédségünkre, szánakozásunkra szorulnak. Akik a leginkább próbára teszik türelmünket, szeretetünkre van szükségük. Csak egyszer megyünk át a földön; ami jót csak megtehetünk, tegyük meg a legbuzgóbban, legfáradhatatlanabban, azzal a lelkiülettel, melyet Krisztus viselkedése nyilvánít. Az Úr nem fáradt meg, és el sem csüggedt. A durva, konok, örökkön duzzogónak van a legnagyobb szüksége segítségre. Miként segíthetünk nekik? Csak ha azt a szeretetet tanúsítjuk irántuk, melyet Krisztus tanúsított a bukott ember iránt. Megteheted, hogy úgy bánj velük, ahogy megérdemlik. Mi lenne, ha Krisztus így bána velünk? Aki nem érdemelte meg, azzal bántak úgy, ahogy mi érdemeljük. Krisztus mégis kegyelemmel és szeretettel bánik velünk, amint nem érdemeljük, hanem amit ő érdemelt. Bánj az emberekkel, ahogy, szerinted, megérdemlik, s elvágod előlük a reménység utolsó fonálát, tönkreteszéd áldásos hatásodat és megrontod lelkedet. Megéri? Már hogyan érné! Százszor nem és nem. Aki rászorul az összes segítségre, ami kitelik tőled, kötözd őt szorosan szerető, megértő, szánakozó szívedhez, túlcsondulva Krisztus szeretetétől, s megmentesz egy lelket a halálból, és sok bűnt elfedezel.” – FE 281-282.

b. Miként dolgozzunk a közöttünk lévő kivetettekért? Jak 5:19-20.

„Sokan vannak, akik szegyenkeznek vétkeik miatt. Addig gondolkoznak hibáikon és tévedéseiken, míg majdnem teljesen kétségbeesnek. Ezeket a lelkeket nem szabad elhanyagolnunk. Amikor valaki az ár ellen úszik, az áramlat minden ereje vissza akarja sodorni. Nyújtsunk neki segítő kezet, mint Idősebb Testvérünk a süllyedő Péter felé. Reményteljes szavakat szóljunk hozzá.” – HP 295.

5. KÖVETNI A MESTER PÉLDÁJÁT

a. Hogyan tükröződhet vissza Krisztus követőinek életében a bűnbeteg lelkek iránti könyörületessége? [Ésa 61:1-3](#).

„Krisztus missziója az volt, hogy meggyógyítsa a betegeket, bátorítsa a reményteleneket, bekötözze a megtört szívűeket. A helyreállítás ezen munkáját kell elvégezni az emberiség rászorulóit, szenvedőit között. Isten nemcsak jóindulatunkat, hanem vidám magatartásunkat, reményt keltő szavainkat, segítő kezünket is kéri. Könnyítsünk a szenvedők terhén! Néhányan betegek, és a remény eltávozott tőlük. Hozzuk vissza nekik a napfényt! Néhányan elvesztették bátorságukat. Beszéljünk velük és imádkozzunk értük. Olvassuk Isten Igéjét azoknak, akiknek az élet kenyerére van szükségük! Némely lelki betegségekre nincs balszam, sem gyógyszer. Imádkozzunk ezekért a lelkekért, és hozzuk őket Jézus Krisztushoz. Krisztus jelen lesz minden munkánkban, hogy befolyásolni tudjuk az emberi szíveket.” – CME 23.

„Nem kell Názáretbe, Kapernaumba, sem Bethániába mennünk ahhoz, hogy Jézus nyomában járjunk. Megtaláljuk lábnyomát a betegágyaknál, a szegények viskóiban, a nagyvárosok zsúfolt sikátoraiban, és mindenütt, ahol emberi szívek vigaszra várnak.

Tápláljuk az éhezőket, ruházzuk fel a mezíteleneket és vigasztaljuk meg a szenvedőket és lesújtottakat! Szolgáljunk a kétségbeesett embereknek, és ébresszünk reményt azokban, akik már minden reményüket elvesztették!

Az önzetlen szolgálatban megnyilvánuló krisztusi szeretet inkább képes megjavítani a gonosztevőt, mint a fegyver és törvényszék. Ezekre is szükség van a törvényszegő megfélemlítése végett, de a szerető szívű misszionárius ennél többet tud tenni. A kárhoztatás miatt megkeményedett szívet sok esetben meglágyítja Krisztus szeretete.” – NOL 63.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Milyen különleges célja volt eredetileg a tábori összejöveteleknek, és miért?
2. Miért kell érdeklődést tanúsítanunk azon új lelkek iránt, akiknek a családjuk nincs a hitben?
3. Milyen hatása van az egyéni egészségügyi szokásainknak a missziómunkában való sikereinkre?
4. Mi történik akkor, ha úgy bánunk az emberekkel, ahogy megérdemlik? Hogyan bánik velünk Jézus?
5. Hol találhatsz lehetőséget arra, hogy személyesen szolgálj, mint ahogy Krisztus tenné?

ÁLLHATATOS MISSZIONÁRIUSOK

„Oh mindnyájan, kik szomjúhoztok, jertek e vizekre, ti is, kiknek nincs pénzetek, jertek, vegyetek és egyetek, jertek, vegyetek pénz nélkül és ingyen, bort és tejet.” (Ésa 55:1).

„Rövidesen bajok törnek a világra mindenfelé. Eljön az az idő, hogy mindenki keresni fogja az Urat. Nincs vesztegetni való időnk. Lelkiismeretesen és buzgón hirdessük az üzenetet: (Ésa 55:1)” – 9B 154.

Javasolt olvasmányok: *Bizonyságtételek, 5. kötet, 281-284. (A misszionáriusi lelkület); Bizonyságtételek, 6. kötet, 14-30. (Korunk feladata, Terjesszük ki külföldi munkánkat)*

Vasárnap

December 4.

1. ÁLLHATATOSSÁG A NEHÉZSÉGEK KÖZEPETTE

a. Milyen üzenetet kell átadnunk a jelen időben mindenki számára, azon megpróbáló körülmények ellenére, amelyekkel szembe ütközhetünk? Ésa 55:1-2. Miért engedi meg Isten azt, hogy a gyülekezetet megpróbáltatások ériék?

„Isten megbízott hírnökei az egyház minden időszakában szemrehányásnak és üldöztetésnek tették ki magukat az igazságért. De bárhová is kell Isten népének elmenni, még ha száműzik is őket a puszta szigeteire, mint a szeretett tanítványt, Krisztus tudni fogja, hol vannak, erőt és áldást küld nekik, békével és örömmel tölti be őket...”

Isten gyülekezete iránti szeretete végtelen. Szüntelen gondoskodik örökségéről. Nem tűri, hogy szenvedés élje gyülekezetét, csak amely elengedhetetlenül szükséges, jelen és örök javához. Meg fogja tisztítani gyülekezetét, amint földi templomát megtisztította, földi szolgálata kezdetén és végén. Amit próba és vizsgaként gyülekezetére hoz, azzal a céllal teszi, hogy népe mélyebb jámborságot nyerjen, s több erőt, elvinni a kereszt diadalát a világ minden tájára. Mindnyájunkra munkát szabott ki. Állandó növekedésnek és fejlődésnek kell létre jönnie. E munkának városról városra, országról országra, és nemzetről nemzetre kell terjedni. Ez a növekedés ne torpanjon meg! Haladjon mindig csak előre és fölfelé, megalapozottan, megerősödötten, megszilárdultan.” – 9B 154-155.

2. KELJ FEL ÉS VILÁGÍTS

- a. Milyen fénynek kell világítania mindazok szívében, akik hallják az evangéliumi üzenetet? 2Kor 4:6. Kiken keresztül fog világítani ez a fény napjainkban? Ésa 9:2; Fil 2:15.
-
-

„Krisztus azért jött le világunkra, hogy az Atyát kinyilatkoztassa, az akkor uralkodó nagy sötétség, tévedés és babonáság közepette. Krisztus tanítványai képviselik a Mestert mindennapi életükben. Így árad a mennyei világosság tiszta sugarakban a világra. Így tárul a világ elé olyan jellem, amely teljesen különbözik azok jellemétől, akik nem választották Isten igéjét életük vezérévé és mértékegységévé. Őrizzük meg Isten ismeretét, a világot borító sötétség közepette s a népeket övező nagy sötétségben. Századról századra rosszul mutatták be Krisztus tiszta jellemét azok, akik magukat híveinek és Isten Igéje hívóinak tartották.” – BL 67-68.

- b. Milyen messze kell kiterjesztenünk Krisztus igazságát és dicsőségét? Ésa 49:6.
-
-

- c. Hogyan lesz kinyilatkoztatva Isten dicsősége ezen utolsó napokban? Ésa 60:1-2; Mt 5:16.
-
-

„Isten félreismerése sötétségbe borítja a földet. Az ember elfelejti, hogy milyen Isten jelleme. Félreérti és félremagyarázza. Olyan üzenetet kell hirdetnünk, amelynek fénye megvilágosít és ereje megment. Isten jellemét be kell mutatnunk. A világ sötétségében szét kell sugároznunk Isten dicsőségének fényét, jóságának, irgalmának világosságát.” – KP 287.

„Gyülekezeti tagjaink be tudják fejezni azt a munkát, amihez még alig láttak hozzá... Ahol lehetőség nyílik a megélhetésre, költözzenek oda hitben megalapozott családok lélekmentőnek, helységenként egy-két család... Könyveinket terjeszthetik, összejöveteleket tarthatnak otthonukban, összeismerkedhetnek szomszédjaikkal, s elhívhatják őket összejöveteleikre. Jótettekkel terjeszthetik maguk körül a fényt.” – 8B 184.

3. A FÖLD BETÖLTÉSE DICSŐSÉGGEL

a. Hogyan írja le Isten a végső nagy missziós tevékenységet? Jel 18:1-4. Miért nem végezhető el ez a munka megbízatásból?

„Isten üzenetet üzenet után küldött, hogy felébressze az embereket, hogy tegyenek valamit, és hogy azt most tegyék. De a hívásra: 'Kit küldjek el' csak kevesen válaszolták 'Itt vagyok én, küldj el engem' (Ésa 6:8).” – 9B 29.

„Nagyon sok teológus semmilyen személyes erőfeszítést nem tesz Krisztusért. Ők megelégednek azzal, hogy mások tegyék meg azt, amit nekik kellene véghezvinni, és ennek hatása meggyengíti a munkásokat, mivel úgy érzik csak megbízatásból cselekszenek jól. Az ilyen személyek nem rendelkeznek olyan hittel, mely szeretetből munkálkodik, és megtisztítja a lelket. Nem rendelkeznek valódi vallásossággal, olyannal mely betöltené a mindennapi dolgaikat és szabályozná életük minden cselekedeteit. A Krisztusban lévő élő hit legjobb bemutatása, ha jól cselekszünk családjainkban, szomszédainkkal, ha gondoskodást és figyelmet gyakorlunk a szegényekkel, ha meglátogatjuk és megvizsgáljuk az özvegyeket és árvákat az ő szenvedéseinkben, ha makulátlanul megtartjuk magunkat e világtól, és ha a mi befolyásunkat és hatásunkat Isten ügyének előre menetelére használjuk. Nem vonakodva és zúgolódva, hanem önként és örömmel, amilyen lelkülettel Jézus is megad nekünk mindent.” – ST August 22, 1878.

b. Milyen módon munkálkodhatunk Istennel ebben a munkában? 1Kor 3:9-10.

„Sohasem volt nagyobb szükség önfeláldozó tettekre, mint most, amikor a vizsgálat órái gyorsan közelednek a végükhöz, s a vég előtt el kell juttatnunk a világnak a kegyelem utolsó üzenetét... Testvéreim, válaszolunk-e a [macedóniai] hívásra? Megteszünk-e minden tőlünk telhetőt, hogy lelkészeket és pénzt küldjünk? Megtagadjuk-e magunktól házaink fényűző berendezését, testünk és ruháink díszítgetését és étvágynk egészségtelen kielégítését? Adjunk Isten ügyére a ránk bízott anyagiakból, s fenntartás nélkül szenteljük magunkat a munkának. Ha ekképpen cselekszünk, akkor tudunk segíteni azokon, akik nem ismerik a világosság fényét valamint azok költségéhez is hozzájárulhatunk, akik tanulók a misszionáriusi munkában. Minden egyes forintot, melyet a műbe helyezünk, a mennybe fektetjük be.” – 5B 520..

4. AZ EMBEREK FELVILÁGOSÍTÁSA

a. Melyik az a kegyelmi meghívás, amire elhívattunk, hogy továbbadjunk minden nemzetnek? Milyen módon kell ezt továbbítanunk? Ésa 55:3-5.

„Könyörgöm Isten népnek, hogy hagyják abba egymás kritizálását és inkább nyilatkoztassák ki egymásnak a jelen időkre szóló igazságot... Meg kell hajolnunk Isten előtt és őszintén megaláznunk lelkünket, mert a borús és sűrű sötétségbe burkolózott napok gyorsan közelednek.

Az utolsó nagy küzdelem előttünk áll; de mindenki számára segítség érkezik, aki szereti az Urat és engedelmeskedik törvényének, és a Földet az egész Földet bevilágítja Isten dicsőssége.” – RH April 19, 1906.

„Ez a munka azoknak adatott, akik számára meghatározó Krisztus keresztre feszítése. A Szentlélek keresztsége által, Isten népének meg kell tenni, Mesterük közbenjárásával, azt a munkát, amit Krisztus is tett. Ők azok, akiknek képviselniük kell Isten jóakarátát világunkban. Részesei az Isteni természetnek, nem csak saját lelkük megmentéséért fáradoznak, hanem Jézusban való hit által, Krisztus kijelenti: ők Istennel együtt dolgoznak. Mint az Ő tanúi, Isten mindegyiküket részesíti munkájában. Mint az ő képviselői, vinniük kell a világnak a meghívás és irgalom üzenetét.

Krisztus tanítványai számára meghagyta, hogy emeljék fel a világ Megváltóját. Ezen kötelezettségük, úgy nyer értelmet, ha minden meglévő képességüket arra a munkára fordítják, hogy lelkeket nyernek Isten evangéliumának, mivel Ő meghozta a legteljesebb áldozatot azért, hogy visszaszerezze és megvilágítsa a világot.” – RH March 22, 1898.

b. Mire kellene emlékeztessenek azok, akik keresik, hogy megosszák a jelen való igazság világosságát másokkal, közvetlenül Isten szavából? Ésa 55:9-11.

„A Biblia-tanulmányok tartásának terve mennyben megfogant gondolat. So- kan, férfiak és nők is részt tudnak venni a misszionáriusi munkának ezen ágában. Munkások fejlődhetnek így, akik aztán Istennek hatalmas emberei lesznek. Az Úr Igéje ezrekhez jutott el ezekkel az eszközökkel, és a munkások személyes kapcsolatba kerülnek minden nemzetből és nyelvből való emberekkel. A Biblia családok- hoz jut el, szent igazságai elérik a lelkiismeretet. Kérleljük őket, hogy olvassanak, vizsgálódjanak és ítéljenek maguk, mivel nekik kell viselniük annak felelősségét, hogy befogadják vagy elutasítják az isteni világosságot. A Mindenható nem fogja engedni, hogy az érte végzett értékes munka jutalom nélkül maradjon. Sikerral koronáz majd minden alázatos erőfeszítést, amit a nevében teszünk.” – KSz 150.

5. A FELEMELT ISTENI SZÍNVONAL

a. Mikor az ellenség eláraszt minket azzal kísértéssel, hogy feladjuk a lelkek eléréséért tett erőfeszítéseinket, mit tesz majd Isten értünk? Ésa 59:19.

b. Milyen szellemi beállítottság tesz képessé bennünket, hogy eltökéltek maradjunk még nehéz körülmények között is? Ésa 50:7.

„Fiatal koromban rájöttem, hogy ha hagynám, hogy a körülmények irányítsák az életem, akkor bukás lenne a vége, arra mentem, amerre kötelességemnek éreztem, még akkor is, ha a környezetem ellenezte azt. Az édesapám gyakran mondta: 'Ellen, ha az lenne a kötelességed, hogy egy bizonyos helyre menj, akkor az annyira világos lenne, hogy semmi kétségem nem lenne a felől és Ő adna neked erőt, hogy nehézség nélkül megtedd azokat.' De – feleltem –Édesapám, ha nehézségekkel kerülök szembe, akkor kérem kell több bátorságot a találkozáshoz, és miközben ezt teszem értékesebb tapasztalatot szerzek, olyat ami segít nekem, hogy bölcsen használjam a rám bízott képességeket.

Itt mindenki számára van egy való feladat. Soha nem láttam és éreztem azelőtt, hogy mennyire értékes egy lelkek, csak most. Hogyan ismerhetnénk fel a megváltás munkájának fontosságát? Egy megmentett lélek értékével összehasonlítva minden más értéktelenné válik. Ez a világ és a kincsei, ez az élet és az élet örömei, elvesztik jelentőségüket, amikor összehasonlítjuk őket azzal az örömmel, amit egy lélek megmentése jelent az örökkévalóság számára. Mi nem érthetjük meg milyen felbecsülhetetlen egy megmentett lélek értéke, egészen addig, amíg nincs egy tiszta és elkülönített véleményünk arról, hogy milyen örömet él át egy megmentett lélek a dicsőség királyágába, amíg mi teljesen fel nem fogjuk azon élet értékét, amit Isten életének színvonalával mérnek, egészen addig, amíg mi teljesen fel nem ismerjük azon jutalom gazdagságát, amit azok kapnak, akik nagy győzelmet arattak.” – RH March 25, 1880.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Hogyan tudunk kitartóak maradni missziómunkánkban?
2. Hogyan tudnak egyszerű tagok nagy munkát végezni az igazság hirdetésében?
3. Hogyan kell figyelmeznünk a macedón kiáltásra?
4. Milyen az igazi vallásos élet a hétköznapiakban?
5. Mikor válik jelentéktelenné számunkra a világ és annak kincsei?

A VÉGSŐ GYŐZELEM

„És az apostolok nagy erővel tesznek vala bizonyoságot az Úr Jézus feltámadásáról; és nagy kegyelem vala mindnyájukon.” (Apcs 4:33).

„Isten Lelke és kegyelme ma is rendelkezésükre áll azoknak, akik rászorulnak, és akik szaván fogják őt.” – 8B 10.

Javasolt olvasmány: *Az Apostolok Története, 31-37. (A lélek adománya); Krisztus Példázatai, 287-291. (Találkozás a völegénnyel)*

Sunday

December 11.

1. ERŐTELJES TANÚBIZONYSÁG

a. Milyen tapasztalatot élt át az első gyülekezet pünkösdkor, a Szentlélek kitöltése után? Apcs 2:16, 17; 4:33.

„[Az első apostolok idején] emberek százai hirdették az üzenetet: Közel van az Isten országa. Fenyegetés nem ijesztette el, nem tartotta őket vissza. Az Úr szólt általuk, s amerre csak jártak, betegeket gyógyítottak és hirdették a szegényeknek az igazságot.

Mikor az emberek alávetik magukat a Szentlélek ellenőrzésének, Isten ily hatalmasan képes munkálkodni.” – 8B 9.

b. Melyik prófécia fog még erőteljesebben megvalósulni az utolsó napokban? Ésa 60:3-5.

„Ha majd oly nagyon elzárja magát Isten népe a gonosztól, hogy gazdagon áradhasson reájuk a mennyei világosság, és ragyogtatják őket a világ számára, akkor Ésaías próféciája sokkal nagyobb mértékben fog teljesedni, mint ahogy beteljesedett a múltban [idézve Ésa 60:3-5].” – HP 313.

„A keresztények tegyenek félre minden széthúzást, s adják át magukat Istennek, hogy menthessék az elveszettet. Kérjék hittel a megígért áldást, s az meg is érkezik. Az apostolok napjaiban a Lélek kitöltése a korai eső volt, s dicső eredményt ért el. A késői eső most bőségebb lesz.” – 8B 10.

2. A FELÜDÜLÉS IDEJE

a. **Hogyan írja le Hóseás a korai és a késői eső hasonlatával a megújítás és élénkítés biztató ígérését? Hós 6:1–3.**

---

b. **Milyen feltételhez van kötve a megígért „felüdülés ideje” – hogy a Szentlélek kitöltetése teljes mértékben kiáradjon? Apcs 3:19–21.**

„Nem lesz kisebb az az erő, amivel Isten az evangélium hatalmas munkáját lezárja, mint amilyenell ezt a munkát elindította. A próféciaák, amelyek az evangélium hirdetésének kezdetén a korai eső kiáradásában teljeseátek, a lezárulásakor a késői esőben ismét teljeseádni fognak. Ez a 'felüdülés ideje', amelyet Péter apostol előre látott... (idézve Apcs 3:19–20).” – NK 544.

„Akik az élő Isten pecsétjét veszik fel, és akik ily módon a szomorúság idején biztosságban vannak, azoknak teljeseá Jézus képmását kell szerte sugározniuk.

Láttam, hogy sokan elmulasztják a szükséges előkészületet és a 'felüdülés' és a 'késői eső' idejét várják, mely őket alkalmassá tegye, hogy az Úr napján megállhassanak, s színe előtt élhessenek. Óh, hány embert láttam minden oltalom nélkül a szomorúság idején. Elhanyagolták a szükséges előkészületet, és ezért nem nyerhették el a felüdülést sem, ami pedig feltétele annak, hogy megállhassanak a szentséges Isten színe előtt.” – TL 34-35.

c. **Milyen munkának kell végbemennie értünk és általunk, hogy miénk lehessen a Szentlélek mérték nélküli ereje? Ésa 43:25; 44:22.**

„Kérhetjük az áldott reménységet, hogy hallhassuk 'eltöröltem álnokságaidat, mint felleget, és mint felhót bűneidet' (Ésa 44:22). 'Néki sok bűne bocsátatott meg' (Lk 7:47). Mennyire értékes, mennyire felüdítő Isten szeretetének napfénye! A vétkes ráteáekint bűntől szennyes életére és így szól 'kicsoda az, a ki kárhoztat? Krisztus az, aki meghalt, 'de ahol meágnövekedik a bűn, ott a kegyelem sokkal inkább bővölködik' (Rm 8:34; 5:20). Krisztus a Helyreállító egy új elvet plántál a szívbe, amely növekedni fog és termést hoz. Krisztus kegyelme tisztogat, miközben megbocsátást nyer az ember és megfelelővé teszi a szent menny számára. Addig kell növekednünk a kegyelemben és az Úr Jézus Krisztus ismeretében, míg a Krisztusban való férfiúság teljességére nem jutunk.” – RH July 14, 1891.

3. AZ ÜDVNEK RUHÁI

a. Milyen ígéretünk van arra, hogy az Úr elfogad, ha bűnbánattal jövünk hozzá, miközben méltatlannak érezzük magunkat? Ésa 61:10.

„Ne hallgass az ellenség szavára, aki azt sugallja, hogy maradj távol Krisztustól, amíg nem javulsz meg, amíg nem vagy elég jó ahhoz, hogy hozzá mehess! Ha addig vársz, akkor soha nem indulsz el. Amikor Sátán szennyes ruhákra mutat, ismételd el a Megváltó ígéretét: 'Aki hozzám jő, semmiképpen ki nem vetem' (Jn 6:37)...

Zakariás példázatba burkolt, örökszép prófécijában Jósua, az Úr angyala előtt szennyes ruhában álló főpap a bűnöst ábrázolja. E szavakat az Úr mondja: 'Vegyétek le róla a szennyes ruhákat! És monda néki: Lásd! Levettem rólad a te álnokságodat, és ünnepi ruhákba öltöztetlek téged... Feltevék azért fejére a tiszta süveget, és ruhákba öltözteték őt' (Zak 3:4-5). Isten így fog téged is felöltöztetni 'az üdvnek ruháival', és betakarni 'az igazság palástjával' (Ésa 61:10).” – KP 137. 138.

b. Mi fog történni a késői eső idején, a Szentlélek ereje alatt? Ésa 61:11; Jóel 2:23, 28–31.

„Nem szabad a késői esőre várnunk. Részesülni fog abban mindenki, aki fölismeri és értékeli a kegyelemnek azt a harmatát és záporait, melyekben most részesülünk. Mikor összegyűjtjük a világosság töredékeit, mikor nagyra értékeljük az Úr változhatatlan irgalmasságait – az Úr szereti, ha megbízunk benne – akkor minden ígéret be fog teljesedni. (idézve Ésa 61:11)...

Közvetlen előttünk áll a próba ideje, hiszen a harmadik angyal hangos kiáltása már elkezdődött Krisztusnak, a bűnbocsátó üdvözítő igazságosságának kinyilatkoztatásával. Ez azon angyal tevékenységének kezdete, akinek dicsősége be fogja tölteni a földet.” – TII 252.

„A népért munkát kell végeznünk, mert egyébként sokan nem készülnek fel arra, hogy a mennyből küldött angyal világosságát befogadják, hogy dicsőségével bevilágítsa az egész földet. Ne gondoljátok, hogy tisztességre való edények lesztek a késői eső idején, hogy Isten dicsőségében részesülhettek, ha hiúságotokban felfuvalkodtok, ferde dolgokat beszéltek, titokban pedig a keserűség gyökerét tápláljátok.” – 1MR 175.

4. FELKÉSZÜLÉS AZ ESŐRE

a. Hogyan készítsük fel szívünket arra, hogy megkaphassuk a késői esőt? Jóel 2:12-14; Hós 10:12.

Isten lépésről-lépésre tovább vezeti népét. Próbára tevő pontokhoz viszi őket, hogy felszínre hozza, mi lakik szívükben. Van, aki megállja helyét az egyik ponton, de elbukik a másikon... Némelyek készek elfogadni az egyik pontot, de amikor Isten a következő ponthoz vezeti őket, visszariadnak, elhúzódnak mert rájönnek, hogy melengetett bálványukat sújtja. Itt az alkalmuk megtudni, mi lakik szívükben, mi zárja ki Jézust. Valamit többre becsülnék az igazságánál, így nem készek befogadni Jézust. Az Úr egyéneket vizsgál, és tesz próbára egy ideig, hogy lássa, készek-e lemondani bálványaikról, s engedelmeskedni az igaz tanú tanácsának. Ha valaki nem hagyja, hogy az igazság megtisztítsa, ha nem hajlandó legyőzni önzését, hiúságát, gonosz szenvedélyeit, akkor Isten angyalai így szólnak: 'Összenöttek bálványaikkal, hagyjuk magukra őket, és tovább mennek, feladatukat végezve, odahagyják ezeket legyőzetlen gonosz jellemvonásaikkal a gonosz angyalok kénye-kedvére. Akik minden ponton megütik a mértéket, megállnak minden vizsgán, és győznek, bármibe kerüljön is, ezek engedelmeskednek a hű és igaz tanúbizonyság tanácsának részesülni fognak a késői esőben – felkészültek az elváltozásra.' – 1B 114.

b. Milyen kötelességünk van még a késői esővel kapcsolatban, a szívünk mély vizsgálata és az őszinte megbánáson túl? Mt 5:6; Zak 10:1.

„Miért nem éhezünk és szomjazzuk a Lélek ajándékát? Hiszen ezen az úton nyerhetünk erőt! Miért nem beszélünk róla, imádkozunk érte, hirdetjük?” – 8B 11.

„Csak azok fogják megkapni a nagyobb világosságot, akik a szerint a világosság szerint élnek, amit már megkaptak. Ha napról napra nem haladunk előre a keresztényi erények bemutatásában, akkor fel sem fogjuk ismerni a Szentléleknek a késői esőben történő megnyilvánulását.” – FLB 333.

„Ha egészen és teljes szívből odaszenteltük magunkat Krisztus szolgálatára, Isten ezt a tényt Lelkének mérték nélküli kiárasztásával ismeri el – azonban ez nem történik meg addig, amíg a gyülekezet legnagyobb része nem munkálkodik együtt Istennel.” – RH July 21, 1896.

5. KÜZDENI ISTEN PECSÉTJÉÉRT

- a. **Mire kell figyeljen a legjobban Krisztus minden követője? Miért fontos ez nagyon?** [Jel 3:5](#); [7:1–4](#), [13](#), [14](#); [2Kor 7:1](#).

„Az élő Isten pecsétjét csak azokra helyezik rá, akiknek jelleme Krisztuséhoz hasonló.” – RH May 21, 1895.

„Mikor Isten gyermekeivé válunk, beírják nevünket a Bárány életkönyvébe, s ott marad a vizsgálati ítéletig. Akkor minden egyén nevét szólítani fogják és az vizsgálja meg cselekedeteit, aki így szól: Ismerem tetteidet. Ha kiderül, hogy nem bántuk meg teljesen összes gonosz cselekedetünket, nevünket kitörlik az élet könyvéből s bűneink rovásunkon maradnak. Ha elbizakodik a hívő és szóban vagy lelkületben áthágja Isten szent törvényének előírásaiból akár a legjelentéktelenebbet is, akkor hamis színben tünteti fel Jézust, és az ítéletkor rettenetes szavakat kell hallania: 'Kitörölni nevét az élet könyvéből, romlottságnak embere ő'. Az Atya sajnálja azonban azt, aki nem öntelt, de istenfélő ember, még akkor is, ha kétségek és kísértések terhelik. Jézus esdekel érte és igaznak nevezi az Atya és az angyalok előtt.” – ST August 6, 1885.

„Csalódní fognak azonban azok, akik eltökélt igyekezet nélkül valamiféle varázslatos jellemváltozásra várnak. Amíg Jézusra tekintünk, nincs okunk a félelemre és a kételkedésre, hisz Ő képes megváltani mindazokat, akik Hozzá jönnek. Szüntelen félhetünk viszont attól, hogy régi természetünk újra visszanyeri hatalmát és az ellenség valami olyan csapdát állít, ami által ismét foglyul ejtethet bennünket... Ahogy a viasz felveszi a pecsét lenyomatát, úgy kell az embernek is felvennie Isten Lelkének képét és megtartania Krisztushoz való hasonlóságát.” – 1Sz 309.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Milyen eredmény várható a késői esőtől?
2. Kik kaphatják meg Isten pecsétét?
3. Mi zárhatja el tőlünk a késői esőt?
4. Mit kell legyőznünk, hogy megkaphassuk a késői esőt?
5. Mitől rettegünk a bűn legyőzésével kapcsolatban?

A FÖLD UTOLSÓ NAPJAI

„Igazságban ítéli a gyöngéket, és tökéletességben bíraskodik a föld szegényei felett; megveri a földet szájának vesszejével, és ajkai lehével megöli a hitetlent.” (Ésa 11:4).

„A föld történelmének túlságosan ünnepélyes időszakában élünk ahhoz, hogy gondtalanok és közömbösek legyünk.” – SD 118.

Javasolt olvasmány: *A nagy küzdelem, 537-545, (Az utolsó figyelmeztetés) 553-557, (A nyomorúság ideje) 565-572. (Isten népe megszabadul)*

Vasárnap

December 18.

1. EGY FÉLELMETES ÉBREDÉS

a. **Miért olyan örömteli esemény a történelemben a késői eső? Hós 6:1-3.**

„Isten szolgálai szent lelkesedéssel fénylő arccal sietnek egyik helyről a másikra, hogy hirdessék a menny üzenetét. Az egész földön ezernyi hangon szól majd a figyelmeztetés. Csodálatos dolgok fognak történni. Betegek meggyógyulnak, és a hívők munkáját jelek és csodák kísérik. Sátán is dolgozik, de hamis csodákkal. Még tüzet is hoz alá az égből az emberek szeme láttára (Jel 13:13). A föld lakóinak el kell dönteniük, ki mellé állnak.

Az üzenet nem annyira érveléssel, mint Isten Lelkének mélységes meggyőzése nyomán fog terjedni. Az érvek már korábban elhangzottak. A magvetés megtörtént, és most a mag ki fog kelni, és termést hoz. A missziómunkások által terjesztett irodalom megteszi a hatását. De sok embert, aki az igazság hatása alá került, még mindig gátol valami az igazság tökéletes megértésében és az engedelmességben. A fénysugarak mindenhova bevilágítanak, és az igazság tisztán felragyog. Isten őszinte gyermekeit a családi és egyházi kapcsolatok nem tudják már visszatartani. Elszakítják ezeket a kötelékeket. Az igazság mindennél drágább nekik. Az igazság ellen szövetkező erőkkel szemben sokan az Úr oldalára állnak.” – NK 544-545.

2. A NAGY KÜZDELEM KIBONTAKOZIK

a. Mi lesz a további eredménye annak, hogy sikeresen hirdetjük az evangéliumot a késői eső ereje alatt? [Préd 11:1-2](#); [2Kor 2:14-17](#).

„A hit és az ima emberei a Lélek indítására szent lelkesedéssel lépnek elő, hogy azt hirdessék, amit Isten mond nekik. Babilon bűnei közismertté válnak. Hogy milyen félelmes következményekkel jár, ha az egyház a polgári hatalmasság által kényszeríti ki rendelkezései megtartását; hogy a spiritizmus behatolt az egyházba; hogy a pápai hatalom lopva, de rohamosan tör előre – ezt mind leleplezik. Ezek a súlyos figyelmeztetések fel fogják ébreszteni az embereket. Ezek és ezrek figyelnek fel rájuk; akik soha nem hallottak erről. Megdöbbenve hallják, hogy az egyház Babilon, amely bűnben él, tévelyeg és elbukott, mert elvetette a mennyből küldött igazságot. Az emberek felkeresik korábbi tanítóikat, és türelmetlenül kérdezik, hogy igaz-e az, amit hallottak. A lelkészek pedig meséket mondanak, kellemes dolgokat jövendölnek, hogy csillapítsák félelmüket, és megnyugtassák felébredt lelkiismeretüket. De mivel az embereket nem elégíti ki a pusztai emberi tekintély, és szeretnék tudni, mi az, amit világosan 'szól az Úr', a nagy tekintélyű papság, akár a régi farizeusok, tekintélyük kétségbe vonása miatt haragra gerjedve, az üzenetet Sátántól származónak bélyegzik, és a bűnt szerető tömegeket felingerlik, hogy szidalmazzák és üldözzék azokat, akik az igazságot hirdetik.

Amikor a vita egyéb kérdéseket is érint, és az emberek figyelme Isten sárba tiport törvényére terelődik, Sátán akcióba kezd. Az üzenetet kísérő erő felingerli azokat, akik ellenzik hirdetését. A papság majdhogyan emberfeletti erőfeszítéssel igyekszik elzárni a világosságot, nehogy híveire sugározzék. Minden rendelkezésre álló eszközzel megkísérli elfojtani e létfontosságú kérdések megvitatását. Az egyház a polgári hatalom fegyveréért kiált, és ebben a munkában a katolikusok és a protestánsok összefognak. A vasárnap megtartását kényszerítő mozgalmanak merészsége és elszántsága egyre fokozódik, és a törvényt is igénybe veszik Isten parancsolatainak megtartói ellen. Bírósággal és bebörtönzéssel fenyegetik őket. Egyeseknek pedig magas állást ajánlanak fel, és egyéb jutalmakkal és kedvezményekkel próbálják rávenni őket hitük megtagadására. De ők rendíthetetlenül így válaszolnak: 'Mutassátok ki Isten Igéjéből tévedésünket!' Így védekezett Luther is hasonló körülmények között. A törvénszék elé állított hívők ékes bizonyosságot tesznek az igazságról, melynek hallatán egyesek állást foglalnak Isten valamennyi parancsolata mellett. Így jut el az igazság olyan emberek ezreihez is, akik különben mit sem tudnának róla.” – NK 540-541.

3. VÉDELEM EGYEDÜL ISTENTŐL

- a. **Amint az egyház és az állam kihívó lázadásban egyesül Isten erkölcsi tíz parancsolatával szemben, mi fog történni a kevés hűséggel, akik ragaszkodnak szent alapelveihez?** [2Tim 3:12](#); [Jel 13:11-17](#).
-

„Amikor a keresztény világban különösen kiéleződik a szombat körüli vita, és a vallási tekintélyek a világi hatalmasságokkal összefogva rákényszerítik az emberekre a vasárnap megtartását, egy maroknyi nép, amely határozottan megtagadja a népszerű rendelet iránti engedelmességet, egyetemes gyűlölet tárgyává válik. Hangsúlyt fog kapni az a vélemény, hogy nem szabad megtérni azt a kisebbséget, amely szembehelyezkedik az egyházi intézménnyel és az állam törvényével; hogy inkább ők szenvedjenek, mintsem egész nemzetekre kiterjedjen a zűrzavar és a joggalanság... Ez az érv meggyőzőnek fog látszani; és végül azok ellen, akik megszentelik a negyedik parancsolatban foglalt szombatot, egy rendelet fog megjelenni, amely a legszigorúbb büntetésre méltónak ítéli ezeket a hívőket, és megengedi az embereknek, hogy egy meghatározott idő után megöljék őket. A hitehagyó protestantizmus az Újvilágban az Óvilág katolikusaihoz hasonlóan fog eljárni azokkal szemben, akik Isten minden rendelkezését tiszteletben tartják.

Isten népe ekkor kerül abba a szorult helyzetbe, amelyet a próféta Jákób háborúsága idejének nevez.” – NK 548.

- b. **Amikor a kereskedelem eddigi csatornáit megszüntetik és a kormány visszavonja a védelmet, hogyan fog életben maradni Isten hűséges népe?** [Ésa 43:18-21](#); [41:17-20](#); [33:16](#).
-

„Az Úr ismételtelen megmutatta nekem, hogy a Bibliával ellenkezik, ha a nyomorúság idejére mulandó szükségleteink kielégítéséről akarunk gondoskodni. Láttam, hogy ha a szentek élelmiszerkészleteket halmozának fel házaikban vagy a mezőkön a szomorúság idején, midőn kard, éhség és döghalál látogatja a földet, erőszakos kezek vennék azokat birtokukba és mások aratnák le a mezőik gyümölcsét. Akkor lesz itt az ideje, hogy teljes bizalommal viseltessünk Isten iránt és Ő gondoskodik rólunk. Láttam, hogy kenyereink és vizünk abban az időben biztosítva van és sem éhséget, sem szükségét nem szenvedünk; mert Isten a pusztában is teríthet számunkra asztalt. Ha szükség volna, hollókat küldene táplálásunkra, amint Illést is táplálta, vagy mannákat hullatna az égből, mint hajdan Izráel népéért tette.” – TL 47.

4. BIZTOS VÉDELEM

a. Mit kell tennie Isten népének a nyomorúság ideje előtt, és hogyan fogja őket Isten megoltalmazni? Ésa 26:20-21; 49:15-16.

„Isten népe a szomorúság idején semmi hasznát sem veheti a házaknak és földbirtokoknak, mert a feldühödött csöcselék elől menekülniük kell; abban az időben vagyoniukat nem használhatják a korszerű igazság terjesztésére. E látomásban láthattam, hogy Isten azt akarja, hogy szentjei minden javuktól elszakadva, áldozattal kössenek frigyét Istennel, mielőtt a szomorúság ideje eljönne. Ha javaikat az Úr oltárára helyezték és komolyan kérik az Urat, hogy mutassa meg nekik kötelezettségeiket, az Úr megmutatja nekik, hogy mikor rendelkezzenek felettük. Akkor teljesen szabadok lesznek majd a szomorúság idején és többé mi sem ránthatja őket vissza.

Láttam, hogy ha egyesek javaikhoz ragaszkodtak és nem kérdezték meg az Urat kötelezettségeik felől, az Úr nem tudatta velük kötelességeiket. Az Úr megengedte nekik, hogy javaikat megtartsák, de az a szomorúság idején hegyhez hasonlóan, agyonnyomással fenyegette őket. Ekkor már túladtak volna szívesen vagyoniukon, de már késő volt és erre nem voltak képesek.” – TL 47-48.

„A megpróbáltatás napján Krisztus azt mondja majd: 'Menj be népem, menj be szobáidba, és zárd be ajtóidat utánad, és rejtsd el magad rövid szempillantásig, míg elmúlik a bús harag!' (Ésa 26:20). Milyen szobák ezek, ahová el kell rejtőzniük? Ez Krisztus és a szent angyalok védelmére utal...

Láttam, hogy a szentek elhagyják a városokat és a falvakat, csoportokban élnek a legmagányosabb helyeken. Miközben az istenteleneket éhség és szomjúság gyötri, az igazakat Isten angyalai látják el kenyérrel és vízzel.

Az éjszaka folyamán egy igen mély benyomást keltő jelenet vonult el előttem. Nagy volt a zűrzavar, és hadseregek csaptak össze. Az Úr hírnöke megállt előttem, és azt mondta: 'Hívd a te házad népét, és vezetlek titeket, kövessetek!' Sötét útszakaszon vezetett keresztül, egy erdőn át, majd hegyeken, és azt mondta: 'Itt biztonságban vagytok.' Voltak mások is, akiket erre a menedékhelyre vezettek. A mennyei hírnök azt mondta: 'Eljött a nyomorúságos idő, mint éjjeli tolvaj, amint az Úr figyelmeztetett titeket, hogy el fog jönni.'

Közvetlenül Krisztus eljövele előtt, a nagy megpróbáltatás idején mennyei angyalok védik majd az igazakat; de az Isten törvényét megszegők nem lesznek biztonságban. Az angyalok akkor nem oltalmazhatják meg azokat, akik Istennek akár egyetlen parancsolatát is figyelmen kívül hagyták.” – Mar 289.

5. SZABADULÁS

a. Ki lesz biztonságban Isten haragjának órájában? Ésa 33:13-16; 52:9-10.

---

b. Milyen félelmetes esemény fogja felbolygatni a világot – talán azért, hogy minden szem pontosan ugyanabban az időben lássa meg? Ésa 11:4; 24:1-6, 19-22; Jel 1:7. Mit fognak kijelenteni a szentek? Ésa 25:9.

„Éjfél volt, midőn Istennek tetszett népét megszabadítani... Sűrű, sötét felhők tornyosultak és egymásnak ütődtek. Csupán egyetlen világos hely volt, melyen dicsfény nyugodott, ahonnan Istennek szava sok vizek zúgásához és morajlásához hasonlóan hallatszott és megremegettette az eget és földet. Ezt hatalmas földrengés követte. A sírok megnyíltak és azok, akik hitben haltak meg a harmadik angyali üzenet alatt, akik megőrizték a szent szombatot, megdicsőülve jöttek elő porágyukból, hogy meghallják a békének ama szövetségét, melyet Isten köt meg azokkal, akik parancsolatait megőrizték.” – TL 253.

„Nemsokára keleten megjelenik egy kicsiny fekete felhő. A távolból sötétnek látszó felhő körülveszi a Megváltót. Isten népe ebben a felhőben felismeri az Emberfiának jelét. Ünnepléses csendben figyelik a föld felé közeledő és egyre fényesebb és dicsőségesebb felhőt, mígnem nagy fehér felhő lesz belőle, amely megemészti dicsőségként fénylik. Felette a szövetség szivárványa ível. Jézus hatalmas győzőként lép elő.” – NK 569.

„Amikor Krisztus eljön, a gonoszokat eltörli a föld színéről. Megemésződnek szájának leheletétől és elpusztulnak dicsőségének fényétől. Krisztus elviszi népét Isten városába, és a föld lakatlan lesz. [Idézve: Ésa 24:1, 3, 5-6.]” – NK 583.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Miért vehetjük az igazság magvait örömmel és bizalommal?
2. Mi lesz az eredménye annak, ha valakit felszólítanak, hogy tegyen bizonyágot hitéről?
3. Hogyan készülhetünk fel ma a nyomorúság idejére?
4. Mi fog történni javainkkal, amikor az igazi válság bekövetkezik?
5. Miért lehetünk hálásak azért, mert Isten sok részletet közölt velünk a jövővel kapcsolatban?

AZ ÖRÖKKÉVALÓSÁG MEGPILLANTÁSA

„Mert ímé, új egeket és új földet teremtek és a régiék ingyen sem említettek, még csak észbe sem jutnak.” (Ésa 65:17).

„Örökös veszteség, ha megnyerjük az egész világot annak minden örömeivel és dicsőségével, és a lelket mégis elveszítjük. A mennyország elég olcsó, bármibe is kerül.” – RH March 18, 1875.

Javasolt olvasmány: *A Nagy Küzdelem, 572-579, (Isten népe megszabadul) 584-587. (A föld pusztulása) 588-602 (A küzdelem véget ér)*

Vasárnap

December 25.

1. MENNYEI KÖTELEK

a. **Mi lesz a dicső jutalma Isten hűséges kicsiny csoportjának? Ésa 26:1-2.**

„Felharsant Jézus ezüst harsonája, amint lefelé ereszkedett a felhőn, melyet tűzlángok nyaldostak körül. Tekintetét az alvó szentek sírján nyugtatta, majd égre emelte szemét és kezét és felkiáltott: 'Akik a porban alszanak, ébredjete, ébredjete és keljete fel!' Ezután hatalmasan megremegett a föld. A sírok megnyíltak és a halottak halhatatlanságba öltözötten felébredtek... és abban a pillanatban elváltoztunk, és együtt ragadtattunk el az Úr elé.

Mindnyájan egyszerre mentünk a felhőbe, s hét napon át felfelé szálltunk az üvegtengerhez. Itt Jézus koronákat hozott és saját jobbával helyezte fejünkre. Arany hárfákat és a győzelem pálmáit adta nekünk. Itt, az üvegtengeren a 144000 tökéletes négyzetben állt. Néhánynak igen fényes volt a koronája, néhánynak pedig kevésbé. Néhány korona súlyosnak látszott a csillagoktól, néhányban pedig csak kevés díszlett. Mindnyájukat sarkig érő fehér palást fedte. Amikor átmentünk az üvegtengeren, a város kapujához, angyalok vettek körül minden oldalon. Jézus magasra emelte hatalmas, dicső karját, megfogta a gyöngykaput, kinyitotta fényes sarkait, s így szólt hozzánk: 'Megmostátok ruháitokat a véreben, tántoríthatatlanul álltatok az igazság mellett, lépjete be.' Mindnyájan bementünk és éreztük, hogy jogunk van a helyhez." – 1B 59-60.

2. A KÖZELGŐ JÖVŐBEN

- a. **Hasonlítsd össze a gonosz jövőjét az igazságos áldásaival! Ésa 33:24; 34:1-2. Mi az az egy dolog, ami emlékeztetni fog bennünket ennek a világnak a bűnére? Zak 13:6.**
-
-
-

“Elsöpri az átok minden nyomát... A bűnnek csak egy emléke maradt: Megváltónk örökre viselni fogja kereszthalálának nyomait. A bűn kegyetlen munkájának semmi emléke nem marad, csak a sebhelyek Krisztus fején, oldalán, kezén és lábán... A megsebzett oldalából folyó vér békéltette meg az embert az Istennel. Ott van az Üdvözítő dicsősége, ott van az Ő hatalmának rejteke... Jézus a megalázás nyomait a legmagasabb érdemjelként viseli. A Golgota sebei a Megváltót dicsőítik és hatalmát hirdetik az örök korszakon át. – NK 598.

- b. **Milyen gyönyörű leírással ábrázolja Ésaiás a korok dicsőséges reményét? Hogy ízelhetjük meg ennek előízét már most? Ésa 35:1-10.**
-
-
-

„Mindenki, aki semmit vissza nem tartva felajánlja magát az Úr szolgálatára, felbecsülhetetlen eredmények eléréséhez kap erőt. Isten csodálatos dolgokat fog tenni értük. Úgy munkálkodik értelmükben, hogy már ezen a világon is látható lesz életükben az eljövendő élet ígéreteinek beteljesedése. [idézve Ésa 35:1-10.]” – NOL 104.

„Földi életünkben – habár a bűn korlátozza – a legnagyobb öröm és a legmagasabb nevelés a szolgálatban van. Jövendő állapotunkban is, amikor a bűnös emberiség által emelt akadályok már nem lesznek, a legnagyobb örömmünk a szolgálatban lesz. Amikor bizonyosságot teszünk, újból megismerjük azt, hogy mi 'eme titok dicsőségének gazdagsága... hogy a Krisztus ti köztetek van, a dicsőségnek ama reménysége' (Kol 1:27).” – EÉ 305.

- c. **Mire kell leginkább összpontosítanunk, amikor jövőnket tervezzük? Ésa 65:17–19; Jel 21:1; Zsid 11:8, 10, 13–16.**
-
-
-

3. BÉKE ÉS NYUGALOM VÉGÜL

a. Milyennek ismerteti Ésaías az új mennyországot és az új földet? Ésa 32:18; 60:18–22.

„Sokan, attól félve, hogy az eljövendő örökség túlságosan anyagi jellegűnek tűnik, azokat az igazságokat is elspiritualizálják, amelyek otthonukként emlegetik örökségünket. Krisztus – amint tanítványainak ígérte – azért ment el, hogy Atyja házában lakóhelyet készítsen számukra. Akik hisznek Isten Igéjének tanításaiban, azok tudnak a mennyei lakhelyekről... [idézve 1Kor 2:9.] Az emberi nyelv alkalmatlan arra, hogy megfogalmazza az igazak jutalmát. Csak azok fogják tudni, hogy milyen, akik meglátják. Véges elme képtelen felfogni, hogy milyen dicsőséges lesz a mennyei Éden.” – NK 599.

b. Hogyan ábrázolja Ésaías az ottani békés légkört? Ésa 11:6, 7, 9; 65:25. Miért kell arra törekednünk, hogy amennyire csak lehetséges már most ilyen környezetben éljünk családjainkkal? Ésa 32:17.

„Az Úr ismételt arra oktatott, hogy népünknek ki kell vinniük családjukat a városokból vidékre, ahol a maguk élelmét meg tudják termelni, mert a jövőben a vétel és eladás gondja nagyon megnehezedik. Már most ügyelnünk kell a nekünk adott figyelmeztető tanításokra: Menjetek ki a városokból vidéki környezetbe, ahol nincsenek a házak összezsúfolva, ahol mentesek lehettek az ellenség támadásától.” – BO 120.

„Az az üzenetem, vigyétek ki családokat a városokból.

Eljött annak ideje, amikor Isten utat nyit, hogy a családok kiköltözzenek a városokból. A gyermekeket vigyék vidékre. A szülők vásároljanak olyan megfelelő helyet, amit anyagi erőforrásaik megengednek...

Mielőtt a nagy büntetőítélet rátörne a föld lakosaira, az Úr felszólítja minden őszinte gyermekét, hogy készüljön fel az eseményre. A szülőkhöz a következő figyelmeztetést küldi: „Gyűjtsétek össze gyermekeiteket házaikba; vonjátok el őket azoktól, akik semmibe veszik Isten parancsolatait, akik gonoszságot tanítanak és cselekesznek! Oly gyorsan menjetek ki a nagy városokból, amennyire csak lehetséges!

A szülők kis otthont biztosíthatnak vidéken megművelhető földdel, ahol gyümölcsös- és konyhakertjük lehet; apró gyümölcsféléket termelhetnek... Isten segíteni fogja népét, hogy ilyen otthonra találjon a városokon kívül.” – BO 118.

4. EGY VALÓSÁGOS HELY HASZNOS TEVÉKENYSÉGEKKEL

a. Mivel lehet majd foglalkozni az új földön? Ésa 65:21-22. Hogyan kell már most megízlelnünk ennek előízét?

„Az lenne jó, ha félretennéd zavaró gondjaidat és nyugalmat találnál vidéken, ahol nem oly erős a befolyás az ifjak erkölcsének megrontására.

Az igaz, vidéken sem leszél teljesen mentes a bosszúságtól és a zavaró gondoktól, de ott sok gonoszságot elkerülnél és bezárhatnád az ajtód a kísértések áradata előtt, melyek legyőzéssel fenyegetik a gyermekeid értelmét...

A vidéki élet nagyon áldásos volna gyermekeid számára. A szabad levegőn folytatott tevékeny élet kifejlesztené testi és lelki egészségüket. Legyen kertjük, amit művelnek, amiben kedvüket lelik, és hasznos elfoglaltságot találnak. A növények és virágok gondozása jobbítja ízlésüket és ítélőképességüket, miközben Isten hasznos és gyönyörűséges alkotásainak megismerése nemesítő és finomító befolyással van elméjükre, és a mindenek Alkotójához, Mesteréhez vezeti őket.” – 4B 136.

„A hegyek és dombok változnak; a föld előregszik, mint a ruha; de Isten áldása, amely a pusztában asztalt terít népének, soha el nem múlik.” – NOL 134.

„Sokan nem hajlandóak kenyerüket izzadtsággal megkeresni, és elutasítják a föld megművelését. De a föld kincseit rejt magában azok számára, akiknek bátorságuk, akaratuk és kitartásuk van, hogy összegyűjtsék annak kincseit. Királyok és királynők azok az apák és anyák, akiknek egy darab földjük és kényelmes otthonuk van.” – FE 326-327.

b. Mit tudunk még az új földről? Ésa 64:3.

„Akkor eltűnik majd a fátyol, amely most elhomályosítja látásunkat, és szemünk meglátja a szépségnek azt a világát, amelyből most csak halvány fénysugarakat fogunk fel a mikroszkóppal. Amikor majd szemléljük a menny dicsőségét, amelyet most távolról vizsgálgatnak a teleszkópokon át, amikor eltűnik a bűn rozsdája, és az egész föld az Úrnak, a mi Istenünknek szépségében jelenik meg, akkor óriási terület nyílik meg kutatásaink számára!” – EÉ 299.

„Ott olyan ének és zene hangzik fel, amilyent Istentől kapott látomásainkon kívül halandó fül nem hallott és emberi elme el nem gondolt.” – EÉ 302.

5. A LEGTÁVOLABBI KILÁTÁS

a. Hogyan tükröződik vissza Istennek ereje és szeretete az új földön? Ef 3:17-18.er, 20.

„[Az új földön] a szeretet és a rokonszenv, amelyet Isten plántált a lélekbe, a legszebb és a legigazabb kifejezésre jut...

Ott minden tehetség fejlődik, minden képesség gyarapszik. A tanulás nem fogja elménket fárasztani és erőnket kimeríteni. Ott a legnagyobb vállalkozások is véghezvihetők, a legmagasztosabb törekvések is megvalósíthatók, a legmagasabb célok is elérhetők. Mindig új magaslatok hívogatnak, új csodák gyönyörködtetnek, új igazságokat érthetünk meg, és új dolgok serkentetik a lélek és a test képességeit. – NK 600-601.

b. Milyen nagyszerű áldásokban fognak részesülni a megváltottak? Ésa 66:22-23. Hogyan tudunk erre készülni most?

„És az évek, az örökkévalóság évei folyamán még káprázatosabb, még dicsőségesebb dolgok tárulnak fel Istenről és Krisztusról. Nő a szeretet, a tiszteltetés és a boldogság, miként a tudás is. Az ember minél többet megtud Istenről, annál jobban csodálja jellemét. – NK 601.

„Itt az ideje, hogy próbaidőnknek megmaradt néhány értékes óráit oda szánjuk jellemünk díszruhájának megmosására, és azok fehérré legyenek a Bárány vérében, hogy mi is azon fehér ruhát viselők között legyünk, akik az előkelő fehér trónnál állhatnak.” – TMK 65.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Honnan tudjuk, hogy minden megváltott elégedett lesz jutalmával?
2. Hogyan tapasztalhatjuk meg a menny örömeit ma?
3. Ha a nagy válságok idején csak Istentől függhetünk, akkor miért költözzünk vidékre?
4. Hogyan és miért lesz jobb az új föld, mint a régi?
5. Ahogy növekedik Isten iránti ismeretünk, mi lesz az eredmény?

A Lelki Izrael – ragyogjon világosságod

Közvetlenül a megígért Messiás megjelenése előtt Krisztus előfutára ezt az üzenetet hozta: Térjetek meg, vámszedők és bűnösök, térjetek meg farizeusok és sadduceusok, „mert elközelített a mennyeknek országa” (Mt 3:2).

Ma Istentől megbízott hírnökök Illés és Keresztelő János lelkével és erejével felhívják az ítéletre megérett világ figyelmét a kegyelemidő utolsó óráival, és Krisztus Jézusnak, a királyok Királyának és urak Urának megjelenésével kapcsolatosan hamarosan bekövetkező ünnepélyes eseményekre. Isten nemsokára megítél minden embert e testben véghezvitt tettei alapján. Eljött Isten ítéletének órája, és földi egyháza tagjainak ünnepélyes kötelessége, hogy figyelmeztesse az örök pusztulás határán állókat. E széles világon mindenki előtt – aki csak figyel rájuk – világossá kell tenniük a most folyó nagy küzdelemben megtámadott, kockán forgó elveket, amelyektől az egész emberiség sorsa múlik.

A kegyelemidő utolsó óráiban, amikor minden ember sorsa nemsokára örökre eldőli, a menny és föld Ura az eddiginél élénkebb tevékenységet vár el egyházától. Az Úr Jézus Krisztus saját választottainak tartja és a földön mindenkinél jobban kedveli azokat, akiket drága igazságának ismerete feloldott megkötöttségükből, és várja, hogy megdicsőítsék Őt, aki a sötétségből csodálatos világosságra hívta ki őket. Az áldásokat, amelyekben olyan gazdagon részesülnek, meg kell osztaniuk másokkal is. A megváltás jó hírének el kell jutnia minden nemzethez, nemzetséghez, nyelvhez és néphez.

Az ősi próféták látomásai szerint a dicsőség Ura a második advent előtti sötétség és hitetlenség napjaiban különleges fényt hint egyházára. Az Igazság Napjaként megjelenik egyházában, „és *sugarai gyógyulást hoznak*” (Mal 4:2). Minden igaz tanítvány befolyása erőt adó, bátorító, segítő, gyógyulást hozó legyen!

Krisztus a föld történelmének legsötétebb szakában jön el. Noé és Lót kora jelképezi a világban közvetlen Isten Fia eljövetele előtt uralkodó állapotokat. A Szentírás erre az időre előre mutatva kijelenti, hogy Sátán „*a hazugság minden hatalmával*” fog dolgozni (2Thessz 2:9). Munkájáról félreérthetetlenül árulkodik a gyorsan növekvő sötétség, az utolsó napok

sokféle tévelygése, eretnoksége és csalása. Sátán nemcsak a világot ejti fogságba, de megtéveszti azokat az egyházakat is, amelyek a mi Urunk Jézus Krisztuséinak vallják magukat. A nagy hitehagyás olyan mélységessé fajul, mint az éjfél sötétsége. Isten népe számára ez a próbák, a könnyhullatás, az igazságért való üldözés éjszakája lesz. De a sötét éjszakában felragyog Isten világossága.

Isten „*a sötétségből világosság*”-ot sugározott (2Kor 4:6). Amikor „*a föld kietlen és puszta volt... a mélység fölött sötétség volt... Isten Lelke lebegett a vizek fölött. Akkor ezt mondta Isten: Legyen világosság! És lett világosság*”(1Móz 1:2-3). A lelki sötétség éjszakájában ugyanígy szól Isten: „*Legyen világosság!*” Népének ezt mondja: „*Kelj fel, tündökölj, mert eljött világosságod, rád ragyogott az Úr dicsősége*” (Ézsa 60:1).

„*Bár még sötétség borítja a földet - mondja a Szentírás -, sűrű homály a nemzeteket, de fölötted ott ragyog az Úr, dicsősége meglátszik rajtad*” (Ézsa 60:2). Krisztus, az Atya dicsőségének kisugárzása, e dicsőség fényeként eljött a világra, hogy képviselje Istent az emberek előtt. A Szentírás róla írja: „*...felkente az Isten Szentlélekkel és hatalommal, és ő szertejárt, jót tett...*” (ApCsel 10:38). A názáreti zsinagógában pedig ezt mondta: „*Az Úr Lelke van én rajtam, mivel felkent engem, hogy evangéliumot hirdessek a szegényeknek, azért küldött el, hogy a szabadulást hirdessem a foglyoknak, és a vakoknak szemük megnyílását, hogy szabadon bocsássam a megkínzottakat, és hirdessem az Úr kedves esztendejét*” (Lk 4:18-19). Ezt a munkát bízta tanítványaira is. „*Ti vagytok a világ világossága*” - mondta. „*Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat*” (Mt 5:14, 16).

Ezt a munkát rajzolja meg Ézsaiás próféta, amikor így szól: „*Oszd meg kenyeredet az éhezővel, vidd be házádba a szegény bujdosókat, ha mezítelent látsz, ruházd fel, és ne zárkózz el testvéred elől! Akkor eljön világosságod, mint a hajnalhasadás, és hamar beheged a sebed. Igazságod jár előtted, és az Úr dicsősége lesz mögötted*” (Ézsa 58:7-8).

A lelki sötétség éjszakájában tehát Isten dicsősége egyházán át sugárzik, amikor felemeli a meggörnyedtét és vigasztalja a gyászolót.

Körülöttünk mindenütt hallatszik a világ jajkiáltása. Mindenhol vannak szűkölködők és szomorkodók. A mi feladatunk segítséget nyújtani, hogy könnyítsünk az élet terhein és nyomorán. A lélek éhségét csak Krisztus

szeretete elégítheti ki. Ha Krisztus bennünk lakik, szívünk tele van menynevei együttérzéssel. A forró, krisztusi szeretet lezárt forrásai felfakadnak.

Sok embert már a remény is elhagyta. Hozzuk vissza életükbe a napfényt! Bátorítsuk az elcsüggedteket! Imádkozzunk értük! Vannak, akik érzik, szükségük van az élet kenyerére. Olvassunk nekik Isten Igéjéből! Sokan lelkileg annyira betegek, hogy földi gyógyír nem segít rajtuk. Orvos nem tudja meggyógyítani őket. Imádkozzunk ezekért az emberekért! Vigyük őket Jézushoz! Mondjuk nekik, hogy van balzsam és van Orvos is Gileádban!

A fény áldás, végtelen nagy áldás, amely árasztja kincseit a hálátlan, gonosz, erkölcstelen világra. Így van ez az Igazság Napjával is. Az egész földet, bármennyire beárnyékolja is a bűn, a bánat és a fájdalom sötétsége, be kell világítani az isteni szeretet ismeretének fényével. Semmilyen hitfelekezettől, semmilyen rendű-rangú embertől vagy társadalmi osztálytól nem szabad elzárni a mennyei tróntól sugárzó fényt.

A reménység és kegyelem üzenetét el kell vinni a föld végső határáig. Mindenki, aki akarja kinyújthatja kezét és megragadhatja Isten erejét. Békét köthet vele, és békessége lesz. Nem borítja többé áthatolhatatlan éjjeli sötétség a pogányokat. A homály eltűnik az Igazság Napjának ragyogó fénysugarai elől.

Krisztus mindent megtett azért, hogy egyháza a világ Világosságától fénybe borított, átalakult közösség, Immánuel dicsőségének hordozója legyen. Azt akarja, hogy minden hívő ember fényt és békét árásson maga körül. Azt akarja, hogy életünk bemutassa a menny örömét.

„Kelj fel, tündökölj, mert eljött világosságod, rád ragyogott az Úr dicsősége” (Ézsa 60:1). Krisztus eljön hatalommal és nagy dicsőséggel; a maga és az Atya dicsőségével. Útján a szent angyalok kísérik. Miközben az egész világot sötétség borítja, szentjeinek lakhelyén világosság lesz, ők megragadják a második advent első fénysugarát. A makulátlan tiszta fény az Ő tündöklő lényéből sugárzik, és mindazok imádják Krisztust, a Megváltót, akik Őt szolgálták. Míg a gonoszok menekülnek, követői Krisztus közelségében örvendeznek.

Ekkor veszik át megígért örökségüket azok, akiket Krisztus megváltott az emberek közül. Így teljesedik szó szerint Isten Izráellel való szándéka. Ember nem hiúsíthatja meg Isten tervét. Miközben Sátán végzi gonosz

munkáját, Isten szándéka biztosan halad a megvalósulás felé. Így volt ez Izráel házával is a megosztott birodalom történelmében. Így van ez ma is a lelki Izráelben.

A pátmoszi látnok, aki áttekintette a korszakokat egészen addig, amíg Isten helyreállítja Izráelt az újjáteremtett földön, ezt mondta:

„...láttam: íme, nagy sokaság volt ott, amelyet megszámolni senki sem tudott, minden nemzetből és törzsből, népből és nyelvből; a trónus előtt és a Bárány előtt álltak fehér ruhába öltözve, kezükben pedig pálmaágak, és hatalmas hangon kiáltottak: Az üdvösség a mi Istenünké, aki a trónuson ül, és a Bárányé!

Az angyalok mind ott álltak a trónus, a vének és a négy élőlény körül, arcra borultak a trónus előtt, és imádták Istent eképpen: Ámen! Az áldás, a dicsőség és a bölcsesség, a hálaadás és a tisztesség, a hatalom és az erő a mi Istenünké örökkön örökké. Ámen.”

„És hallottam valami nagy sokaság hangját, mely mintha nagy vizek zúgása és erős mennydörgés hangja volna: Halleluja, mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható! Örüljünk és ujjongjunk, és dicsőítsük őt.” Ő *„uraknak Ura és királyoknak Királya, és akik vele vannak, azok az elhívottak, a választottak és hűségeselek”* (Jel 7:9-12; 19:6-7; 17:14).

– PRÓFÉTÁK ÉS KIRÁLYOK, 445-448.

1. Tanulmány javasolt olvasmánya

PÁTRIÁRKÁK ÉS PRÓFÉTÁK, 7-17. (MIÉRT ENGEDTE MEG ISTEN A BŰNT)

„Az Isten szeretet” (1Jn 4:16). Lénye, törvénye - szeretet. Ez mindig így volt, és mindig így lesz. „[...] a magasságos és felséges, aki örökké lakozik”, akinek „[...] ösvényei örökkévalók”, nem változik. Nála „[...] nincsen változás, vagy változásnak árnyéka” (Ésa 57:15; Hab 3:6; Jak 1:17).

A teremtő erő minden megnyilvánulása a végtelen szeretet egy-egy kifejeződése. Isten korlátlan uralma együtt jár az áldások teljességével, amelyet minden teremtett lénynek felkínál. A zsoltáros ezt mondja:

*„A te karod hatalommal teljes,
a te karod erős, a te jobbod méltóságos.
Igazság és jogosság a te királyi székednek alapja;
kegyelem és hűség jár a te orcád előtt.
Boldog nép az, amely megérti a kürt szavát;
a te orcádnak világosságánál jár ez, óh Uram!
A te nevednek örvendeznek egész nap;
és a te igazságodban felmagasztaltatnak.
Mert az ő erejüknek ékessége te vagy; [...]
Mert az Úr a mi paizsunk,
és Izráelnek Szentje a mi királyunk.” (Zsolt 89:14-19)*

A jó és gonosz közötti nagy küzdelem története - attól kezdve, hogy a menyben elkezdődött, a lázadás végleges legyőzéséig, és a bűn tökéletes kiirtásáig - szintén Isten változatlan szeretetéről tesz bizonyosságot.

A világegyetem Ura nem egyedül végezte jóságos munkáját. Volt egy társa - munkatársa, aki meg tudta érteni szándékait, és vele tudott örülni a teremtett lények boldogításában. *„Kezdetben vala az Ige, és az Ige vala az Istennél, és Isten vala az Ige. Ez kezdetben az Istennél vala”* (Jn 1:1-2). Krisztus, az Ige, Isten egyszerűen azonosult az örökkévaló Atyával - természetével, jellemével, szándékával. Ő volt az egyetlen olyan lény, aki tanácskozni tudott Istennel, és osztozni szándékában. *„Hívják nevét: csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének”* (Ésa 9:6). *„Származása eleitől fogva, öröktől fogva van”* (Mik 5:2). És az Isten Fia ezt mondja önmagáról: *„Az Úr az ő utának kezdetül szerzett engem az ő munkái előtt régen. Öröktől fogva felkenettem [...] mikor megállapítja e földnek fundamentumait: mellette valék mint kézműves, és gyönyörűsége valék mindennap, játszva ő előtte minden időben”* (Péld 8:22-30).

Az Atya a Fiú által teremtett minden mennyei lényt. *„Ő benne teremtett minden [...] akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok: minden ő általa és ő reá nézve teremtettek”* (Kol 1:16). Az angyalok Isten szolgálói, akik a tőle állandóan áradó fényben ragyognak, és gyors szárnyakon sietnek, hogy véghezvigyék akaratát. De a Fiú, a felkent Isten, *„[...] az ő valóságának képmása,” „dicsőségének visszatükröződése [...] aki hatalma szavával fenntartja a mindenséget”*, magasabbrendű az angyaloknál (Zsid 1:3). *„Őh dicsőség trónja, kezdettől fogva magasságos”* volt szentségének helye (Jer 17:12), *„[...] Igazságnak pálcája”* országának pálcája. (Zsid 1:8). *„Ékesség és szentség van előtte; tisztesség és méltóság az ő szent helyén”* (Zsolt 96:6).

Mivel Isten kormányzásának alapja a szeretet törvénye, az értelmes lények csak akkor lehetnek boldogok, ha tökéletes összhangban élnek a törvény, az igaz élet nagyszerű elveivel. Isten minden teremtményétől azt kívánja, hogy szeretetből szolgálja - amely szolgálat jellemének értékeléséből fakad. Nem örül a kikényszerített szolgálatnak. Ő mindenkinek szabad akaratot ad, hogy önként szolgálhassa Őt.

Ameddig minden teremtett lény szeretetből engedelmeskedett, mert szeretete Istent, az egész világegyetemben tökéletes összhang uralkodott. A mennyei sereg boldogan teljesítette Teremtője akaratát. Örültek, hogy dicsőségét tükrözhetnék és őt dicsőíthették. És amíg az Isten iránti szeretet mindennél fontosabb volt, az egymás iránti szeretetet bizalom és önzetlenség jellemezte. Semmiféle disszonáns hang nem zavarta meg a menny harmóniáját. De ez a boldog állapot megváltozott. Volt valaki, aki visszaélt azzal a szabadsággal, amelyet Isten adott teremtményeinek. Tőle származik a bűn, aki Krisztus után az első volt, akit Isten a legjobban kitüntetett, és aki a leghatalmasabb és legdicsőségesebb volt a menny lakói között. Lucifer, a *„hajnal fia”*, a szent és makulátlan, volt az első oltalmazó kérub. A hatalmas Teremtő mellett volt, és az örökkévaló Istent elborító dicsőség szakadatlanul hulló fénysugarai megnyugodtak rajta. *„Így szól az Úr Isten: Te valál az arányosság pecsétgyűrűje, teljes bölcsességgel, tökéletes szépségben. Édenben, Isten kertjében voltál; rakva valál mindenféle drágakövekkel [...] Valál felkent oltalmazó Kérub; és úgy állattalak téged, hogy Isten szent hegyén valál, tüzes kövek közt jártál. Feddhetetlen valál utaidban attól a naptól fogva, melyen teremtettél, míg gonoszság nem találtaték benned”* (Ez 28:12-15).

Lucifer lassanként helyt adott az önfelmagasztalás vágyának. A Szentírás ezt mondja: *„Szíved felfuvalkodott szépséged miatt; megrontottad bölcsességedet fényességében”* (Ez 28:17). *„Ezt mondad szívedben: [...] hasonló leszek a Magasságoshoz”* (Ésa 14:13-14). Ez a hatalmas angyal, aki minden dicsőségét

Istentől kapta, eljutott oda, hogy ezt magának tulajdonította. Nem volt megalázkodva pozíciójával, pedig nagyobb megbecsülésben részesült, mint a mennyei sereg. Merészkedett a csakis a Teremtőnek kijáró hódolatot magának kívánni. Nem arra tanította a teremtett lényeket, hogy mindenkinek felett Istent szeresék, és neki engedelmeskedjenek. Szolgálatukat és hűségüket inkább magának akarta biztosítani. Megkívánta azt a dicsőséget, amellyel a végtelen Atya a Fiát ruházta fel, ez az angyalfejedelem arra a hatalomra pályázott, amelyre egyedül Krisztusnak volt joga.

Ekkor megbomlott a menny tökéletes harmóniája. Lucifer a Teremtő helyett önmagát akarta szolgálni. Ezt látva, balsejtelem támadt azokban, akik Isten dicsőségét a legfontosabbnak tartották. A mennyei tanácsban az angyalok kérelmelték Lucifert. Isten Fia felhívta figyelmét a Teremtő nagyságára, jóságára és igazságos voltára, törvényének szentségére és változhatatlanságára. Isten maga hozta létre a menny rendjét; és ha Lucifer eltér attól, meggyalázza alkotóját, és romlást hoz önmagára. De a végtelen szeretettel és irgalommal adott figyelmeztetés csak ellenállást váltott ki Luciferből. Engedte, hogy a Krisztussal szembeni féltékenysége eluralkodjék benne, és még elszántabb lett.

Ez az angyalfejedelem el akarta vitatni Krisztus felsőbbtségét, és ezzel megkérdőjelezte Isten bölcsességét és szeretetét. E cél érdekében ez a nagy koponya, aki seregeiben első volt Krisztus után, kész volt erejét latba vetni. De ő, aki szabad akaratot adott minden teremtményének, senkit sem hagyott védtelenül e megzavaró álokoskodással szemben, amellyel a lázadás megpróbálta igazolni önmagát. A nagy küzdelem elindulása előtt mindenkinek világosan kellett látnia annak akaratát, akinek a bölcsessége és jósága minden örömük forrása volt.

A Világegyetem Királya összehívta a menny seregeit, hogy jelenlétükben mondja el, milyen helyet tölt be valójában Fia, és hogy milyen viszonyban van a teremtett lényekkel. Isten megosztotta trónját Fiával, és az örökkévaló, önmagában létező Lény dicsősége körülövezte mindkettőtjüket. A szent angyalok a trón köré gyűltek - egy hatalmas, megszámlálhatatlan sokaság -, „[...] tízezerszer tízezer és ezerszer ezer” (Jel 5:11); a legdicsőbb angyalok mint szolgák és alattvalók, akik örvendeztek az Istenségtől reájuk hulló fényben. A Király a menny egybesereglett lakói előtt kijelentette, hogy senki más, csak Krisztus, Isten egyszülöttje értheti meg teljes szándékait. És az Atya őt bízta meg akaratának végrehajtásával. Isten Fia a menny összes seregének teremtésében megvalósította az Atya akaratát. őt és Istent illeti meg hódolatuk és hűségük. Krisztus később is - a föld és lakói megteremtésében is - gyakorolta isteni hatalmát. De soha nem akart saját magának hatalmat vagy felmagasztalást Isten

terve ellenében, hanem az Atya dicsőségét magasztalta fel, és az ő jóságos és szeretettel teljes szándékát hajtja végre.

Az angyalok örömmel ismerték el Krisztus felsőbbtségét, és leborulva előtte szabad folyást engedtek szeretetüknek és imádatuknak. Lucifer is meghajolt velük, de szívében valami furcsa, vad küzdelem dúlt. Igazság, méltányosság és hűség küzdött az irigység és féltékenység ellen. Mintha a szent angyalok egy ideig magukkal ragadták volna befolyásukkal. Amikor a dicsőítő ének dallamos melódiája sokezer boldog hangtól felerősödve szárnyra kelt, mintha elfojtotta volna a gonoszság szellemét. Kimondhatatlan szeretet vibrált át egész lényén; szíve együtt dobbant Isten bűntelen tisztelői szívével, Ő is szerette és imádta az Atyát és a Fiút. De saját dicsősége újra göggel töltötte el. Felsőbbség utáni vágya visszatért, és féltékenysége újra feltámadt Krisztussal szemben. A nagy megbecsülést, amelyben részesült, nem Isten különleges ajándékaként értékelte, és ezért az nem keltett benne hálát Teremtője iránt. Sütkérezett szépségének és dicsőségének fényében, és Istennel egyenlő méltóságra pályázott. A mennyei sereg szerette és tisztelte Lucifert. Az angyalok örömmel végrehajtották parancsait. Ő mindegyiknél bölcsőbb és dicsőbb volt. de Isten Fia az Atyával azonos hatalmával és tekintélyével őfelette állt. Osztozott az Atya szándékaiban, míg Lucifer nem volt ennyire beavatva terveibe. „Miért Krisztus a felsőbbrendű - kérdezte ez a hatalmas angyal -. Miért tünteti ki Isten őt jobban, mint Lucifert?”

Elhagyva az Atya közelében elfoglalt helyét, Lucifer elment, hogy széthintse az elégedetlenség szellemét az angyalok között. Titokban dolgozott, és valódi szándékát egy ideig az Isten iránti tisztelet látszata alá rejtette. A mennyei lényeket kormányzó törvényekkel kapcsolatban kezdett kételyeket sejtetni. Arra célozgatott, hogy bár törvények szükségesek a világ lakóinak, de az angyaloknak, akik magasabban állnak, nem kell ilyen korlátokat szabni, mert a saját bölcsességük elegendő vezető. Az angyalok nem olyan lények, akik szégyent hozhatnának Istenre; minden gondolatuk szent; ők sem tévedhetnek inkább, mint Isten maga. Luciferrel szemben igazságtalanság - állította-, hogy Isten Fiának az Atyával egyenlő helye van. Hiszen őt is tisztelet és megbecsülés illeti meg. Ha ez az angyalfejedelem elfoglalhatná igazi, magasztos helyét nagyon jó származna ebből az egész mennyei seregnek; mert ő szabadságot akar mindnyájuknak biztosítani. Most még eddigi szabadságuk is véget ért, mert Isten egy abszolút Uralkodót helyezett följük, akinek tekintélye előtt mindenkinek hódolattal kell adóznia. Ezek voltak azok a ravasz megtévesztések, amelyek Lucifer mesterkedései folytán gyorsan tért hódítottak a mennyben.

Krisztus helyzetében és tekintélyében nem történt változás. Lucifer irigysége, megtévesztése és a Krisztuséval azonos helyre való igénye szükségessé tette

Isten Fia valódi helyének meghatározását. De ez a hely kezdettől fogva ugyanaz volt. Sok angyalt azonban elvakítottak Lucifer félrevezető állításai.

Kihasználva a hozzá beosztott szent lények iránta való szeretetét, hűségét és bizalmát, olyan ravaszul csepegtette lelkükbe a saját bizalmatlanságát és elégedetlenségét, hogy mesterkedését nem ismerték fel. Lucifer Isten szándékait hamis megvilágításban mutatta be - félremagyarázva és eltorzítva őket, hogy viszályt és elégedetlenséget keltsen. Alattomosan rávette hallgatóit, hogy adjanak hangot érzéseiknek; majd szavait ismételtette, amikor ez szolgálta célját. Így akarta bizonyítani, hogy az angyalok nem teljesen értenek egyet Isten kormányzásával. Míg az Isten iránti teljes hűséget színlelte, azt hangsúlyozta, hogy a menny rendjén és törvényein változtatni kell Isten kormányzatának állandósága érdekében. Míg azon dolgozott, hogy az Isten törvényével szemben elégedetlenséget keltsen, és a saját elégedetlenségét becsepegtesse a hozzá beosztott angyalok lelkébe, látszólag az elégedetlenséget igyekezett megszüntetni, és az elégedetlen angyalokat a menny rendjével megbékíteni. Míg titokban viszályt és lázadást szított, a legnagyobb furfanggal azt a látszatot keltette, mintha egyedüli célja az lenne, hogy elmélyítse a hűséget, és megőrizze az összhangot és békét.

Az elégedetlenség így módon felszított szelleme elvégezte a maga átkos munkáját. Jóllehet nem volt nyílt zendülés, a megosztó érzések észrevétlenül kialakultak az angyalok között. Egyeseknek tetszettek Lucifer célozgatásai Isten kormányzata ellen. Bár mindeddig tökéletes összhangban éltek az Isten által létrehozott renddel, most elégedetlenek és boldogtalanok voltak, mert nem tudták átlátni Isten kikutathatatlan szándékait. Kifogásolták, hogy felmagasztalja Krisztust. Készek voltak Lucifert támogatni, amikor Isten fiáival azonos hatalmat követelt magának. De a hűséges és igaz angyalok Isten rendelkezéseit bölcsnek és igazságosaknak tartották, és a hűtlen lényt igyekeztek Isten akaratára ráhangolni. Krisztus Isten Fia volt; egy volt vele már az angyalok életre hívása előtt is. Örökké az Atya jobbján volt; eddig soha senki nem kérdőjelezte meg elsőbbségét, ami annyi áldást jelentett mindenkinek, aki jóságos uralma alá került. A menny harmóniáját soha nem zavarta meg semmi. Miért lenne most viszály? A hű angyalok ennek a viszálynak csak a rettenetes következményeit látták, és könyörögve tanácsolták az elégedetleneknek, hogy mondjanak le szándékukról, és a menny kormányzatához való ragaszkodásukkal tegyenek bizonyosságot Isten iránti hűségükről.

Jelleméhez méltó nagy irgalmában Isten sokáig eltűrte Lucifert és követőit. Mindeddig ismeretlen volt a mennyben az elégedetlenség és lázadás szelleme. Ez új dolog volt - furcsa, titokzatos, megmagyarázhatatlan. Lucifer maga sem ismerte fel először érzéseinek valódi jellegét. Egy ideig félt is kifejezni képzelő-

déseit, és azt ami lelkében végbement. Mégsem hessegette el. Nem látta, merre sodródik. Isten pedig mindazt megtette, amit a végtelen szeretet és bölcsesség csak ki tud gondolni, hogy meggyőzze őt tévedéséről. Bebizonyosodott, hogy elégedetlenségének nincs semmi oka, és Isten megláttatta vele, mi lesz a következménye, ha kitart a lázadásban. Lucifer meggyőződött arról, hogy nincs igaza. Látta, hogy „*igaz az Úr minden ő utában, és minden dolgában kegyelmes*” (Zsolt 145:17); hogy az isteni törvények igazságosak, és tudta, hogy ezt az egész menny előtt el kell ismernie. Ha ezt megtette volna, megmenthette volna önmagát, és megmenthetett volna sok angyalt. Ekkor még nem dobta el teljesen Isten iránti hűségét. Habár elhagyta oltalmazó kérésként elfoglalt helyét, de ha kész lett volna visszatérni Istenhez, elismerve a Teremtő bölcsességét, és megelégedett volna azzal a hellyel, amelyet Isten a maga csodálatos tervében neki szánt, visszakarta volna hivatalát. Eljött a végső döntés ideje: vagy teljesen meghódol Isten korlátlan uralma előtt, vagy nyíltan lázad. Már-már majdnem úgy döntött, hogy visszatér, de büszkesége nem engedte. Annak, akit Isten oly nagyon kitüntetett, túl nagy áldozat lett volna beismerni, hogy tévedett, hogy csak képzelgetett. Túl nagy áldozat lett volna meghódolnia egy olyan tekintély előtt, akiről azt akarta bizonyítani, hogy igazságtalan.

A könyörületes Teremtő Lucifert és követőit irántuk érzett szeretetében és szánalmában vissza akarta rántani a pusztulás szakadéktától, amelybe már-már belebuktak. De irgalmát félremagyarázták. Lucifer Isten türelmére a saját felsőbbségének bizonyítékaként mutatott rá, annak jeleként, hogy a világegyetem Királya még teljesíteni fogja az ő kikötéseit. Ha az angyalok szilárdan kitartanak mellette - mondotta - még megkaphatják mindazt, amire vágnak. Lucifer macacsul védte saját álláspontját, és teljesen belevetette magát az alkotója elleni nagy küzdelembe. Így történt, hogy Lucifer, „a fényhordozó”, Isten dicsőségének részese, trónjának őre, törvényszegés által Sátánná, Isten és a szent lények „el-lenségévé”, és azok megrontójává lett, akiket Isten az ő irányítása és védelme alá helyezett.

Megvetéssel utasította el a hűséges angyalok érvelését és kéréseit, rászédett rabszolgáknak bélyegezve őket. Krisztus elsőbbségét önmaga és az egész mennyei sereggel szembeni igazságtalanságnak minősítette. Nem engedi tovább - mondta -, hogy a mennyei sereg jogait megsértsék. Soha többé nem fogja elismerni Krisztus elsőbbségét. Elhatározta, hogy igényt tart a neki járó megbecsülésre, és kezébe veszi azok irányítását, akik követői lesznek. A soraiba lépőknek új és jobb kormányzást ígért, amelyben mindenki szabadságot élvez. Sok angyal jelezte, hogy elfogadja őt vezetőjének. Hízogó volt számára, hogy ilyen helyesléssel fogadták ajánlatait, és azt remélte, hogy megnyer magának

minden angyalt; hogy egyenlő lesz magával Istennel és hogy a menny egész se-rege engedelmessé fog neki.

A hűséges angyalok még mindig kérelték Lucifert és szimpatizánsait, hogy hódoljanak meg Isten előtt. Elmondták, milyen elkerülhetetlen következményekkel jár, ha erre nem hajlandók: ő, aki teremtette őket, meg tudja dönteni hatalmukat, és súlyosan megbünteti vakmerő lázadásukat. Egy angyal sem ellenkezhet sikeresen Isten törvényével, amely oly szent, mint Isten maga. Mindnyájukat intették, hogy ne hallgassanak Lucifer megtévesztő okoskodására, és kérelték őt és követőit, hogy késedelem nélkül lépjenek Isten elé, és vallják meg, hogy tévedtek, amikor megkérdőjelezték bölcsességét és tekintélyét.

Sokan készek voltak megfogadni ezt a tanácsot, megtérni elégedetlenségükből, és ismét keresni az Atya és a Fiú kegyét. De Lucifer tarsolyában volt egy másik megtévesztés is. Ez a tekintélyes lázadó ekkor kijelentette, hogy a hozzá csatlakozó angyalok túl messzire mentek ahhoz, hogy visszafordulhassanak; hogy ő ismeri Isten törvényét, és tudja, hogy Isten nem fog megbocsátani. Azt mondta, hogy mindazoknak, akik meghódnak a menny tekintélye előtt, tisztségüktől megfosztottan nem lesz többé becsületük. Ő maga elhatározta, hogy soha többé nem fogja elismerni Krisztus tekintélyét. Az ő és követői számára - mondta - csak egy marad: hogy követeljék ki szabadságukat, és vívják ki jogaikat, amit Isten nem volt hajlandó megadni nekik.

Ami Sátánt illeti, ő túl messzire ment ahhoz, hogy visszatérhessen. De nem így volt ez azokkal, akiket megvakított csalásaival. Számukra a hűséges angyalok tanácsaikkal és kéréseikkel megnyitották a remény ajtaját. Az intés megfogadásával kimenekedhettek volna Sátán csapdájából. De hagyták, hogy a büszkeség, a vezetőjük iránti szeretet, és a korlátlan szabadság utáni vágy úrrá legyen rajtuk. Végül elutasították az isteni szeretettől és irgalomtól áthatott kéréseket.

Isten hagyta, hogy Sátán addig folytassa munkáját, amíg az engedetlenség szelleme tényleges lázadássá érik. Terveinek teljesen ki kellett bontakoznia, hogy mindenki megláthassa valódi jellegüket és céljukat. Lucifernek, mint felkent kérubnak, nagyon magas rangja volt. A mennyi lények mélységesen szerették, és neki nagy befolyása volt rájuk. Isten nemcsak a menny lakóit kormányozta, hanem minden létező világot is, amelyeket ő teremtett. És Lucifer arra a következtetésre jutott, hogy ha a menny angyalait bele tudja vonni a lázadásba, ugyanezt megteheti a világokkal is. Agyafúrtan képviselte a maga igazát, cselet és csalást alkalmazva céljai eléréshez. Nagyon jól tudott megtéveszteni. Elrejtve valódi szándékát, előnyhöz jutott. Minden tettét olyan titokzatosság fedte, hogy az angyaloknak nehéz volt leleplezni munkájának igazi jellegét. Amíg azt teljesen ki nem bontakoztatta, a gonoszágot nem lehetett a maga valódi mivól-

tában megláttatni. Elégedetlensége nem tűnt volna lázadásnak. Még a hűséges angyalok sem tudták teljesen felismerni jellegét, vagy meglátni azt, hogy Lucifer munkája hova vezet.

Lucifer először úgy irányította kísértéseit, mintha neki semmi köze nem lett volna hozzájuk. Azzal vádolta az angyalokat, akiket nem tudott teljesen maga mellé állítani, hogy nem törődnek a mennyei lények érdekeivel. Pontosan azzal vádolta a hűséges angyalokat, amit ő maga csinált. Módszere volt szövevényes okoskodásokkal zavarosnak feltüntetni Isten szándékait. Titokzatosságba burkolt mindent, ami egyszerű volt, és ravasz kiforgatással kételyt támasztott Jahve legvilágosabb kijelentéseivel szemben. Magas tisztsége, amely oly szoros kapcsolatban volt Isten kormányzatával, nagyobb súlyt adott szavainak.

Isten csak az igazsággal és becsülettel összeférő eszközöket alkalmazhatott. Sátán tudta használni azt, amit Isten nem: hízélgést és csalást. Megkísérelte Isten szavát kiforgatni, és hamis színben tüntette fel kormányzatát, azt állítva, hogy Isten igazságtalanul kényszerített törvényeket az angyalokra. A meghódolás és az engedelmség megkövetelésével csupán a maga felmagasztaltatására törekedett. Ezért kellett a menny lakói előtt, és az összes világ előtt bebizonyítani, hogy Isten kormányzata igazságos, törvénye tökéletes. Sátán úgy tüntette fel, hogy ő maga igyekszik előmozdítani a világegyetem javát. A bitorló valódi jellegét és igazi célját mindenkinek meg kell látnia. Időre volt szükség ahhoz, hogy gonosz cselekedeteivel leleplezze önmagát.

Azt a viszálykodást, amit ő idézett elő a mennyben, Isten kormányzásának terhére írta. Kijelentette, hogy minden rossz Isten kormányzatának következménye. Állítása szerint az volt a célja, hogy megjavítsa Jahve törvényeit. Ezért Isten hagyta, hogy bemutassa állításainak jellegét, hogy megmutassa, mit is hoznak azok a változások, amelyeket Isten törvényével kapcsolatban javasolt. Ítéljék el őt saját cselekedetei! Sátán kezdettől fogva azt állította, hogy nem lázad. Az egész világegyetemnek látnia kell a csalót leplezetlenül.

A Végtelen Bölcsesség még akkor sem pusztította el Sátánt, amikor már kivette a mennyből. Mivel Isten csak a szeretetből fakadó szolgálatot fogadhatta el, teremtményei hűségének azon a meggyőződésükön kell alapulnia, hogy ő igazságos és jó. Mivel a menny és a világok lakói nem voltak felkészülve a bűn jellegének sem következményeinek megértésére, Sátán elpusztításában nem látták volna meg Isten igazságosságát. Ha Isten azonnal kitörölte volna az élők sorából, egyesek félelemből szolgálták volna Istent, és nem szeretetből. A csaló befolyása nem szűnt volna meg egészen, a lázadás szelleme sem semmisült volna meg teljesen. A meg nem szűnő korszakokon át élő egész világegyetem érdekében Sátánnak ki kellett bontakoztatnia elveit, hogy az Isten kormányzása elleni vádjait

minden teremtett lény igazi megvilágításukban lássa, és hogy Isten igazságossága és irtalma és törvényének változhatatlansága örökre vitán felül álljon.

Sátán lázadásának tanulságul kellett szolgálnia a világegyetemnek az eljövendő korszakokon át végig - a bűn jellegéről és rettenetes következményeiről való örökös bizonyágtevésnek. Sátán uralmának velejárói, mind emberekre, mind angyalokra gyakorolt hatása meg fogja mutatni, milyen gyümölcsöt terem az isteni tekintély mellözése. Ez fogja tanúsítani, hogy Isten kormányzatának a létevel szorosan összefügg a Teremtő minden alkotásának jóléte. Így e lázadás rettenetes történetének minden szent lényt örökké védenie kell, hogy a törvényszegés jellegét megmutatva meggátolja becsapásukat; hogy megőrizze őket a vétkezéstől és a büntetéstől.

Aki uralkodik az egeken, ő az, aki látja kezdettől fogva a véget - aki előtt a múlt és a jövő egyformán nyitva áll, és aki a bűn által okozott keserveken, sötétségen és pusztuláson túl látja a maga szeretetből fakadó és áldást hozó szándékainak megvalósulását. Bár *„felhő és homályosság van körülte; igazság és jogosság az ő székének erőssége”* (Zsolt 972). És ezt a világegyetem lakói - hűségesek és hűtlenek egyaránt - egy napon meg fogják érteni. *„Cselekedete tökéletes, mert minden ő uta igazság! Hűséges Isten és nem csalárd; igaz és egyenes ő!”* (5Móz 32:4).

[<<<vissza az 1. tanulmányhoz](#)

---

2. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 8. KÖTET, 1-4. (FELADATUNK)

Mi a feladatunk? Ugyanaz, ami Keresztelő Jánosé volt. Ezt olvassuk róla: „Azokban a napokban eljött Keresztelő János, aki prédikál Júdea pusztájában. És ezt mondta: Térjete meg, mert elközelített a mennyeknek országa. Mert ez az, akiről Ésaías próféta szólott, ezt mondván: Kiáltó szó a pusztában: Készítsétek az Úrnak útját, és egyengessétek meg az ő ösvényeit.” (Máté 3:1–3)

Aki ezekben az utolsó napokban valóban részt vesz az Úr munkájában, határozott üzenetet fog hirdetni. Olvassátok el Ésaías negyvenedik fejezetének első néhány versét: „Egy szó kiált: A pusztában készítsétek az Úrnak útját, ösvényt egyengessetek a kietlenben a mi Istenünknek. Minden völgy fölemelkedjék, minden hegy és halom alászálljon és legyen az egyenetlen egyenessé és a bércek rónává. És megjelenik az Úr dicsősége, és minden test látni fogja azt, mert az Úr szája szól.” (Ésaías 40:2–5)

„Szózat szól: Kiálts! És monda: Mit kiáltsak? Minden test fű, és minden szépsége, mint a mező virága. Megszáradt a fű, elhullt a virág, ha az Úrnak szele fuvalt rá; bizony fű a nép. Megszáradt a fű, elhullt a virág, de Istenünk beszéde

örökké megmarad.” (6–8. vers)

Ez a fejezet zsúfolva van napjainkhoz szóló utasításokkal. Az Úr ma így szól hozzánk: „Tartsatok bűnbánatot: készítsétek elő az utat munkám újjáéledése előtt.”

Helyes irányba tett lépés volt, hogy néhány, ez ideig Battle Creekben végzett munkát Washingtonba helyeztünk át. Folytatnunk kell az előretörést a távoli területekre, ahol az emberek lelki sötétségben élnek. „Minden völgy fölemelkedjék, minden hegy és halom alászálljon, és legyen az egyenetlen egyenessé, és a bércek rónává.” (4. vers) Úgy gördítsünk el minden akadályt Isten népe megváltásának útjából, hogy megnyitjuk igéjét, s hirdetjük a világos „Így szól az Úr”-t. Az igaz világosságnak elő kell ragyognia, mert íme, sötétség borítja a földet, és éjszaka a népeket. Az élő Isten igazságának kell előtűnnie a tévedéssel ellentétben. Hirdessétek az evangélium örömhírét. Van Üdvözítőnk, aki életét adta, hogy aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Akadályok gördülnek majd Isten műve haladásának útjába, de ne féljete. Szövetségéhez hű Istenünk a nyájas pásztor gyöngédségével és gondoskodásával a királyok királyának hatalmát egyesíti. Útját semmi el nem torlaszolhatja. Hatalma korlátlan, s ez szavatolja, hogy biztosan beváltja népének tett ígéreteit. Minden akadályt el tud távolítani munkája útjából. El tud hártani minden nehézséget, hogy megmeneküljenek, akik szolgálják őt, és tiszteletben tartják eszközeit. Jó-sága és szeretete végtelen; szövetségét meg nem változtatja. Lehet, hogy műve ellenségeinek tervei szilárdnak és jól megalapozottnak látszanak, de Isten meg tudja hiúsítani legátgondoltabb terveiket, s meg is teszi, a maga módján és a maga idején. Majd ha látni fogja, hogy eléggé próbára tette hitünket; majd ha közelebb húzódunk hozzá, és őt tesszük tanácsadónknak. A legsötétebb napokon, amikor minden ijesztőnek tűnik, ne féljete. Bízatok Istenben. Akaratát véghezviszi, mindent jól tesz népe javára. Napról-napra megújul azok ereje, akik szeretik és szolgálják őt. Rendelkezésükre bocsátja értelmét, hogy miközben szándékát megvalósítják, ne tévedjenek. Isten szolgálatában semmi keresnivalója az elkeseredésnek. Hitünknek el kell viselnie a ránehezedő nyomást. Isten képes is, készséges is megadni szolgálóinak a kellő erőt. Nemcsak teljesíti, hanem túl is tesz a benne bízók legvérmesebb reményein. A szerint ad bölcsességet nekik, amint különböző helyzetük megköveteli. Pál, a kipróbált Isten küldötte írja: „Ezt mondta nekem: Elég neked az én kegyelmem; mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el. Nagy örömet dicsekszem azért erőtlenségeimmel, hogy a Krisztus ereje lakozzék énbennem.” (2Korintus 12:8,9) Testvéreim, a kezdettől fogva táplált szilárd bizalmunkban mindvégig állhatatosan tartsunk ki. Ne halványítsuk el Isten igazságának világosságát. Be kell ragyognia a világot borító

tévedés sötétségébe. Nyissuk meg Isten Igéjét a föld magas tisztsgét betöltő emberei, és a szegényebbek előtt is.

Krisztus gyülekezete Isten szócsöve az igazság hirdetésére. Különleges feladattal bízta azt meg. Ha hű lesz Istenhez, ha megtartja parancsolatait, benne fog lakozni az isteni erő teljessége. Amíg tiszteletben tartja az Urat, addig nincs hatalom, mely ellene állhatna. Ha hűségesen ragaszkodik szövetségéhez, az ellenséges erők nem győzedelmeskedhetnek fölötte, csak amennyire a polyva ellenállhat a forgószélnek. A gyülekezet előtt dicső nap hajnala áll, ha felölti Krisztus igazságosságának palástját s elszakad az összes világi köteléktől. A gyülekezet tagjai vallják most be visszaeső bűnös voltukat, és fogjanak össze. Testvéreim, semmit se hagyjatok befurakodni, ami elválasztana egymástól vagy Istentől. Ne a véleménykülönbségeket emlegessétek, hanem egyesüljete az igazság szeretetében, amint az Jézusban él. Járuljatok Isten elé, s hivatkozzatok az Üdvözítő kiontott vérére, melynek érdeméért segítségben kell részesülnötök a gonosz elleni küzdelemben. Ez a hivatkozástok nem lesz elfecsérelt idő; nem fogtok hiába könyörögni. Amikor szívből jövő alázattal és a hit teljes bizonyosságával közelebb húzódtok Istenhez, akkor legyőzitek a pusztulástokra törekvő ellenséget. Térjete vissza az Úrhoz, reménységnek foglyai. Keressete erőt az élő Istennél. Higgyete rendíthetetlenül, alázatosan Isten hatalmában és készségében, hogy megmentsen. Krisztustól az üdvösség élő folyama árad. Ő az élet forrása, Ő minden hatalom kútfeje. Mikor hittel ragadjuk meg erejét, még a legreménytelenebb, a legcsüggesztőbb kilátást is csodálatosan meg tudja változtatni. Nevének dicsőségéért megteszi ezt. Isten fölhívja benne hívő hűségeseit, hogy öntsene bátorságot a hitetlenkedőkbe és reményvesztettekbe. Segítsen minket az Úr, hogy segíteni tudjuk egymást, s életerős hitünkkel igazoljuk Őt.

„Örvendezete Istennek, a mi erősségünknek, ujjongjate a Jákob Istenének! Dalt zengjete, és dobot pergessetek, gyönyörű hárfát citerával együtt!” (Zsoltár 81:2,3)

„Jó dolog dicsérni az Urat, és éneket mondani a te nevednek, Ó, Felséges. Hirdetni jó reggel a kegyelmedet, és éjjelente hűséges voltodat, tízhúrú hegedűvel, s lanttal, hárfán való zengedezéssel. Mert megvidámítottál engem, Uram, cselekedeteddel, kezed műveiben örvendezem.” (Zsoltár 92:2–5)

„Jöjjetek el, örvendezzünk az Úrnak; vigadozzunk a mi szabadításunk Kőszilájának! Menjünk elébe hálaadással; vigadozzunk neki zengedezésekkel. Mert nagy Isten az Úr, és nagy király minden istenen fölül. Akinek kezében vannak a földnek mélységei, és a hegyeknek magasságai is az övéi. Akié a tenger, és Ő alkotta is azt, és a szárazföldet is az ő keze formálta. Jöjjetek, hajoljunk meg, boruljunk le, essünk térdre az Úr előtt, a mi alkotónk előtt!” (Zsoltár 95:16)

„Énekeljete az Úrnak új éneket; énekelj az Úrnak te egész föld! Énekeljete az Úrnak, áldjátok az ő nevét; hirdesséte napról-napra az ő szabadítását. Beszéljete a népek között az ő dicsőségét, minden nemzet között az ő csodadolgait. Mert nagy az Úr, és igen dicséretes, rettenetes minden isten felett.” (Zsoltár 96:1–4)

„Vigan énekelj az Úrnak, te egész föld! Szolgáljate az Úrnak örvendezéssel; menjete eléje vígassággal. Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten; Ő alkotott minket, és nem magunk; az ő népe és az ő legelőinek juhái vagyunk. Menjete be az ő kapuin hálaadással, tornácaiba dicséretekkal; adjate hálát neki, áldjátok az ő nevét! Mert jó az Úr, örökkévaló az ő kegyelme, és nemzedékről-nemzedékre az ő hűsége!” (100. Zsoltár)

[<<<vissza a 2. tanulmányhoz](#)

---

3. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 5. KÖTET, 455-460. (ISTEN SZERETETE A BŰNÖSÖK IRÁNT)

Kedves P. testvér! Leveledből látom hitetlenségedet. Kétekedsz, hogy van-e reménység a te esetedben. Mint Krisztus követe mondom neked: Reménykedj Istenben! „Úgy szeretete Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy ha valaki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örökké éljen.” (Jn. 3:16) Meríts bátorítást ebből a kegyelmes ígéletből. Sátán akárhányszor elismételheti előtted, hogy bűnös vagy, mégis azt felelheted neki: Igaz, bűnös vagyok, de Krisztus azért jött a földre, hogy üdvözítse a bűnösöket.

Jézus mondta: „Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket.” (Mt. 9:13) „Éppen így jobban örülnek a mennyben egyetlen megtérő bűnösnek, mint kilencvenkilenc igaznak, akinek nincs szüksége megtérésre.” (Lk. 15:7) Higgy ezeknek a drága szavaknak. Fogadd be azokat a szívedbe. „Kereséte az Urat, míg megtaláljátok, hívjátok segítségül, amíg közel van. Hagyja el útját a gonosz és gondolatait a bűnös: térjen vissza az Úrhoz, mert megkönyörül rajta, Istenünkhöz, mert bőkezű a megbocsátásban.” (Ésa. 55:5–6) Hát nem átfogó, mély, teljes ez az ígélet? Kívánhatsz-e többet? Engedd meg az Úrnak, hogy zászlót bontson érted az ellenfél ellen. Sátán lesben áll, hogy elrabolja tőlünk Isten becses ígereiteit. El szeretné távolítani tőled a remény utolsó, halvány pis-lákolását, a fény utolsó sugarát is. De te ne engedd! Gyakorold hitedet, harcold a hit nemes harcát, küzdj meg a kétségekkel, ismerd meg az ígereket!

„Ha azt mondom az igaznak: Biztosan életben maradsz, de ő igaz voltában bizakodva hitványságot visz végbe, akkor nem emlékszem többé igaz voltára,

hanem meg kell halnia gonoszsága miatt, amit elkövetett. És ha azt mondom az istentelenek: Biztos, hogy meghalsz, de ő mégis elhagyja bűnét, és a törvény és az igazság szerint jár... biztos, hogy életben marad, és nem hal meg. Elkövetett bűnei közül egyet sem rovak fel neki. A törvényhez és az igazsághoz szabta tetteit, ezért hát élni fog.” (Ezék. 33:13–16)

„Mivel állhatok az Úr elé, mivel borulhatok a magasságos Isten elé? Álljak oda égőáldozatokkal? Kosok ezreiben telik-e az Úrnak kedve vagy áradó olajpatakokban? Feláldozzam-e elsőszülöttemet vétkemért, testem gyümölcsét bűnömért? Megmondták neked, ó ember, mi a jó, és mit kíván tőled az Úr: Semmi mást, mint hogy váltsd tettekre az igazságot, szeresd hűségesen és járj alázatosan a te Isteneddel.” (Mik. 6:6–8) Mikor Sátán azzal kísért, hogy adj fel minden reményt, utasítsd el őt a fenti szavakkal. Imádkozz Dáviddal: „Ne idézd fel többé ifjúságom bűneit és tévedéseit. Jóságodban, Uram, gondolj rám irgalommal! Megbocsát az Úr és hűséges, megmutatja az utat a bűnösnek. Az engedelmeseket igazságban vezeti, az alázatosokat megtanítja ösvényeire.” (Zsolt. 25:7–9)

„Gyertek, szálljatok velem perbe – mondja az Úr. – Ha olyanok volnának bűneitek, mint a skarlát, fehérek lesznek, mint a hó; és ha vörösek is, mint a bíbor, olyanok lesznek, mint a gyapjú. Ha készséggel engedelmeskedtek, majd a föld legjavából esztek. De ha tovább is lázongtok ellenem, kard pusztít el benneteket. Igen, az Úr szája mondta ezt.” (Ésa. 1:18–20) Íme, az ígéretetek. Egyértelműek és határozottak. Gazdagok és teljesekek: de mind feltételekhez kötött. Ha eleget teszel a feltételeknek, akkor bízhat az Úrban, hogy meg is teszi, amit egyszer megmondott. Foglaljuk ezeket az áldott ígéreteket a hit keretébe és helyezzük azokat emlékezetünk csarnokába. Egyetlen egy sem mond csődöt. Isten mindent megtesz, amit megmondott. „Hűséges az, aki az ígéretet tette.” (Zsid. 10:23)

Amit a magad részéről meg kell tenned, azt is félreérthetetlenül eléd tárta: „Mosódjatok meg, s tisztuljatok meg. Tanuljatok meg jót tenni: keressétek az igazságot, segítsétek az elnyomottakat, szolgáltassatok igazságot az árvának, s védelmezzétek az özvegyet.” (Ésa. 1:16–17) „Ha a gonosz visszaadja a zálogot, visszaadja, amit erőszakkal vett el, s az életet adó parancsok útján jár, semmi igaztalant nem tesz, biztos, hogy életben marad, és nem hal meg.” (Ezék. 33:15) Az Úr jelenti ki a következőket: „Azt mondjátok, nem igazságos az Úr útja. Halljátok hát Izrael háza: Vajon az én utam nem igazságos, nem inkább a ti utaitok nem igazak?” „Talán örömem telik a bűnös halálában, s nem azt akarom inkább, hogy letérjen útjáról és éljen?” (Ezék. 18:23) „Ezért mindenki felett a maga útjai szerint ítélek, Izrael háza. Térjete meg, és forduljatok el bűneitektől, ne vigyenek titeket többé romlásba! Vessetek el magatoktól minden bűnt, amit ellenem elkövettetek, szerezzetek magatoknak új szívet és új lelket! Miért is hal-

nátok meg, Izrael háza? Nem lelem örömet a halálban – mondja az Úr, az Isten. – Térjetez hát meg és éljetez!” (Ezék. 18:30–32)

Az Úr itt világosan megmondja, hogy meg akarja menteni a bűnösöket. Akik kétekednek, és nem hiszik el, hogy az Úr megmenti őket, azok – sokan – árnyéket vetnek Isten jellemére. Akik kifogásolják szigorúságát, azok lényegében azt ismétlik el, hogy: „Az Úr útja nem igazságos.” Az Úr azonban határozottan visszahárítja a vádat a bűnösre. „Nem inkább a ti utaitok nem igazak? Megbocsáthatom-e vétkeiteket, ha nem tértek meg, és nem fordultok el bűneitektől?” A Szentírás szavai tökéletesen igaznak mondják Isten jellemét. Az Úr elfogadja a bűnöst, amikor megtér és elfordul bűneitől, mert így már fel tudja karolni a bűnet bánó ember igyekezetét, amikor az tökéletes jellemre törekszik. Az ígéretek nem igenek vagy nemek. De ha valaki eleget tesz a feltételeknek, akkor Isten ígérétei – Krisztus által – igenné válnak. Isten azért adta oda a Fiát a világ bűneiért, hogy az ember üdvözülhessen. Nem a törvénytelenységben és igazságtalan tettek által, hanem, ha elhagyják a bűnt, s ha fehérre mossák ruhájukat a Bárány vérében. Le akarja fejteni az emberről azt a visszataszító, ártalmas valamit, amit gyűlöl. Ebben azonban az embernek is együtt kell működnie Istennel. El kell hagynia, meg kell gyűlölnie a bűnt, s ehelyett hit által elfogadnia Krisztus igaz tetteit. Így működik együtt Isten az emberrel.

Vigyázzunk, nehogy helyet adjunk a kétekedésnek és hitetlenségnek, nehogy kétségeesetten panaszkodjunk Istenre, és hamis megvilágításba helyezük Őt a világ előtt. Ezzel csak az ellenfél malmára hajtjuk a vizet. „Szegénykém – mondja – szánlak, amiért bűntudat gyötör, de Istenben nincs irgalom. Reménysugárra áhítoztok, Isten azonban pusztulásra hagy titeket, sőt gyönyörködik a gyötrelmetekben.” Borzalmas ámitás ez! Ne a kísértőre hallgass, hanem szólj így: „Jézus meghalt, hogy élhessek. Szeret, és nem akarja, hogy elvessek. Szánakozó Atyám van a mennyben, s bár visszaéltem szeretetével, könnyelműen eltékoztam kegyelmesen adott áldásait, most mégis felkelek, és Atyámhoz megyek. Atyám, mondom neki, vétkeztem ellened. Arra már nem vagyok méltó, hogy fiadnak nevezz, csak béreseid közé fogadj be.” A példázat elmondja, hogy milyen fogadtatásban részesül az eltévelyedett: „Atyja már messziről meglátta őt és megesett rajta a szíve. Eléje sietett, nyakába borult és megcsókolta.” (Lk. 15:20) A Biblia így ecseteli Isten szívélyességét, amivel a bűnet bánó, megtérő bűnöst fogadja.

De még ez a gyöngéd és megható példázat sem tudja teljesen érékelletni mennyei Atyánk végtelen szánalmát. Az Úr a látnok által jelenti ki: „Örök szeretettel szerettelek, ezért irgalmassággal magamhoz vonlak.” (Jer. 31:3) Amikor a bűnös még messze van az atyai háztól, idegen országban pazarolja vagyonát,

az atya szíve már akkor vágyakozik utána. Minden vágyakozás, mely az Istenhez való visszatérés után ébred az emberben, nem más, mint Lelkének gyöngéd kérlelése, unszolása, hívása, hogy az Atya szerető szívéhez vonzza vissza az el-tévelyedtét.

A Biblia gazdag ígéreteivel előtted, tudsz-e még mindig kételkedni? Azt képeled talán, hogy amikor a szegény bűnös visszavágyik mennyei Atyjához, vágyik elhagyni a bűneit, az Úr ridegen megtagadja tőle, hogy bűnbánattal a lábához borulhasson? Vesd el az efféle gondolatokat! Semmi sem gyalázza meg Istent jobban, mint az efféle képzelgések. Semmi sem okozhat akkora kárt benned, mint ha ilyen tételezel fel mennyei Atyánkról. Ha ilyen felfogásunk van Istenről, akkor egész lelki életünk reménytelenségbe borul. Ezek a gondolatok elhervasztanak bennünk minden igyekezetet, hogy keressük Istent, és Őt szolgáljuk. Nem szabad csak mint bíróra gondolnunk az Istenre, aki készen áll ítéletet kimondani ellenünk. Isten gyűlöli a bűnt, de a bűnös iránti szeretetből Krisztus személyében odaadta magát a bűnösökért, hogy mindaz, aki vágyik, üdvözülhessen, s örökre boldogan éljen a dicsőség országában.

Az Úr maga nyilatkoztatja ki jellemét, mert Sátán rosszakaratúan befekettítette. Úgy nyilatkoztatja ki magát, mint „irgalmas és könyörülő Isten, hosszan tűrő, gazdag kegyelemben és hűségben. Kegyelmét megtartja ezrek számára, megbocsátja a vétket, a hibát, a bűnt.” (II. Móz. 34:6–7) Hogyan is fejezhette volna ki kézzelfoghatóbban és gyöngédebben irántunk való szeretetét? Ő jelenti ki: „Megfeledkezhet-e csecsemőjéről az asszony? És megtagadhatja-e szeretetét méhe szülöttétől? S mégha megfeledkeznék is, én akkor sem feledkezem meg rólad.” (Ésa. 49:15)

A megváltás tervében „igazság és hűség találkoztak, igazságosság és béke csókot váltottak” (Zsolt. 85:11).

A bölcs és mindenható Isten, aki megközelíthetetlen világosságban lakik, telve van szeretettel és jósággal. Dicsőítsétek hát az Istent ti, akik kételkedtek és reszkettek: mert Jézus él, hogy közbejárjon értünk. Dicsőítsétek Őt szeretett Fiának odaajándékozásáért, s azért, hogy Fia nem hiába halt meg értünk.

P. testvér, azt kérdezted, hogy elkövetted-e a bűnt, melyre nincs bocsánat sem ebben az életben, sem az eljövendőben? Válaszom ez: Nem látok semmi bizonyítékot arra, hogy tetted volna. Mi is a Szentlélek elleni bűn? Szándékosan Sátánnak tulajdonítani a Szentlélek munkáját. Tegyük fel, például, hogy valaki tanúja Isten Lelke különleges tevékenységének. Meggyőző bizonyíték van a birtokában, hogy valakinek a tevékenysége összhangban áll a Szentírással, a Szentlélek tanúsítja a lelkének, hogy a munka Istentől származik. Később azonban kísértésbe esik: gőg, önhietség vagy más ördögi vonás lesz úrrá rajta, és elveti e

tevékenység isteni eredetének összes bizonyítékát; kijelenti, hogy amit azelőtt a Szentlélek hatalmának ismert el, azt Sátán hatalma vitte végbe. Isten az ő Szentlelkének közvetítésével munkálkodik az ember szívében. Ha valaki szándékosan elveti a Szentlelket, és kijelenti, hogy a tevékenysége Sától származik, akkor nincs többé közvetítő számára, akin át Isten érintkezhetne vele. Azzal, hogy megtagadják a bizonyítékot, melyet Isten kegyelmesen nekik adott, kirekesztik a szívében ragyogó világosságot, azért sötétségben maradnak. Így bizonyul be Krisztus szava: „Ha tehát a világosság benned sötétség, mekkora lesz maga a sötétség!” (Mt. 6:23) Aki e bűnt elkövette, ideig-óráig Isten gyermekének tűnhet, de amikor a körülmények jobban feltárják a jellemét, és felszínre hozzák a lelkületét, akkor majd kiderül, hogy az ellenség területén áll, annak fekete lobogója alatt. Testvérem, a Lélek ma hív téged. Jöjj teljes szíveddel Jézushoz. Bánd meg bűneidet, valld be azokat Istennek, hagyj el minden álnokságot, s magadévá teheted összes ígéretét: „Térjetek hozzám mindnyájan, és megszabadultok.” Ez a kegyelem hívása.

Eljön az idő, amikor Isten haragjának félelmes kárhóztatását mondják ki mindazokra, akik kitartottak hűtlenségükben. Ekkor Isten kénytelen lesz rémes dolgokat szólni és tenni igazságosságában, törvényének taposói ellen. Neked azonban nem kell azok között lenned, akik Isten haragja alá esnek. Most van üdvösségének napja. Most tündöklük a keresztről a fény, tiszta, ragyogó sugarakban. Ez a fény Jézust világítja meg, a bűneinkért hozott áldozatot. Amikor olvasod Isten ígéreteit, ne feledd, hogy azok a végtelen szeretet és szájalom kifejezései. A végtelen Szeretet határtalan irgalommal vont a bűnösökhöz Isten könyörületes szívét. „Benne van vére által szerzett megváltásunk, bűneink bocsánata.” Igen, csak hidd, hogy Isten a segítő. Vissza akarja állítani erkölcsi képmását az emberben. Ha bűnbánattal és -vallomással közeledsz hozzá, Ő is közeledni fog hozzád, kegyelemmel és bűnbocsánattal. Mindent az Úrnak köszönhetünk. Ő szerezte megváltásunkat. Amikor félve és reszketve munkálsz megváltásodat, „maga Isten műveli benned jóakarata szerint a szándékot és a végrehajtást is” (Fil. 2:13).

[<<<vissza a 3. tanulmányhoz](#)

---

4. Tanulmány javasolt olvasmánya

A NAGY ORVOS LÁBNYOMÁN, 19-26. (A SZOLGÁLAT NAPJAI)

A kapernaumi halászháznak betege volt. Péter feleségének anyja „hideglelésben feküdt”, és „szólának néki (Jézusnak) felőle”. Jézus „illeté annak kezét, és elhagyta őt a láz”. Majd felkelt, és szolgált a Megváltónak és tanítványainak. (Lk

4:38; Mk 1:3; Mt 8:15)

A hír gyorsan elterjedt. A csoda szombaton történt, de a rabbiktól való félelem miatt a nép nem mert naplemente előtt Jézushoz gyógyulásért menni. Ám utána a házakból, műhelyekből, vásárterekről a város lakossága özönlött a szerény lakóház felé, amely Jézust befogadta. A betegeket hordágyon hozták; mások mankóra támaszkodva vagy barátaik támogatásával támolyogtak a Megváltó elé.

Órákon át jöttek és mentek; mert senki sem tudhatta, hogy vajon másnap még körükben találják-e a Gyógyítót. Kapernaum soha azelőtt nem élt meg ilyen napot. A levegő tele volt diadalmas hangokkal és felszabadult ujjongással.

Jézus csak az utolsó szenvedő megsegítése után hagyta abba a munkát. Késő éjszaka volt, amikor a tömeg eltávozott, és csend borult Simon házára. A hosszú, mozgalmas nap elmúlt, és Jézus pihenni akart. Mialatt a város még mélyen aludt, a Megváltó „szürkületkor fölkelvén, kiméne, és elméne egy puszta helyre és ott imádkozék” (Mk 1:35).

Kora reggel Péter és társai odamentek Jézushoz, és elmondták neki, hogy Kapernaum népe már keresi. Meglepetten hallgatták Krisztus szavait: „Egyéb városoknak is hirdetnem kell nékem az Istennek országát; mert azért küldettem” (Lk 4:43).

Félő volt, hogy a Kapernaumot átjáró izgalomban szem elől vész Jézus küldetésének célja. Jézus nem elégedett meg azzal, hogy az emberek figyelmét csupán csodatevőként vagy testi betegségek orvoslójaként vonja magára. Úgy akarta őket önmagához vonzani mint Üdvözítőjükhöz. Míg szívesen hittek abban, hogy Jézus királyként földi birodalmat jött alapítani, Ő figyelmüket a földiekről a lelkiekre akarta irányítani. Merő földi siker gátolta volna munkáját.

A könnyelműen gondolkodó tömeg csodálata bántotta lelkét. Távol állt tőle, hogy önmagát előtérbe helyezze. Az a tisztelet, amellyel a világ magas állásnak, vagyonnak vagy tehetségnek adózik, idegen volt az ember Fia előtt. Jézus az emberek által alkalmazott eszközök közül egyet sem használt fel arra, hogy embereket magához láncoljon, vagy önmaga iránt tiszteletet ébresszen. Évszázadokkal születése előtt Ésaías így jövendölt róla: „Nem kiált és nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán. Megrepedt nádat nem tör el, a pislogó gyertyabélet nem oltja ki, a törvényt igazán jelenti meg” (Ésa 42:2-3).

A farizeusok megkülönböztetett tiszteletet akartak kivívni maguknak merev szertartásosságukkal, látványos istentiszteleteikkel és jótékonykodásukkal. Valási vitákkal akarták bizonyítani buzgóságukat. A szembenálló szekták hosszan és hangoskodva vitatkoztak egymással. Nem volt szokatlan dolog a törvény tudorának dühös, vitatkozó hangját hallani az utcákon.

Jézus élete mindezeknek éles ellentéte volt. Heves vitatkozást, hivalkodó

istentiszteletet, hatásvadászó cselekedetet Jézus esetében soha senki nem tapasztalt. Krisztus Istenben elrejtett életet élt, és Isten jelleme jelent meg Fia jellemében. Erre a kinyilatkoztatásra akarta Jézus az emberek figyelmét irányítani.

Az Igazság Napja nem azért sugárzott a világra, hogy dicsőségével elkápráztassa az érzékeket. Ezt olvassuk Krisztusról: „Az Ő kijövele bizonyos, mint a hajnal” (Hós 6:3). A napfény némán és szelíden terül el a földön, hogy elűzze a sötétséget, és életre keltse a világot. Az Igazság Napja ugyanígy támad fel, „és gyógyulás lesz az Ő szárnyai alatt” (Mal 4:2).

„Ímé az én szolgám, akit gyámolítok,
Az én választottam, akit szívem kedvel” (Ésa 42:1).
„Erőssége voltál a gyöngének,
Erőssége a szegénynek szorongásában;
A szélvész ellen oltalom, árnyék a hévség ellen” (Ésa 25:4).
„Így szól az Úr Isten,
Aki az egeket teremté és kifeszíté,
És kiterjeszté termésivel a földet,
Aki lelket ad a rajta lakó népnek,
És lehetetet a rajta járóknak;
Én, az Úr, hívtalak el igazságban,
És fogom kezedet,
És megőrizlek és népnek szövetségévé teszlek,
Pogányoknak világosságává.
Hogy megnyisd a vakoknak szemeit,
Hogy a foglyot a tömlöcből kihozzad.
És a fogházból a sötétben ülőket” (Ésa 42:5-7).
„A vakokat oly úton vezetem, amelyet nem ismernek,
Járatom őket oly ösvényeken, amelyeket nem tudnak;
Előttük a sötétséget világossággá teszem,
És az egyenetlen földet egyenessé;
Ezeket cselekszem velök, és őket el nem hagyom” (16. vers).
„Énekeljete az Úrnak új éneket,
És dicséretét a földnek határaitól,
Ti, a tenger hajósai és teljessége,
A szigetek és azoknak lakói.
Emeljék fel szavokat a pusztá és annak városai,
A faluk, amelyekben Kédár lakik,
Ujjongjanak a kősziklák lakói,
A hegyeknek tetejéről kiáltanak.

Adják az Úrnak a dicsőséget,
És dicséretét hirdessék a szigetekben” (10-12. vers).
„Örüljetegek egek, mert az Úr végbe vitte,
Kiáltsatok földnek mélységei,
Ujjongva énekeljetegek hegyek,
Erdő és benne minden fa;
Mert megváltá az Úr Jákóbot,
És Izraelben megdicsőíti magát” (Ésa 44:23).

Keresztelő János Heródes börtönéből - ahol a Megváltó működése láttán csatlódva és kétségekkel vívódva figyelt és várt - elküldte két tanítványát ezzel az üzenettel:

„Te vagy-e az, aki eljövendő, vagy mást várjunk?” (Mt 11:3).

A Megváltó nem azonnal válaszolt a tanítványok kérdésére, akik csak álltak, és csodálkoztak Jézus hallgatásán, miközben a szenvedők folyvást jöttek hozzá. A nagy Orvos hangja behatolt a süket fülekbe. Egy szó, kezének egy érintése megnyitotta a vak szemeket, hogy meglássák a világosságot, a természet képeit, barátaik arcát és a Szabadítóét. Hangját meghallották a haldoklók, és egészségesen, újult erőre kapva álltak talpra. Bénult megszállottak engedelmeskedtek szavának; megszabadultak az örülségtől, és imádták Őt. A nincstelen földművesek és egyéb kétkezi munkások, akiket a rabbik tisztátalannak tartva elkerültek, köré gyűltek, és Ő az örök életet hirdette nekik.

Így múlt el a nap, és János tanítványai mindent láttak és hallottak. Végül Jézus magához hívta őket, és meghagyta nekik, hogy mondják el Jánosnak, amit láttak és hallottak. Majd hozzátette: „Boldog, aki énbennem meg nem botránkozik” (6. v.). A tanítványok elvitték az üzenetet, és ez elég is volt.

János felidézte a Messiásról szóló jövendölést: „Fölkent engem az Úr, hogy a szegényeknek örömet mondjak; elküldött, hogy bekössem a megtört szívűeket, hogy hirdessek a foglyoknak szabadulást, és a megkötözötteknek megoldást. Hogy hirdessek az Úr jókedvének esztendejét, és... megvigasztaljak minden gyászolót” (Ésa 61:1-2). A Názareti Jézus volt az, akiről ez az ígélet szólt. A szenvedő emberiségért végzett szolgálata istenségéről tanúskodott. Dicsősége mutatkozott meg abban, ahogy lehajolt hozzánk és osztozott alacsony sorsunkban.

Krisztus cselekedetei nemcsak messiási voltát igazolták, de megmutatták azt is, hogy országát hogyan fogja felállítani. János előtt feltárult ugyanaz az igazság, amelyet Illés is felismert a pusztában, amikor „nagy és erős szél... a hegyeket megszaghatta és meghasogatta a kősziklákat az Úr előtt; de az Úr nem vala abban a szélben. És a szél után földindulás lett; de az Úr nem volt a földindulásban sem”; és a tűz után az Úr halk, szelíd hangja szólt a prófétához (1Kir 19:11-12).

Jézus tehát nem trónok és birodalmak megdöntésével, pompával és hivalkodással készült feladatát végrehajtani, hanem úgy, hogy irgalmas és önfeláldozó élete által szólt az emberi szívekhez.

Az Isten országa nem szemmel láthatóan jön el. Az Isten országa az Ige szelíd érvelése, a Szentlélek belülről ható munkája által, a lélek Istennel való közössége útján jön el, hiszen Isten az életet jelenti számára. A mennyek országának hatalma a Krisztus jellemének tökéletességére eljutott emberek lényében nyilvánul meg a legjobban.

Krisztus követőinek a világ világosságává kell lenniük; de Isten nem arra szólítja fel őket, hogy erejük megfeszítésével világítsanak. Ő nem helyesli a jóság látszatára való önelégült igyekezetet. Ő azt akarja, hogy lelkük átítatódjék a menny alapelveivel; és a világgal való kapcsolatukban tegyenek bizonyosságot arról a világosságról, amely bennük van. Az élet minden területén megmutakozó rendíthetetlen hűségük által világítanak.

Gazdagság, magas állás, költséges felszerelések, pazar épületek és berendezések nem lényeges kellékei Isten műve előhaladásának; az emberek dicséretét kíváltó és a hiúságot tápláló eredmények sem. A földi csillogásnak, bármennyire lenyűgöző is, nincs értéke Isten előtt, aki nem a láthatót és mulandót, hanem a láthatatlant és örökkévalót értékeli. Az előbbinek csak annyiban van értéke, amennyiben az utóbbit tükrözi. A legnagyobb művészi alkotás szépsége sem mérhető össze a jellem szépségével, amely a lélekben munkálkodó Szentlélek gyümölcse.

Isten soha el nem múló gazdagsággal ruházta fel az embert akkor, amikor Fiát a világnak ajándékozta - olyan gazdagsággal, amelyhez képest a világ kezdete óta összegyűjtött emberi kincsek semmit sem érnek. Krisztus eljött a földre, és az örökkévalóságban felhalmozott szeretettel állt az emberek fiai elé. Ez az a kincs, amelyet a vele való kapcsolat útján kell megkapnunk, bemutatnunk és továbbadnunk.

Isten művében az emberi erőfeszítést csak odaszentelt, imádkozó étellel, a krisztusi kegyelem életet átformaló hatalmának megmutatásával lehet eredményessé tenni. Különböznünk kell a világtól, mert Isten reánk helyezte pecsétjét; mert bennünk kinyilatkoztatja saját szeretetét és jellemét. Megváltónk pedig befedez minket igazságával.

Amikor Isten kiválaszt embereket a szolgálatra, nem kérdezi, van-e földi gazdagságuk, műveltségük vagy szónoki képességük. Csupán ezt kérdezi: „Elég aláztosak-e ahhoz, hogy megtaníthatom őket utaimra? Rájuk bízhatom-e ígémet? Képviselek-e majd engem?”

Isten minden embert csak annyira tud felhasználni, amennyire Lelkével be-

töltheti a lélek templomát. Isten csak az Ő képmását tükröző munkát fogadja el. Követőinek - megbízatásuk hitelesítéseként - magukon kell viselniük a menny örökkévaló alapelveinek kitörölhetetlen jegyeit.

„Karjára gyűjti a bárányokat”

Amikor Jézus a városok utcáin szolgált, anyák - karjukon beteg vagy haldokló kicsinyeikkel - furakodtak át a tömegen, hogy Jézus figyelmét magukra vonják.

Nézzük csak ezeket a sápadt, elcsigázott, a kétségbeesés határán álló, de eltökélt és állhatatos anyákat! A szenvedés terheit hordozva keresik a Megváltót. És amikor a kavargó tömeg visszaszorítja őket, Krisztus feléjük indul, és lépésről lépésre haladva melléjük kerül. Reménység fakad szívükben, örömkönnyek peregnek szemükből, amikor elkapják Jézus tekintetét, és belenéznek azokba a szájalmat és szeretetet kifejező szemekbe.

A Megváltó kiválaszt a csoportból egy anyát, és ezekkel a szavakkal kelti fel bizalmát: „Mit tegyek érted?” És az asszony elzokogja nagy óhaját: „Mester, gyógyítsd meg a gyermekem!” Krisztus kiveszi a kicsit az anya karjából, és érintésére elszökik a betegség. A halálos sápadtságnak nyoma sincs már, a vér életadó keringése megindul az erekben, az izmok erőre kapnak. Elhangzik még néhány vigasztaló, megnyugtató szó az anyához, és máris egy másik, éppen olyan sürgős eset jelentkezik. Krisztus ismét gyakorolja életadó hatalmát, és mindnyájan dicsérik és magasztalják Őt, aki csodálatos dolgokat művel.

Sokat foglalkozunk Krisztus életének nagy voltával. Beszélünk csodáiról, rendkívüli cselekedeteiről. Pedig a kicsinynek tartott dolgok iránt tanúsított figyelve még jobban bizonyítja nagyságát.

A zsidók szokás szerint bemutatták kisgyermeküket valamelyik rabbinak, hogy kezét rájuk téve megáldja őket. A tanítványok azonban sokkal fontosabbnak tartották a Megváltó munkáját annál, mintsem hogy ilyesmivel megzavarják. Amikor az anyák Jézushoz jöttek, arra vágyva, hogy Jézus megáldja kicsinyeiket, a tanítványok rosszalóan néztek végig rajtuk. Ezeket a gyermekeket túl kicsiknek tartották ahhoz, hogy hasznos lehetett volna számukra Jézus közelsége, és úgy gondolták, hogy Jézus nem örülne nekik. De a Megváltó megértette az anyákat, akik nagy gonddal igyekeztek gyermekeiket Isten Igéje szerint nevelni. Hallotta imáikat. Ő vonzotta őket. önmagához.

Egy anya elindult gyermekével, hogy megkeresse Jézust. Az úton elmondta egy szomszédnak, hogy mi járatban van, és a szomszéd is szerette volna, ha Jézus megáldja gyermekeit. Így anyák és gyermekek egész csapata verődött össze. Voltak köztük nagyobbacska, sőt serdülő korú gyermekek is. Amikor az anyák elmondták kívánságukat, Jézus megértéssel hallgatta könnyekkel kísért félénk kérésüket. De várt, hogy meglássa, miként bánnak velük a tanítványok. Amikor

látta, hogy a tanítványok korholják és elküldik az anyákat, azt gondolva, hogy ezzel szívességet tesznek Jézusnak, rámutatott tévedésükre. Így szólt: „Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket és ne tiltsátok el őket; mert ilyeneké az Istennek országa” (Mk 10:14). Karjába vette a gyermekeket, és kezét rájuk téve megáldotta őket. Hiszen ezért jöttek.

Az anyák megvizsgáztalódtak. A Krisztus szavaiból merített erővel és áldással tértek vissza otthonukba, és felbátorodva, újult örömmel vették fel terhüket, hogy bizakodva munkálkodjanak gyermekeikért.

Ha bepillantást nyerhetnénk annak a kis csoportnak későbbi életébe, látnánk, hogy az anyák a Megváltó szerető szavait ismételve emlékeztetik gyermekeiket erre a jelenetre. Látnánk azt is, hogy ezeknek a szavaknak az emléke a későbbi években hányszor őrizte meg a gyermekeket attól, hogy letérjenek az Úr megváltottai számára kijelölt útról.

Krisztus ma is ugyanaz a könnyőreles Megváltó, mint amikor az emberek között járt. Éppúgy segíti az anyákat most is, mint amikor Júdeában karjába vette a kicsinyeket. A mi gyermekeink ma éppen úgy vérén megváltott tulajdonai, mint a régen letűnt idők gyermekei.

Jézus ismeri minden anyai szív terhét. Ő, akinek szegénységgel és nélkülözéssel küszködő anyja volt, megért minden fáradozó anyát. Aki hosszú utat tett meg azért, hogy könnyítsen egy aggódó kánaánita anya szívére, a mai anyákért is megtesz ugyanannyit. Aki visszaadta a naini özvegy egyetlen fiát, és aki gyötrelmei között a kereszten megemlékezett saját anyjáról, megindul ma is az anyák fájalmán. Ő minden bajban és minden szükségben vigaszt és segítséget nyújt.

Jöjjenek Jézushoz az anyák minden problémájukkal! Meglátják majd, hogy a kegyelem segítséget nyújt anyai gondjaikban. Nyitva van az ajtó minden olyan anya előtt, aki le akarja tenni terhét a Megváltó lábához. Aki azt mondta, hogy „engedjétek hozzám jönni a gyermekeket, és ne tiltsátok el őket” (Mk 10:14), most is kéri az anyákat, hogy vigyék hozzá áldásért gyermekeiket.

A hozzávitt gyermekekben Jézus azokat a férfiakat és nőket látta, akik kegyelmének örökösei, országának polgárai lesznek, és akik közül egyik-másik mártíromságot fog szenvedni érte. Tudta, hogy ezek a gyermekek hallgatni fogják Őt, és sokkal készségesebben elfogadják Megváltójuknak, mint a felnőttek, akik között sok a világi bölcs és a kemény szívű ember. Tanításaiiban leereszkedett a kicsinyek színvonalára. Jézus, a menny Királya, válaszolt kérdéseikre, és leegyszerűsítette, gyermeki értelműkhöz szabta fontos tanításait. Lelkükbe ültette az igazság magvait, amelyek a későbbi évek során kikeltek, és megteremték az örök élet gyümölcsseit.

Amikor Jézus azt mondta a tanítványoknak, hogy ne tiltsák el tőle a gyer-

mekeket, a későbbi korokban élő követőikhez is szólt - gyülekezeti tisztségviselőkhöz, lelkészekhez, segítőikhez és minden keresztényhez. Jézus vonzza a gyermekeket, bennünket pedig kér: „Engedjétek hozzám őket!” Mintha csak ezt mondaná: „Ők jönnek, ha ti nem gátoljátok őket”.

Ne tüntessétek fel hamis színben Jézust krisztustalan jellemetekkel! Hideg, kemény magatartásokkal ne tartsátok távol a kicsinyeket tőle! Sose érezzék azt, hogy a menny kellemetlen hely lenne számukra, ha ti is ott lennétek! Ne adjatok okot erre! Ne beszéljétek a vallásról úgy, mint a gyermekek számára érthetetlen dologról! Ne tegyetek úgy, mintha tőlük nem volna elvárható, hogy Krisztust gyermekkorukban elfogadják! Ne keltsétek bennük azt a hamis benyomást, hogy Krisztus vallása örömtelen vallás, és hogy a Megváltó mellett le kell mondaniuk mindarról, ami az életet boldoggá teszi!

Működjétek együtt a Szentlélekkel, amikor megérinti a gyermekek szívét! Mondjátok meg nekik, hogy a Megváltó hívja őket, és semmi sem szerezhethet nagyobb örömet Jézusnak, mint az, ha életük virágjában s hamvasságában átadják magukat neki.

[<<<vissza a 4. tanulmányhoz](#)

---

5. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 2. KÖTET, 200–215. (KRISZTUS SZENVEDÉSEI)

Az üdvösség értékének teljes megértéséhez át kell gondolnunk, mibe is került. Sokaknak csak szűkös fogalmuk van Krisztus szenvedéséről, ezért kevésre becsülik az elfedezés fontos munkáját. Az ember megmentésének dicső tervét az Atyaisten végtelen szeretete hozta létre. Ez isteni tervben nyilvánul meg legcsodálatosabban Isten szeretete a bukott emberiség iránt. Az Isten szeretett Fiának odaadásában megmutatkozó szeretet ámulatba ejtette a szent angyalokat. „Úgy szeretete Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hisz ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” A Megváltó volt az Atya dicsőségének tündöklése, és személyének pontos mása. Benne élt az isteni fenség, tökéletesség és kitűnőség. Üdvözítőnk egyenlő volt Istennel. Úgy tetszett az Atyának, hogy „benne lakjék az egész teljesség”. „Aki, mikor Istennek formájában volt, nem tekintette zsákmánynak (olyan valaminek, amihez feltétlenül ragaszkodjék) azt, hogy ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresíté, szolgai formát vévén fel, emberekhez hasonlónak lévén. És mikor olyan állapotban találtatott, mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén haláláig, mégpedig a keresztfának haláláig.”

Jézus vállalta, hogy meghal a bűnös helyett, hogy az emberek az engedel-

messég élete által megmeneküljenek Isten törvényének büntetésétől. Halála nem érvénytelenítette a törvényt, nem semmisítette meg, nem zsugorította le a szent kötelezettségeit, és szent méltóságát sem csökkentette. Krisztus halála azt hirdette, hogy az Atya törvénye, amikor megbünteti a bűnöst, igazságos, mert hisz vállalta, hogy maga szenved el a törvény büntetését, hogy megmentse a bukott embert a törvény átkától. Isten szeretett Fiának kereszthalála bizonyítja, hogy Isten törvénye megmásíthatatlan. Halála tisztességet szerez a törvénynek, felmagasztalja azt, s az ember előtt is bebizonyítja annak változatlan voltát. Isten ajkáról halljuk a szavakat: „Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek, vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltssem.”

Krisztus halála igazolja a törvény követelményeit. Krisztusban kapcsolódott össze az emberi az istenivel. Krisztus küldetése volt összebékíteni Istent és az embert. Egyesíteni a végest a végtelennel. Ez volt az egyetlen lehetőség, hogy vére érdemei által felemelje a bukott embert, hogy részesülhessenek Isten természetében. Krisztus azért tudja megérteni az ember próbáit és bánatait, s az embert körülvevő kísértéseket, mert magára vette az ember természetét. Az angyalok nem tudtak együtt érezni az emberrel külön próbáiban, mert nem ismerték a bűnt. Krisztus beleegyezett, hogy magára veszi az ember természetét, s mindenben kísértést szenvedett, mint mi, hogy megtanulja, miként siessen az ember segítségére, mikor kísértésbe esik.

Amikor emberi természet terhelte, szükségét érezte, hogy segítséget kapjon az Atyától. Jézusnak imahelyei voltak. A hegyek magányában szeretett érintkezni Atyjával. Így nyert erőt megszentelt, emberi lelke a nap kötelességeihez és próbáihoz. Üdvözítőnk azért is azonosítja magát szükségleteinkkel és gyöngeségeinkkel, mert maga is folyamodó, esti-éjjeli könyörgő lett. Új erőt kért az Atyától, hogy újjáéledve, felfrissülve, kötelességekre és próbákra készen térjen vissza imahelyéről. Mindenben ő a példaképünk. Testvérünk lett gyöngeségeinkben, mégsem lobogtak benne szenvedélyeink, indulataink. Mivel büntelen volt, természete visszariadt a gonoszságtól. Mégis a bűn világában élt, maga is elviselte a küzdelmeket és a lelki kínokat. Emberi volta szükségessé és kiváltsággá tették számára az imát. Ő is rászorult az összes isteni támogatásra, és vigasztalásra, melyet az Atya készségesen rendelkezésére bocsátott, hiszen Fia az ember javáért hagyta hátra a menny boldogságát, s választotta a hideg, hálátlan világot lakásául. Krisztus megnyugvást és örömet talált az Atyával való közösségben. Neki elmondhatta, ami bánatokat ismerő szívét nyomta, melyek összeroskadással fenyegették. Krisztus a fájdalomok férjje volt, aki tudta, mi a szenvedés. Naphosszat buzgón fáradozott, hogy jót tegyen, hogy egyre mentse,

mentse az embereket a pusztulástól. Meggyógyította a betegeket, megvigasztalta a gyászba borultakat, derűt és reményt hozott a kétségbeesőnek, életre keltette a halottat. Miután befejezte napi munkáját, esténként elvonult, félre a város forgatagától, s ott borult le imára valamely félreeső lugasban Atyja előtt. Olykor fényes holdsugarak ragyogtak imára borult alakjára. Majd a fellegek ismét elvágták a fényt. Közben leborulva imádkozott, az éj harmata és dere permetezett fejére és szakállára. Gyakran egész éjeken át könnyörgött. Ő a példaképünk. Ha nem felejténénk el ezt, ha követnénk Urunk példáját, Isten által sokkal erősebbek lennénk.

Ha az emberiség Megváltója, isteni erőssége dacára is szükségesnek érezte az imát, mennyivel inkább kell nekünk, gyöngé, bűnös halandóknak szükségesnek tartanunk az imát – a buzgó, szüntelen könnyörgést! Mikor a kísértések a legtúzesebben ostromolták őt, semmi táplálékot sem vett magához. Istenre bízta magát, s a komoly ima, és az Atya akarata iránti tökéletes engedelmesség segítségével, győztesen került ki belőlük. Akik a hitvalló keresztények valamennyi csoportjánál inkább vallják az utolsó napoknak szóló igazságot, ezért is követniük kellene az imában tökéletes példaképüket.

„Elég a tanítványnak, ha olyan, mint a mestere, és a szolgál, mint az ő ura.” Gyakran olyan nyalánságok terhelik asztalunkat, melyek sem egészségesek, sem szükségesek, csak mert jobban szeretjük hasunkat, mint a lemondást, az egészséget, s a világos gondolkodást. Jézus buzgón kereste az Atyától származó erőt. Isten Fia magára nézve is értékesebbnek tartotta ezt a csemegék alatt roskadozó asztalnál. Bebizonyította, hogy feltétlenül szükségünk van az imára, hogy erőt nyerjünk szembeszállni a sötétség hatalmaival, s végeznünk a ránk bízott feladatot. A mi erőnk gyöngeség csupán, viszont amelyben Isten részesít, az valóban erő, s aki ezt elnyeri; diadalmaskodni fog.

Amikor Isten Fia leborulva imádkozott a Gecsemánében, lelki gyötrelme oly nedvet sajtolt ki bőréből, mint jókora vércseppek. Itt vette őt körül a sűrű sötétség réműlete. Hiszen a világ bűnei neheztedek rá. Az ember helyett szenvedett, mintha ő szegte volna meg Atyja törvényét. Ez a kísértés jelene volt. Isten világossága visszahúzódott előle, s ő a sötétség hatalmainak kezébe került. Lelki kínjában elterült a hideg földön. Magán érezte Atyja rosszallását. Elvette a bűnös kezéből a szenvedés kelyhét, s maga akarta kiinni, hogy az áldások kelyhét nyújthassa az embernek. Az emberre lesújtandó harag Krisztust sújtotta. Ekkor reszketett meg kezében a titokzatos kehely.

Jézus gyakran járt a Gecsemánéba tanítványaival, hogy elmélyedjen, s imádkozzék. Valamennyien jól ismereték e szent rejtekhelyet. Júdás tudta, hova vesse a gyilkos sokaságot, hogy elárulja kezükre Jézust. Az Üdvözítő még sosem

érkezett ily fájdalokkal teli szívvel e helyre. Isten Fia nem a testi kínoktól riadt vissza. Nem az préselte ki belőle tanítványai füle hallatára a gyászos szavakat: „Feltette igen szomorú a lelkem mind halálig! Maradjatok itt és vigyázzatok velem.”

Hallótávolságra vonult tanítványaitól, majd arcra borult és imádkozott. Kínok gyötörték lelkét, ezért így könyörgött: „Atyám, ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár; de ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint te.” Az elveszett világ bűne nehezedett rá, összeroppanással fenyegetve őt. Az Atyától való a bűn miatti elidegenedés hasogatta szívét átható kínnal, az sajtolt ki homlokából a súlyos vércseppeket, melyek sápadt arcáról lepereregve megnedvesítették a földet.

Jézus felegyenesedett, visszament tanítványaihoz, de alva találta őket. Rászólt Péterre: „Így nem bírtatok vigyázni velem egy óráig sem? Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértetbe ne essetek; mert jóllehet a lélek kész, de a test erőtlenségre.”

A legfontosabb órán – mikor Jézus külön megkéri őket, hogy virrasszanak vele – a tanítványok elaludtak. Jézus előre tudta, hogy súlyos harc, és kíméletlen kísértés vár rá. Azért vitte őket magával, hogy támogatói legyenek, hogy az események, melyeknek szemtanúi kellene, hogy legyenek, s a tanítások, melyekben részesülniük kellett, kitörölhetetlenül emlékezetükbe vésődjenek. Azért volt erre szükség, hogy hitük meg ne inogjon, hanem megerősödjék az előttük álló próbára.

Mégis a Krisztussal virrasztás helyett szomorúság telepedett rájuk és elaludtak. A lángoló Péter is, aki alig pár órája kardoskodott, hogy szívesen szenved Uráért, s ha kell, meg is hal érte, ő is elaludt. A legváltóságosabb percben, mikor Isten Fiának szánakozásukra, és szívből fakadó imáikra lett volna szüksége, alva találta őket. Alvásukkal súlyos veszteséget szenvedtek. Az Üdvözítő meg szeretett volna erősíteni őket hitük közvetlen előttük álló súlyos próbájára. Ha szeretett Megváltójukkal együtt átvirrasztották volna e szomorú órát, ha ez alatt Istenhez könyörögtek volna, Péter nem maradt volna magára, a maga semmi erejére, hogy a próba óráján megtagadja Urát.

Isten Fia másodszor is félrevonult, és így imádkozott: „Atyám, ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár; mindazonáltal ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint te.” Majd visszatért tanítványaihoz, de ismét alva találta őket, mert elnehezedett a szemük. Az alvó tanítványok az alvó gyülekezetet jelképezik, mikor elközeleg Isten büntetésének napja. A sötétség és a komor fellegek napján – akkor a legveszedelmesebb, ha alva találják minket.

Jézus ezt a figyelmeztetést hagyta rájuk: „Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, mikor érkezik meg a háznak ura, este-é, vagy éjfélkor, vagy kakasszókor, vagy reggel? Hogyha hirtelen megérkezik, ne találjon titeket aludva. Amiket pe-

dig néktek mondom, mindenkinek mondom: Vigyázzatok!” Isten elvárja gyülekezetétől, hogy teljesítse éjjeli virrasztását, bármily veszedelmes, akár hosszú az éj, akár rövid. A bánat nem mentség, hogy a gyülekezet kevésbé éber legyen. A próbák ne vezessenek hanyagságra, hanem inkább megkettőzött éberségre. Krisztus a maga példájával mutatta meg gyülekezetének erejük forrását a szükség, a szorongatás, a veszély idején. Az őrködés bizonyítsa, hogy ők valóban Isten népe. Ez a jel különbözteti meg a várakozókat a világtól, s bizonyítja, hogy ők csak zárándokok és idegenek a földön.

Az Üdvözítő másodszor is szomorúan visszafordult alvó tanítványaitól, és harmadszor imádkozott, egyazon szavakkal. Majd visszatérve a tanítványokhoz, így szólt: „Aludjatok immár és nyugodjatok. Íme, elközelgett az óra, és az embernek Fia a bűnösök kezébe adatik.”

Mennyire szívtelen volt a tanítványoktól, hogy hagyták álomra záródni szemüket; szunnyadásnak verni bilincsbe érzékeiket, mikor isteni Uruk ily kimondhatatlan lelki kínokon ment át! Ha ébren maradtak volna, nem veszítették volna el hitüket, mikor Isten Fiát haldokolni látták a kereszten. E fontos éjjeli vigyázást nemes lelki küzdelmeknek és imáknak kellett volna jellemeznie, ami erőt adott volna nekik elviselni Isten Fia kifejezhetetlen gyötrelmének látványát. Előkészítette volna őket, hogy szenvedéseit látva a kereszten, felfogjanak valamit az eltipró kín jellegéből, melyet Urunk a Gecsemáné kertjében elviselt. S könnyebben tudtak volna emlékezni az Úr szenvedéseiről, haláláról s feltámadásáról kieltett szavaira. S a borzalmas, próbára tevő óra szomorúságában is a remény sugarai enyhítették volna a sötétséget, tartották volna fenn bennük a hitet.

Krisztus előre megmondta, hogy e dolgok bekövetkeznek, ők mégsem értették meg. Szünetesei kíméletlen megpróbáltatást jelentettek tanítványainak. Ezért volt szükségük a virrasztásra és az imára. Láthatatlan hatalomnak kellett alátámasztani hitüket, amint diadalt aratnak a sötétség erőin. Csak halvány fogalmunk lehet Isten Fiának Gecsemánében elszünetett kimondhatatlan gyötrelméről, mikor a valóságban tapasztalta, hogy az ember bűnének magára vállalása elválasztja őt az Atyától. Urunk bűnné lett a bukott emberiségért. Annak tudata, hogy az Atya visszavonja tőle a szeretetét, sajtolta ki szájából a gyászos szavakat: „Felette igen szomorú az én lelkem mindhalálíg!” „Atyám! Ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár.” Majd teljesen Atyja akaratának vetve alá magát, hozzá fűzte: „Mindazáltal ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint te.”

Isten dicső Fia elalélt, haldoklott. Az Atya hírnököt küldött maga mellől, hogy megerősítse gyötrődő Fiát, s előkészítse véres ösvényének járására. Ha halandók láthatták volna az angyalok seregének döbbenetét és bánatát, mikor néma fájdalommal látták, hogy az Atya visszavonja a fény, a szeretet és dicsőség suga-

rait szeretett, egyszülött Fiától, megértenék, milyen visszataszító előtte a bűn. Az igazság kardja most szeretett Fia ellen támadt. Csókkal árulták őt el ellenségei kezébe, s hurcolták sietve ítéletre földi bíróság tárgyaló termébe, hogy ott bűnös halandók gúnyolják ki, ítéljék halálra. Ott „megsebesítetett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért”. Mindaddig elviselte a sértegetést, gúnyt, a szégyenteljes gyalázkodást, míg csak „néztünk rá, de nem volt ábrázata kívánatos”.

Ki érthetné meg az itt megnyilvánuló szeretetet! Az angyalok serege csodálattal s megtört szívvel látta, hogy a menny fenséges, a dicsőség koronájának tulajdonosa, most töviskoronát visel, sebektől vérző áldozat lett a feldühödött tömeg kezében, kiket Sátán tombolása eszeveszett örületre tüzelt. Nézzétek a türelmes szenvedőt! Tövisszorosú a fején. Ömlik vére a felhasított erekből. Mindez a bűn következménye volt! Semmi más nem vette volna rá Krisztust, hogy maga mögött hagyja megtisztelő helyzetét és fenségét a mennyben, hogy eljőjön e bűnös világba, hogy azok vegyék semmibe, nézzék le, utasítsák el, akiket megmenteni jött, s végül a kereszten szenvedjen, – csakis az örök, megváltó szeretet, mely mindig is titok marad.

Bámuljatok egek, döbbenj meg föld! Nézzétek az elnyomót és az elnyomottat. Roppant tömeg nyüzsgi körül a világ megváltóját. Csúfolódás és gúnykacaj vegyül az istentelen, durva káromkodással. Érzéketlen bitangok tesznek megjegyzéseket alacsony származására és alázatos életére. Főpapak és vének tesznek nevetségessé állítását, hogy ő az Isten Fia. Nyers tréfák, vérlázító gúnykacaj terjed szájról-szájra. Sátán tökéletesen eluralkodott szolgálóinak gondolkodásán. Hogy hatásosan elérje célját, a két főpapon és a véneken kezdi, vallásos tébollyal itatja át őket. Az az ördögi lelkület fúti őket, mint a legaljasabb, hétpróbás gonosztevőket. Romlott egyetértés van érzésükben, az álszent papoktól és vénektől kezdve, le a legelzüllöttebbekig. Majd elővezették Krisztust, Isten szeme fényét, s keresztet fektettek vállára. Minden lépése sebeitől kiomló vérnyomokat hagyott hátra. Keserű ellenségei, és közömbös szájatók nyüzsgő tömege szorongatja, úgy vezetik el a keresztre feszítésre. „Kínoztatott pedig alázatos volt, és száját nem nyitotta meg, mint bárány, mely mészárszékre vitetik, és mint juh, mely megnémul az őt nyírók előtt; és száját nem nyitotta meg.”

Megtört szívű tanítványai távolról követték, a gyilkos tömeg háta mögött. Odaszegeznek a kereszthez, s az ég és föld közé függesztve csüng. Szívük majd megszakad a kintól, mikor látják, hogy szeretett tanítójuk gonosztevőként szenved. A kereszthez közel csoportosulnak a papok és vének, kötekedve, gúnyolódva, bántó megjegyzéseket vágva a fejéhez: „Te, aki lerontod, és harmadnapra felépíted a templomot, szabadítsd meg magadat! Ha Isten Fia vagy, szállj le a keresztről!” Így gúnyolódtak az írástudókkal és vénekekkel a főpapak is. „Másokat

megtartott, magát nem tudja megtartani. Ha Izráel királya, szálljon le most a keresztről, és majd hiszünk neki. Bízott az Istenben, mentse meg most, ha akarja. Mert azt mondta: Isten Fia vagyok.”

Jézus árva szóval sem felelt nekik. Míg a szöveget verték kezébe, s a kínszenvedés verejtékcöppjei préselődtek ki bőréből, ártatlanul szenvedő, sápadt, reszkető ajka a megbocsátó szeretet imáját rebegte gyilkosaiért: „Atyám bocsásd meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.” Az egész menny lélegzetvisszafojtva figyelte. Az elveszett világ dicső Megváltója szenvedte el most az Atya törvényének megszegéséért a büntetést. Most váltja meg népét tulajdon vérével. Most fizeti meg Isten szent törvényének méltányos követelését. Ezúton lesz végül vége a bűnnek, az ősellenségnek. Ez győzi le seregeit. Ó, volt-e valaha olyan szenvedés és mérhetetlen szomorúság, mint amelyet a haldokló Üdvözítő elviselt?! Atyja súlyos neheztelésének a tudata tette oly keserűvé kelyhét. Nem a testi szenvedés vetett véget oly gyorsan Krisztus életének a kereszten. Hanem a világ bűneinek elviselhetetlen súlya, s Atyja haragjának tudata. Az Atya dicsősége és fenntartó jelenléte magára hagyta őt, s a kétségbeesés sötétjének megsemmisítő terhe nyomorította halálra, préselte ki sápadt, reszkető ajkáról a gyötrelmes kiáltást: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engemet?”

Jézus az Atyával együtt teremtette a világot. Isten Fiának kínos gyötrelmei láttán csak az elvakult és félrevezetett emberek maradtak érzéketlenek. A két főpap és a vének egyre ócsárolták Isten szeretett Fiát haláltusája gyötrelmeiben. A néma természet együtt érzett vele, siratta elvérző, haldokló teremtőjét. A föld egyre remeg. A nap nem hajlandó tanúja lenni a jelenetnek. Az ég elsötétedik. Az angyalok tanúi voltak szenvedésének, amíg nézni bírták, majd elrejtették arcukat a borzalmas látvány elől. Krisztus haldoklik! Kétségbeesés környékezi! Atyjának jóváhagyó mosolya elkomorodott, s az angyaloknak sem szabad enyhíteni a borzalmas óra sötétségén. Csak megdöbbenve szemlélhették szeretett parancsnokukat, a menny fenségesét, amint elszenvedi a büntetést, mely az embernek járt volna az Atya törvényének megszegéséért.

Kétségek gyötörték ekkor a haldokló Istenfiát. Semmit sem látott a sir kapuin túl. Ragyogó reménység nem tárta most elé, hogy győztesként fog kilépni a sírból, sem azt, hogy az Atya elfogadta áldozatát. A világ bűnének teljes borzalma nehezedett az elképzelhető legnagyobb súllyal Isten Fiára. Csak annyit tudott e hallatlan sötétségben, hogy az Atya gyűlöli a bűnt, s hogy a bűn büntetése a halál. Az a félelem kísértette, hogy a bűn annyira sértő az Atya szemében, hogy nem tud megbékülni Fiával. A borzalmas kísértés, hogy az Atya örökre elhagyta őt, kényszerítette ki belőle a kereszten az átható kiáltást: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?”

Krisztus azt érezte, amit a bűnösök éreznek majd, mikor Isten kitölti rájuk haragjának kelyheit. Kílátástalan kétségbeesés, halálharangként fojtogatja majd bűnös lelküket. Akkor teljesen megértik, hogy mily gonosz dolog a bűn. Isten Fia szenvedésével és halálával megszerezte nekik a váltságdíjat. Ővék lehetne az, ha készségesen, örömmel elfogadnák; de Isten senkit sem kényszerít, hogy engedelmeskedjék törvényének. Ha visszautasítják a menny ajándékát, s a bűn élvezeteit és a csalárdságát választják, akkor azt kapják, amit maguk választottak, végül pedig elnyerik a fizetségüket, ami az Isten haragja, és az örök halál. Örökre kiközösítik őket Jézus jelenlétéből, mert megvetették az áldozatát. Elvezítették a boldog életet, feláldozták az örök dicsőséget, hogy ideig-óráig a bűn gyönyöreiben fetreghessenek.

Hit és reménység reszketett Krisztus halálgyötrelmében – mert Isten eltávolította a bizonyosságot, mely eddig elkísérte szeretett Fiát – hogy jóváhagyja és elfogadja őt. A világ megváltója most azokra a bizonyítékokra támaszkodott, melyek előzőleg erősítették, hogy Atyja elfogadta munkásságát, és örömét lelte pályafutásában. Halálkínjában, amikor kilehelte drága életét, csakis a hit segítségével bizakodott abban, akinek mindig boldogan engedelmeskedett. Nem vigasztalják se jobbról, sem balról a reménység ragyogó sugarai. Mindent elnyelt a nyomasztó sötétség. Az ijesztő homályban, melyet a szánakozó természet is megérezett, a Megváltó fenékig üríti a titokzatos poharat. Megfosztva a diadal csillogó reménységétől és a bizonyosságtól, mely majd az övé lesz, hangos szóval kiáltja: „Atyám, a te kezébe teszem le lelkemet.” Ismeri Atyja jellemét, igaz voltát, könyörületét, megingathatatlan szeretetét, ezért ráhagyatkozva, kezére adja magát. Az elképedt szemlélők a természet vonaglása közben hallják a Kálvária emberének utolsó szavait.

A természet kínhalált haló teremtőjével érez. Hullámszik a föld, hasadoznak a sziklák, ezzel hirdetik, hogy Isten Fia halt meg. Erős földrengés támad. A templom függönye kettéhasad. Rémület ragadja torkon a hóhérok és a szájtátókat, mikor látják, hogy a nap homályba burkolódik, mikor megremegni érzik talpuk alatt a földet, mikor látják és hallják, hogy hasadoznak a sziklák. Amikor Krisztus az Atya kezébe ajánlja lelkét, elnémul a főpapok és a vének gúnyolódása, és bántó megjegyzései. A megdöbbenet sokaság oszladozik, s a sötétben tapogatózva indul vissza a városba. Mellüket verve haladnak tova, és rémülten, csaknem suttogva hajtogatják egymásnak: „Ártatlan embert gyilkoltak meg. Mi lesz, ha valóban az Isten Fia volt, amint mondta?”

Jézus nem lehelte ki életét, míg csak el nem végezte, amiért jött. Utolsó lehelletével jelentette ki: „Elvégeztetett!” Sátán ekkor szenvedte el a vereséget. Tudta, hogy elvesztette országát. Az angyalokat boldogság öntötte el a szó halla-

tán. A megváltás isteni terve, mely Krisztus halálán állt, vagy bukott, eddig tehát megvalósult. S öröm töltötte el a mennyet, hogy Ádám fiai engedelmes élet által végül felemelkedhetnek Isten királyi székéhez. Ó, mily csodás szeretet! Mily mérhetetlen szeretet is ez, mely Isten Fiát a földre hozta, hogy bűnné legyen értünk, hogy Istenhez békülhessünk, s hogy életre emeljen minket a dicsőség honában! Jaj, mi is az ember, hogy ilyen áldozatot hozzanak megváltásáért!

Mikor az emberek pontosabban megértik a menny fenségese által értük hozott áldozat nagyságát, mikor az ember helyett meghalt, dicsőíteni fogják a megváltás tervét, s a Kálváriáról szóló elmélkedés gyöngéd, szent és erős érzelmeiket ébresztenek a keresztyének szívében. Isten és a Bárány dicsérete zeng majd szívükben és ajkukon. A büszkeség és önteltség képtelen virítani az oly szívekben, hol frissen őrzik a Kálvária eseményeinek emlékét. A világ nagyon semmitmondó lesz azok számára, akik értékelni tudják megváltásuknak hallatlan árát, Isten szeretett Fiának drága vérét. A világ összes gazdagsága sem elég akár egyetlen pusztulásba rohanót megmenteni. Ki mérhetné le Krisztus szeretetét az elveszett világ iránt, mikor a kereszten függött a vétkes emberek bűnei miatt? Ez a szeretet felmérhetetlen, végtelen.

Krisztus bebizonyította, hogy a szeretet erősebb, mint a halál. Ekkor valósította meg az ember megváltását. S bár a legfélelmetesebb csatát vívta a sötétség hatalmaival, mégis, ekkor is, szeretete csak egyre erősebb és erősebb lett. Elviselte, hogy az Atya mindaddig elrejtette előle arcát, míg lelkének mélységes szomorúsága ki nem préselte belőle a kiáltást: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?” Krisztus üdvösséget hozott számunkra. Akkor fizette meg a megváltás árát, mikor utolsó lelki küzdelmei közt kimondta az áldott szót, mely mintha végigzengett volna az egész teremtésten: „Elvégeztetett!”

Sokaknak, noha keresztyéneknek mondják magukat, világi vállalkozások ragadják meg képzeletüket, érdeklődésüket új és izgalmas szórakozások ejtik meg, közben hideg a szívük. Úgy tűnik, mintha csak megdermedt volna az Isten ügye számára. Szegény, külsőséges hitvalló! Ez a tárgykor elég fontos, hogy magával ragadja képzeletedet. Örök javak múlnak ezen. Bűnt követsz el, ha ez közömbösen érint. A Kálvária eseményein meg kellene rendülnünk. Ha megindítanak, az megbocsátható lesz. Gondolataink és képzeletünk sosem értheti meg teljesen, hogy Krisztusnak, aki annyira kiváló, annyira ártatlan, ártalmatlan, neki kellett ily kínos halált szenvednie, viselve a világ bűneinek súlyát. Nem tudjuk felbecsülni az ilyen csodálatos szeretet hosszát, szélét, magását és mélyét. Az Üdvözítő szeretete páratlan mélységeiről való elmélkedésnek meg kellene töltenie gondolatainkat, megérintenie s meglágyítania lelkünket, megfinomítani, emelkedetté tenni érzelmeinket, s teljesen átalakítania jellemünket. Az apostol

így ír erről: „Mert elvégeztem, hogy egyébről tudjak ti köztetek, mint a Jézus Krisztusról még pedig, mint megfeszítettről.” Mi is a Kálvária felé fordulhatunk és felkiálthatunk: „Nékem pedig ne legyen másban dicsekvésem, hanem a mi Urunk, Jézus Krisztus keresztjében, aki által nékem megfeszítettet a világ, és én is a világnak.” Tekintettel arra, hogy mily végtelen áron szerezte meg számunkra az üdvösséget, mi lesz azok sorsa, akik elmellőzik e csodálatos mentést? Mi lesz azok büntetése, akik állítják ugyan, hogy Krisztus követői, mégsem hajolnak meg alázatos engedelmisséggel az üdvözítő követelményei előtt; kik nem veszik magukra a keresztet Krisztus szerény tanítványaiként, és nem követik őt a jászoltól a Kálváriáig? „Aki nem velem gyújt, az tékozol”, szétszór, mondja Krisztus.

Némelyeknek szűklátókörű nézetei vannak az elfedezésről. Azt képzelik, hogy Krisztus kis részben szenvedte el a büntetést Isten törvényeiért; feltételezik, hogy bár Krisztus magán érezte az Isten haragját, mégis szörnyű szenvedésein át is tudta, hogy az Atya szereti és elfogadja; hogy a halál előtte tátongó torkát tündöklő reménység világította be; hogy soha el nem hagyta őt a jövő dicsőségének bizonyossága. Ez bizony súlyos tévedés. Krisztus leggyötrelmesebb kínszenvedése az volt, hogy magán érezte az Atya rosszállását. Emiatt olyan ellenállhatatlan volt gondolatainak gyötrelme, hogy embernek csak halvány fogalma lehet erről. Isteni Urunk emberré válása, megalázkodása és áldozata sokakban nem okoz megdöbbenést, nem rázza meg lelkiüket, nem tesz mélyebb benyomást életükre, mint Jézus vértanúinak halála. A vértanúk közül sokan lassú kínzással szenvedték el a halált; másokat keresztre feszítettek. Mennyiben különbözik hát Isten szeretett Fiának halála az ő haláluktól? Igaz, a legkegyetlenebb halállal halt meg a kereszten, de ami a testi kínokat illeti, mások is megszenvedtek szeretetből érte. Krisztus halála miért volt borzalmasabb, mint másé, aki életét áldozta érte? Ha Krisztus szenvedése csak testi kínokból állt, akkor nem volt gyötrelmesebb a halála, mint némely vértanúnak.

De a testi szenvedés csupán elenyésző része volt Isten szeretett Fia kínszenvedésének. A világ bűnei neheztedek rá, s Atyja haragjának tudata, amikor elviselte a megszegett törvényért járó büntetést. Ez törte meg isteni lelkét. Az sodorta a végső gyötrelmekbe, hogy az Atya elrejtette előle arcát – az az érzés, hogy szeretett Atyja elhagyta. A válaszfalat, melyet a bűn emel Isten és ember közé, azt érezte át teljesen és élesen a Koponyák hegyének ártatlan, szenvedő embere. A sötétség hatalmai telepedtek rá. Egyetlen reménysugár sem világította be előtte a jövőt. Sátán hatalmával is tusakodott, aki kijelentette, hogy Krisztus a kezében van, hogy erősebb az Isten Fiánál, hogy az Atya kitagadta Fiát, s most már ő sem kedvesebb az Atyának, mint Sátán. Ha valóban még mindig az Atya kedveltje lenne, miért kellene neki meghalni? Isten meg tudná menteni őt a haláltól.

Krisztus talpalatnyit sem engedett a gyötrő ellenfélnek, még a legkeservesebb kínszenvedések közt sem. Bár a gonosz angyalok ezredei szorították gyűrűjünkbe Isten Fiát, a szent angyaloknak nem engedték meg, hogy harcba szálljanak a kötekedő, gyalázkodó ellenféllel. Nem kaptak engedélyt, hogy vigasztalják a lelkében gyötrődő Istenfiát. A sötétség eme borzalmas óráján, mikor az Atya elrejtette előle arcát, s a gonosz angyalok ezredei szorították őt gyűrűjünkbe, ekkor szakadtak fel ajkáról a szavak: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem?”

A vértanuk halála nem fogható Isten Fiának gyötrelmeihez. Átfogóbb, és mélyebb pillantást kell vetnünk Isten szeretett Fia életére, szenvedésére és halálára. Mikor helyes szemszögből látjuk az elfedezést, akkor az emberek üdvössége végetlenül értékes lesz szemünkben. Az örök élet elnyeréséhez viszonyítva, minden más jelentéktelen semmiséggé törpül. Mégis mennyire megvetitek szerető megváltónk tanácsait! Szívünk a világon csügg, s Isten Fia előtt önző érdekek reteszelik el az ajtót. Kongó álszenteskedés és büszkeség, önzés és nyereségvágy, irigység, rosszindulat és szenvedély tölti be sokak szívét, olyannyira, hogy Krisztusnak nem marad hely bennük.

Noha örök gazdagság volt az övé, mégis szegény lett értünk, hogy szegénysége által mi válhassunk gazdaggá. Fény és dicsőség övezte, a mennyei angyalok seregei vették körül, alig várva, hogy teljesíthessék parancsait. Ő mégis magára vette természetünket, s eljött a bűnös halandók közé. Nyelv ki nem fejezheti ezt a szeretetet! E szeretet meghaladja az értelmünket. Nagy dolog az istenfélő élet titka. Keltse életre, emelje fel, ragadja el lelkünket az Atya és a Fiú emberek iránti szeretetének tárgyköre. Krisztus követői itt tanulhatják meg valamennyire visszatükrözni e felfoghatatlan szeretetet, miközben felkészülnek, hogy csatlakozzanak a megváltottakhoz, hogy kifejezzék kívánságukat: „A királyi székben ülőnek, és a Báránynak áldás és tisztesség és dicsőség és hatalom örökkön örökké.”

[<<<vissza az 5. tanulmányhoz](#)

---

6. Tanulmány javasolt olvasmánya

PRÓFÉTÁK ÉS KIRÁLYOK, 228-235. (A POGÁNYOK REMÉNYSÉGE)

Ézsaiás mindvégig világosan bizonyosságot tett szolgálatában arról, hogy mi Isten szándéka a pogányokkal. Más próféták is említést tettek Isten tervéről, de nem mindig fogták fel a mondottakat. Ézsaiás azt a megbízatást kapta, hogy tegye nagyon világossá Júda előtt azt az igazságot, amely szerint Isten Izraele közé számítanak majd sokan, akik test szerint nem Ábrahámtól származnak. Ez a tanítás nem volt összhangban korának teológiájával, mégis bátran hirdette Istentől kapott üzenetét, reményt ébresztve azok szívében, akik az Ábrahám magvának

ígért lelki áldások után sóvárogtak.

A pogányok apostola a római hívőkhöz írt levelében figyelmeztet Ézsaiás tanításának erre a jellegzetességére. *„Ézsaiás... nyíltan beszél és így szól - jelenti ki Pál: Megtaláltak azok, akik engem nem kerestek, megjelentem azoknak, akik nem tudakozódtak utánam”* (Róm 10:20).

Sokszor úgy tűnt, hogy a zsidók nem tudják vagy nem akarják megérteni, mi Isten szándéka a pogányokkal. Pedig Isten éppen ennek a szándéknak véghezvitelére különítette el őket a többi néptől, és ezért tette őket önálló nemzetté a föld népei között. Atyjukat, Ábrahámot, aki először kapta a szövetségi ígéretet, azért hívta ki rokonai közül és küldte távoli vidékre, hogy fényt vigyen a pogányoknak. Jóllehet az ígéletben az is benne volt, hogy utódainak száma annyi lesz, mint a tenger homokja, de nem önző célból kellett Kánaán földjén nagy nemzetet alapítania. *„...nagygyá teszem nevedet, és áldás leszel - nyilatkoztatta ki Jahve. Megáldom a téged áldókat, s megátkozom a téged gyalázókat. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége”* (1Móz 12:2-3).

Amikor Izsák születése előtt nem sokkal Isten megújította a szövetséget, újra világossá tette célját az emberiséggel. *„...általa nyer áldást a föld minden népe”* (1Móz 18:18) - bízta Isten Ábrahámot az ígélet gyermekével kapcsolatosan. Később pedig a mennyei látogató újra kinyilatkoztatta: *„és a te utódod által nyer áldást a föld valamennyi népe...”* (1Móz 22:18).

Ennek a szövetségnek mindnyájukat érintő feltételeit jól ismerték Ábrahám gyermekei és leszármazottai. Isten azért szabadította meg a zsidó népet az egyiptomi szolgaságból, hogy áldás legyen a nemzetek számára, és hogy Isten neve ismertté váljon *„az egész földön”* (2Móz 9:16). Ha engedelmeskednek Isten kívánalmainak, messze túlszárnyalják a többi népet bölcsességben és értelmi képességben. Ezt az elsőbbséget azonban azért kell elérniük és megőrizniük, hogy általuk valósuljon meg Isten szándéka *„a föld valamennyi népé”*-vel kapcsolatban.

Izráel egyiptomi rabszolgaságából való szabadulását és az ígélet földje elfoglalását kísérő csodálatos intézkedések sok pogányt arra készítettek, hogy Izráel Istenét a legfőbb Úrnak ismerjék el. *„Majd megtudják az egyiptomiak, hogy én vagyok az Úr, ha kinyújtom kezemet Egyiptomra, és kihozom közülük Izráel fiait”* (2Móz 7:5). Még a gögös fáraó is kénytelen volt elismerni Jahve hatalmát. *„Induljatok, menjetek ki az én népem közül Izráel fiaival együtt, menjetek és tiszteljétek az Urat... Kérjétek áldást rám is!”* (2Móz 12:31-32).

Izráel előrenyomuló serege azt tapasztalta, hogy azoknak a csodálatos dolgoknak a híre, amelyeket Isten a héberekkal cselekedett, megelőzte őket. A pogányok közül felismerték egyesek, hogy Ő az egyedüli igaz Isten. A pogány

asszony így tett bizonysgot a gonosz Jerikóban: „*Bizony, a ti Istenetek, az Úr az Isten fñnn a mennyben és lenn a földñn*” (Józs 2:11). Amit Jahvéról így megtudott, szabadulását jelentette. „*Hit által nem vezett el az engedetlenekkel együtt Ráháb...*” (Zsid 11:31). Nem ő az egyedüli, akinek megtérése tanúsította Isten irgalmát azokkal a bálványimádókkal szemben, akik elismerik isteni tekintélyét. Az ország belsejében nagyszámú nép hagyott fel pogányságával; egyesültek Izráéllal, osztozva a szövetség áldásaiban. Ezek voltak a gibeoniták.

Isten nem ismer el semmiféle nemzetiségi, faji vagy társadalmi különbséget. Az egész emberiségnek Ő az Alkotója. A teremtés által minden ember egy közös családhoz tartozik, a megváltás pedig mindenkit egygé kovácsol. Krisztus azért jött, hogy ledöntsön minden válaszfalat. Kitérta a templom minden helyiségét, hogy mindenki szabad utat találjon Istenhez. Szeretete oly széles, oly mély, oly teljes, hogy mindent áthat. Kivonja Sátán befolyása alól azokat, akiket a nagy csaló magtévesztett. Trónjához emeli őket, ahhoz a trónhoz, amelyet ígérének szivárványa övez körül. Krisztusban nincs zsidó, sem görög, nincs rabszolga, sem szabad.

Az ígélet földje elfoglalását követő években Izráél majdnem teljesen szem elől tévesztette Jahvénak a pogányok számára is üdvösséget hozó, áldott szándékát. Ezért tervét újra ki kellett nyilatkoztatnia. „*A föld határáig mindenkinek eszébe jut az Úr - énekelte Istentől ihletve a zoltáriró -, és megtérnek hozzá, leborul előtte mindenféle nép.*” „*Egyiptomból követek jönnek, az etiópok Istenhez emelik kezüket.*” „*Félik majd, Uram, nevedet a népek, és a föld királyai dicsőségedet... Meg kell ezt írni a jövő nemzedéknek, hogy dicsérje az Urat az újjáteremtett nép. Mert letekintett az Úr a szent magasságból, lenézett a mennyből a földre, hogy meghallja a foglyok sóhajtását, és megszabadítsa a halálraítélteket. Hirdessék az Úr nevét a Sionon, és dicséretét Jeruzsálemben, amikor összegyűlnek a népek és országok, hogy az Urat tiszteljék*” (Zsolt 22:28; 68:32; 102:16, 19-23).

Ha Izráél hű marad megbízatásához, a föld minden népe részesül azokban az áldásokban, amelyeket ő kapott. De azok szíve, akikre Isten a megmentő igazság ismeretét bízta, érzéketlen volt a körülöttük levők szükségleteivel szemben. Mivel Isten szándékát szem elől tévesztették, úgy kezelték a pogányokat, mint akiket Isten kizárt kegyelméből. Az igazság világosságát elrejtették, és így sötétség uralkodott. A tudatlanság fátyola borult a népekre. Nem sokat tudtak Isten szeretetéről. Burjándzott a tévelygés és a babona.

Ez a kép fogadta Ézsaiást, amikor Isten elhívta a prófétai szolgálatra. Mégsem csüggedt el, mert fülében csengett az Isten trónját körülvevő angyalok diadalmas kórusa: „*...dicsősége betölti az egész földet!*” (Ézsa 6:3) Hitét erősítették

Isten egyházának nagyszerű győzelmeiről kapott látomásai, amikor „...tele lesz a föld az Úr ismeretével, ahogyan a tengert víz borítja”(Ézsa 11:9). Végül Isten „...leveszi a leplet, amely ráborult minden népre, és a takarót, amely betakart minden nemzetet” (Ézsa 25:7), és kitölti Lelkét minden testre. Akik éheznek és szomjúhózzák az igazságot, azok Isten Izráele közé számítanak. „Növekednek, mint fű a víz mellett, mint csatornák mentén a fűzfák. Egyik ezt mondja majd: Én az Úré vagyok! A másik Jákób nevére hivatkozik. A harmadik a kezébe írja: Az Úré vagyok, és dicsekedve említi Izráel nevét” (Ézsa 44:4-5).

Isten kinyilatkoztatta a prófétának áldott célját, amelyért szétszórja Júdát a föld népei között. Így szólt: „Ezért majd megismeri népem a nevemet azon a napon, hogy én vagyok az, aki így szólt: Itt vagyok!” (Ézsa 52:6) És nemcsak nekik kellett megtanulniuk az engedelmesség és bizalom leckéjét. Száműzetésük helyén másokkal is meg kellett ismertetniük az élő Istent. Az idegenek fiai közül sokan megtanulták szeretni mint Teremtőjüket és Megváltójukat. Ünnepelni kezdték szent szombatját, teremőti hatalmának emlékművét; és „kinyújtotta szent karját az Úr minden nép szeme láttára”, hogy megszabadítsa népét a fogságból, „az egész föld határán” (Ézsa 52:10). A pogányságból megtértek közül sokan csatlakoztak Izráelhez, és velük tartottak, amikor visszamentek Júdeába. Nem mondhatta egyikük sem: „Bizonyára elkülönít engem népétől az Úr” (Ézsa 56:3). Az Úr azt mondta prófétája által azoknak, akik meghódnak előtte és megtartják törvényét, hogy ezentúl földi egyházához, a lelki Izráelhez tartoznak.

„Az idegeneket, akik csatlakoznak az Úrhoz, és őt szolgálják, akik szeretik az Úr nevét, és az ő szolgálói lesznek, mindazokat, akik vigyáznak, hogy meg ne sértsék a szombatot, és ragaszkodnak szövetségemhez, elviszem szent hegyemre, és örömet szerzek nekik abban a házban, ahol hozzám imádkoznak. Égőáldozataik és véresáldozataik kedvesek lesznek oltáromon. Mert az én házam neve imádság háza lesz minden nép számára. Így szól az én Uram, az Úr, aki összegyűjti a szétszóródott Izráelt: Még gyűjtök azokhoz, akiket összegyűjttem!” (Ézsa 56:6-8).

Isten megengedte a prófétának, hogy az elkövetkező századokon túl ellásson a megígért Messiás adventjének idejéig. Először is látta, hogy „nem marad sötétség ott, ahol elnyomás van”(Ézsa 8:23). Sok embert, akik az igazság világosságára vágyakoztak, hamis tanítók a filozófia és a spritizmus szédítő útvesztőibe vittek. Mások a kegyesség formásaiban bíztak, de az nem szentelte meg életüket. A jövő kétségbeejtőnek tűnt. Azonban csakhamar változott a kép, és a próféta szeme elé csodálatos látomás tárult. Látta, amint felkel az „igazság napja”, és „sugarai” alatt (Mal 3:20) gyógyulás van. A csodálattól

önfeledten kiáltott fel: „*De nem marad sötétség ott, ahol elnyomás van. Először megalázta Zebulon és Naftáli földjét, de végül megdicsőíti a tenger felé vivő utat, a Jordánon túli részt, a pogányok területét. A nép, amely sötétségben jár, nagy világosságot lát. A halál árnyékának földjén lakókra világosság ragyog*”(Ézsa 8:23-9:1).

A világ dicső Világossága üdvösséget hoz minden népnek, törzsnek, nyelvnek és nemzetnek. A próféta az előtte álló feladatról hallotta az örökkévaló Atya kinyilatkoztatását: „*Kevésnek tartom, hogy Jákób törzseinek helyreállításában és a megmentett Izráel visszatérítésében légy az én szolgálóm. A pogányok világosságává teszek, hogy eljusson szabadításom a föld határáig. ...A kegyelem idején meghallgatlak, a szabadulás napján megsegítlek. Megőrizlek és megajándékozom általad szövetséggemmel népemet, hogy te állítsd helyre az országot, és oszd szét az elpusztult örökséget. Mondd a foglyoknak: Jöjjetek ki! - a sötétségben levőknek: Jöjjetek a napvilágra!... Ezek itt messze földről jönnek, azok észak és nyugat felől, amazok meg Színim földjéről!*” (Ézsa 49:6, 8-9, 12)

Amikor a próféta még messzebbre nézett a korszakokon át, látta ezeknek a dicsőséges ígéreteknél szó szerinti teljesedését. Látta az üdvösség örömhírének hordozóit, amint elmennek a föld végső határáig, minden nemzetséghez és néphez. Hallotta, hogy az Úr így szólt az evangéliumi egyházhoz: „*Folyamként árasztom rá a békességet, mint megáradt patakot, a népek gazdagságát*” (Ézsa 66:12); és hallotta a megbízatást: „*Széles helyet keress sátradnak, feszítsd ki sátorponyváidat teljes szélességükben! Húzd meg köteleidet, erősen verd le cövekeidet! Mert jobbra is, balra is terjeszkedni fogsz, utódaid a népek örökébe lépnek és elpusztított városokat telepítenek be*” (Ézsa 54:2-3).

Jahve kinyilatkoztatta a prófétának, hogy bizonyágtevőket küld „*a népekhez, Tarsisba, Púlba és Lúdba... Tubalhoz és Jávánhoz, a messze szigetekre*” (Ézsa 66:19).

*„Mily szép, ha feltűnik a hegyeken
az örömhírt hozó lába!
Békességet hirdet, örömhírt hoz,
szabadulást hirdet.
Azt mondja Sionnak:
Istened uralkodik!” (Ézsa 52:7)*

A próféta hallotta az Úr hívó hangját. Kijelölt munkája végzésére szólította egyházát, hogy utat készítsen örök országa jövetelére. Az üzenet félreérthetetlen volt:

*„Kelj fel, tündökölj, mert eljött világosságod,
rád ragyogott az Úr dicsősége.*

*Bár még sötétség borítja a földet,
sűrű homály a nemzeteket,
de fölötted ott ragyog az Úr,
dicsősége meglátszik rajtad.
Világosságodhoz népek jönnek,
és királyok a rád ragyogó fényhez.
Emeld föl tekintetedet, és nézz körül!
Mindnyájan összegyűlték,
és hozzád jönnek,
fiaid messziről jönnek,
leányaidat ölben hozzák.”*

*„Idegenek építik várfalaidat,
és királyaik szolgálatodra állnak.
Bár haragomban megvertelek,
de most kegyelmesen irgalmazok neked.
Kapuid legyenek nyitva állandóan,
ne legyenek zárva se éjjel, se nappal,
hogy elhozhassák a népek gazdagságát
királyaik vezetésével.”*

*„Rám figyeljete a föld legvégéről is,
és megszabadultok,
mert én vagyok az Isten, nincs más!”
(Ézsa 60:1-4, 10-11; 45:22)*

A sűrű sötétség idején támadt nagy lelki ébredésről szóló prófécia most teljesebb a misszióállomások kiterjedése által, amelyek elérik a föld lelki sötét vidékeit. A pogány országokban tevékenykedő misszionárius csoportokat a próféta zászlókhöz hasonlítja, amelyeket azért állítottak fel, hogy mutassák az utat az igazság világosságát keresőknek.

*„Azon a napon - mondja Ézsaiás -Isai gyökeréhez fognak járulni a nemzetek,
mert zászlóként magaslik ki a népek közül, és székhelye dicsőséges lesz. Azon a
napon másodszor is kinyújtja kezét az Úr, hogy megvegye népe maradékát... Jelt*

ad a nemzeteknek, és összegyűjti Izráel szétszórt fiait, egybegyűjti Júda elszéledt leányait a föld négy széléről” (Ézsa 11:10-12).

A szabadulás napja közel van. *„Mert az Úr szemei áttekintik az egész földet, és ő megmutatja erejét azoknak, akik tiszta szívvel az övéi” (2Krán 16:9).* Minden nép között lát olyan férfiakat és nőket, akik világosságért és ismeretért imádkoznak. Lelkük éhes. Régóta hamuban gyönyörködnek. Lásd: Ézsa 44:20! Az igazság ellensége félrevezette őket, és most vakként tapogatódnak. De őszinték, és szeretnének megismerni valami jobbat. Jóllehet a pogányság sötétségében él, és nem ismeri Isten írott törvényét, sem pedig Fiát, Jézust, mégis sokféleképpen tanúsítja, hogy Isten hatalma formálja értelmét és jellemét.

Néha azok, akiknek nem volt istenismeretük azonkívül, amit az isteni kegyelem munkálkodásával nyertek, kedvesek voltak szolgálóihoz, s védték őket saját életük kockáztatásával is. A Szentlélek Krisztus kegyelmét árasztja az igazság sok nemes szívű keresője szívébe. Természetüket és korábbi neveltetésüket megcáfoló rokonszenvet kelt bennük. *„Az... igazi világosság, amely megvilágosít minden embert: ő jött el a világba” (Jn 1:9),* és bevilágít lelkükbe. Ez a Világosság, ha az ember figyel rá, elvezet Isten országába. Mikeás próféta ezt mondta: *„... ha sötétségben lakom is, az Úr az én világosságom. ...Kivisz a világosságra, és gyönyörködöm igazságában” (Mik 7:8-9).*

A menny megváltási terve oly széles, hogy átfogja az egész világot. Isten szeretné az élet leheletét lehelni a porba sújtott emberiségbe. Nem engedi, hogy bárki is csalódjon, aki őszintén sóvárog valami szebb és nemesebb után, mint amit a világ tud kínálni. Isten állandóan küldi angyalait azokhoz, akik - miközben a legcsüggesztőbb körülmények között élnek - hittel imádkoznak azért, hogy náluk erősebb hatalom vegye birtokba őket, szabadulást, békességet hozón. Isten különböző utakon nyilatkoztatja ki önmagát, és olyan helyzetet teremt, amely bizalmat ébreszt bennük Krisztus iránt, aki önmagát adta váltságul mindenkiért, *„hogy Istenbe vessék bizalmukat; ne felejtsek el Isten nagy tetteit, és tartsák meg parancsolatait” (Zsolt 78:7).*

„El lehet-e venni a zsákmányt a hőstől, megmenekülhetnek-e a foglyok az erőszakostól? Igen! - ezt mondja az Úr. A hőstől is el lehet venni a foglyokat, és az erőszakostól is megmenekülhet a zsákmánya” (Ézsa 49:24-25). *„Meghát-rálnak és csúful megszegyenülnek, akik bálványokban bíznak, akik szobroknak mondják ezt: Ti vagytok az isteneink!” (Ézsa 42:17).*

„Boldog az, akinek Jákób Istene a segítsége, és Istenében, az Úrban van a reménysége” (Zsolt 146:5). *„Térjete vissza a fellegrádba, reménykedő foglyok!” (Zak 9:12).* A pogány földeken mindazoknak, akik szívük mélyén becsületesek, akik *„becsületesek”* a menny előtt, *„világosság ragyog a sötétben” (Zsolt 112:4).* Így

szól Isten: „Vezetem majd a vakokat olyan úton, amelyet nem ismertek, ismeretlen ösvényeken viszem őket. A sötétséget világossággá változtatom előttük, a rögzös utat simává. Ezeket a dolgokat véghezviszem, nem mulasztom el” (Ézsa 42:16).

[<<<vissza a 6. tanulmányhoz](#)

---

7. Tanulmány javasolt olvasmánya

GONDOLATOK A HEGYIBESZÉDRŐL, 101-106. (ÉS NE VÍGY MINKET KÍSÉRTÉSBE)

Üdvözítőnk két alkalommal mondta el ezt az imát. Először a Hegyi Beszédben az egybegyűlt tömeg jelenlétében, másodszer pedig néhány hónappal később, csupán tanítványai előtt. Tanítványai egy ideig távol voltak tőle, s mikor visszatértek, látták, hogy Mesterük mélyen elmerülve beszélget Atyjával. Jelenlétüket észre sem vette, s fennhangon folytatta imáját. Mennyei világosság ragyogta be arcát. Úgy látszott, mintha közvetlenül a Láthatatlan színe előtt állna, s olyan élő erő nyilatkozott meg szavaiban, mintha Isten személyes közelségében beszélne.

Ez a jelenet a tanítványok szívét mélyen meghatotta. Gyakran észrevették, hogy Mesterük néha több órát tölt el egyedül, Atyjával beszélgetve. A nappal arra fordította, hogy a körülötte szorongó tömegnek szolgáljon, s hogy a rabbik végtelen tévedéseit leleplezze. Ez a végtelen munka azonban annyira kimerítette, hogy anyja és testvérei, sőt gyakran tanítványai is attól tartottak, hogy életébe kerülhet. De azt is észrevették, hogy egy-egy fáradságos nap végeztével, amikor Istennel imában töltött órái után visszatért, arcáról boldog béke sugárzott, jelenléte felüdítette környezetét. Az Atyával eltöltött reggeli órák tették lehetővé, hogy az embereknek mennyei világosságot vigyen. Szavainak és cselekedeteinek erejét a tanítványok már régen ezekkel az imaórákkal hozták kapcsolatba, s most, amikor könnyörgését figyelték, szívük megalázkodott, és szent félelemmel telt meg. Meggyőződve saját fogyatkozásairól és ínségükről — mikor imáját befejezte — ezzel a kéréssel járultak elé: „Uram, taníts minket imádkozni” (Lk 11:1).

Jézus nem tanította őket új imára. Csak megismételte azt, amire már előzőleg oktatta őket, mintha csak mondani akarta volna: „Csak meg kell értenetek, amit már eddig előtökbe adtam; mély az értelme, s még nem merítettétek ki.”

Üdvözítőnk nem korlátozta az imát kizárólag ezekre a szavakra. Mint egy az emberek közül, feltárta előttük az imáról alkotott felfogását, a szavakat, amelyek olyan egyszerűek, hogy egy kisgyermek is megértheti, és mégis olyan tartalmasak, hogy értelmét a legkiválóbb elme sem képes teljesen felfogni. Arra tanít

bennünket, hogy hálaadással járuljunk Istenhez, ínségünket tárjuk fel előtte; bűneinket valljuk be néki, s ígéretére támaszkodva, kegyelméért esedezzünk.

Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk (Mt 6:9/a)

Jézus arra tanít bennünket, hogy Atyját Atyánknak nevezzük. Ő nem szégyell minket testvéreinek nevezni (Zsid 2:11). Szíve annyira kész, és úgy vágyakozik minket az isteni család tagjaként üdvözölni, hogy mindjárt a megszólításban, amellyel Istenhez közeledünk, biztosít bennünket mennyei összetartozásunkról — „Mi Atyánk!”.

Ennek ad hangot az a csodás igazság, amely csupa bátorítás és vigasz, hogy Isten éppúgy szeret bennünket, mint tulajdon Fiát. Mindezt a tanítványokért mondott utolsó

imájában is kifejezte Jézus: „És szeretted őket, amiként engem szerettedél” (Jn 17:23).

E világot Sátán bitorolja, és kegyetlen zsarnokként uralkodik felette; Jézus azonban szeretettel vette körül, és újból összekapcsolta Jahve trónjával. A kéri-bok, szeráfok és Isten el nem bukott angyalainak megszámlálhatatlan serege zengett hálaéneket Istennek és a Báránynak, amikor bizonyossá vált a győzelem. Örvendeztek, hogy az elveszett emberiség előtt megnyílt az üdvösség útja, és a föld felszabadulhat végre a bűn átka alól.

Mennyivel inkább örülnie kellene azoknak, akik ajándékba kapták ezt a hártalan szeretetet! Hogy is kételkedhetnénk és élhetnénk tovább is bizonytalanságban, és hogyan érezhetnénk magunkat árváknak? A törvényszegők érdekében öltött Jézus emberi természetet, és hasonló lett hozzánk, hogy ezáltal örök békénk és biztonságunk legyen. Van Szószólónk a mennyekben, s aki Őt személyes megváltójául elfogadja, soha nem árvul el, hogy bűneinek terhét maga hordozza.

„Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk.” „Ha pedig gyermekek, örökösök is; örökösei Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak; ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt dicsőüljünk is meg.” „És még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogyha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk őhozzá, mert meg fogjuk őt látni, amint van” (1Jn 3:2; Róm 8:17).

Az Istenhez való közeledés első lépése: felismerni és hinni „Istennek irántunk érzett szeretetét” (1Jn 4:16), mert szeretetének vonzereje készlet bennünket arra, hogy hozzá járuljunk.

Isten szeretetének felismerése arra készlet bennünket, hogy lemondjunk az önzésről. Amikor Istent Atyánknak nevezzük, elismerjük, hogy Isten minden gyermeke olyan, mintha testvérünk lenne. Valamennyien része vagyunk az emberiségnek, és mindannyian egy család tagjai vagyunk. Foglaljuk imáinkba fele-

barátainkat csakúgy, mint önmagunkat, mert senki sem imádkozik helyesen, aki csak önmagára kér áldást.

A mindenható Isten — mondta Jézus — abban a kiváltságban részesít bennünket, hogy Atyánknak szólíthatjuk. Jól gondoljátok meg, hogy ez mi mindent foglal magában! Földi szülők soha nem fohászkodtak még úgy eltévelyedett gyermekükért, mint Alkotónk imádkozik a bűnösért. A bűneikben megátalkodottak megtéréséért még a leggyengédebb emberi szeretet sem munkálkodik úgy, mint Isten. Ő ott lakik minden egyes házban, minden kiejtett szót meghall, figyel minden egyes imára, segít minden lélek gondján, csalódásait hordozza; megfigyeli az atya, anya, testvér, barát és szomszéd iránt tanúsított viselkedést. Minden ínségünkben gondoskodik rólunk. Kegyelmének árjai állandóan folynak, hogy szükségleteinket kielégítsék. Ha Istent Atyánknak nevezzük, akkor gyermekeinek tekintjük magunkat, mint akiket bölcsessége vezet, s akik minden dologban engedelmeskedni akarunk neki, jól tudva, hogy szeretete változhatatlan. Terveit örömmel tesszük magunkévá, s mint Isten gyermekei, az Ő tiszteletét, jellemét, gyermekeit és munkáját tartjuk életünkben a legfontosabbnak. Örömmel ismerjük el és tiszteljük Atyánkhöz és családjának minden egyes tagjához való tartozásunkat.

„Ki vagy a mennyekben.” Ő, akire Krisztus szavai szerint fel kell tekintenünk, „a mi Atyánk”, „az égben van, és amit akar, azt megcselekszi”. Oltalmában biztonságban vagyunk: „Mikor félnem kellene is, én bízom tebenned” (Zsolt 115:3; 56:4).

Szenteltessék meg a te neved (Mt 6:9/b)

Isten nevének megszentelése azt kívánja, hogy a legfelsőbb Lényről mondtott minden egyes szavunk a legtiszteleteljesebb legyen. „Szent és rettenetes az Ő neve” (Zsolt 111:9). Soha, semmilyen körülmények között ne ejtsük ki könnyelműen Isten nevét; mindig tisztelettel szóljunk hozzá! Amikor imádkozunk, a Mindenható fogadótermébe lépünk, tehát szent félelemmel közelítsünk felé. Színe előtt az angyalok eltakarják arcukat. A kérubok és a ragyogó szent szeráfok ünnepélyes tiszteletadással közelednek trónjához. Mennyivel inkább tiszteletudóan kellene megjelenni nekünk — halandó, bűnös lényeknek — Urunk és Alkotónk előtt!

Isten nevének megszentelése azonban ennél sokkal többet jelent. Krisztus kortársaihoz hasonlóan a tisztelet számtalan külső jelével halmozhatjuk el Istent, mégis állandóan megszensteleníthetjük nevét. Az Úr neve: „Irgalmas és kegyelmes, nagy irgalmasságú és igazságú... aki megbocsát hamisságot, vétket és bűnt” (2Móz 34:5— 6). Krisztus gyülekezetéről írva van: „És így fogják nevezni: az Úr a mi igazságunk.” Ezt a nevet kapja Krisztus valamennyi követője. Isten

gyermekeinek öröksége ez. A család az atya nevét viseli. Amikor Isten Izraelt sok szenvedéssel látogatta meg, Jeremiás próféta így imádkozott: „Mi a te nevedről neveztetünk; ne hagyj el minket” (Jer 14:9).

Ezt a nevet tiszteletben tartják az ég angyalai és az el nem bukott világok lakói. Azért, mikor imádkozol — „szenteltessék meg a te neved” —, azt kéred, hogy ebben a világban, általad legyen megszentelt. Isten téged — emberek és angyalok előtt — gyermekének ismert el, könyörögj tehát, hogy szégyent ne hozz „arra a szép névre,

amelyről neveztetek” (Zak 2:7)! Isten képviselőjeként küld téged e világba, nyilatkozzék meg hát az Ő neve életed minden egyes részében! Ez az imakérés azt kívánja tőled, hogy Isten jellemével bírij. Csak akkor szentelheted meg és nyilatkoztathatod ki a világ előtt az Ő nevét, ha életed és jellemed Isten életét és jellemét szemlélteti. Mindezt pedig Krisztus kegyelmének és igazságának elfogadása által teheted meg.

Jöjjön el a te országod (Mt 6:10/8)

Isten az Atyánk, aki szeret bennünket, és gondoskodik gyermekeiről, mint a világegyetem hatalmas Királya. Birodalmának érdeke a mi érdekünk is. Munkálkodjunk vele együtt országga építésén!

Krisztus tanítványai a dicsőség országának közeli eljövetelét várták. Ám amikor Jézus őket erre az imára tanította, egyben arra is utalt, hogy most még nem jön el; eljöveteléért — mint egy ezután bekövetkező eseményért — imádkozzanak. De ez az ima mégis ígéretet jelentett részükre, mert bár napjaikban még nem érhetik meg országa eljövetelét, Jézus parancsának ténye, hogy annak eljöveteléért imádkozzanak, bizonyítéka volt, hogy az Isten által meghatározott időben biztosan eljön.

Isten országa most épül fel, amint napról napra adják át magukat a bűnnel és lázadással telt szívek a szeretet uralmának. De az Ő dicsősége országának teljes felállítása csak Krisztus második eljövetelekor valósul meg itt a földön. „Az ország pedig és a hatalom és az egész ég alatt lévő országok nagysága átadatik a magasságos egek szentei népének” (Dán 7:27). Öröklük azt az országot, amely számukra a világ kezdetétől fogva készített (Mt 25:34); Krisztus ekkor állítja fel királyságát, és veszi át uralmát.

A mennynek kapui újból feltáruznak, és Üdvözítőnk tízezerszer tízezer és sok ezer szent kíséretében, mint a királyok Királya és uraknak Ura jön el. Akkor Jah-ve, az „Úr lesz az egész földnek királya” (Zak 14:9). Akkor az „Úr is egy lesz, és az ő neve is egy”. „Imé az Isten sátora az emberekkel van, s velök lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velök, az ő Istenük” (Jel 21:3).

De eljövetele előtt — mondta Jézus — „Az Isten országának ez az evangéli-

uma hirdették az egész világon, bizonyságul minden népnek” (Mt 24:14). Országa nem jön el előbb, amíg kegyelmének örömhíre fel nem hangzott a föld minden részén; országának eljövételét siettetjük tehát, ha Istennek átadjuk magunkat, és lelkeket nyerünk meg az igazságnak. Akik magukat teljesen felajánlják szolgálatára, s így szólnak: „Ím, itt vagyok, küldj engemet”, s akik készek tevékenykedni embertársaikért — „megnyitni szemeiket, hogy sötétségből világosságba és Sátánnak hatalmából Istenhez térjenek, hogy bűneiknek bocsánatát és a megszenteltek között osztályrészt nyerjenek...” —, csakis azok imádkozhatják őszintén: „jöjjön el a te országod” (Ésa 6:8; Apcs 26:18).

Legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is (Mt 6:10/b)

Isten akarata szent törvényében jut kifejezésre. Törvényének alapelve egyúttal a menny alapelve is. Isten angyalai sem jutnak magasabb rendű ismeretre, minthogy Isten akaratát megismerjék; a legmagasztosabb szolgálat, amely foglalkoztatja őket, hogy az Ő akaratát teljesítsék.

A mennyben azonban semmilyen szolgálatot nem végeznek a törvény kényserének szellemében. Mikor Sátán Isten törvénye ellen fellázadt, a törvény fogalma az angyalok előtt teljesen újszerű volt. Addig egyáltalán nem is hallottak róla. Szolgálatukban nem szolgák, hanem fiak; a legtökéletesebb egység uralkodik köztük és Teremtőjük között. Nekik az engedelmesség nem teher; Isten iránti szeretetük minden szolgálatukat örömmé változtatja. Így van mindenki, akiben Krisztus, a dicsőség reménye lakozik. Visszhangzanak benne az Úr szavai: „Hogy teljesítem a te akaratodat, ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette van” (Zsolt 40:9).

Könyörgésünkben — „Legyen meg a te akaratod, mint a mennyben, úgy a földön is” — azt kérjük, hogy a földön szűnjék meg a gonosz uralma, hogy Isten a bűnt mindörökre kiirtsa, és állítsa fel az igazság országát. Akkor mind a földön, mind a mennyben megtelik minden „a jóban való teljes gyönyörűséggel” (2Thess 1:11).

A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma (Mt 6:11)

Az Úr imájának első fele Isten nevére, országára és akaratára vonatkozik: hogy neve megszenteltessék, hogy országa eljöjjön, s hogy akarata legyen meg. Ha ily módon Isten szolgálatát tettük legfőbb ügyünkkel, bizalommal kérhetjük, hogy szükségleteinkről is megemlékezzen. Ha önző énünket megtagadtuk, és Isten gyermekeivé lettünk, akkor Isten családjának tagjai vagyunk, és Atyánk házában minden a miénk. Isten minden kincse rendelkezésünkre áll, úgy a jelen, mint az eljövendő világé is. Az angyalok szolgálata, a Szentlélek adományai és szolgálóinak munkája: minden értünk történik. Miénk a világ és mindaz ami azt betölti, feltéve, hogy a javunkat szolgálja. Még a gonosz ellenségeskedése is ál-

dásunkra van, mert a menny számára nevel bennünket. „Ha Krisztuséi vagytok, úgy minden a tiétek” (1Kor 3:23, 21).

Mi azonban még a kiskorú gyermekekhez hasonlítunk, akik nem vehetik birtokukba atyai járandóságukat. Isten még nem bízta ránk dicső örökségünket, nehogy Sátán becsapjon bennünket is, mint Ádámmal és Évával tette az Édenkertben. Viszont Krisztus megőrzi részünkre, így a gonosz nem férhet hozzá. A gyámság alatt levő gyermekekhez hasonlóan, napról napra csak annyit kapunk örökségünkől, amennyire szükségünk van; ezért mindennap kérünk kell: „A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma.” Nem szabad elkedvetlenednünk, ha Isten egyszerre nem ad feleslegesen a következő napra is. Isten biztossított bennünket ígéréteiben: „Nem hagylak el, és nem feledkezem meg rólad.” Dávid is így szólt: „Gyermek voltam, meg is vénhedtem, de nem láttam, hogy elhagyottá lett volna az igaz, a magzatja pedig kenyérekéregetővé” (Zsolt 37:25). Isten hollókat küldött Illés táplálására a Kérit-patakhhoz, s egyetlen önfeláldozó gyermekéről sem fog megfeledkezni. Aki igazságban jár, arról mondja az Írás: „Kenyerét megkapja, vize el nem fogy.” „Nem szégyenülnek meg a veszedelmes időben, és jóllaknak az éhség napjaiban.” „Aki az ő tulajdon fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mimódon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk” (Ésa 33:16; Zsolt 37:19; Róm 8:32). Krisztus könnyített özvegy anyjának gondjain és terhein, segítségére volt a názáreti háztartás vezetésében; részvétet érez minden anya iránt, aki nehéz munkával keresi meg gyermekei kenyerét. Ő, aki megkönyörült a tömegben, „mert elbágyadt és elerőtlenedett”, ma is részvétet érez a szenvedő szegények iránt; kezeit állandóan kinyújtja feléjük, sőt még imájában is figyelmeztet, amellyel tanítványait oktatta, hogy emlékezzünk meg a szegényekről.

Amikor könyörgünk: „A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma”, nem csak magunkért, hanem másokért is imádkozunk, s ezzel elismerjük, hogy amit Isten nekünk ad, nem kizárólag a miénk. Isten azért bíz ránk javakat, hogy az éhezőket is tápláljuk. Isten felüdíti a nyomorgókat javaival, s így szól: „Mikor ebédet vagy vacsorát készítesz, hívd a csonkabonkákat, a szegényeket, a sántákat és vakokat: És boldog leszel, mivelhogy nem fizethetik vissza néked; mert majd visszafizettetik néked az igazak feltámadásakor” (Lk 14:12—14).

„Az Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok árássa minden kegyelmét; hogy mindenben mindenkor teljes elégségetek lévén, minden jótéteményre bőségben legyetek.” „Azt mondom pedig: Aki szűken vet, szűken is arat; és aki bőven vet, bőven is arat” (2Kor 9:8, 6).

Könyörgésünk a mindennapi kenyérért nem csak a testünknek naponta szükséges táplálékot foglalja magában, hanem a lelki táplálékot is, az örök élet el-

nyerése céljából. Jézus megparancsolta: „Munkálkodjatok, ne az eledelért, mely elvész, hanem az eledelért, mely megmarad az örök életre.” „Én vagyok amaz élő kenyér, mely a mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él örökké” (Jn 6:27, 51). Üdvözítőnk az élet kenyere, s ha szeretetét felismerjük, magunkba fogadjuk Őt, és ekkor az a kenyér táplál bennünket, amely a mennyből szállt alá.

Krisztust szavai által fogadhatjuk magunkba; Isten azért adta nekünk Szentlelkét, hogy igéit megértesse velünk, hogy igazságait szívünkbe vesse. Imádkozunk naponta, amint olvassuk a Szentírást, Isten pedig elküldi majd a Lelkét, hogy kijelentse azokat az igazságokat, amelyek megerősítenek bennünket, lelünk pedig felkészíti a szükség napjára.

Isten a mi javunkra úgy rendelkezett, s arra is tanít, hogy naponként imádkozzunk mind a testi, mind a lelki hiányok kielégítéséért. Azt szeretné, ha belátnánk, hogy állandóan az Ő gondviselésétől függünk. Ezért kíván velünk mind szorosabb kapcsolatba lépni. Ha Krisztussal — az ima és a szent igazságok kutatása által — közösségbe jutunk, akkor mint éhezőket táplál, és mint szomjazókat üdít fel az élet vízből.

És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek (Mt 6:12)

Jézus azt tanítja, hogy Isten csak úgy adhat bűnbocsánatot, ha mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. Csupán Isten szeretete az, ami bennünket hozzá vonz, s ha ez az erő a szívünket érintette, az szeretetet kell, hogy ébreszsen bennünk embertársaink iránt is. Ha másokkal nem vagyunk irgalmasok, elzárjuk szívünket Isten kegyelme elől.

Mintha Krisztus követőit éppen ettől a bűntől kellene leginkább megóvni, éppen mintha ez a bűn döntene a legnagyobb veszélybe, mely szívünket a mennyi viláosság, szeretet és béke elől elzárja. Jézus ezért hangsúlyozottan kijelentette imája végén: „Mert ha megbocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, megbocsát nektek is a ti mennyei Atyátok. Ha pedig meg nem bocsátjátok az embereknek az ő vétkeiket, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiket” (Mt 6:14—15).

Aki nem hajlandó megbocsátani, önmaga elől zárja el azt a forrást, amelyből egyedül nyerhet isteni irgalmasságot. Sohase gondoljuk, hogy jogunk van a megbocsátást visszatartani azokkal szemben, akik bennünket megsértettek, mert az ellenünk elkövetett igazságtalanságaikat nem akarják beismerni. Valóban az lenne a kötelességük, hogy alázatos szívvel megbánják és beismerjék bűneiket; viszont mi ettől függetlenül legyünk irgalmasok azokkal, akik ellenünk vétkeztek, akár beismerték bűneiket, akár nem! Ha mégoly súlyos volt is a megbántás, ne szomorkodjunk, ne sajnálkozzunk önmagunk felett, hanem úgy bo-

csássunk meg mindazoknak, akik velünk szemben igazságtalanok voltak, mint ahogy mi szeretnénk, hogy Isten megbocsássa az ellene elkövetett bűneinket!

A megbocsátás sokkal többet jelent, mint sokan gondolják. Mikor Isten kijelenti, hogy számtalan vétkünket megbocsátja — elképzeléseinken felül —, még hozzáfűzi: „Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti útaitok az én útaim, így szól az Úr. Mert amint magasabbak az egek a földnél, akképen magasabbak az én útaim útaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál” (Ésa 55:7—9). Isten megbocsátása nem pusztán egy bírósági, jogi aktus, amellyel a büntetés alól felment; ő nemcsak megbocsátja a bűnt, hanem meg is akar szabadítani tőle. A megbocsátás túlradó szeretete átalakítja a szívet. Dávid tényleg tapasztalta ezt, amikor így imádkozott: „Tiszta szívet teremts bennem, óh Isten, és az erős lelket újítsd meg bennem” (Zsolt 51:12). Máshol pedig így szól: „Amilyen messze van a napkelet a napnyugattól, oly messzire veti el tőlünk a mi vétkeinket” (Zsolt 103:12). Isten Krisztusban önmagát áldozta vétkeinkért. Elszenvedte a kínos kereszthalált, hordozta a bűn terhét, mint „igaz a nem igazakért”, hogy irántunk érzett szeretetét kinyilatkoztassa, és ezáltal magához vonzzon bennünket. Így szól: „Legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasak, megengedvén egymásnak, miképpen az Isten is a Krisztusban megengedett nektek” (Ef 4:32). Hagyjátok, hogy Krisztus, az isteni élet bennetek lakozzon, s általa mennyei szeretet nyilatkozzék meg bennetek! Ez ad a kétségbeesetteknek reménységet, s a bűnök terhétől görnyedt lelkeknek mennyei békességet. Ha Istenhez közeledünk, csak úgy nyerhetünk bűnbocsánatot, ha mi is készek vagyunk irgalmasságot cselekedni.

Ahhoz, hogy elfogadhassuk Isten megbocsátó szeretetét, és másnak is közvetíthessük, elsősorban arra van szükségünk, hogy Isten hozzánk való szeretetét felismerjük, és higgyünk abban. Sátán ezernyi csellegéssel él, hogy e szeretet felismerését megakadályozza, s azt akarja elhitetni velünk, hogy hibáink és bűneink rettenetesek. Szerinte lehetetlen, hogy Isten az imáinkra figyeljen, hogy bennünket megáldjon, és megmenten. Önmagunkban valóban csak gyengeséget láthatunk, s nincs semmink, amivel jogot formálhatnánk Isten kegyelmére. Sátán erővel azt akarja velünk elhitetni, hogy hiába fáradozunk, jellemhibáinkat megváltoztatni úgysem tudjuk. Mikor Istenhez közeledünk, az ellenség a fülünkbe súgja: „Imádnak semmi értelme nincs, mert ilyen és ilyen gonoszságokat követtél el. Vajon nem vétkeztél-e Isten ellen, s nem cselekedtél-e saját lelkiismereted figyelmeztetése ellen?” Mi azonban mondhatjuk neki: „Jézus Krisztusnak, Isten Fiának vére megtisztít bennünket minden bűnünktől” (1Jn 1:7). Éppen akkor, amikor érezzük, hogy vétkeztünk, s ezért nem tudnánk imádkozni, akkor van itt a legfőbb ideje, hogy imádkozunk. Lehet, hogy szégyenkezünk, és mélyen

megalázottnak érezzük magunkat, mégis imádkoznunk és hinnünk kell. „Igaz beszéd ez, és teljes elfogadásra méltó, hogy Krisztus Jézus azért jött e világra, hogy megtartsa a bűnösöket, akik között első vagyok én” (1Tim 1:15). A bűnbocsánat és az Istennel való kiengesztelődés nem szolgálataink jutalma, nem érdemként adja Isten a bűnös embernek, hanem olyan ajándék, amely Krisztus szeplőtlen életszentségéből fakad.

Sohase akarjuk kisebbiteni bűneinket, ne igyekezzünk mentetetni, hanem tekintsünk úgy rájuk, mint ahogy Isten látja, ha mégoly nehéz is így tenni! Egyedül a Golgota tárhatja fel előttünk a bűn rettenetes súlyát. Ha önmagunknak kellene bűneinket hordoznunk, súlya alatt összeroskadnánk. Krisztus, az ártatlan Bárány állt helyünkre, és hordozta bűneinket, noha minket illetve a büntetés. „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket, és megtisztítson minket minden hamisságtól” (1Jn 1:9). Dicső igazság! — Ő eleget tesz saját törvényének, de igazságos és következetes marad. Mégis igazzá tesz mindenkit, aki Krisztusban hisz. „Kicsoda olyan Isten, mint te, aki megbocsátja a bűnt, és elengedi öröksége maradékának vétkeit!? Nem tartja meg haragját örökké, mert gyönyörködik az irgalmasságban” (Mik 7:18).

És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg minket a gonosztól (Mt 6:13/a)

A bűnre való csábítás: kísértés. Ez azonban nem Istentől, hanem Sátántól és szívünk gonosz gondolataiból ered. „Az Isten gonosszággal nem kísérthető, ő maga pedig senkit sem kísért” (Jak 1:13).

Sátán azért igyekszik bennünket megkísérteni, hogy jellemünk gonosszága angyalok és emberek előtt nyilvánvalóvá váljék, s ezáltal ránk — mint jogos tulajdonára — igényt tarthasson. Zakariás jelképes jövendölésében Sátán Isten angyalának jobbján áll; vádolja Józsuát, a főpapot, akinek ruhája szennyes, és igyekszik megakadályozni azt a munkát, amelyet az angyal Józsuán végezni akar. Nagyszerűen mutatja mindez Sátán álláspontját a lelkekkel szemben, akiket Krisztus magához akar vonzani. Az ellenség először elcsábít, azután pedig az egész világ előtt megvádol bennünket, hogy nem vagyunk méltók Isten szeretetére. De az Úr így szólt Sátánnak: „Dorgáljon meg téged az Úr, te Sátán; dorgáljon meg az Úr, aki magáévá fogadja Jeruzsálemet. Avagy nem tűzből kikapott üszög-é ez?” Józsuához pedig így szólt: „Lásd! Levettem rólad a te álnokságodat, és ünnepi ruhákba öltöztetlek téged” (Zak 3:1—5). A végtelenül szerető Isten Lelkének drága ajándékait akarja bennünk kifejleszteni. Megengedi, hogy akadályokba ütközzünk, hogy viszontagságok, sőt üldözések érjenek, de nem azért, hogy átkunkra, hanem hogy áldásunkra szolgáljanak. Minden sikeresen kiállott kísértés és minden hősiiesen legyőzött akadály újabb tapasztalattal gazdagít

bennünket, és hozzájárul jellemünk fejlesztéséhez. A kísértésnek ellenálló lélek, Isten ereje által, ég és föld előtt nyilvánítja ki, hogy Jézus kegyelme éltető erő.

Bár a kísértésektől nem kell megijednünk, még ha olyan nagyok is, mégis kérjük Istent, hogy őrizzen meg bennünket az olyan helyzettől, amelyben szívünk gonosz vágyai tévútra vezetnének. Amikor azt az imát mondjuk, amelyre Jézus tanított bennünket, átadjuk magunkat Isten vezetésének, és kérjük, hogy biztos utakon vigyen előre. Ha így, áhítattal könyörgünk, lehetetlen, hogy ugyanakkor a magunk választotta utakon haladjunk. Megvárjuk majd, hogy az Ő keze vezessen, és figyelünk, amikor azt mondja: „Ez az út, ezen járjatok” (Ésa 30:21).

Nem válik javunkra, ha habozunk, és mérlegeljük az előnyöket, amelyeket Sátán ajánlatai nyújthatnak nekünk. A bűn szerencsétlenségbe és becstelenségbe dönt minden egyes megtévedt lelket; elvakító, csábító ereje behízelgő délibábokat fest, amivel lenyűgöz bennünket. Ha Sátán területére merészkedünk, többé nem vagyunk biztonságban, hatalmából nem menekülhetünk. Amennyire lehetséges, minden rést zárjunk el, amelyen át a kísértő hozzánk férhetne.

Ez az ima: „Ne vígy minket a kísértésbe” — ígéretet tartalmaz. Ha Istennek adjuk át magunkat, miénk az ígéret: „Hű az Isten, aki nem hágy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek” (1Kor 10:13).

A gonosz elleni egyedüli védelmünk az, ha Krisztus szívünkben lakozik — az Ő igaz szentségébe vetett hit által. A kísértésnek csak azért van felettünk hatalma, mert az önzés még mindig szívünkben él. Ha azonban Isten végtelen szeretetét megismertük, akkor az önzés gyűlöletes és visszataszító mivoltában tűnik majd fel előttünk; vágyakozni fogunk, hogy lelkünkben kiirtsuk. Miként Krisztust is megdicsőítette a Szentlélek, ugyanúgy nemesíti és győzi meg a mi szívünket is, olyannyira, hogy a kísértések erejüket veszítik, s Krisztus kegyelme átalakítja jellemünket.

Krisztus sohasem hagy el egyetlen lelket sem, akiért meghalt. Az ember a kísértések között elbukhat, és elhagyhatja Őt, de Krisztus sohasem fordul el azoktól, akikért a váltságdíjat saját életével fizette meg. Ha lelki szemeink látóképessége élesebb lenne, akkor láthatnánk a lelkeket, akik a gondok terhétől és a bánattól elkeseredve a halált kívánják. Azonban láthatnánk angyalokat is, akik ezeknek a megkísértett és az örvény szélén álló lelkeknek a segítségére sietnek, a démonokat elűzik, és védenceiket ismét biztos alapra helyezik. E két sereg között vívott küzdelem éppoly valóságos, mint két földi hadsereg harca. E lelki harcok kimenetelétől függ örök sorsunk.

Ránk is vonatkoznak Üdvözítőnknek Péterhez intézett szavai: „Ímé a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát; de én imádkoztam érted, hogy

el ne fogyatkozzék a te hited” (Lk 22:31, 32). Hála Istennek, Ő nem hagyott magunkra, mert „úgy szerette [...] e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16). Jó Atyánk nem hagy el bennünket, Isten és az ember ellenségével folytatott küzdelmünkben; „ímé — mondja — adok néktek hatalmat, hogy a kígyókon és skorpiókon tapodjatok és az ellenségnek minden erején; és semmi nem árthat néktek” (Lk 10:19). Legyetek összekötetésben az élő Istennel, akkor erősen fogja kezeteget, és nem ereszti el. Ismerjétek fel Isten irántunk érzett szeretetét, és higgyetek abban! Majd meggyőződtek róla, hogy ez a végtelen szeretet áthatolhatatlan védőbástya, amelyen elakad Sátán minden terve és támadása. „Erős torony az Úrnak neve, ahhoz folyamodik az igaz, és bátorságos léssen” (Péld 18:10).

[<<<vissza a 7. tanulmányhoz](#)

---

7. Tanulmány javasolt olvasmánya

SZEMELVÉNYEK, 1. KÖTET, 115-134. (MEGÚJULÁSRA VALÓ FELHÍVÁS, AZ ÚJ TAPASZTALAT VÉDELMEZÉSE)

A GYÜLEKEZET NAGY SZÜKSÉGE

Népünknek a szentségben való megújulásra van a legnagyobb és legégetőbb szüksége. Az erre való törekvést kell elsődleges munkánknak tekintenünk! Komoly igyekezetre van szükség az Úr áldásának elnyeréséhez. Nem azért van ez így, mintha az Úr nem lenne készséges ránk árasztani áldását, hanem mert készületlenek vagyunk annak elfogadására. Mennyei Atyánk nagyobb készséggel adja Szentlelkét az azt kérőknek, mint amilyennel földi szülők adnak jó ajánlékokat gyermekeiknek. A mi feladatunk viszont az, hogy bűnvallomás, alázat, bűnbánat és komoly ima által eleget tegyünk azoknak a feltételeknek, amelyek mellett Isten áldásaiban részesülhetünk. A megújulásra egyedül imára jövő válaszként számíthatunk. Az emberek nem találhatnak örömet az Ige hallgatásában mindaddig, amíg nélkülözik Isten Szentlelkét. Amikor azonban a Lélek ereje megéri szívüket, az Istenről szóló beszéd nem marad hatástalan. Akiket Isten Igéjének tanításai vezetnek a Szentlélek jelenléte és kellő körültekintés kíséretében, azoknak csodálatos tapasztalatban lesz részük összejöveteleinken, és otthonaikba visszatérve egészséges légkört fognak árasztani magukból.

A régi zászlóvivők tudták, mit jelent imában küzdeni Istennel, és hogy miként lehet részesülni Lelke kiárasztásának örömeiben. Ők már meghaltak, s vajon kik azok, akik helyüket betöltik? Mi a helyzet a felnövekvő generáció tagjaival? Megtértek-e Istenhez? Engedünk-e a mennyei szenthelyen folyó megtisztító

munkának, vagy valamiféle kényszerítő erőre várunk, ami ébredésünk előtt majd a gyülekezetre száll? Az egész egyház megújulásában reménykedünk? - Az az idő sohasem jön el.

Az egyházban sokan vannak, akik nem tértek meg és nem egyesülnek küzdő, kitartó imában. Egyenként kell dolgoznunk! Többet

kell imádkoznunk és kevesebbet beszélnünk! A bűnök elhatalmasodnak, és az embereket meg kell tanítani arra, hogy ne legyenek elégedettek a kegyesség látszatával, mely lélek és erő nélkül való. Hagyjuk el bűneinket, tartsuk féken gonosz hajlamainkat és törekedjünk szívünk vizsgálatára, s akkor majd lelkünk nem lesz tele hiábavalóságokkal! Nem magunkban fogunk bízni és majd annak tudata tölt el bennünket szüntelenül, hogy életerőnket Istentől kapjuk.

Sokkal jobban kell félnünk a belső akadályoktól, mint a külsőktől. Az erő és siker akadályai sokkal nagyobbak magában az egyházban, mint a világban. A hitetlenek joggal várják el, hogy azok, akik Isten törvénye és a Jézus hite megtartóinak vallják magukat, többet tegyenek, mint bármely más osztály, hogy következetes életükkel, jó példájukkal és tevékeny befolyásukkal elősegítsék és tiszteljék az ügyet, amit képviselnek. De gyakran az igazság állítólagos szószólói bizonyultak az előrehaladás legnagyobb akadályának. A hitetlenség eltűrése, a kétely kijelentése, a sötétség dédelgetése bátorítja a gonosz angyalok jelenlétét és utat nyit Sátán utasításainak végrehajtására.

ÚTKÉSZÍTÉS AZ ELLENSÉG ELŐTT

A lelkek ellenségének nincs hatalma arra, hogy olvasson az emberek gondolataiban, azonban jó megfigyelő és megjegyzi a szavakat, számba veszi a tetteket és nagy ügyességgel úgy rendezi a kísértéseket, hogy elfogadhatók legyenek azok számára, akik az ő hatalmába helyezik magukat. Ha igyekeznénk elnyomni a bűnös gondolatokat és érzéseket, és azokat nem juttatnánk kifejezésre szavakban vagy tettekben, akkor Sátán vereséget szenvedne, mivel megtévesztő kísértéseit nem tudná ránk alkalmazni.

De milyen gyakran megtörténik, hogy hitvalló keresztények önuralom híján ajtót nyitnak a lelkek ellensége előtt! Olyan megosztások és keserű széthúzások lettek általánossá a gyülekezetben, amelyek bármely világi társulásnak is szégyenére lennének. Mindez azért van, mert a tagok nem törekednek eléggé arra, hogy féken tartsák rossz érzéseiket és visszaszorítsák azokat a szavakat, melyeket Sátán saját előnyére használhat. Mihelyt elidegenülő érzések ébrednek bennük, az ügy Sátán elé kerül, aki ezáltal

lehetőséget kap kigyóyszerű bölcsességének és tudományának használatára, hogy megosztást szerezzen és pusztítást végezzen a gyülekezetben. Minden

széthúzás veszteségekkel jár. A széthúzó felek személyes barátai is állást foglalnak a számukra megfelelő oldalon, és ezzel a meghasonlás elhatalmasodik. Az önmagával meghasonlott ház pedig nem állhat fenn. A sértés visszavágást idéz elő és ez így folytatódik tovább. Sátán és angyalai szorgosan munkálkodnak, hogy az így elvetett magok aratását biztosítsák.

A világiak feltekintenek és gúnyosan így kiáltanak: „Nézzétek mennyire gyűlölik egymást ezek a keresztények! Ebből a vallásból mi nem kérünk!” Mély elégedettséggel tekintenek magukra és hitetlen jellemükre. Ekképpen megerősödnek gonosz útjukban, Sátán pedig örvend sikerének. A nagy csaló minden olyan lélek számára elkészítette gonosz tervét, akik nincsenek felővezve a próbára, és akik nincsenek a szüntelen ima és az élő hit védelmében. Keresztényi kötelességünk, hogy a botrányköveket eltávolítsuk az útból. Minden akadályt félre kell tennünk! Valljunk be és bánjunk meg minden bűnt, hogy az Úr útja elkészülhessen, hogy hozzánk térhessen és gazdag kegyelmében részesíthessen bennünket. A világnak, a testnek és az ördögnek vereséget kell szenvednie!

Nem készíthetjük azáltal az utat, hogy megnyerjük az Istennek ellenszegülő világ barátságát. Isten segítségével megtörhetjük annak csábító hatását magunkra és másokra nézve is. Sem egyénileg, sem közösségre nem biztosíthatjuk magunkat az elszánt és könyörtelen ellenség szüntelen kísértéseivel szemben, de Jézus erejével visszautasíthatjuk azokat.

A gyülekezet minden tagja világító fényforrás lehetne a világban. Ha ez így lenne, akkor az emberekben nem merülne fel az a kérdés: vajon mivel tesznek többet a keresztények másoknál? A világ szokásaitól való elzárkózás és a gonosz látszatának elkerülése lehetséges és szükségszerű is azért, hogy ne adjunk alkalmat a rágalmozóknak. A rágalmozásokat nem kerülhetjük el, azok jönni fognak. Legyünk azonban óvatosak, hogy ne saját bűneink és helytelenségeink miatt érjen vád bennünket, hanem a Krisztus nevéért.

Sátán semmitől nem fél annyira, mint attól, hogy Isten népe minden akadályt eltávolít az útból, hogy ezáltal az Úr kitölthesse Lelkét a most még lankadó és bűnös gyülekezetre. Ha Sátánon állna, akkor az idők végéig egyetlen ébredés sem lenne Isten népe körében. De nem vagyunk tudatlanok módszereit illetően. Lehetséges ellenállni erejének. Ha elkészült Isten Lelke számára az út, az áldás jön. Sátán épp úgy nem tudja megakadályozni az Isten népére hulló áldás záporát, amint nem tudja bezárni a menny ablakait, hogy ne essen eső a földre. Gonosz emberek és démonok nem állhatnak Isten művének útjába és nem zárhatják el jelenlétét népének tagjai előtt, ha azok megadó és megtört szívvel megbánják és elhagyják bűneiket, és hit által Isten ígéreteire hivatkoznak. Minden kísértést és minden ellenszegülésre való késztetést - akár titkosat, akár nyíl-

tat - sikerrel vissza lehet utasítani: „nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Lelkessel! azt mondja a Seregeknek Ura” (Zak 4:6).

AZ ENGESZTELÉS IDEJÉBEN ÉLÜNK

Az engesztelési nap idejében élünk, amikor bűneinknek bevallása a bűnbánat révén előttünk kell menniük az ítéletre. Isten ma nem fogad el ízetlen, lélektelen bizonyágtételt prédikátoraitól. Az ilyen bizonyágtétel nem lenne jelenváló igazság. Az erre az időre szóló üzenetnek alkalmas időben adott eledelnek kell lenni Isten egyháza számára. Sátán azonban arra igyekszik, hogy ezt az üzenetet fokozatosan megfossa erejétől, hogy az emberek ne készülhessenek fel az Úr napján való megállásra.

Hatalmas főpapunk 1844-ben belépett a mennyei szentek szentjébe, hogy megkezdje a vizsgálati ítélet munkáját. A meghalt igazak esetei haladtak el az Úr szemei előtt. Amikor ez a munka befejeződik, az ítélelhozatal az élőket illetően is megkezdődik. Milyen értékesek és fontosak ezek a pillanatok! Mindegyikőnk sorsa felől a mennyei udvarban döntenek. Elkövetett tetteinknek megfelelően, személy szerint leszünk megítélve. Az őszövétségi szolgálatban, amikor a főpap az engesztelési áldozatot végezte a földi szentek szentjében, az embereknek meg kellett alázniuk lelküket és meg kellett vallaniuk bűneiket Isten előtt, hogy azok kitörölthessenek. Kisebb lenne talán a mi kötelességünk most, amikor az engesztelési napon Krisztus a mennyei szentélyben közbenjár népéért, és végső, visszavonhatatlan ítéletet hoz mindegyikünkre nézve?

Milyen a mi helyzetünk ebben a félelmetes és ünnepélyes időben? Büszkeség, képmutatás, csalás, divatkövetés, könnyelműség, szórakozás és tekintély utáni vágy itatja át az egyházat! Ezek a

bűnök úgy elhomályosították az emberek értelmét, hogy az örökkévaló dolgok rejtve maradtak előlük. Kutassuk a Szentírást, hogy megtudjuk, hol tartunk a világtörténelemben! Szerezzünk értelmet a mennyei szenthelyen most értünk folyó szolgálat felől és afelől, hogy milyen lelki szintet kell elérnünk, mialatt az engesztelési munka tovább folyik! Ha valamelyest fontosnak tartjuk lelkünk üdvösségét, akkor határozott változáson kell átmennünk. Keressük az Urat őszinte bűnbánattal! Valljuk meg bűneinket töredelmesen, hogy Isten kitörölhesse azokat!

Nem maradhatunk tovább az elbűvöltség állapotában! Próbaidőnk lejárta rohamosan közeledik. Tegyük fel mindannyian a kérdést: Hogyan állok Isten előtt? Nem tudjuk milyen hamar kerül nevünk Krisztus elé, hogy sorsunk örökre eldőljön. Milyen határozatok fognak születni? Az igazak vagy a gonoszok közé számláltatunk majd?

GYÜLEKEZETI ÉBREDÉS ÉS BŰNBÁNAT

Keljen fel és bánja meg visszaeséseit Isten előtt a gyülekezet! Ébredjenek az őrállók és fújják hangosan a trombitát! Félreérthetetlen figyelmeztetést kell adnunk! Isten ezt parancsolja szolgálóinak: „Kialts teljes torokkal, ne kíméld; mint trombita emeld fel hangodat, és hirdesd népemnek bűneiket, és Jákób házának vétkeit!” (Ésa 58:1). Fel kell tudni hívnunk az emberek figyelmét. Ha ezt nem tudjuk megtenni, minden próbálkozás értelmetlen lesz. Mégha mennyei angyal szólna is hozzájuk, szavai nem jelentenének többet, mintha süket fülekhez intézné azokat.

A gyülekezetnek munkába kell állnia! Isten Lelke nem jöhet el addig, amíg az út el nem készül számára. Komoly önvizsgálatot kellene tartani! Egyesült és kitartó imádkozásra, valamint hit által az Isten ígéreteire való hivatkozásra van szükség. Ne a testünkre öltünk gyászruhát, mint a régi időkben, hanem lelkünket alázzuk meg mélységesen! Semmi okunk nincs az öndicséretre és önelégültségre. Alázzuk meg magunkat Isten hatalmas keze alatt! Ő meg fogja vigasztalni és áldani az őszinte keresőket.

A munka előttünk áll. Be akarunk-e kapcsolódni? Gyorsan kell dolgoznunk, határozott lépésekkel kell előrehaladnunk! Fel kell készülnünk az Úr nagy napjára! Nincs vesztegetni való időnk

önző célokra fordíthatnánk. A világot figyelmeztetni kell! Mit teszünk egyénileg azért, hogy mások elé tárjuk a világosságot? Isten minden emberre bízott munkát. Mindenkinek van feladata, amit nem hagyhatunk figyelmen kívül, ha nem akarjuk elveszíteni lelkünket.

Testvéreim! Meg akarjátok szomorítani a Szentlelket, hogy eltávozzon tőletek? Ki akarjátok zárni az áldott Megváltót, mert nem vagytok felkészülve jelenlétére? Veszni hagyjátok a lelkeket az igazság ismerete nélkül, mert kényelmeteket jobban szeretitek, mint azt a terhet hordozni értük, melyet Jézus értetek hordozott? Ébredjünk fel álmunkból! „Józanok legyetek, vigyázzatok; mert a ti ellenségeitek, az ördög, mint ordító oroszlán szerte jár, keresvén, kit elnyeljen” (1Pt 5:8). (The Review and Herald, 1887. március 22.)

A REFORMÁCIÓ MEGÚJULÁSSAL JÁR EGYÜTT

Sok szívben szinte nyoma sincs a lelki életnek, és ez nagyon elszomorít. Attól tartok, hogy a világ, a test és az ördög elleni küzdelmet feladtuk. Kiegyezzünk-e félholt keresztényekként a világ önző és telhetetlen lelkületével, osztozva annak istentelenségében és mosolyogva annak csalásain? - Ne! Ragaszkodjunk az igazság alapelveihez Isten kegyelméből! Kezdeti bizalmunkat tartsuk meg erősen mindvégig! „Az igyekezetben ne legyetek restek; lélekben buzgók legyetek; az

Úrnak szolgáljatok!” (Róm 12:11). Egy Mesterünk van, a Krisztus. Rá kell tekintenünk! Bölcsességet kell nyernünk tőle! Kegyelme által meg kell őriznünk megbízhatóságunkat! Szelíden és töredelmesen állva Isten előtt be kell mutatnunk Krisztust a világnak!

Gyülekezeteinkben több prédikációt akartak. A tagok a Szentlélek helyett a szószerzők kijelentéseire támaszkodtak. Mivel lelki ajándékaikat nem használták, azok gyengeséggé korcsosultak. Ha a prédikátorok új területeken kezdenének dolgozni, akkor a tagokra nagyobb felelősség hárulna, s ezáltal képességeik fejlődnének.

Isten súlyos vádat emel a prédikátorok és népe ellen lelki gyengeségük miatt: „Tudom a te dolgaidat, hogy te sem hideg nem vagy, sem hév; vajha hideg volnál, vagy hév. Így mivel lágyemeleg vagy, sem hideg, sem hév, kivetlek téged az én számból. Mivel ezt mondod:

Gazdag vagyok, és meggazdagodtam és semmire nincs szükségem; és nem tudod, hogy te vagy a nyomorult és a nyavalyás és szegény és vak és mezítelen: Azt tanácsolom néked, hogy végy tőlem tűzben megpróbált aranyat, hogy gazdaggá légy; és fehér ruhákat, hogy öltözeted legyen, és ne láttassék ki a te mezítelenségednek rútsága; és szemgyógyító írral kend meg a te szemeidet, hogy láss” (Jel 3:15-18). Isten lelki ébredésre és reformációra szólítja népét. Ha ez nem jön el, akkor a langyemeleg még visszataszítóbbak lesznek az Úr számára, míg nem megszűnik gyermekeinek tekinteni őket.

A Szentlélek vezetése által kísért megújulásra és reformációra van szükség. A megújulás és a reformáció két különböző dolog. A megújulás a lelki élet megelevenedését, az értelem és szív erőinek megélnéülését, azaz a lelki halálból való feltámadást jelenti. A reformáció mögött pedig újjászerveződés, elgondolások és tanítások, valamint szokások és tettek megváltozása áll. A reformáció nem teremheti meg a szentség jó gyümölcseit, ha nem kapcsolódik össze a Lélektől indított megújulással. A megújulásnak és reformációnak el kell végezniük kijelölt feladatukat, és ebben a tevékenységben egyesülniük kell (The Review and Herald, 1902. február 25).

EGYSZERŰ EMBEREK ELHÍVÁSA A MUNKÁRA

Isten feltárta előttem, hogy terveit különböző módokon és eszközökön keresztül fogja véghezvinni. Nem csak a legtehetségesebbek, nem csak a magas pozíciókban lévők és a világ által tanultnak nevezett emberek azok, akiket az Úr hatalmas és szent lélekmentő munkájában felhasznál. Egyszerű eszközöket fog alkalmazni. Sokakat használ majd, akiknek kevés anyagi hasznuk származik művének továbbviteléből. Egyszerű közvetítők által ingatlanok és földbirtokok

tulajdonosait fogja megnyerni az igazságnak, és ezek majd az Úr segítő kezévé válnak műve építésében (62. Levél, 1909). [Megjelent a Krisztus a mi igazságunk, első kiadásában, de egyéb okok miatt a második szerkesztésből kimaradt. - A szerkesztők.]

[<<<vissza a 7. tanulmányhoz](#)

---

8. Tanulmány javasolt olvasmánya

ELŐTTED AZ ÉLET, 169-183.

A BIBLIA TITKAI

„Az Isten mélységét elérheted-é, avagy a Mindenhatónak tökéletességére eljuthatsz-é?” (Jób 11:7).

Véges elme képes teljesen felfogni a Végtelen jellemvonásait és munkáit. Kutatás által nem találhatjuk meg Istent. A legnagyobb és legműveltebb elmének ugyanúgy, mint a leggyengébbnek és legtudatlanabbnak is titoktól övezett marad az Ő szent lénye. „Felhő és homályosság van körülötte; igazság és jogosság az ő székének erőssége” (Zsolt 97:2). A velünk való bánásmódját csak annyira tudjuk megérteni, amennyire felismerjük határtalan kegyelmének egyesülését végtelen hatalmával. Szándékából annyit érthetünk meg, amennyit emberi elménk fel tud fogni. Ezen túlmenően is bízhatunk a mindenható kézben, és abban a szívben, amely telve van szeretettel.

Isten Igéje a Szentírás szerzőjének jelleméhez hasonlóan oly titkokat tár fel, amelyeket a véges halandók sohasem foghatnak fel teljesen. Isten a Szentírásban elegendő bizonyítékát adta isteni tekintélyének. Az Ő lényét, jellemét, szavainak igazságát az a bizonyásgtétel alapozza meg, amely értelmükre hivatkozik és ez a bizonyásgtétel bőségesen elegendő. Igaz, hogy Isten nem távolította el előlünk a kétely lehetőségét. Hitünknek bizonyítékokon kell nyugodnia és nem szemléltetésen. Akik kételkedni akarnak, találnak rá alkalmat, de akik meg akarják ismerni az igazságot találnak a hitre is.

Nincs okunk az Isten Igéjében kételkedésre csupán azért, mert nem tudjuk megérteni Isten gondviselésének titkait. A természet világában olyan csodák vesznek körül bennünket, amelyek felülmúlják felfogóképességünket. Csodálkozhatunk-e akkor, ha a lelki szférában is olyan csodákat találunk, amelyeket nem tudunk kikutatni? A nehézség kizárólag emberi értelmünk gyengeségében és korlátozottságában rejlik.

A Biblia titkai - amelyeket érvül használtak fel ellene - éppen isteni ihletésé-

nek legerősebb bizonyítékai. Ha a Szentírás nem mondana olyat Istenről, amit nem tudunk felfogni, és ha nagyságát és fenségét egészen felfoghatná véges elménk, akkor a Biblia nem viselné magán - mint ahogyan most magán viseli - istenségének félreérthetetlen bizonyítékait. Tárgyainak nagysága ihlessen hitre bennünket iránta, mint Isten Igéje iránt.

A Biblia olyan egyszerűen tárja fel az igazságot, és annyira alkalmazkodik az emberi szív szükségleteihez és vágyaihoz, hogy ámulatba ejtette és elbűvölte a legműveltebb elméket is, miközben az egyszerű és tanulatlan emberek számára is világossá teszi az élet útját. „... aki ez úton jár, még a bolond se téved el” (Ésa 35:8).

Még a gyermek sem téved el ezen az ösvényen. Egyetlen reszkető, igazságkereső léleknek sem kell tévelyegnie, ha a szent és tiszta világosságban jár. A legegyszerűbben kifejezett igazságok is emelkedett, széleskörű, az ember felfogóképességét végtelenül felülmúló tárgyakat ölelnek fel. Oly titkokat tartalmaznak, amelyek az Ő dicsőségének rejtekei, amelyek felülmúlják a kutató elme felfogóképességét, mialatt az őszinte igazságkeresőt mély tiszteletre és igaz hitre készítik. Minél többet kutatjuk a Bibliát, annál mélyebben meggyőződünk róla, hogy az élő Isten szava, azért emberi elménk meghajol az isteni kinyilatkoztatás fensége előtt.

Istennek az a szándéka, hogy a Biblia igazságai a komoly kutató előtt egyre jobban feltáruljanak, mert miközben „A titkok az Úréi, a mi Istenünkéi”, addig „a kinyilatkoztatott dolgok ... miénk és a mi fiainké mindörökké ...” (5 Móz 29:29). Az a nézet, hogy a Bibliának bizonyos részeit nem lehet megérteni, arra vezetett, hogy megvetik legfontosabb igazságait. Hangsúlyozunk és gyakran ismételnünk kell azt a tényt, hogy a Bibliának nem azért vannak titkai, mintha Isten el akarná rejteni az igazságot, hanem a mi gyengeségünk és tudatlanságunk tesz bennünket képtelenné az igazság felfogására és elsajátítására. A korlátozás nem Isten szándékában, hanem a mi gyenge befogadóképességünkben rejlik. Isten azt akarja, hogy éppen azokat a bibliaszövegeket, amelyek felett áthaladunk - mert azt gondoljuk, hogy lehetetlen megérteni őket - megértsük oly mértékben, amennyire csak elménk képes felfogni. „A teljes írás Istentől ihletett ... minden jó cselekedetre felkészített” (2 Tim 3:16-17).

Emberi elme képtelen kimeríteni a Bibliának akárcsak egyetlen igazságát vagy ígéretét. Az egyik ember egyféle nézőpontból fogja fel dicsőségét, a másik egy más nézőpontból, azonban mindnyájan csak halvány fényvillanásokat tudunk felismerni belőle. Teljes ragyogása felülmúlja látóképességünket.

Isten Igéjének magasztos dolgait szemlélve olyan kútforrásba nézhetünk bele, amely tekintetünk előtt mindig mélyebbé és szélesebbé válik. Szélessége

és mélysége meghaladja ismereteinket. Ennek szemlélése közben látásmódunk mégis kiszélesedik és kitágul, mintha egy határtalan, part nélküli tengert szemlélénk.

Az ilyen tanulmányozásnak megelevenítő hatalma van, amely által elménk és szívünk új erőt és új életet nyer.

Ez a tapasztalatunk jelenti a Biblia isteni eredetének legfőbb bizonyítékát. Isten Igéjét lelki táplálékkul ugyanolyan bizonyíték által fogadjuk el, mint a kenyeret testi táplálékkul. A kenyér ellátja szervezetünk szükségleteit. Tapasztalatból tudjuk, hogy a kenyér vért, csontot és agyvelőt termel. Alkalmazd ugyanezt a próbát a Bibliára! Ha elvei már valóban alkotóelemeivé váltak jellemünknek, mi lesz az eredménye? Milyen változást hozott létre életünkben? „... a régiek elmúltak, ímé újjá lett minden” (2 Kor 5:17). Ereje által férfiak és nők letépték bűnös szokásaik láncait, elhagyták önzésüket. A közönséges ember tisztelettudóvá, az iszákos józanná, az erkölcstelen erkölcsössé vált. Azok, akik Sátán képmását viselték, átalakultak Isten képére. Ez a változás maga a csodák csodája. Az Ige által véghezvitt változás a Biblia egyik legmélyebb titka, amit nem tudunk megérteni; csak elhihetjük kijelentését: „... Krisztus ti köztetek van, a dicsőségnek ama reménysége” (Kol 1-27).

E titok ismerete a kulcsa minden másnak. Megnyitja a lélek számára a világ-egyetem kincseit, a végtelen fejlődés lehetőségeit.

Ezt a fejlődést akkor érhetjük el, ha újból és újból feltárul előttünk Isten jelmeze, az írott Ige dicsősége és titka. Ha teljes mértékben meg tudnánk érteni Istent és Igéjét, a Szentírást, akkor már nem fedoznánk fel több igazságot, nagyobb ismeretet, és nem fejlődnénk tovább. Isten többé nem lenne a legfőbb, és az ember többé nem haladhatna előre. Hála Istennek, hogy nem így van. Miután Isten végtelen és Őbenne van elrejtve a bölcsesség minden kincse, azért az örökkévalóságon át mindig kutathatunk, mindig tanulhatunk, mégse merit-hetjük ki az Ő bölcsességének, jóságának és hatalmasságának gazdagságát.

TÖRTÉNELEM ÉS JÖVENDŐLÉS

„... ki mondta meg ezt régtől fogva és jelenté meg előre? Vajon nem én, az Úr?

És nincs több Isten nálam, igaz Isten és megtartó nincs kívülem” (Ésa 45:21).

A Biblia a legrégebbi és legmaradandóbb történelem, amellyel az emberiség rendelkezik. Frissen eredt az örök igazság forrásából, és az isteni kéz korszakon át megőrizte tisztaságát. Megvilágosítja a távoli múltat, ahová az ember hiába igyekszik behatolni. Egyedül a Szentírásban szemlélhetjük azt a hatalmat, amely lefektette a föld alapját és kiterjesztette az eget. Egyedül a Bibliában

találhatjuk meg a nemzetek eredetének hiteles beszámolóját, fajunk történetének emberi büszkeségtől és előítéllettől mentes leírását.

Az emberiség történelmét megörökítő krónikák úgy tüntetik fel, hogy a nemzetek fejlődése, birodalmak emelkedése és bukása az emberi akarat és vétségség függvénye, és hogy az események alakulását nagymértékben emberek hatalma, becsvágya és szeszélye határozza meg. Isten Igéje azonban félrehúzza a függönyt, és az emberi érdekek, hatalom és indulatok minden akciója és ellenakciója mögött, fölött és által meglátjuk a végtelen irgalmú Isten munkáját, aki csendben, türelmesen viszi véghez akaratát.

A Biblia a történelem valódi bölcseletét nyilatkoztatja ki. Azokban a kimondhatatlan szépségű és gyengéd szavakban, amelyeket Pál apostol Athén bölcséhez intézett, bemutatja Isten szándékát a teremtésnél, a fajok és nemzetek szétoztásánál: „És az egész emberi nemzetséget egy vérből teremtette, hogy lakozzanak a földnek egész színén, meghatározván eleve rendelt idejüket és lakásuknak határait; Hogy keressék az Urat, ha talán kitapogathatnák őt és megtalálhatnák, jóllehet bizony nincs messze egyikköntől sem” (Acs 17:26-27). Isten kijelenti, hogy aki akar, beléphet „... a frigynek kötelébe” (Ez 20:37). Isten célja az volt a teremtésnél, hogy a földet olyan lények népesítsék be, akik önmaguknak és egymásnak áldásul, Istennek pedig dicsőségére szolgálnak. Mindazok, akik akarják, azonosulhatnak e céllal. Róluk mondja az Úr: „A nép, amelyet magamnak alkoték, hirdesse dicséretemet!” (Ésa 43:21).

Isten lefektette törvényében a nemzetek és egyének sikerét képező igazi alapelveket. Mózes kijelentette az izraelitáknak Isten törvényéről: „... ez lesz a ti bölcsességetek és értelmetek...” (5 Móz 4:6). „Mert nem hiábavaló ige ez néktek...” (5 Móz 32:47). Az Izrael számára biztosított áldásokat ugyanolyan feltételek mellett és ugyanolyan mértékben minden nemzet és minden egyén elnyerheti a széles eget alatt.

Minden földi uralkodó a mennyből kapta hatalmát, és sikere hatalmának gyakorlatától függ. Az isteni Figyelő szavai így hangoznak mindegyikhez: „... felöveztelek téged, bár nem ismerél” (Ésa 45:5).

A Nabukodonozorhoz intézett szavak minden fejedelem számára életük legfőbb tanítását képezik: „... vétkeidről igazság által szabadulj, és te hamisságtól a szegényekhez való irgalmasság által. Így talán tartós lesz a békességed” (Dán 4:24).

Ki érti ezeket az Igéket: „Az igazság felmagasztalja a nemzetet” és „A kegyelmesség és az igazság megőrzi a királyt” (Préd 14:34; 20:28)? Vagy: „Életnek az alapelveknek a hatását, az Ő hatalmának megnyilatkozását? Ki érti Azt, Aki dönt királyokat és tesz királyokat? Aki ezeket megérti, az érti a történelem filozófiáját!

Egyedül Isten Igéje az, amely megmutatja, hogy a nemzetek és a történelmi személyek ereje nem alkalmakban és ügyességükben van, és nem ez teszi őket legyőzhetetlenekké. Erejük nem büszkén hangoztatott nagyságukban rejlik, hanem csak abban a hűségben, amellyel betöltik Isten szándékát. Ennek az igazságnak a valóságát szemlélhetjük az ókori Babilon történetében. Nabukodonozor királynak egy hatalmas fa jelképében mutatta Isten a földi királyságok célját. Ez a fa olyan hatalmas volt, hogy magassága az égig ért, és az egész föld széléig látható volt. „Levelei szépek és gyümölcse sok, és táplálék vala rajta mindenknek; alatta árnyékot talál a mező vada, és ágain lakozának az ég madarai, és róla evék minden élő” (Dán 4:9). Ez az ábrázolás bemutatja annak a kormányzatnak természetét, amely betölti Isten szándékát, így oltalmazza és építi a nemzetet.

Isten felmagasztalta Babilont, hogy betölthesse ezt a célt. Siker kísérte a nemzetet, míg végül eljutott a gazdagságnak és hatalomnak olyan fokára, amelyhez hasonló még nem volt, amelyet a Szentírás találóan ábrázolt az ihletett jelkép, „... az aranyfej” által (Dán 2:38). A király mégsem ismerte el azt a hatalmat, amely felmagasztalta őt. Nabukodonozor így szólt szívének büszkeségében: „Nem ez-é ama nagy Babilon, amelyet én építettem királyság házának, az én hatalmasságom ereje által és dicsőségem tisztességére?” (Dán 4:27).

Babilon ahelyett, hogy az emberek védelmezője lett volna, büszkévé kegyetlenné és elnyomóvá vált. Az ihletett Ige szavai - ábrázolván Izrael uralkodóinak kegyetlenségét és kapzsiságát - kinyilatkoztatják Babilon és sok más ország bukásának titkát a világ kezdete óta. „A tejet megették, és a gyapjúval ruházkodtatok, a hízóttat megöltétek; a nyáját nem legeltettétek. A gyöngéket nem erősítettétek, és a betegeket nem gyógyítottátok, s a megtöröttet nem kötöztétek, s az elűzöttet vissza nem hoztátok és az elvesztettet meg nem kerestétek, hanem keményen és kegyetlenül uralkodtatok rajtok” (Ez 34:3-4).

Babilon királyát utólérte az isteni Figyelő ítélete: „... Király, a birodalom elvételét tőled” (Dán 4:28).

„Szállj le és ülj a porba, Babilon szűz leánya, ülj a földre királyi szék nélkül ... Ülj némán és menj sötétre, te a Kaldeusok leánya, mert nem hívnak többé téged országok úrnőjének!” (Ésa 47:1.5).

„Oh te, aki lakozol a nagy vizek mellett, akinek kincsed temérdek, eljött a te véged és a te rablásod határa!” (Jer 51:13).

„És olyan lesz Babilon, a királyságok ékessége, a Khaldeusok dicsekvésének dísze, mint ahogyan elpusztítá Isten Sodomát és Gomorát” (Ésa 13:19).

„És a sündisznónak örökségévé és álló vizek tavává teszem azt, és elsőpröm azt a pusztítás seprőjével, szól a Seregeknek Ura” (Ésa 14:23).

Minden, a cselekvés színterére lépő nemzetnek megengedték, hogy elfoglal-

ja helyét a földön, hogy nyilvánvalóvá legyen, betölti-e a Vigyázónak és a Szentnek szándékát. A jövendölés nyomon követte a világ nagy nemzeteinek: Babilonnak, Médóperzsiának, Görögországnak és Rómának keletkezését és bukását. Mindezeknél a csökkenő hatalmú nemzeteknél megismétlődött a történelem. Mindegyik kapott próbaidőt, de mindegyik elbukott; dicsősége elhervadt, hatalma megszűnt és helyét más foglalta el. A nemzetek elvetették Isten elveit, és ezzel saját vesztükbe rohantak, de még így is mindig megmutatkozott, hogy végső soron Isten szándéka valósult meg minden tettükön keresztül.

Erre a leckére Ezékiel prófétát az a csodálatos szimbolikus ábrázolás tanította meg, amelyet a káldeus országokban töltött fogsága idején kapott. Ezékiel fájdalmas emlékek és nyugtalanító előjelek nyomasztották. Atyáinak földje fel volt dűlva. Jeruzsálem elnéptelenedett. A próféta maga is idegen volt egy olyan földön, ahol a becsvágy és kegyetlenség volt a legfőbb úr. Amikor mindenféle zsarnokságot és gonoszságot látott, elcsüggedt, és éjjel-nappal bánkódott. A számára bemutatott jelképek kinyilatkoztatták azt a hatalmat, amely felette áll a földi fejedelmeknek.

A Kébár folyó partjánál Ezékiel egy forgószélet látott feljönni északról: „... nagy felhő egymást erő villámlással, amely körül fényesség vala, közepéből pedig mintha izzó érc látszott volna ki ...” (Ez 1:4). Bizonyos számú kereket, amelyek egymást keresztelték, négy élőlény mozgatott. Magasan felettük „... látszszék mint valami zafirkő, királyi székek formája, és a királyi székek formáján látsszék mint egy ember formája azon felül” (Ez 1:26). „És látsszék a Kerubokon emberi kéznek formája szárnyaik alatt” (Ez 10:8). A kerekék elrendezése olyan bonyolult volt, hogy első látásra zavarosnak tűntek, pedig tökéletes összhangban mozogtak. Mennyei lények, akik a kerubok szárnyai alatti kéz tartott és irányított, hajtották ezeket a kerekeket; felettük, a zafir trónon volt az Örökkévaló; és a trónt szivárvány, az isteni irgalom szimbóluma vette körül.

Isten irányítja az emberi események bonyolult játékát is, miként a kerubok szárnyai alatti kéz a kerékszerű alkotmányt. Most is Ő az, aki a kerubok felett ül, s a nemzetek küzdelme és kavargása közepette irányítja a föld ügyeit.

Hozzánk is szól azoknak a nemzeteknek történelme, amelyek egymást követve elfoglalták kiszabott helyüket a számukra meghatározott időben. Öntudatlanul tanúsítják azt az igazságot, amelynek jelentőségét és értelmét nem fogták fel. Isten ma is kijelöli a helyét terveiben minden nemzetnek és minden egyéneknek. Az embereket és a nemzeteket ma is leméri a kezében lévő mérőszinórral, és nem követ el hibát. Mindenki saját maga dönt a sorsáról, és Isten mindent úgy kormányoz, hogy tervei teljesedjenek.

A történelem, amelyet a nagy „Én Vagyok” jelölt ki Igéjében, láncszemet

láncszemmel egyesítve a prófétai láncolatban - az örökkévalóságtól kezdve a múltban; az örökkévalóságig a jövőben - megmondja nekünk, hol állunk most a korszakok folyamában, és mit várhatunk az eljövendő időben. Mindazt, amit a jövődőlés előre meghatározott, nyomon követhetjük a történelem lapjain a jelen ideig, és biztosak lehetünk benne, hogy aminek még meg kell történnie, szintén be fog teljesedni a maga rendje szerint.

Minden földi birodalom végleges elmúlását előre kijelenti az igazság Igéje. Az a jövődőlés, amely kijelenti az igazság Igéjét. Az a jövődőlés, amely kijelentette Izrael királyának Istentől származó ítéletét, a következő üzenetet közli:

„Így szól az Úr Isten: El a süveggel, le a koronával! Ez nem lesz ez: az alacsony legyen magas és a magas alacsony! Rommá, rommá, rommá teszem azt; ez sem lesz állandó, míg el nem jő az, akié az uralkodás, és néki adom azt!” (Ez 21:26-27).

Az Izraeltől elvett korona egymás után a következő sorrendben száll Babilon, Médóperzsia, Görögország és Róma királyságaira. Isten ezt mondja: „... ez sem lesz állandó, míg el nem jő az, akié az uralkodás, és néki adom azt!” (Ez 21:27).

Az idő közel van. A jelek mutatják, hogy nagy és ünnepélyes események küszöbén állunk. Világunkban minden mozgásban van. Szemünk előtt teljesednek be Megváltónk jövődölései, amelyek megelőzik eljövételét: „Hallanotok kell majd háborúkról és háborúk híreiről ... Mert nemzet támad nemzet ellen, és ország ország ellen; és lesznek éhségek és döghalálok, és földindulások mindenfelé” (Mt 24:6-7).

A jelen minden élő számára végtelenül fontos idő. Uralkodók és államférfiak, bizalmi és hatalmat jelentő pozíciókban lévő emberek, minden társadalmi osztályban a gondolkozó férfiak és nők figyelemmel kísérik a körülöttük végbemenő eseményeket. Látják a nemzetek közötti feszült, nyugtalan viszonyt. Figyelik azt az erőt, amely birtokba vesz minden földi elemet, és felismerik, hogy valami nagy, döntő dolog van készülőben; hogy a világ rendkívüli válság előtt áll.

Az angyalok most még visszatartják a viszály szeleit, hogy ne fújjanak addig, amíg a világot nem figyelmeztették a közelgő ítéletre. Viharfelhők gyülekeznek, már-már kitör a vihar a földön, és amikor Isten megparancsolja angyalainak, hogy engedjék el a szeleket, olyan küzdelem lesz, amelyet toll nem tud leírni.

Egyedül a Biblia ad helyes képet ezekről a dolgokról. Kinyilatkoztatja világunk történelmének végső nagy jeleneteit, azokat az eseményeket, amelyek már előrevetítik árnyékukat. A közelgő események hangja megreszketteti a földet és az emberek szívét annyira, hogy elalélanak a félelemtől.

„Ímé az Úr megüresíti a földet és elpusztítja azt, és elfordítja színét és elszéleszti lakóit!... áthágták a törvényeket, a rendelést megszegették, megtörték az

örök szövetséget. Ezért átok emészti meg a földet, és lakolnak a rajta lakók ... Megszűnt a dobok vidámsága, elcsöndesült az örvendezők zajgása, a cziporának vidámsága megszűnt” (Ésa 24:1-8).

„Jaj ez a nap! Bizony közel van az Úrnak napja, és mint a pusztítás, úgy jön el a Mindenhatótól. Elsenyedtek a magvak barázdáik alatt, elpusztultak a gabonás házak, összedőltek a csűrök; mert kiaszott a gabona. Mint nyög a barom! Megháborodtak a marhacsordák, mert nincs legelőjük; bűnhődnek még a juhnyájak is! Elszáradt a szőlőtő; a fügefafa elhervadt; a gránátfa, a datolyafa és az almafa, a mezőnek minden gyümölcsfája kiaszott. Bizony kiszáradt az öröm az emberek közül” (Jól 1:15-18. 12).

„... Háborog a szívem, nem hallgathatok! Hiszen hallottad én lelkem a kürt szavát, a harci riadót! Vészre vészt jelentenek; bizony elpusztul az egész föld...”

„Nézek a földre, de ímé kietlen és pusztta; és az égre, de nincsen világossága! Nézek a hegyekre is, ímé reszketnek; és a halmokra, de mind ingadoznak! Nézek és ímé egy ember sincsen; és az ég madarai is mind elmenekültek. Nézek, és ímé a bő termő föld pusztává lőn; és minden városa összeomlott az Úr előtt, az ő haragjának tüze előtt!” (Jer 4:19-20. 23-26).

„Jaj, mert nagy az a nap annyira, hogy nincs hozzá hasonló; és háborúság ideje az Jákobon; de megszabadul abból!” (Jer 30-7).

„Menj be népem, menj be szobáidba, és zárd be ajtóidat utánad, és rejtse el magad rövid szempillantásig, míg elmúlik a bús harag!” (Ésa 26:20).

„Mert azt mondtad te: Az Úr az én oltalmam; a Felsőgegest választottad a te hajlékoddá: Nem illet téged a veszedelem, és csapás nem közelget a sátorodhoz” (Zsolt 91:9-10).

„Az Istenek Istene, az Úr szól, és hívja a földet a nap keltétől lenyugtáig.

A Sionról, amelynek szépsége tökéletes, fényeskedik Isten.

Eljön a mi Istenünk és nem hallgat; emészti tűz van előtte, s körölte erős forgószelel.

Hívja az eget onnan felül, és a földet, hogy megítélje népét.

És az eget kijelentik az ő igazságát, mert az Isten bíró” (Zsolt 50:1-6).

„... Sionnak leánya ... Ott szabadított meg; ott vált ki téged az Úr, ellenszédnek kezéből. Mert ímé, sok nemzetség gyűlt össze ellened, akik ezt mondják: Legyen szentségtelen, és legeltessük szemeinket a Sionon! De ők nem tudják az Úr gondolatait és nem értik az ő szándékát ...” (Mik 4:10-12).

„Mert orvosságot adok néked, és kigyógyítlak a te sérülésedből, azt mondja az Úr ... Ímé, visszahozom Jákob sátrának foglyait, és könyörülök az ő hajlékain... (Jer 30:17-18).

„És szólnak ama napon: Ímé Istenünk, akit mi vártunk és aki megtart minket;

ez az Úr, akit mi vártunk, örüljünk és örvendezzünk szabadításában!”

„Lássad Sion, ünnepeinknek városát, szemeid nézzék Jeruzsálemet, mint nyugalom hajlékát, mint sátort, mely nem vándorol ... Mert az Úr a mi bíránk, az Úr a mi vezérünk, az Úr a mi királyunk, Ő tart meg minket!” (Ésa 33:20-22).

„Igazságban ítéli a gyöngéket, és tökéletességben bíraskodik a föld szegényei felett ...” (Ésa 11:4).

Akkor Isten szándéka, terve beteljesedik. Országának alapelveit tisztelik majd mindenütt a nap alatt.

„Nem hallatik többé erőszaktétel földeden, pusztítás és romlás határaidban, és a szabadulást hívod kőfalaidnak, és kapuidnak a dicsőséget” (Ésa 60:18).

„Igazság által leszel erős, ne gondold a nyomorral, mert nincsen mit félned, és a rettegéssel, mert nem közelg hozzád” (Ésa 54:14).

A próféták, akiknek a magasztos jeleneteket kinyilatkoztatták, vágyakoztak arra, hogy megértsék fontosságukat. „Nyomozódván, hogy mely vagy milyen időre jelenté azt ki a Krisztusnak ő bennök levő Lelke... .. amikbe angyalok vágyakoznak betekinteni” (1 Pét 1:11-12).

Ránk, akik a végső események beteljesedésének küszöbén élünk, ezek a kijelentések milyen hatással vannak? Mennyire érdekel bennünket mindaz, amire Isten gyermekei vártak, figyeltek, ami után vágyakoztak attól kezdve, hogy őszüleink Édenen kívül megtették az első lépést?

Napjainkban - a nagy végső válság küszöbén - az emberek ugyanúgy belemerülnek az élvezetekbe és az érzéki életbe, mint a világ első pusztulása előtt. Mivel csak a látható és a mulandó dolgok kötik le figyelmüket, elvesztik szemük elől a láthatatlant és örökkévalót. A veszendő életért feláldozzák a múlhatatlan gazdagságokat. Gondolataikat fel kellene emelniük, életszemléletüket ki kellene szélesíteniük! Fel kell ébredniük világi ábrándjaik álmokórából!

A nemzetek keletkezéséből és bukásából - ahogyan azt a Szentírás megvilágítja mindenki előtt - meg kellene tanulniuk, hogy milyen értéktelen a csupán külső és világi dicsőség. Babilon minden hatalmával és nagyságával - amelyhez hasonlót azóta se látott a világ - maradandónak és állandónak látszott az emberek előtt, mégis mily gyorsan elenyészett! Elpusztult, elhullott, mint a fű virága! Így vész el minden, aminek alapja nem az Isten. Csak az maradhat meg, ami összekapcsolódik az Ő szándékával, és kifejezésre juttatja jellemét. Az Ő alapelvei maradandóak egyedül a világon.

Ezeket a nagy igazságokat ifjúnak és öregnek egyaránt meg kell tanulnia. Tanulmányoznunk kell Isten szándékainak terveinek megvalósulását a nemzetek történetében és a bekövetkezendő dolgok kinyilatkoztatásában, hogy valódi értékük szerint becsüljük fel a láthatót és a láthatatlant; hogy megtanuljuk, mi az

élet igazi célja, hogy a mulandó dolgokat az örökkévalóság fényében szemléljük, hogy a legjobban és legnemesebben használjuk fel ezeket! Így, miután megtanuljuk az Ő országának alapelveit, és országának alattvalóivá és polgáraivá leszünk, elkészülhetünk eljövételére és bemehetünk az Ő tulajdonába.

Ama nap közeledik! Csak nagyon rövid idő áll rendelkezésünkre ahhoz, hogy megtanuljuk a szükséges leckéket, elvégezzük a munkát, és átformáljuk jellemünket!

„... ímé, Izrael háza ezt mondja: A látás, melyet ez lát, sok napra való és messze időkre prófétál ő. Ez okért mondjad nékik: Így szól az Úr Isten: Nem halad tovább semmi én beszédem; amit szólok, az a szó megleszen, ezt mondja az Úr Isten” (Ez 12:27-28).

[<<<vissza a 8. tanulmányhoz](#)

---

9. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 7 KÖTET, 3-14.

ISTENNEK TETSZŐ SZOLGÁLAT

„Ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem alakuljatok át gondolkozástok megújulásával, hogy felismerjétek, mi az Istennek az akarata, mi a helyes, mi kedves néki és mi a tökéletes.” (Róma 12:2)

A LÉLEKMENTÉS MUNKÁJA

Isten üzenetet bízott rám népe számára. Ébredjenek föl. Bővítsék ki sátraikat, terjesszék messzebb határait. Testvéreim, Krisztus áron vásárolt meg titeket. Amitek van, s amik vagytok, mindent Isten dicsőségére és embertársaitok javára kell fölhasználnotok. Krisztus meghalt a kereszten, hogy megmentse a világot a bűnben pusztulástól. E munkában közreműködésedeteket kéri. Legyetek segítők kezei. Buzgó, fáradhatatlan munkával igyekezzetek megmenteni az elveszettet. Ne feledjétek, hogy bűneitek tették szükségessé a keresztet. Mikor üdvözítőtöknek fogadtátok el Krisztust, megígértétek, hogy egyesültök vele a kereszttviselésben. Sorosokat vele kötöttétek össze életre, halálra. A megváltás nagy tervének letetek részeivé.

Aki Isten szolgálatára adja magát, azt Krisztus kegyelmének alakító ereje formálja. A Szentlélek itatja át, ezért kész megtagadni magát, fölvenni kereszttjét; bármely áldozatra kész a Mesterért. Nem képes többé közönyösen elmenni a

körülötte pusztuló lelkek mellett. Fölülemelkedik az önszolgálaton. Krisztusban Isten újra teremtette őt, s az önszolgálatnak nincs helye életében. Tudja, hogy lényének minden része Krisztusé, aki megváltotta őt a bűn szolgaságából; hogy Isten egyszülött Fiának drága vére vásárolta meg jövőjének minden percét.

Eléggé értékeled-e a Kálvárián hozott áldozatot, hogy készen állj minden más érdeket alávetni a lélekmentés munkájának? Az Üdvözítő igaz követőjének életét a bűnösök megmentésének ugyanaz az ellenállhatatlan kívánsága jellemzi, mely az Úr életét jellemezte. A keresztény nem kíván magáért élni. Öröme telik a Mester szolgálatára szentelni mindenét, s magát is. Kimondhatatlan vágy indítja lelkeket nyerni Krisztus számára. Akiből ez a vágy hiányzik, jobban teszi, ha aggódni kezd üdvössége miatt. Imádkozzanak a szolgálat lelkületéért.

Hogyan dicsőíthetném a legjobban azt, akié a teremtés és megváltás jogán vagyok? Ezt kérdezzük meg magunktól. Aki valóban megtért, az aggódó segíteni akarással igyekszik megmenteni a még mindig Sátán-hatalmában raboskodókat. Az semmi olyant nem tesz, ami kötelességében akadályozná. Ha gyermekei vannak, tudni fogja, hogy kötelessége családi körében kezdődik. Gyermekei mérhetetlenül értékesek neki. Nem feledi, hogy gyermekei az Úr családjának ifjabb tagjai, s minden erejével az Úr oldalára igyekszik állítani őket. Elkötelezte magát, hogy Krisztust szolgálja, tisztességet szerez neki és engedelmeskedik. Türelmesen, fáradhatatlanul törekszik úgy nevelni gyermekeit, hogy sohase váljanak a Megváltó ellenségévé.

Isten az apákra és anyákra ruházta a felelősséget, hogy megmentse gyermekeiket az ellenség hatalmából. Ezt a feladatot semmiképp sem szabad elhanyagolniuk. A Krisztussal élő összeköttetésben álló szülők nem nyugszanak, míg gyermekeiket biztonságban a nyájban nem látják. Ezt teszik életük föladatává.

Szülők, ne hanyagoljátok el a családotokban rátok váró munkát. Ez a ti hittérítő kötelességeitek legelső föladata. Ez a legfontosabb munka, amit végezhetek: az Úr oldalára állítani gyermekeiteket. Ha hibáznak, bánjatok velük gyöngéden, de határozottan. Hadd csatlakozzanak hozzátok Sátán ellenzésében, aki az emberek lelkének, testének elpusztítására tör. Osszátok meg velük a kereszt titkát. A titkot, mely számotokra megszentelődést, megváltást és örök győzelmet jelent. Ha az Úr szolgálatában magatokkal vizitek gyermekeiteket is, micsoda győzelmet arattok.

Ha a körülötted élő családok ellenzik az igazságot, törekedjete rávezetni őket, hogy hódoljanak be Krisztus kívánalmainak. Fáradozzatok türelmesen, bölcsen, figyelmesen. A szeretet gyöngéd szolgálatával érvéte el, hogy befogadjanak. Úgy mutassátok be az igazságot, hogy kitessék teljes szépsége, s ellenállhatatlan befolyást gyakoroljon. Ezzel ledöntitek az előítélet falait. Ha hőségesen

végeznénk ezt, ha az apák és anyák fáradoznának családtagjaikért s a körülöttük élőkért, ha istenfélő életükkel Krisztust dicsőítenénk meg, akkor lelkek ezrei menekülnének meg. Mikor Isten népe valóban megtért, majd ha megértik a vállukra nehezedő felelősséget, hogy fáradozzanak azokért, akiket elérhetnek, majd ha minden lehetőséget megpróbálnak, hogy kiragadják a bűnösöket az ellenség hatalmából, akkor gyülekezeteinkből eltávozik a feddés.

Kevés időnk van csak hátra, hogy felkészüljünk az örökkévalóságra. Bárcsak az Úr megnyitná népének behunytt szemét, bárcsak feltámasztaná halódó értelmüket, hogy felfoghassák, hogy az evangélium Isten üdvözítő hatalma minden hívő számára. Bárcsak látnák, milyen fontos olyan tisztán és helyesen képviselniük Istent, hogy a világ vonzónak lássa őt.

Az Istenben lakó Lélek bárcsak úgy megtöltene őket, hogy a világnak ne lenne hatalma elvonni őket kötelességüktől; hogy az emberek elé tárják a Krisztust befogadó minden lélek előtt megnyíló csodálatos lehetőséget.

Munkánk összes területén nagyobb odaadásra van szükségünk. Az idő múlik. Isten szolgálói igyekezetükben ne lankadjanak, legyenek buzgó lelkűek; az Úr az, akinek szolgálnak. Az embereknek föltétlenül szükségük van az igazságra, és buzgó hűségű törekvéssel közölnünk kell azt velük. Keressétek meg a lelkeket, imádkozzatok és fáradozzatok értük. Komoly föl hívásoknak kell elhangzaniuk. Buzgó imákat kell felajánlanunk. Lanyha, élettelen kérelmeinket váltsák föl igenigen buzgó könyörgések. Isten ígéje kijelenti, hogy „sokat tehet az igazak odaadó könyörgése”.

Az egész világ hittérítő igyekezetünk mezeje. Menjünk hát és fáradozzunk a Gecsemáné és Kálvária légkörével.

JEL AZ ELŐNYOMULÁSRA

Jehova örök törvénye, hogy aki elfogadja az igazságot, megérti, hogy a világnak szüksége van erre az igazságra, ezért főfeladatává teszi annak hirdetését. Mégis ki az, aki magáénak tekinti a pusztuló bűnösök terhét? Ha Isten hitvalló népét nézem, s látom húzódozásukat az Úr szolgálatától, szívemet kimondhatatlan fájdalom tölti el. Ebben az ünnepélyes záró-munkában mily kevesek szíve dobban együtt Isten szívével. Ezek várnak figyelmeztetésre, mégis mily kevesen szentelik magukat teljesen a munkára. Mily kevesen hajlandóak bármivé válni, vagy bármit megtenni, hogy lelkeket nyerjenek meg Krisztusnak. Jézus életét adta a világ megmentéséért. Szelíden, alázatosan és önzetlenül fáradozott és fáradozik a bűnösökért. Sokan mégis önteltek és közönyösek azok közül, akiknek együtt kellene működniük vele.

Isten népe soraiban ma félelmetes hiánya van a veszendő lelkek iránti szerető aggodalomnak. Beszélünk ugyan keresztény hittérítésről. Hangunk hallható, de szívünket nem tüzesíti át Krisztus gyöngéd vágyakozása a nyájon kívül levőkért. Pedig ha szívünk nem dobban együtt Krisztus szívével, miként érthetnénk meg a munka szentségét és fontosságát, melyre e szavak hívnak: „Vigyázzanak rájuk, mert nekik kell számot adniuk a lelkekért.” (Zsidók 13:17.)

Isten vár, hogy férfiak és nők felelősségük tudatára ébredjenek. Várja, hogy őhozzá kapcsolják magukat. Adják meg a jelet az előrenyomulásra, s ne legyenek többé lemaradozók az Úr akaratának végrehajtásában.

Nem tudjuk, hány világi figyeli mozdulatainkat. Ahonnét a legkevésbé várnánk, hangok sürgetnek majd a hittérítés siettetésére; arra, hogy adjuk át a világnak a könyörület utolsó üzenetét. Lelkészeink és gyülekezeti tagok, gyorsan ébredjetez föl, gyorsan ismerjetez föl, s ragadjatez meg minden, a gondviselés kerekének gördülése által kínálkozó alkalmat és előnyt. Isten, Krisztus és a mennyei angyalok hallatlan erőfeszítéssel tartják vissza Sátán haragjának tüzet, hogy Isten terveit meg ne hiúsuljanak. Isten él és uralkodik. Ő intézi a mindenség ügyeit katonái nyomuljanak előre, a győzelemre. Soraikban uralkodjék tökéletes egység. Törjetez előre, egészen a kapukig. Az Úr, a hatalmas hódító, fáradozni fog értük.

Csendüljön át gyülekezeteinken az evangéliumi örömuzenet, hívja föl őket egységes tette. A tagok rendelkezetez több hittel. Merítsenek buzgalmat láthatatlan mennyei szövetségeseiktől, kimeríthetetlen forrásaik tudatából, a végzett vállalkozás nagyságából, s vezetőjük hatalmából. Akik Isten ellenőrzése alá helyezik magukat, hogy vezesse és irányítsa őket, azok meghallják az Isten rendelte következetes lépésütemet. Annak Lelke ihleti őket, aki életét adta a világ életéért, s többé nem vesztegelnek tehetetlenül azon rágódva, amit képtelenek megtenni. Magukra öltik a menny fegyverzetét, előre nyomulnak a harcban, készen és merészen Istenért, annak tudatában, hogy mindenható volta előteremti összes szükségletüket.

ÖRÖKKÉ TERJESZKEDŐMUNKA

Isten szolgáinak minden forrást igénybe kell venniük országának növelésére. Pál apostol kijelenti, hogy „ez jó és kedves dolog megtartó Istenünk előtt, aki azt akarja, hogy minden ember üdvözüljön és az igazság ismeretére eljusson”, hogy „tartassanak könyörgések, imádságok, esedezések és hálaadások minden emberért.” (1Timóteus 2:3,4,1) S Jakab mondja. „Tudja meg, hogy aki bűnöst térít vissza tévelygő újtjáról, lelket ment meg halálból és sok bűnt elfedez.” (Jakab 5:20) Minden hívő elkötelezte magát, hogy egyesül testvéreivel a meghívás

hangoztatásában: „Gyertek el, mert minden készen vár.” (Márk 14:17) Mindenkünk buzdítsa egymást a teljes szívvel végzett munkára. Az élő, életerős gyülekezet komoly, ünnepélyes meghívásokat továbbít. Szomjas lelkeket vezet az élet vizére.

Az apostolok vállán nyugodott a munkaterület bővítésének felelőssége. Nekik kellett hirdetniük az evangéliumot a túlhan eső területeken. Példájukból megtanuljuk, hogy Isten szőlőjében nincsenek tétlenek. Szolgáinak szüntelen törekedniük kell bővíteni a munkakörüket. Mindig többet igyekeznek tenni és sohasem kevesebbet. Az Úr munkájának terjednie és szélesednie kell, míg körül nem öleli a világot.

Hittérítő körútjuk után Pál és Barnabás visszatérőben meglátogatták a megalapított gyülekezeteket és férfiakat választottak munkatársakul. Isten szolgálának ma is így kell fáradozniuk, munkatársakat kell kiválasztaniuk, s oktatniuk a méltó ifjakat. Isten segítse megszentelődésünket, hogy példánk nyomán mások is megszentelődhessenek s alkalmassá váljanak arra, hogy lelkeket nyerjenek Krisztusnak

Közeledünk a világ történelmének lezárásához. Nemsokára a nagy fehér trón elé állunk. Rövidesen örökre véget ér a munkára fordítható időtök. Tartsátok nyitva szemeketek a lehetőségekre, hogy alkalmas időben szólhassatok azokhoz, akikkel érintkeztek. Ne várjatok, míg közelebből megismeritek őket, mielőtt följánlanátok nekik az igazság kincseit. Lássatok feladatokat, s kapuk nyílnak meg majd előttetek

Az ítélet napján az elkárhozottak teljesen megértik a Kálvárián hozott áldozatot. Látni fogják, mit veszítettek, mert visszautasították, hogy hűségesek legyenek. Eszükbe jut a magasztos, tiszta társaság, melybe beléphettek volna. De már akkor késő lesz. Elhangzott az utolsó hívás. Jajszó hallatszik: „Elmúlt az aratás, elvégződött a nyár, és mi nem szabadultunk meg!” (Jeremiás 8:20)

Rajtunk nyugszik a súlyos felelősség, hogy figyelmeztessük a világot a közelgő veszedelemre. Mindenfelől, közelről és távolról hangzik a segítséget kérő kiáltás! Isten fölszólítja gyülekezetét, hogy ébredjen föl, s erősödjék meg. Elnyerhetik a halhatatlanság koronáját, övék lehet. a mennyek országa. Föl kell világosítanunk a tudatlanságban pusztuló világot.

A világot nem a szószék tanítói győzik meg, hanem a gyülekezet életmódja. A szószékről a lelkész elmondja az evangélium elméletét, erejét viszont a gyülekezet mutatja be gyakorlati istenfélelmével.

Bár a gyülekezet legyengült és tökéletlen, szüntelen figyelmeztetésre, tanácsra szorul, mégis Krisztus legfőbb nagyrabecsülésének tárgya. Krisztus a kegyelem kísérleteit végzi az emberek szívében, s a jellem olyan átalakulását éri el,

hogyan az angyalok elámulnak, s örömeiket magasztaló zengzetekkel fejezik ki. Örövendeznek hogy bűnös, tévelygő embereket így át lehet alakítani.

Amint a harmadik angyal üzenete hangos kiáltássá duzzad; nagy hatalom és dicsőség fogja kísérni hirdetését. Isten népének arca mennyei világossággal fog ragyogni.

Az Úr majd férfiakat és nőket, sőt gyermekeket tesz alkalmassá munkájára, mint Sámuelet. Hírnökeivé teszi őket. Aki sohasem szunnyad vagy alszik, az örködik minden munkása fölött, az választja ki munkaterületeiket. Az egész menny figyeli a harcot, melyet Isten szolgálói látszólag csüggesztő körülmények között vívnak, új hódításokat, új tisztességeket érnek el, amikor az Úr szolgálóiként megváltójuk zászlaja köré gyűlnek, előre mennek, s harcolják a hit nemes harcát. Az összes mennyei angyal Isten alázas, hívő népe szolgálatára áll. Mikor ideleln az Úr munkásainak serege dicsőítő énekeket zeng, a mennyei énekkar csatlakozik hálaadásukhoz, s zengik Istennek és Fiának dicséretét.

Látszólag semmi sem gyámoltalanabb, mégis valójában legyőzhetlenebb, mint az a lélek, mely érzi semmisségét, s teljesen az Üdvözítő érdemeire támaszkodik. Isten inkább elküldené a menny összes angyalát az ilyen lélek segítségére, mintsem legyőzni, elbukni hagyja.

Az egész vonalon fölhangzik a csatakiáltás. A kereszt minden katonája vonuljon előre. Nem önhitt, hanem szelíden; alázasan és Istenbe vetett szilárd hittel. A munkám, a munkád nem szűnik meg ezzel az étellel. Rövid ideig talán a sírban fogunk pihenni, de miután elhangzott a kiáltás, Isten országában folytatjuk munkánkat.

FÁRADOZZUNK A GYÜLEKEZET TAGJAIÉRT

Üzenetet kell továbbítanunk az Úrtól a világhoz. Üzenetet, melyet a lélek gazdag teljességével kell hirdetni. Lelkészeink lássák be az elveszettek mentésének szükségességét. Intézzünk közvetlen felhívásokat a megtéretlenekhez. „Miért eszik Mesteretek a vámszedőkkel és bűnösökkel?” – kérdezték a farizeusok Krisztus tanítványait. Az Üdvözítő válaszolt: „Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket.” (Máté 9:11–13) Ezt a munkát bízta ránk, és soha nagyobb szükség nem volt erre, mint most.

Isten nem a gyülekezetekkel való bajlódást bízta lelkészeire. Alig fejezik be, s szemlátomást kezdheti újra előlről. A gyülekezeti tagok, akikről így gondoskodnak, akikért így fáradoznak, lelkileg csenevésznek maradnak. Ha az igazság ismerőieért végzett munka kilentized részét azokért végeznénk, akik sohasem hallottak az igazságról, sokkal nagyobb haladást érnénk el. Isten visszatartja áldásait, mert nem dolgozunk összhangban utasításaival.

Az igazság ismerőit gyöngíti, ha lelkészeink rájuk pazarolják idejüket és tehetségüket, melyet a megtéretlenekre kellene fordítaniuk. A városok számos gyülekezetében a lelkész szombat-szombat után hirdeti az igét. A gyülekezet tagjai szombatról-szombatra eljönnek Isten házába, s egyetlen szavuk sincs az áldások továbbadásából nyert áldásokról. A hét folyamán nem hajtották végre a szombaton kapott utasításokat. Amíg a gyülekezet tagjai nem törekednek továbbadni a nyert segítséget, addig a következmény szükségszerűen nagy lelki gyöngeség lesz.

A népünknek adható legnagyobb segítség, ha megtanítjuk őket Isten munkájára; s hogy Istenre támaszkodjanak, ne a lelkészre. Tanítsuk meg őket úgy munkálkodni, amint Krisztus munkálkodott. Hadd lépjenek be Krisztus seregébe, s végezzenek érte hűségesebb szolgálatot.

Olykor helyes, ha lelkészeink szombaton röviden fejtegetik az igét, telve Krisztus életével és szeretetével. De a gyülekezet tagjai ne várjanak el igehirdetést minden szombaton.

Ne feledjük, hogy zárándokok és idegenek vagyunk e földön, s jobb hazába igyekszünk, mennyei hazába. Dolgozzunk olyan buzgón, olyan odaadóan, hogy a bűnösök vonzódjanak Krisztushoz. Akik a szolgálat szövetségére léptek az Úrral, kötelesek egyesülni vele a lélekmentés fönséges és hatalmas munkájában. A gyülekezeti tagok hétköznapokon végezzék hűségesen kötelességeiket, szombaton pedig mondják el tapasztalataikat. Az összejövetel így olyanná válik mint az időben fölszolgált eleség, mely az összes jelenlevőnek új életet és friss lendületet ad. Amikor Isten népe belátja annak nagy szükségét, hogy a bűnösök megtérítéséért Krisztussal munkálkodjanak, a szombati istentiszteletre magukkal hozott bizonyágtételeik erőtől duzzadóvá válnak. Boldogan mondják majd el a másokért munkálkodva szerzett, értékes tapasztalataikat.

Lelkészeink ne töltsék idejüket azokért fáradozva, akik már elfogadták az igazságot. Lobogjon szívükben Krisztus szeretete, úgy menjenek lelkeket nyerni Krisztus számára. Vessék az igazság magvát minden víz mellé. Menjenek helységről-helysére, alapítsanak gyülekezetet gyülekezet után. Szervezzék gyülekezetbe az igazság mellett állást foglalókat, majd menjenek tovább, más, ugyanolyan fontos területekre.

Amint a gyülekezet megalakult, a lelkész állítsa munkába a tagokat. Tanítsa meg őket, hogyan munkálkodjanak eredményesen. Több időt szenteljen a nevelésre, mint az igehirdetésre. Tanítsa meg az embereket, hogy adják tovább a nyert ismereteket. Tanítsák meg az újonnan megtérteket, hogy kérjék ki a tapasztaltak tanácsát, de arra is, hogy ne állítsák a lelkészt Isten helyébe. A lelkészek emberek csupán, gyöngeségekkel körülvett emberek. Útmutatásért

Krisztushoz kell fordulnunk. „Az ige testté lett és közöttünk lakozott... teljes volt kegyelemmel és igazsággal.” „Az ő teljességéből vettünk mindnyájan kegyelmet kegyelemre halmozva.” (János 1:14–16)

A megalakult csoportokat az evangélium erejének kell hatalmába kerítenie, képesítve őket a szolgálatra. Az újonnan megtértek közül némelyik annyira telve lesz Isten erejével, hogy azonnal munkába áll. Oly szorgalmasan tevékenykedik majd, hogy nem marad ideje, de kedve sem ahhoz, hogy rosszindulatú gáncskodással gyöngítse testvérei kezét. Egyetlen vágya lesz, hogy elvigye az igazságot a túlhan fekvő területre.

Az Úr megmutatta nekem a nagyvárosokban ránk váró munkát. A városi hívők otthonaik szomszédságában tevékenykedhetnek Istenért. Dolgozzanak csendesen és alázatosan, vigyék magukkal a menny légkörét, amerre csak járnak. Ha énüket elrejtik s mindig Krisztusra mutatnak, áldásos hatásuk érezhetővé válik.

Mikor a munkás főnntartás nélkül az Úr szolgálatára adja magát, olyan tapasztalatokra tesz szert, melyek képesítik egyre eredményesebben fáradozni a Mesterért. Az őt Krisztushoz vonzó áldásos hatás segíteni fog neki, hogy másokat is Krisztushoz vonzzon. Talán sohasem kell nyilvános előadóvá válnia, de akkor is Isten szolgálja, s munkája bizonyítja, hogy Istentől született.

Az Úrnak nem szándéka, hogy az igazság magvetésének oroszlánrészét a lelkészekre hagyjuk. Buzdítsunk a Mesterért való munkára képességeik szerint olyan férfiakat, akiket az Úr nem hívott el lelkésznek. A jelenleg tétlen férfiak és nők százai végezhetnének Istennek tetsző szolgálatot. Ha elvinnék az igazságot barátaik és szomszédjaik családi körébe, hatalmas munkát végezhetnének el a Mesterért. Isten nem személyválogató. Felhasználja az alázatos, odaadó keresztényeket, még ha kevésbé műveltek is, mint mások. Az ilyenek fogjanak Isten szolgálatához, munkálkodjanak házról-házra. Ha szerények, tapintatosak, s istenfélők, többet tehetnek a családok szükségleteinek kielégítéséért, mint a fölszentelt lelkészek.

A hívők miért nem aggódnak mélyebben és komolyabban a Krisztustól távol élőkért? Miért nem jönnek össze ketten vagy hárman, hogy Istenhez könyörögjenek egyik lélek után a másikért? Szervezzünk gyülekezeteinkben csoportokat a szolgálatra. A hívők fogjanak össze, hogy emberek halászaiként dolgozzanak. Igyekezzenek lelkeket kimenteni a világ romlottságából Krisztus szeretetének megmentő tisztaságába.

Aki tévedni képtelen, az hívta fel figyelmemet a kis csoportok alakítására, mint a keresztény erőfeszítés alapjára. Ha sokan vannak a gyülekezetben, szervezzük őket kis csoportokba, s az egyház tagjain kívül a hitetlenekért is fáradozzanak. Ha valahol csak ketten-hárman ismerik az igazságot, szervezzék magu-

kat munkacsoporttá. Tartsák épen egységük kötelékeit, húzzák az igát egyesült erővel, buzdítsák egymást szeretettel, merítsenek erőt és bátorságot egymástól az előrehaladásra. Nyilvánítsanak krisztusi elnézést és türelmet, ne szóljanak elhamarkodottan, hanem arra készüljenek hogy fölépítsék egymást a legszen-
tebb hitben. Szeretettel munkálkodjanak a nyájon kívüliekért. Mikor másoknak törekednek segíteni, feledkezzenek meg magukról. Amint Krisztus nevében dolgoznak és imádkoznak, számuk növekedni fog, mert a Megváltó kijelentette: „Ha ketten közületek egyetértve kérnek valamit a földön, megkapják mennyei Atyánktól.” (Máté 18:19)

A FÖLD PUSZTA HELYEI

Alázatosan Istentől függő családok telepedjenek le az Úr szőlőjének puszta helyein. Megszentelt életű férfiakra és nőkre van szükség, hogy az igazság gyümölcsöző fáiként álljanak a világ kopár helyein. Az igazság magvának önzetlen vetéséért jutalmuk gazdag aratás lesz. Ha családot család után látogatnak meg, s megnyitják a sötétségben lévők előtt a Szentírást, sok szívet megérintenek majd.

Ahol annyira elriasztók és csüggesztők az állapotok, hogy sok munkás visszatartja az odaköltözést, az egyháztagok önfeláldozó erőfeszítésével a legszembetűnőbb javulás érhető el. Ezek az alázatos munkások sokat érhetnek el, mert türelmes, kitartó igyekezetet visznek a munkába, mert nem emberi erőre, hanem Istenre támaszkodnak, aki jóváhagyásával tünteti ki őket. Ebben az életben soha nem derül ki, hogy ezek a munkások mennyi jót végeztek el.

ÖNFENNTARTÓ HITTÉRÍTŐK

Az önfenntartó hittérítők gyakran igen eredményesek. Szerény kezdetből munkájuk kibővül, amint a Szentlélek irányítása alatt haladnak előre. Legjobb, ha ketten-hárman együtt kezdik az örömhírterjesztő munkát. A munka vezetőitől talán nem kapnak ígéretet az anyagi támogatásra, ennek ellenére induljanak el, imádkozzanak, énekeljenek, tanítsák s éljék az igazságot. Iratterjesztésbe fognak, s ezzel sok családban bemutatathatják az igazságot. Munkájuk végzése közben áldott tapasztalatokra tesznek szert. Tehetetlenségük alázatra készíteti őket, de az Úr előttük jár, s kedvezésre és segítségre talál, mind a gazdagok, mind a szegények körében. Az ilyen hittérítőknek a szegénységük is eszközül szolgál az emberek megközelítésére. Útjukban sokféleképpen segíteni fogják őket azok, akiknek lelki eledelt visznek. Isten üzenetét hordozzák, s erőfeszítéseiket siker koronázza. Sokan megismerik majd az igazságot, akiket sohasem nyertek volna meg Krisztusnak, ha ezek a szerény tanítók nem lennének.

Isten munkásokat hív, hogy belépjenek az aratás mezejére. Várjunk talán,

mert üres a kincstár, mert a mezőkön levő munkások eltartására is alig van elegendő pénz? Menjetek hittel előre, és Isten veletek lesz. Az ígéret az, hogy aki vetőmagját sírva emelve megy tova, vigadozva jó elő, kévéit emelve. (Zsoltár 126:6)

Semmi sem tesz mélyebb benyomást, mint az eredmény. Szívós erőfeszítésel biztosítsuk a sikert, s a munka fejlődni fog. Új területek nyílnak meg, sok lélek megismeri az igazságot. Növekvő hitre van szükségünk Istenben.

Népünk nagy világosságot kapott, lelkészeink mégis a gyülekezetre használják fel erejük jórészét. Azokat tanítják, akiknek tanítóknak kellene lenniük! Azokat világosítják fel, akiknek a világ világosságának kellene lenniük. Azokat öntözik, akiktől az élő vizek folyamainak kellene ömlenie. Azokat gazdagítják, akiknek maguknak is a drága igazság bányáinak kellene lenniük. Azoknak ismétlik az evangéliumi meghívást, akiknek a világ legtávolabbi sarkáig szétszórtan kellene továbbadniuk a menny üzenetét azoknak, akik még nem hallottak erről. Azokat táplálják akiknek kinn kellene lenniük az útkereszteződéseken, a mellékösvényeken a meghívással: Gyertek el, mert minden készen vár.

Sohasem hidegek és lelketlenek azok, akik szabaduló-félben vannak a bűn kalodáiból, akik megtért szívvel keresik az Urat, akik már választ kaptak igazság utáni vágyukra. Szívük önzetlen szeretettel van tele a bűnösök iránt. Elvetnek maguktól minden világi nagyravágyást, minden haszonlesést. Isten mélységes dolgaival való érintkezésük egyre hasonlóbbá teszi őket az Üdvözítőhöz. Örvendeznek diadalainak, s az Úr öröme tölti el őket. Napról-napra teljes korú férfiakká és nőkké növekednek Krisztusban.

[<<<vissza a 9. tanulmányhoz](#)

---

10. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 7. KÖTET, 15-27;

MUNKÁSOK A TAGOK KÖZÜL

Isten mély érdeklődéssel figyeli a világot Ismeri az emberek képességeit a szolgálatra. Végigtekint a korokon, megszámlálja munkásait. Ő készítette el előttük az utat, s így szólt: ..Elküldöm hozzájuk követeim, s nagy világosságot ragyogtatnak a sötétség közepette Krisztus szolgálatának megnyerve, tehetségeiket nevem dicsőségére használják majd föl Lelkesen, odaadóan fognak munkálkodni értem

Munkájuk nyomán az igazság a lehető legvonzóbban jelenik meg ezrek előtt,

a lelki vakok szeme megnyílik, látni fogják szabadításomat. Olyan szembetűnővé teszik az igazságot, hogy aki szalad is olvashassa. Utakat találtak a szívek eléréséhez. Némely módszer más lesz, mint a múlt módszerei voltak, de azért senki se állja d az utat bírálataival.”

Akiket Isten munkásainak választ, nem mindig tehetségesek a világ szemében. Az Úr olykor tanulatlan embereket hív el. Ezekre különleges munkát bíz. Olyan csoportokat érnek el, melyekhez mások nem férnek. Szívüket megnyitják az igazság előtt; Krisztusban és Krisztus által bölcseskednek. Étetük be és kilélegzi az istenfélő élet illatát. Mielőtt kiejtenék, jól meggondolják szavaikat Igyekeznek fellendíteni embertársaik jólétét Enyhülést és boldogságot visznek a szegényekhez és elnyomottakhoz. Tudják, hogy mindenkor Krisztus nevelése alatt kell maradniuk, hogy összhangban dolgozzanak Isten akaratával. Tanulmányozzák a Megváltó önmegtagadása és keresztségének követésének legjobb módjait. Isten tanúi ők; föltárgják könyörületes és szeretetét. Annak tulajdonítanak minden dicsőséget, akit szeretnek és szolgálnak.

Szüntelenül a nagy tanítótól tanulnak, s szüntelen a kiválóság magasabb fokait érik el, mégis állandóan tudatában élnek gyöngeségüknek és elégtelenségüknek Erős szeretetük. Krisztusért való rajongásuk fölfelé vonzza őket. Krisztus erényeit gyakorolják, mert életük az Úr életébe olvad. Megtorpanás nélkül mennek mindig előbbre, egyre magasabbra, áldást hozva a világra, s megtiszteltetésű Üdvözítőjükre. Róluk mondja Krisztus, hogy „boldogok a szelídek, övék lesz a föld (Máté 5:5) Ezeket a munkásokat bátorítanunk Kell Nem azért végzik

kötelességüket, hogy az emberek lássák, hanem hogy Istent dicsőítsék s munkájuk megfeleljen Isten felülvizsgálatának. Az Úr ezeket nagyobb képességű munkásokkal hozza össze, betölteni a hátrahagyott hézagokat. Örül, ha értékeli őket, mert szolgálatának láncszemei ők.

Az önelégültek, akiket nagyobb képességeik tudata tölt be, elsiklanak a szerény, alázatos munkások fölött, de az Úr pillanatra sem veszíti őket szem elől. Megjegyez mindent, amit a segítségre szorulókat támogatására tesznek. A menyeyei udvarokban, mikor a megváltottakat haza gyűjtötték, ők állnak majd legközelebb Isten Fiához. Fényesen ragyognak majd az Úr udvarában, aki majd tisztességben részesíti őket, mert megtiszteltetésnek vették, ha szolgálhatták azokat, akikért életét adta.

Isten szerény körülmények között élő férfiakat ihlet majd, hogy hirdessék a jelen igazság üzenetét. Sok ilyen embert látunk majd sürgölődni mindenfelé, akiket Isten Lelke készlet eljuttatni a világosságot a sötétben élőkhöz. Az igazság mintha tűz lenne csontjaikban, megtöl- (27) ti őket égő kívánsággal fölvilágosítani a sötétségben élőket. A tanulatlanok közül is sokan fogják hirdetni Isten

igéjét. Isten Lelke gyermekeket készítet majd, hogy hirdessék a menny üzenetét. Isten kitölti Lelkét azokra, akik engednek serkentéseinek. Lerázzák a gúzsba kötő szabályokat s óvatosságot, és csatlakoznak az Úr seregeihez.

A jövőben a Szentlélek közönséges körülmények között élő embereket készítet, hogy hagyják oda foglalkozásukat, menjenek, hirdessék a könyörület utolsó üzenetét. A lehető leggyorsabban előkészíti őket a munkára, hogy siker koronázza igyekezetüket, Együttműködnek a mennyei eszközökkel, mert hajlandók áldozni, s áldozattá válni a Mester szolgálatában. Senkinek sincs joga akadályozni ezeket a munkásokat. Mikor útra kelnek betölteni a nagy küldetést, kívánjunk nekik Isten kísérsen utatokon-t. Ne hallatsszék felőlük gúnyolódó szó, mikor a föld elvadult helyein vetik az örömhír magvát.

Nem lehet sem venni, sem eladni az élet legjobb dolgait - az őszinte odaadást, becsületet, igazmondást, tisztaságot, a szeplőtlen megvesztegethetlenséget. Ugyanúgy rendelkezésre áll mind a tanulatlanoknak, mind a tanultaknak, bármelyik fajnak, egyszerű parasztnak, vagy trónon ülő királynak. Egyszerű munkások, akik nem bíznak a maguk erejében, hanem őszinte odaadással fáradoznak, mindig Istenben bizakodva, együtt örülnek majd az Üdvözítővel. Kitartó imájuk lelkeket vezet a kereszthez. Jézus működik együtt önzetlen igyekezetükkel. Ő készíteti a szíveket, és tesz csodákat a lelkek megtérítéséért. Férfiakat és nőket gyűjtenek majd be a gyülekezet közösségébe.

(28) Imaházakat építenek és iskolákat fognak alapítani. Szívük örömmel telik meg, amikor látják Isten szabadítását.

Mikor a megváltottak Isten jelenlétében lesznek, megértik mennyire rövidlátó volt elgondolásuk arról, hogy mit tekint sikernek a menny. Mikor látják a siker elérésére tett erőfeszítéseiket, fölismerik terveik balgaságát, képzelt megpróbáltatásaik jelentéktelenségét, kétségeik indokolatlanságát. Meglátják, mily sokszor hoztak sikertelenséget munkájukra, mert nem fogták szaván Istent. Egy igazság világosan kidomborodik majd. Az, hogy az ember tisztsege nem készíti őt elő a mennyei udvarokra. Azt is látni fogják, hogy az embernek adott tisztsege egyedül Istent illeti meg, s minden dicsőség az Úré. Az angyalok karának és a megváltottak sokaságának ajkáról zúg majd az ének: „Műveid csodálatosak, nagyok Uram, mindenható Isten! Utaid igazságosak és igazak, nemzetek királya.” „Ki ne félne téged Uram? Ki ne magasztalná nevedet? Te vagy egyedül szent!” (Jelenések 15:3- 4)

A KERESZT DIADALAINAK KITERJESZTÉSE

„Ő tulajdon Fiát sem kímélte, hanem odaadta mindnyájunkért; hogyne aján-

dékozna nekünk vele együtt mindent.” (Róma 8:32) Amint Isten a csodálatos, megfizethetetlen ajándékot odaadta, az egész mennyei mindenség hatalmasan fölpezsdült. Megkísérelték megértem Isten mérhetetlen szeretetét, mely a tettek mezejére lépett, hogy fölélessze az emberek szívében az ajándék értékével arányos hálát. Mi, akikért Krisztus meghalt, meddig sántikálunk még kétfelé? Csak a kölcsön adott képességek és erő morzsáját juttassuk vissza Istennek? Hogyan viselkedhetünk így, mikor tudjuk, hogy aki az egész menny parancsnoka volt, levette királyi palástját és koronáját. Tudta, hogy a bukott ember mennyire magatehetetlen, ezért emberi természetben eljött a földre, hogy lehetővé tegye, hogy emberi voltukat az ő istenségével kapcsoljuk össze. Szegény lett, hogy miénk lehessen a mennyei kincs, „a mennyei dicsőség túlradó, örök mértéke.” (2Korintus 4:17) Megaláztatásról megaláztatásra szállt alá, hogy megmentsen minket, míg őt, az Isten-embert, a szenvedő Krisztust fölemelték a keresztre, hogy mindeneket magához vonzzon. Isten Fia nem szállhatott mélyebbre, nem hajolhatott volna alacsonyabbra.

Ez az istenfélelem titka, a titok, mely a mennyei eszközöket arra ihlette, hogy úgy szolgáljanak a bukott embereken keresztül, hogy a világban élénk érdeklődés ébredjen a megváltás terve iránt. Ez az a titok, mely az egész mennyet fölkavarta, hogy egyesüljenek az emberrel Isten nagy tervében, a világ tervbe vett megmentésére.

A GYÜLEKEZET MUNKÁJA

Az Úr emberi eszközökre bízta a kereszti diadalainak lépésről-lépésre való kiterjesztését. Krisztus a gyülekezet fejeként tekintélyével felhív mindenkit, aki állítja, hogy hisz benne, hogy kövessék önmegtagadásának és önfeláldozásának példáját, azok megtérítéséért fáradozva, akiknek elpusztítására Sátán és ropant serege mindent elkövet. Isten fölhívja népét, hogy késedelem nélkül gyűljenek Krisztus véráztatta lobogója alá. Megszakítás nélkül folytassák a harcot az ellenség ellen, vigyék a tusát egészen a kapukig. Aki megtérés által

csatlakozik az Úr seregéhez, mindenkinek jelöljenek ki kötelességet. E harcban mindenki legyen hajlandó bármivé lenni vagy bármit megtenni. Mikor a gyülekezet tagjai komoly erőfeszítéseket tesznek az üzenet terjesztéséért, az Úr öröme az ő életüknek is része lesz, és sikereket fognak aratni. Az eltökélt erőfeszítést mindig diadal követi!

EREDMÉNYESSÉGÜNK A SZENTLÉLEK

Krisztus közbenjáró szerepében a Szentlélek jelenlétét adományozza szolgálóknak. A lélek hatékonysága képesíti az embereket, hogy a lélekmentés területén a Megváltó képviselői lehessenek. Alá kell vetnünk magunkat a Lélek átalakító

hatásának, hogy egyesülhessünk Krisztussal munkájában. Az így nyert erővel az egység kötelékében együttműködhetünk az Úrral, mint munkatársai a lélekmentésben. Akik semmit sem tartva vissza, az Úr szolgálatára szentelik magukat, mindenküknek hatalmat ad mérhetetlen eredmények elérésére.

(31) Az Úr Isten örök ígérettel kötelezte magát hatalmat és kegyelmet adni minden igazság iránti engedelmesség által megszentelt embernek. Krisztus, aki-re minden hatalmat ruháztak mennyen és földön, szeretettel együttműködik eszközeivel, a buzgó lelkekkel, akik napról napra esznek a mennyből alászállt élő kenyérből. (János 6:50) A földi egyház, ha a mennyei egyházzal egyesül, mindent véghez tud vinni.

AZ APOSTOLOK ERŐBEN RÉSZESÜLTEK

Pünkösöd napján a végtelen Isten hatalommal fölfedte magát a gyülekezet előtt. Szentlelke által az ég magaslatáról rohanó, erős szélben leszállt a szobába, ahol a tanítványok együtt voltak. Mintha ezt az erőt korszakokon át kordában tartották volna, most a menny örvendezett, hogy kitöltheti a gyülekezetre a Lélek hatalmának gazdagságait. A Lélek hatása alatt a bűnbánat és bűnvallomás szavai a megbocsátott bűnökért elhangzott dicsérő énekek hangjaival elegyedtek. A hálaadás és a jövendölés szavait lehetett hallani. Az egész menny lehajolt, hogy lássa és csodálja a páratlan szeretet bölcsességét. Az apostolok és tanítványok csodálkozva kiáltottak föl: „A szeretet megmutatkozik.” (1 János 4:10) Az apostolok megragadták a kapott ajándékot. S mi lett az eredmény? - Ezek tértek meg egyetlen nap alatt. A

Lélek kardja, mellyel Isten hatalmas új életet kovácsolt, s melyet a menny villámlásai fürdettek, átvágta magát a hitetlenségén.

A tanítványok szíve túláradt a jóakarát ilyen teljességétől, ilyen mélységétől, ilyen messze ható voltától. Ez kényszerítette őket elmenni a világ végéig, tanítva, hogy Isten őrizzen mással dicsekedniük, mint Uruk Jézus Krisztus keresztségével. Sóvárgó vágy töltötte be őket, hogy megmenekülni vágyókkal gyarapítsák a gyülekezetet. Felszólították a hívőket, ébredjenek föl, végezzék a rájuk eső részt, hogy minden nemzet meghallhassa az igazságot, és az Úr dicsősége betölthesse a földet.

UGYANAZ A HATALOM FOG MEGNYILVÁNULNI

Az apostolok Krisztus kegyelme által lettek azzá, amivé lettek. Őszinte odaadás és alázatos, komoly ima vontatta őket szoros közösségre Krisztussal. Együtt ültek vele mennyei helyeken. Az apostolok tudatában voltak nagy adóságuknak. Komoly, állhatatos imával elnyerték a Szentlélek adományát, majd a lélekmentés felelősségének súlyával terhelve, lelkesen nekivágtak, hogy kiterjesszék a

kereszt diadalait. Munkájuk nyomán számos lélek tért a sötétségből a világosságra, és sok gyülekezet alakult.

Mi talán kevésbé buzgók legyünk-e, mint az apostolok? Ne igényeljük élő hittelt az ígéreteket, melyek lelkük mélyéig megindította őket, hogy fölkéljék az Úr Jézust, tenne eleget ígéretének: „Kérjete és adatik néktek?” (János 16:24) A ma esedékes Szentlélek talán nem a komoly, kitartó imának felelete lesz-e, s nem tölti-e meg hatalommal az embereket? Isten ma is ugyanazt mondja imádkozó, bízó, hívő munkásainak, akik megnyitják a Szentírást azok előtt, akik nem ismerik az abban rejlő értékes igazságot: „Íme én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Máté 28:20) Miért oly ernyedtet és csüggedtet ma mégis a gyülekezet?

Miként a tanítványok a Szentlélek erejével telten mentek hirdetni az evangélium örömeit, Isten szolgáinak ma is ezt kell tenniük. Ugyanazzal az önzetlen kívánsággal telten lássunk az Úr munkájához, hogy hirdessük a könyörület üzenetét a tévelygés és hitetlenség sötétség- (33) gében veszteglőknek. Az Úr kiszabja részünket, melyet vele együttműködve el kell végeznünk, s ő a hitetlenek szívét is indítani fogja,

hogy vigyék el a munkát túlhan eső területekre. Már most sokan részesülnek a Szentlélekben, s nem zárja el többé az utat a fásult közöny.

Miért jegyezték volna fel a tanítványok munkálkodásának történetét. Amint szent lelkesedéssel, a Szentlélektől fölűdítve és indítottan fáradoztak, ha nem azért, hogy a feljegyzésekből az Úr népe ma ihletést merítsen, buzgón fáradozni érte? Amit az Úr akkor tett népéért, ugyanolyan elengedhetetlen, sőt még szükségesebb ma, hogy megtegye. Amit az apostolok tettek, azt minden gyülekezeti tagnak meg kell ma tennie. S annyal lelkesebben, a Szentlélek annyal nagyobb mértékével kell fáradoznunk, amennyivel a gonoszság növekedése megköveteli a határozottabb felhívást a bűnbánatra!

Akire csak ráragyog a jelen igazság világossága, azt meg kell hogy indítsa a könyörület a sötétségben élők iránt. Minden hívőnek tiszta, világos sugarakban kell tükröznie a világosságot. Az Úr ma a pünkösöd utánihoz hasonló munkát kíván elvégezni megbízott hírnökei keresztül. Most, amikor minden dolognak vége elközelgett, a gyülekezet buzgalmának túl kell szárnyalnia az őskeresztény gyülekezet buzgalmát. Az Isten dicsőségéért való lelkesedés mozgatta a tanítványokat, hogy hatalmas erővel tegyenek tanúságot az igazságról. Ennek a lelkesedésnek kell izzitania a szívünket a vággyal, hogy hirdessük az embereknek a Megváltó szeretetét és Krisztus megfeszítésének történetét. Isten erejének ma hatalmasabban kell megnyilvánulnia, mint az apostolok idején.

MUNKA A NAGYVÁROSOKBAN

Oakland, Kalifornia, 1874, április 1.

Azt álmodtam, hogy néhány testvérünk tanácskozott terveket vitatott meg a következő évadra. Azt gondolták, hogy legjobb lenne, ha nem hatolnánk be a nagyvárosokba, hanem azoktól távol fekvő kisebb helységekből látnánk munkához, ahol a papság kisebb ellenállásába ütköznének, s számottevő kiadásokat takaríthatnánk meg. Azzal érveltek, hogy kisszámú lelkes karunk nem győzné azok tanítását és gondozását, akik a nagyvárosokban elfogadnák az igazságot. S a nagyobb ellenállás miatt jelentősebb segítségre szorulnának, mint kisebb vidéki gyülekezetek esetén. Így a nagyvárosokban tartott előadásorozatok gyümölcsének jó része kárba veszne. S ismét - sürgették - korlátozott anyagi forrásaink - s a költözködések miatti számos változás következtében nehéz lenne olyan gyülekezetet fölépíteni, mely az ügy erősségévé válna. Féljem unszolta a testvéreket, hogy késedelem nélkül készítsenek szélesebb terveket, s tegyenek széleskörű, alapos erőfeszítéseket, mert ez sokkal inkább megfelelne üzenetünk jellegének. Egyik munkatársunk a nagyvárosokban szerzett tapasztalatainak néhány esetét hozta föl. Rámutatott, hogy a munka majdnem teljesen eredménytelenül végződött, s bizonyította, hogy a kisebb helységekből eredményesebbek voltak.

Méltóságos és tekintélyes valaki, aki összes tanácskozásunkon jelen van, a legmélyebb érdeklődéssel csüggött minden szón. Majd megfontoltan és teljes magabiztossággal szólalt meg: „Az egész világ Isten szőlőskertje” — mondta. „A városok és falvak a szőlőskert ré- (35) szei. Meg kell azokat művelnünk. A központi helyeken csakúgy, mint a félreesőbbéken. Sátán megpróbálja majd közbevetni magát s elcsüggeszteni a munkásokat, hogy akadályozza őket a figyelmeztetés üzenetének továbbításában. Elkeseredett erőfeszítéseket tesz majd, hogy az igazságtól a hamissághoz fordítsa, az embereket. A menny angyalait bízták meg, hogy egyesítsék erejüket Isten földi hírnökeivel. A lelkeseknek elő kell mozdítaniuk és ápolniuk a rendíthetetlen hitetés reményét, amint azt Krisztus, élő fejük tette. Isten előtt alázatosoknak és esdeklőknek kell maradniuk szívükben.”

Isten szándéka, hogy drága igéje figyelmeztető és bátorító üzeneteivel eljusson a sötétségben élőkhez és hitünk felől tudatlanokhoz. Mindenkire el kell juttatnunk az üzenetet. Bizonyosság lesz ez számukra, akár meghallgatják, akár elutasítják. Nehogy azt képzeljétek, hogy a ti vállatokon nyugszik a felelősség, hogy hallgatóitokat meggyőzzétek és megtérítsétek. Egyedül Isten hatalma képes meglágyítani az emberek szívét. A ti dolgotok eléjük tárni az élet szavát, hogy aki akarja, mindnek lehetősége nyíljon az igazság befogadására. Ha elfordulnak a mennyi igazságtól, az az ő kárhozataluk lesz.

Ne rejtjük el az igazságot a világ félreeső sarkaiba. Tegyük azt közzismertté; ott ragyogjon a nagyvárosokban is. Krisztus munkája során a tóparton és a közlekedés forgalmas csomópontjain állt, hogy találkozzék a világ minden részéből átutazó emberekkel. Az igaz világosságot nyújtotta, hintette az evangélium magját, kimentette az igazságot a tévelygés szomszédságából, s eredeti egyszerűségében és érthetőségében hirdette, hogy az emberek megérthessék.

A köztünk lévő mennyei hírnök ismét megszólalt. „Soha ne veszítsétek szem elől, hogy az üzenet, melyet hirdettek, az egész világnak (36) szól. El kell azt juttatnotok minden városba s minden faluba. Hirdessétek a csomópontokon és félreeső ösvényeken egyaránt. Ne korlátozzátok az üzenet hirdetését.” A magvető példázatában Krisztus a maga és szolgálóinak munkáját szemléltette. Hullott a mag mindenféle földbe. Néhány mag a rossz földre esett, azért a magvető nem hagyta abba a munkáját. Ültessetek minden víz mellé. Lehet, hogy nem látjátok azonnal munkátok eredményét, mégse csüggedjétek. Szóljátok a szavakat, melyeket Krisztus ad szátokba. Dolgozzatok, amint ő fáradozott. Menjétek minden-hová, mint ő ment földi szolgálata alatt.

A világ megváltójának sok hallgatója, de kevés követője akadt. Az özönvíz előtt Nőé százhusz évig hirdette az ígét, mégis kevesen értékelték a drága próbaidőt. Nőét és családját kivéve senkit sem számítottak a hívők közé, senki sem ment be vele a bárkába. A világ lakói közül csupán nyolc lélek fogadta meg az üzenetet, az üzenet mégis elítélte a világot. Azért nyújtották nekik a világosságot, hogy alkalmuk nyíljké hinni. Az, hogy elvetették az üzenetet, pusztulásuknak bizonyult. Üzenetünk a világ számára élet illata lesz az életre, mindenkinek, aki elfogadja, s kárhozat a visszautasítanak.”

A hírnök az egyik jelenlévőhöz fordult: „Túl korlátozott elképzeléseid vannak a jelen munkáról. Nem szabad kis területre korlátozódnia, szakajtó, vagy ágy alá kerülnie világosságotoknak, hanem tegyétek a tartóba, hogy mindenkinek világitson, aki Isten házában él - az egész világnak. Tágabb nézeteket kell vallanod a munkáról, mint eddig.”

A NAGY NEW YORKI MUNKA

Sz. Helena, California 1902. szeptember 1.

Eljött az idő határozott erőfeszítéseket tennünk a nagyvárosokban az igazság hirdetésére. Olyan erőteljesen kell hirdetnünk az üzenetet, hogy hallgatóink meggyőződjenek. Isten munkásokat fog támasztani e feladat végzésére. Senki se akadályozza Istennek eme megbízottjait. Ne tiltsátok el őket, mert Isten jellelte ki feladatukat. Sajátos hatáskört foglalnak majd el, s elviszik az igazságot a legkevésbé ígérettel kecsegtető helyekre. Akik valamikor ellenségeink voltak,

értékes segítőknek lesznek; javaikkal és tekintélyükkel föllendítik a munkát.

A városokban hittérítő állomásokat kell létrehozni, ahol munkásokat képezhetünk ki a jelen különleges üzenetének hirdetésére. Szükség van minden tanításra, melyet a hittérítő állomások nyújthatnak.

Isten irányításával megkezdjük a hittérítést New York városában. Ezt most ugyanazon lélek erejével kellene folytatni, mint amellyel elkezdtük. A nagy newyorki munka felelősségét viselőknél a lehető legjobb munkások segítségét kell biztosítani. Hozzuk létre központot Isten munkájának, s amit itt végzünk, minden annak a tevékenységnek jelképe legyen, melyet az Úr kíván végezni a világon.

Ha ebben a nagy gócpontban olyan tapasztalt férfiak és nők, akik helyesen képviselik az igazi egészségügyi hittérítő elveket, egészségügyi hittérítést tudnának kezdeni, ennek nagy hatalma lenne helyes benyomást tenni az emberekre.

(38)Ahol megvetjük lábunkat, mindenhol szilárd alapot fektessünk le az állandó jellegű munkához. Kövessük az Úr módszereit. A házról házra járással, a családokban tartott Biblia felolvasásokkal a munkás sok igazságot keresőhöz hozzáférhet. A Szentírás megnyitásával, imával és hitének gyakorlásával tanítsa őket az Úr útjára.

Nagy New Yorkban az Úrnak számos drága lelke lakik, akik nem hajtanak térdet a Baál előtt és kik csak tudatlanságból járnak a tévelygés útjait. Ragyogjon rá ezekre az igazság világossága, hogy Krisztust tekintsék az útnak, igazságnak és életnek.

Krisztus szeretetével kell hirdetni az igazságot. Munkánkat ne kísérje szeretlen költekezés, vagy feltűnés keltés, hanem az evangélium szelídségével és egyszerűségével kövessük Krisztus módszereit. A munkásokat ne félemlítse meg a látszat, bármilyen ijesztő legyen is. Tanítsátok a világot, s az Úr Szentlelkével meggyőzi hallgatóitokat.

Miután az igazság hatást tett a szívekre, miután férfiak és nők elfogadták, úgy bánjunk velük, mint Krisztus, nem mint ember tulajdonával. Senki se igyekezzék a másikat magához kötni, ellenőrzése alá vonni, előírni nekik, mit tegyenek, mit ne; parancsolgatni, úgy bánni velük, mint a régi katonatiszt katonáival! Így tettek Krisztus idején a papok és fejedelmek, mégsem ez a helyes út.

A munkásoknak fogjanak össze keresztény egységbe, mégsem szabad dőrén parancsolgatni az igazság elfogadóinak. Amit mondunk és teszünk, mindenben Krisztus szelídségének kell megnyilvánulnia. A munkás azzal mutassa meg kegyességben való növekedését, hogy alárendeli magát Isten akaratának. Így gazdag tapasztalatra tesz szert. Mikor hittel elfogadja, elhiszi Krisztus szavait, és engedelmeskedik, erőfeszítései megélnékné, értékek a hitet, mely szeretet-

ből munkálkodik, s megtisztítja a lelket. A Lélek gyümölcsei lesznek láthatóvá életében, munkájában pedig a Lélek eredményessége.

Krisztus a példaképünk, ihletőnk és fölöttébb nagy jutalmunk. „Isten szántó-földje, Isten épülete vagytok.” (1Korintus 3:9) Isten az építőmester, de az emberre is feladat vár. Az ember munkálkodik együtt Istennel. Istennek vagyunk munkatársai. Sohse feledd a szavakat: Isten társai.

Ne feledjétek, hogy az az erőtök, az győzelmetek, ha együtt munkálkodtok Krisztussal, mint személyes megváltókkal. Ez a ránk eső rész. Akik ezt teszik, azokhoz megjön a bizonyosság. „Mindeneknek, aki befogadja, hatalmat adott, hogy Isten fiává legyen.” (János 1:12) Krisztus kijelenti: „Nélkülem mit sem tehettek.” (János 15:5) S az alázatos hívő lélek válaszol: „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.” (Filippi 4:13)

Krisztus megértő és könyörülő megváltó. Megbízása ez: „Menjetek el az egész világra.” (Máté 16:15). Mindenkinek meg kell hallania a figyelmeztetés üzenetét. A keresztyén versenyfutás résztvevőjére a legértékesebb jutalom vár. Aki kitartón fiit, elnyeri az élet hervadhatatlan koronáját.

NE HALOGASSÁTOK

Munkásaink nem nyújtják ki elég messze a kezüket. Vezetőink nem ébrednek rá az elvégzésre váró föladatakra végeznünk. Mikor a városokra gondolok, ahol oly keveset tevékenykedünk, s ahol oly sok ezret kell figyelmeztetnünk a Megváltó közeli eljövetelére, erős vágy fog el, hogy férfiakat és nőket lássak a Lélek erejével és Krisztus pusztuló lelkek iránti szeretetével nekifogni a föladatnak.

Érthetetlen módon elhanyagoljuk nagyvárosaink lakóit, akik pedig közelünkben laknak. Jól szervezett erőfeszítéseket kell tennünk, hogy eljuttassuk hozzájuk a jelen igazság üzenetét. Új éneket kell adnunk ajkukra. Nekik is el kell menniük és továbbadniuk a harmadik angyal üzenetének világosságát a sötétségből lévőeknek.

Mindnyájunknak nagyon ébren kell lennünk, hogy mikor az út megnyílik, a nagyvárosokban előbbre vigyük a munkát. Messze lemaradtunk a világosságtól, mely utasított, hogy hatoljunk be, s emeljünk Istennek emlékműveket a városokban. Lelkeket kell lépésről-lépésre az igazság teljes világosságára vezetnünk. Folytatnunk kell a munkát, mígcsak gyülekezetet nem szervezünk, s szerény istentiszteleti helyet nem építünk. Nagyon bízom benne, hogy sokan - nem a mi hitünket vallók - anyagiakban jelentős segítségünkre lesznek. Azt a világosságot kaptam, hogy sok helyen, különösen Amerika nagyvárosaiban, ilyen emberek sietnek majd segítségünkre.

A városi munkások olvassák figyelmesen a Zsidókhöz írt levél 11. fejezetét és

sajátítsák el a bennük rejlő utasításokat. A 11. fejezet a hűségesek tapasztalatainak följegyzése. Akik a nagyvárosokban Istenért fáradoznak, hittel kell előre menniük és minden tőlük telhetőt meg tenniük.

Ha virrasztanak, dolgoznak és imádkoznak, Isten meghallja kéréseiket és válaszol rajuk. Tapasztalatra tesznek szert, mely fölbecsülhetetlen értéké válik későbbi munkájukban. „A hit a reménylett dolgok valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés.” (11:1)

Nagyon nyugtalan a lelkem. Minden városban munka vár elvégzésre. A városokba munkások menjenek s tartsanak összejöveteleket. Az összejöveteleken a legjobb tehetségeket kell latba vetnünk, hogy nagy erővel hirdessük az igazságot. Különböző képességű emberek vegyenek részt azokon. Egyetlen embernek sincs meg a munkához szükséges összes ajándéka. Több munkás kell ide, hogy siker koronázza az összejöveteleket. Senki ne képzelje, hogy az ő előjoga az összes fontos feladat elvégzése.

Amikor az összejöveteleken a szónok a Lélek erejével hirdeti az igazságot, sok szívet elérünk. Krisztus szeretete, ha szívükbe fogadják, kiűzi a tévelygés szerezését.

Szükség van tábori összejövetelekre, amelyet a mű korábbi szakaszán szoktunk tartani - külön az értekezletek ügyintéző üléseitől. A tábori összejöveteleken a munkások szabadon tálalják az igazságot a látogatók elé.

A tábori összejöveteleken gondoskodjunk arról, hogy a szegényeket egészséges, jól elkészített ételekkel lássuk el, a lehető legolcsóbban. Vendéglőt is kellene fölállítanunk, ahol egészséges, étvágygerjesztő ételeket szolgálnak föl. Ez nevelésnek bizonyul sokak számára, kik nem osztják hitünket. Ne tekintsük ezt a tábori összejövetelektől függetlennek. Isten művének minden része szorosan összefügg az összes többi résszel, s mindegyiknek a többivel tökéletes összhangban kell fejlődnie.

[<<<vissza a 10. tanulmányhoz](#)

---

10. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 6. KÖTET, 31-57.

TÁBORI ÖSSZEJÖVETEL

A tábori összejövétel az egyik legfontosabb tevékenységünk. Az egyik leghatásosabb mód arra, hogy felkeltsük az emberek figyelmét és elérhessük valamennyi csoportot az örömhír meghívásával. Korunk az élénk izgalmak kora.

Nagyravágyás és könyökölés, élvezethajhászás és pénzszerzés köti le az embereket. A Sátán tudja, hogy rövid az ideje, azért csatasorba állítja valamennyi eszközét, hogy félrevezesse, képzelgésekre készítse, lekösse és elbővílje az embereket mindaddig, míg a próbaidő le nem jár, míg a könyörület ajtaja örökre be nem zárul. A mi feladatunk, hogy átadjuk az egész világnak, minden nemzetnek, törzsnek, nyelvnek, és népnek a harmadik angyal megmentő igazságait. Fogas kérdés azonban az, hogy miként érjük el az embereket a népesség nagy központjaiban. A diplomokba nem engednek be minket. A városokban költségesek a nagytermek, s legtöbb esetben kevesen jönnek el még a legszebb előadótermekbe is. Azok beszélnek ellenünk, akik nem is ismernek minket. Az emberek nem ismerik reménységünk okait, vakbuzgónak tartanak minket, akik tudatlanul szombatot ünnepelünk vasárnap helyett. Nem tudtuk, miként törjünk át a világiasság s előítélet korlátjain, s hogyan tárjuk az emberek elé a szemünkben annyira fontos igazságot. Az Úr utasított, hogy a tábori összejövetel az egyik legfőbb mód, amely segítségével eleget tehetünk eme kötelességünknek.

Tervezzünk bölcsen, hogy az embereknek alkalmat adjunk a maguk fülével hallani a könyörület e világnak szóló utolsó üzenetét. Figyelmeztetnünk kell őket, hogy készüljenek fel Isten közvetlen előttünk álló nagy napjára. Nincs vesztegetni való időnk. Kövessünk el mindent, hogy ott érjük el az embereket, ahol vannak. A világ most éri el az Isten kormányzatának törvényeivel szembeni megátalkodottság és semmibevevés határát. Világunk összes nagyvárosában hirdetnünk kell a figyelmeztetést. Kövessünk el mindent, amit lehet, mégpedig halogatás nélkül.

Tábori összejöveteleinknek más, előzetes céljuk is van. Népünk soraiban is fejleszteniünk kell a lelki életet. Bölcsességében a világ nem ismerte fel Istent. Nem veszi észre az isteni igazság szépségét, egyszerűségét, jóságát és szentségét. S hogy az emberek ezt megérthessék, oly módszereknek kell léteznie, melyen az igazság eljut a világhoz. Ez a közvetítés a gyülekezetre hárul. Krisztus azért jelenti ki magát nekünk, hogy kijelenthessük őt az embereknek. Népén keresztül kell testet öltenie Isten kimondhatatlan ajándéka gazdagságának és dicsőségének.

Isten ránk bízta ezt a legszentebb feladatot, ezért jöjjünk el, hogy olyan tanításokat hallgassunk, melyek képesítenek e kötelességek teljesítésére. Értsük meg, mi legyen egyéni hozzájárulásunk Isten földi ügyének fejlesztéséhez, szent törvényének igazolásához, tekintélyének helyreállításához, s ahhoz, hogy felhívjuk az emberek figyelmét az Üdvözítőre, Isten Bárányára, aki elveszi a világ bűnét. Szükséges összejönnünk, hogy megérintsen bennünket az isteni szikra,

hogy megértsük a családukbán ránk váró kötelességünket. A szülők tanulják meg, hogyan bocsáthatják el otthonuk védelméből fiaikat és lányukat, mikor már úgy vannak szoktatva és tanítva, hogy a világ világosságaként tudnak fényleni. Értsük meg a munkamegosztást, és hogy miként fejlesszük a mű különböző részeit. Mindenki értse meg a ráeső részt, hogy a tervezés és kivitel összhangja uralkodjék összesített munkánkban.

HOGYAN KÖZELÍTSÜK MEG A SOKASÁGOKAT?

A Hegyibeszédben Krisztus ezt mondta tanítványainak: „Ti vagytok a világ világossága. Nem rejtethetik el a hegyen épített város. Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem, hogy a gyertyatartóba tegyék, és fényljk mindazoknak, akik a házban vannak. Úgy fényljk a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák a ti jócselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat.” (Mt 5:1416) Ha megfelelően vezetjük tábori összejöveteleinket, valóban világosság lesz a világban. Olyan nagy és kisvárosokban kell rendeznünk ezeket, ahol eddig még nem hirdettük az igazságot. Legalább kéthárom hétig tartsanak. Olykor tanácsos lenne ugyanott tartanunk összejöveteleket több egymást követő évben, de általában legjobb, ha évről évre máshol rendezük őket. Ahelyett, hogy kevés helységben tartanánk óriási összejöveteleket, jobb eredményt érhetünk el, ha többfelé tartunk kisebb tábori összejöveteleket. Így tevékenységünk szüntelenül új területekre hatol be. Miután egy helységben kibontottuk az igazság zászlaját, s az újonnan megtérteket veszély nélkül magukra hagyhatjuk, máris készülünk fel új területekre behatolni. Tábori összejöveteleink számottevő erőt jelentenek, és mikor ott tartjuk, ahol fel tudjuk kelteni a közösség érdeklődését, sokkal nagyobb hatásuk lesz, mintha népünk kényelmére olyan helységeken rendeznénk, ahol az előbbi összejövetelek és az igazság visszautasítása miatt lanyhult az érdeklődés.

Tévedés volt tábori összejöveteleket tartanunk eldugott helyeken, valamint évről évre ugyanott. Pénzt és munkát próbáltunk megtakarítani, de nem ezen kell takarékoskodnunk. A pénzszüke különösen új területeken nehezíti meg tábori összejövetelek tartását. Gondosan takarékoskodjunk, s álljunk elő kis költséggel megvalósítható elgondolásokkal, mert így jelentős összegeket takaríthatunk meg. Mégse hagyjuk megrokkanni a munkát. Isten terve ezúton tárni az igazságot az emberek elé. Amikor emberekről van szó, s hogy azok elé tárjuk az igazságot, akik még nem ismerik, akkor nem hagyhatjuk, hogy a takarékoskodás kerékkötővé váljk.

Úgy vezessük tábori összejöveteleinket, hogy a lehető legjobb eredményt érjk el. Akik hisznek az igazságban, kellő módon hirdessék és képviseljék azt. A

világnak mennyei világosságra van szüksége, s világosság bármi, ami helyesen képviseli az Úr Jézus Krisztust.

SZEMLELTETŐ PÉLDA

Tábori összejöveleteink legyenek a szervezés, rend és jó ízlés szemléltető példái. Legyünk mindenben takarékosak, s kerüljük el a mutatós fogásokat. De ami a táborhelyet illeti, minden legyen rendes és szép. S minden munkánk legyen a jó szervezés és rend mintaképe.

Úgy rendezzünk mindent, hogy mind népünk, mind a világ elméjébe vessük Isten munkájának szentségét és fontosságát. Szolgáljanak példaképpül számunkra az izraeliták táborának rendszabályai. Krisztus adta Izraelnek ezeket a határozott rendelkezéseket, s a mi okulásunkra írták meg, aki a végső időkben élünk. Tanulmányozzuk gondosan Isten szavának utasításait, s úgy hajtsuk végre az ott található parancsokat, mint Isten akaratát. A táborhelyen legyen minden kifogástalan, épületes és tiszta. Fordítsunk különös gondot az egészségügyi berendezésekre, s megbízható és eszes férfiak ügyeljenek, hogy semmi se vethesse el a betegség és halál csíráját.

Biztonságosan cövekeljük le a sátrakat, s ha esőre van kilátás, árkoljuk körül. Volt, aki súlyos, sőt halálos betegséget szerzett az elővigyázat elhanyagolása következtében.

Ne feledjük, hogy mennyei eredetű igazságot képviselünk. Annak dicsőségét hirdessük, aki a sötétségből csodálatos világosságára hívott ki minket. Sose feledjük, hogy Isten angyalai járnak a táborban. Lássanak hát rendet, és alapos felkészültséget minden sátorban. A sok résztvevő előtt az uralkodó rend valamennyi ága szemléltető ábra az összejövetelt tartó nép hitelveire. Legyen hát a lehető legjobb szemléltetés. Az egész környezet legyen tanítás. Különösen a családi sátrak takarossága és rendje, a családi életbe való bepillantás legyen meg nem szűnő igehirdetés a hetediknapos adventisták viselkedéséről.

HOGYAN BIZTOSÍTSUK A HALLGATÓSÁGOT

Amikor valamely nagyváros közelében, ahol kevésbé ismerték népünket, tábori összejövetelt készültünk tartani, az egyik este mintha az összejövetel előtti teendő megvitatására jöttünk volna össze. Azt javasolták, hogy szerezzünk nagy hírverést, ami súlyos költségeket hárított volna ránk hirdetésekkel és röplapok terjesztésével. Tanácsadásban bölcs valaki szólalt meg: „Előbb verjétek fel sátraitokat, kezdjétek el az összejöveleteket, s akkor hirdessetek. Ezzel többre mentek.”

„Az élőszóval közölt igazság mélyebb benyomást tesz, mintha újságokban kö-

zólnétek. De ha mindkét módszert alkalmazzátok, még több eredményt értek el. Nem a legjobb megoldás évév után ugyanazt a rendszert követni. Változtassatok rajta. Mikor időt és alkalmat adtok Sátánnak, résen áll harcba vinni seregeit, s igyekszik annyi lelket elpusztítani, amennyit csak lehetséges. Ne korbácsoljatok fel ellenállást, mielőtt lehetőséget adtok az embereknek, hogy meghallgassák az igazságot, s megtudják, mit is elleneznek. Tartalékoljátok pénzeteket, s inkább az összejövetel után szálljatok síkra. Nagy hatást érhetek el, ha nyomdát béreltek, hogy a gyülekezés tartama alatt nyomtassa a rölapokat, falragaszokat és újságokat.”

Egyes tábori összejövetelünk idején erős munkáscsoportokat szerveztek, hogy kimenjenek a városba és környékére osztogatni nyomdatermékeinket, s hívogatni az összejövetelekre. Ezúton százakat nyertek meg rendszeres hallgatóknak az összejövetel második felére, akiknek talán eszükbe sem jutott volna eljárni.

Vegyünk igénybe minden ésszerű módot, hogy hirdessük a világosságot. Használjuk fel a sajtót, a hirdetés összes módját, ráterelni a figyelmet a munkára. Ne tekintsük ezt mellékesnek. Minden utcasarkon szemünkbe ötlenek az eseményeket hirdető falragaszok és jegyzékek, pedig némelyik esemény a lehető legkifogásolhatóbb. Akiknél az élet világossága, elégedjenek meg tán félszívvel végzett hírveréssel, hogy felhívjuk a sokaságok figyelmét az igazságra?

Akikben felébred az érdeklődés, azoknak szembe kell nézniük a népes egyházak lelkészeinek álokoskodásával és szócsavarásaival. Ők maguk nem tudnak megválaszolni rájuk. Ezért a lehető legtömörebben ki is kell nyomtatnunk, s mindenfelé terjesztenünk az élıszóval hirdetett igazságot. Amennyiben lehetséges, közöljük az újságokban a tábori összejövetelen elhangzó legfontosabb beszédeket. Így sokakhoz eljuthat a kevés ember elé tárt igazság. S ahol azelőtt félreanyagarázták az igazságot, ott most értesülhetnek, hogy pontosan mit is mondott az ige hirdető.

Helyeztük világosságotokat a tartóra, hogy világítson a ház minden lakójának. Ha megismertük az igazságot, tegyük annyira félreérthetlenné mások előtt, hogy a becsületes szívű felismerhesse s örvendezhessék ragyogó sugaraival, Nátánael imádkozott, hogy kétségkívül megbizonyosodhasson, vajon akit Keresztelő János Messiásnak, Isten felkentjének mondott, valóban Isten Báránya e, aki elveszi a világ bűnét? Míg bizonytalanságában világosságért könyörgött, Fülöp szólította. Meggyőződésből fakadó, örömteli hangon kiáltotta: „Megtaláltuk Jézust, József fiát.” (Jn 1:45)

Nátánaelben azonban előítélet élt a Názárettivel szemben. A hamis tanítások hatására hitetlenség támadt benne, ezért megkérdezte: „Szarmazhat-e valami

jó Názáretből?” Fülöp nem próbált szembeszállni előítéletével és hitetlenségével, hanem így hívta: „Jöjj, nézd meg.” Ezt nagyon bölcsen tette, mert amint Nátánael megpillantotta Jézust, ő is megbizonyosodott, hogy Fülöpnek igaza van. Hitetlensége szertefoszlott, és szilárd, erős, tartós hit éledt benne. Jézus megdicsérte Nátánael bízó hitét. Sokan élnek Nátánael lelkiállapotában. Mivel sosem találkoztak szemtől szembe az utolsó napok igazságával, sem az ezt valló emberekkel, ezért előítélet és hitetlenség él bennük. De csak annyi szükséges hitetlenségük elsöpréséhez, hogy részt vegyenek az egyik, Krisztus Lelkével telített összejövetelen. Nem számít, mivel kell szembeszállnunk, milyen ellenállással, milyen arra irányuló próbálkozással, hogy eltérítsék az embereket a mennyei eredetű igazságtól, hirdetnünk kell hitünket, hogy a becsületesek meglássák, meghallják és maguk meggyőződjenek. A mi kötelességünk úgy szólni, mint Fülöp: „Jöjjetek, nézzétek meg.”

Nincs olyan tanításunk, melyet el kívánnánk rejtteni. Akiket arra szoktattak, hogy a hét első napját tartsák szentnek, azoknak hitünk legkifogásolhatóbb vonása a negyedik parancs szombatja. De hát nem Isten szava jelenti ki, hogy a hetedik nap az Úrnak, a mi Istenünknek szombatja? Igaz, nem könnyű megtenni az átváltást az első napról a hetedikre. Keresztviseléssel jár. A tanult emberek hagyományokat tanítanak, míg csak hitetlenséggel és előítélettel nem töltenek meg mindenkit. Mégis meg kell hívnunk őket: „Jöjjetek, nézzétek meg.” Isten elvárja, hogy hirdessük az igazságot, hadd leplezze le a tévelygést.

A GYÜLEKEZETI TAGOK RÉSZVÉTELE

Gyülekezeteink tagjainak fontos részt venniük a tábori összejöveteleken. Az igazság ellenségei sokan vannak. Mivel a mi számunk csekély, mutatkozzunk olyan erősnek, amilyenek csak tudunk. Személy szerint szükségetek van az összejövetel áldására, ezért Isten felszólít, hogy álljatok az igazság soraiba.

Valaki kifogást emelhetne: „Költséges az utazás. Jobb lenne az ügy égető szükségleteire adnunk a pénzt.” Ne érveljetek így. Isten hív, hogy foglaljátok el helyeteket népének soraiban. Egész családotokkal erősítsétek az összejövetelt, amennyire csak tudjátok. Kövessetek el mindent, hogy részt tudjatok venni Isten népének gyülekezésén.

Testvéreim, inkább világi ügyeitek szenvedjenek kárt, mintsem elmulasszatok a lehetőséget, mintsem ne halljátok meg Isten számatokra küldött üzenetét. Ne találjatok mentséget, hanem szerezetek meg minden lehető lelki előnyt. Rászorultok a fény minden egyes sugarára. Mindig álljatok készen, hogy tisztességtudóan és jó lelkiismerettel megfeleljetek mindenkinek, aki reménységtekről kérdőre von benneteket. Nem engedhetitek meg magatoknak, hogy

elmulasszátok az alkalmat. Az ősi korokban az Úr utasította népét, hogy évente háromszor jöjjenek össze, tartsanak istentiszteletet. Ilyenkor Izráel gyermekei összegyűltek, és magukkal hozták tízedeiket, bűn és hálaáldozataikat. Összejöttek, hogy felsorolják Isten kegyeit, hogy hirdessék csodálatos tetteit, s hogy dicsérettel és hálaival áldozzanak nevének. Egyesülniük kellett az áldozat szolgálatában, mely Krisztusra, Isten Bárányára mutatott, aki elveszi a világ bűnét. Ébren kellett tartaniuk szívükben a hitet, szeretetet és hálát. S a szent szolgálatban való közös részvétellel szorosabban kötötték magukat Istenhez és egymáshoz.

Krisztus napjaiban minden országból hatalmas sokaságok gyűltek egybe az ünnepekre. S ha megmaradtak volna az istentisztelet igaz szellemében, amint Isten tervezte, az igazság világossága elterjedt volna tőlük a világ minden nemzetéhez.

Akik távol laktak a szenthelytől, évente több mint hónapnyi időt töltöttek a szent gyülekezéseken. Az Úr tudta, hogy az összejövetelek szükségesek népe lelki életéhez. Szükséges volt hátat fordítaniuk a világi gondoknak, hogy Istennel érintkezzenek, és a láthatatlan valóságokról elmélkedjenek.

Ha Izráel fiainak szükségük volt szent összejövetelekre az ősi korban, mennyivel inkább szükségesek ma, az utolsó idők veszélyei s harcai közt! S ha a világ akkor rászorult a világosságra, melyet Isten gyülekezetének gondjaira bízott, mennyivel inkább rászorul ma!

Itt az ideje, hogy mindenki eljöjjön az Úr segítségére a hatalmasok ellen. Az ellenség erői sokasodnak, minket, népünket pedig félremagyaráznak. Tanításaink és munkánk közismertté válása a célunk. Szeretnénk, ha az emberek tudnák, mik vagyunk, s miben hiszünk. Utat kell találnunk szívükhöz. Gyűljön az Úr serege a mezőre, képviselje Isten munkáját és ügyét. Ne hozzatok fel kifogásokat. Az Úrnak van rátok szüksége, mivel nem munkálkodik emberek közreműködése nélkül. Járjatok a tábori összejövetelekre, még ha áldozatba kerül is. Tettre készen menjete. Kövessetek el mindent, hogy barátaitok is odagyülekezzenek. De nem helyettetek, hanem veletek, hogy ti is az Úr mellett álljatok, s engedelmessédjete parancsainak. Ha szükséges, élelemmel és szálással segítsétek ki azokat, akik el szeretnének menni. Az üdvösség örököseinek szolgálatára kirendelt angyalok elkísérnek titeket. Isten még majd nagy dolgokat visz véghez népéért. Minden igyekezetet megáld, mely tisztességet szerez ügyének és elősegíti munkáját.

KÉSZÍTÉSÉTEK FEL SZÍVETEKET

Ne feledjük, hogy két erő tevékenykedik az összejövetelen. Ember szeme előtt láthatatlan ütközet folyik. Az Úr serege a földön tevékenykedik. Menteni

igyekszik az embereket. Az ellenfél serege is serénykedik, hogy minden elképzelhető módon félrevezessen és pusztítson. Az Úr szólít bennünket: „Öltözzétek fel az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszágával szemben. Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmaságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, melyek a magasságban vannak.” (Eféz 6:11-12) Napról napra dúl a harc. Ha megnyithatnánk szemünket, ha látnánk a jó és gonosz eszközök munkáját, nem komolytalankodnánk, nem lennénk hiúk, nem tréfálkoznánk, és nem bohóckodnánk. Ha mindenki magára öltene Isten teljes fegyverzetét, s férfiasan küzdene az Úr csatáiban, olyan győzelmeket vívhatnánk ki, miktől reszketne a sötétség országa.

Senki se menjen úgy a tábori összejövelekre, hogy a lelkészekre és bibliamunkásokra hagyja az összejövétel áldásossá tételét. Isten nem akarja, hogy népe az igehirdetőkre támaszkodjék. Nem akarja, hogy elgyengüljenek, mivel emberektől várják a segítséget. Ne támaszkodjunk gyerek módra, másokra! Mint Isten kegyes intézőinek, minden gyülekezeti tagnak személyes kötelessége, hogy neki magának élete és gyökere legyen. Legyenek tudatában, hogy az összejövétel sikere bizonyos mértékig tőlük függ. Ne mondjátok: „Nem az én felelősségem, mert semmi beosztásom sincs az összejövetelem.” Ha így álltok ehhez, ajtót nyitok Sátán működése előtt. Telezsúfolja fejeteket a maga gondolataival, hogy az ő munkája kössön le. Ahelyett, hogy Krisztussal gyűjtenétek, csak tékozolni fogtok.

Az összejövétel sikere a Szentlélek jelenlététől és erejétől függ. Aki szereti az igazságot, mind imádkozzon a Szentlélek kitöltéséért. Amennyire csak tudjuk, távolítsuk el működésének minden akadályát. Az Úr soha ki nem tölti addig a Szentlelket, míg a gyülekezet tagjai egyet nem értenek, míg keserűséget táplálnak egymás iránt. Az irigykedés, féltékenység, az aljas gyanúsítások és megjegyzések Sátántól származnak, s hathatósan elzárják az utat a Szentlélek tevékenysége előtt. A világon semmi sem annyira becses Isten szemében, mint gyülekezete. Semmit se őriz oly féltő gondoskodással, és semmi sem sérti annyira, mint az olyan tett, mely csökkenti az Úr szolgálatát végzők tekintélyét. Elszámolásra vonja mindazt, aki bírálattal és csüggesztéssel segíti az ellenfelet.

Akiből hiányzik a megértés, gyengédség és szeretet, az nem tudná Krisztus munkáját végezni. Mielőtt beteljesedhetne a jövődőlés, hogy a leggyengébb olyan lesz, mint Dávid, a Dávid háza pedig, mint az Úr angyala, Isten gyermekeinek előbb félre kell tenniük mindennemű gyanúsítást testvéreik ellen. Szívnek szívvel kell összedobbanni. Sokkal bőségesebben kell megnyilatkoznia a keresztyén jóindulatnak. Fülembé csengnek a szavak: „Tartsatok össze, összetartsa-

tok!” Az ünnepélyes, szent, mai igazságnak egygé kell kovácsolni Isten népét. Vesszen ki közülük az elsőbbségre vágyás. Egyetlen versengés nyelje el a többbit: Ki hasonlít a legjobban Krisztus jellemére? Ki rejti el magát Jézusban a legteljesebben?

„Abban dicsőítetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjete.” (Jn 15:8) Ha volt valaha hely, ahol a hívők sok gyümölcsöt teremhetnek, az a tábori összejövetel. E gyülekezéseken az emberek megjegyzik tetteinket, szavainkat, lelkületünket. Hatásuk végtelen, akár az örökkévalóság.

Jellemünk átalakulása bizonyítja a világ előtt, hogy Krisztus szeretete él bennünk. Az Úr elvárja népétől, hogy megmutassa, hogy a kegyelem megmentő ereje át tudja alakítani a hibás jellemet. Kiegyensúlyozottá és gyümölcstermővé teheti azt.

De, hogy Isten munkája megvalósulhasson, elő kell készülnünk az összejövetelekre. Az Úr felhív, hogy úzzuk ki szívünkéből az önzést, mert az az elidegenedés gyökere. Vágyik rá, hogy gazdagon rák tölthesse Szentlelkét, s felszólít, hogy lemondással, igénytelenséggel egyengessük előtte az utat. Ha Isten kedvéért lemondunk jellemlibáinkról, szemünk megnyílik, s látni fogjuk a botránkozás köveit, melyeket keresztényietlenségünkkel helyeztünk mások útjára. Isten felszólít minket, hogy távolítsunk el mindennemű botránkövet. Azt mondja: „Valljátok meg bűneiteket egymásnak és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok, mert igen hasznos az igaznak buzgóssága könyörgése.” (Jak 5:16) Akkor miénk lehet a bizonyosság, mint Dávidé volt, miután bevallotta bűnét. Így imádkozott: „Add vissza nékem a te szabadításodnak örömét, és engedelmesség lelkével támogass engem. Hadd tanítsam a bűnösöket a te utjaidra, hogy a vétkezők megtérjenek hozzád.” (Zsolt 51:1415)

Mikor Isten kegyelme uralkodik bennünk, a bátorság, hit, és krisztusi szeretet légköre veszi körül lelkünket, s ez éltetőn hat mindenkire, aki belélegzi. Akkor úgy mehetünk a tábori összejövetelekre, hogy adunk is, nem csak kapunk. Aki Krisztus szeretetében részesült, akit Isten Lelke világosított fel, s aki megtér az igazsághoz, tudatában lesz annak, hogy mindannak adója a drága áldásokért, akivel csak érintkezik. Az Úr olyanok elérésére használja fel az alázatos szívűeket, akiket a felszentelt lelkészek nem tudnak elérni. Oly szavak szólására készíti őket, melyek feltárják Krisztus megmentő kegyelmét.

S mikor mások áldására vannak, ők is áldásban részesülnek. Isten alkalmat ad, hogy másokra is kiterjessük kegyét, hogy még több kegyességet áraszthasson ránk. Mikor Isten eszköze felhasználja Istentől nyert talentumait és képességeit, akkor az ő hite és reménye is megerősödik. Isteni megbízottak fáradoznak vele együtt.

ÜGYVITEL

Amennyiben csak lehetséges, a tábori összejöveleteket szenteljük teljesen a lelkiekre. Ne tegyük őket az ügyvitel alkalmává.

A tábori összejövetelen a munkások összesereglenek a mező összes tájáról. Ezért kedvezőnek tűnik az alkalom, hogy meghányjávessék a mű különböző ágaival és a szakterületek munkásképzésével kapcsolatos ügyeket. Mindez fontos, de ha a tábori összejöveleteken foglalkoznak velük, kevés idejük marad az igazság gyakorlati alkalmazásával foglalkozni. Eltereli a lelkészeket kötelességüktől, ami nem más, mint felépíteni Isten gyermekeiben a legszentebb hitet. Így a tábori összejövétel nem éri el kitűzött célját. Sok olyan összejövetelt tartanak, mely nem érinti az emberek többségét. Ha mindegyiken részt vennének, csak kifáradnának, ahelyett, hogy felfrissülten és lelkileg gazdagabban távoznának. Sokan csalódnak, mert várakozásuk nem válik valóra. Nem részesülnek lelki segítségben az összejövetelen. Sok világosságért és erőért jövő úgy tér vissza otthonába, hogy aligalig tudnak jobb munkát végezni családjukban és gyülekezetükben, mint az összejövétel előtt.

Az ügyvezetéssel azoknak kell törődniük, akiket ezzel bíztak meg. S amennyiben csak lehetséges, ne a tábori összejövetelen, hanem más alkalommal tárják azokat a hívók elé. A könyvterjesztés, szombatiskola, s az iratterjesztés és a lélekmentés részleteire való tanítást végezzük a gyülekezetben, vagy erre a célra összehívott gyűléseken. Ez az elv alkalmazható a főzőtanfolyamokra is. Bárha jó ügyek a maguk helyén, mégse kössük le velük összejöveleteink idejét.

Az egyházterületek elnökei és lelkészei szenteljék magukat a gyülekezeti tagok lelki épülésének. Ne vegyenek részt az összejövetellel járó testi munkákban. Álljanak készen, hogy ha az alkalom erre szólít, tanítók és vezetők legyenek. Mégse hajszolják agyon magukat. Legyenek kipihentek és derűsek, mert ez elengedhetetlen az összejövétel sikere érdekében. Álljanak készen szívét vidámitó, bátorító szavakat szólni, s vetni a lelki igazságok magvát az őszinte szívek talajába, hogy azok kikelve, értékes gyümölcsöt teremjenek.

Lelkészeink tanítsák meg a gyülekezeti tagokat, miként közeledjenek az Úrhoz, s vezessenek másokat is hozzá. Olyan módszereket kell elfogadni nekik, olyan terveket megvalósítani, melyek emelik a színvonalat, s melyekből a gyülekezet tagjai megtanulhatják, miként tisztuljanak meg bűneiktől, s hogyan váljanak emelkedettebb lelkű emberré a tiszta és szent elvekhez való ragaszkodás által.

Szakítsunk időt szívvizsgálatra, lelkünk művelésére. Mikor az ügyvitel köti le gondolatainkat, lelki erőnk szükségszerűen ínséget szenved. Tartsuk gondolataink homlokterében a személyes istenfélelmet, az igaz hitéletet és szívünk meg-

szentelődését, míg mindannyian rá nem ébredünk ezek fontosságára.

Összejöveteleinket rendelkezünk Isten hatalmával, másképp sosem kerekedünk felül az üdvösség ellenségén. Krisztus mondja: „Nélkülem semmit sem tehettek.”

A táborba jövők vessék elméjükbe, hogy a gyülekezés célja a magasabb keresztény élet, az Isten ismeretében való gyarapodás, és lelki erőnk növekedése. Ha ezt nem értjük meg, az összejövetel gyümölcstelen lesz számunkra.

A LELKÉSZSEGÍTŐK

A nagyvárosokban, vagy azok közelében rendezett tábori vagy sátoros összejöveteleinken álljanak bőven rendelkezésre lelkészsegítőik, amennyinek csak módjukban áll. Nem okos folyton egy vagy két emberre hárítanunk az igeszolgálatot, mert testileg is, lelkileg is kimeríti őket, ezért képtelenek eleget tenni feladatuknak. Igehirdetőink, hogy elég erejük legyen a tábori összejövetelekhez, hagyják megbízható kezekben munkaterületüket. Bizzák azokra, akik bár talán nem tudnak Igét hirdetni, házrólháza járva folytathatják a munkát. Sokan hősi tetteket végezhetnek Istennel, s igyekezetük gazdag kamatja meg fogja lepni őket.

Népes összejöveteleinken különböző ajándékok szükségesek. Új tehetségeket vonjunk be itt a munkába. Adjunk alkalmat a Szentléleknek, hogy művelje gondolatainkat. Akkor majd frissen és nagy erővel fogjuk hirdetni az igazságot.

Mikor nagyváros közelében szervezünk fontos összejöveteleket, feltétlenül szükség van valamennyi munkásunk közreműködésére. Ne távolodjanak el lelkükben az összejövetel szellemétől. Amikor jönnek és mennek, ismerkedjenek meg az emberekkel. Legyenek a lehető legudvariasabbak és nyájasabbak, szeressék őket, a lelküket. Álljanak készen szólni hozzájuk, akár alkalmas, akár alkalmatlan. Tartsák nyitva a szemüket, hogy mikor nyílik alkalom a lélekmentésre. Krisztus munkásai bárcsak fele olyan éberek lennének, mint Sátán, aki mindig az emberek sarkában jár, nagyon ébren van. Csapdát vagy ravasz tört fektet eléjük, hogy elpusztítsa őket.

Tegyünk minden napot kiemelkedővé. Az a nap, az az este talán az egyetlen alkalom, amikor valaki hallhatja a figyelmeztető üzenetet. Ezt sohase feledjük el.

Mikor igehirdetőink megengedik, hogy az összejövetelről elhívják őket gyülekezetet látogatni, nemcsak testi erejüket merítik ki, hanem megfosztják magukat a tanuláshoz, imához és Isten előtti csendes önvizsgálathoz szükséges időtől. Így alkalmatlanná teszik magukat akkor és ott végezni feladatukat, ahol, s amikor kellene.

A munkában semmire sincs nagyobb szükség, mint az Istennel való közösség gyakorlati eredményekre. Mutassuk meg mindennapi életünkkel, hogy bé-

két és nyugalmat találunk Istenben. Akkor Isten szívünkben lakó békéje ott fog ragyogni az arcunkon. Meggyőző erőt kölcsönöz hangunknak. Az Istennel való közösség magas erkölcsi szintre emeli jellemünket és viselkedésünket. Az emberek felismerik, hogy Jézussal járunk, amint az első tanítványokról is felismerték. Ez nagyobb erőt ad az igehirdető munkásságának, mint magának az igehirdetésnek a hatása. Nem szabad megengednie, hogy megfosszák ettől az időtől. Semmi esetre se hanyagolja el az ima és az Ige tanulmányozása által Istennel fenntartott közösséget, mert ez erejének forrása. A gyülekezetért végzett egyetlen munka sem fontosabb ennél.

Túl kevésbé ragadjuk meg Istent és az örök valóságokat. Ha valaki Istennel jár, Isten elrejtí őt a szikla hasadékába. Így elrejtve, megláthatják Istent, amint Mózes látta. Istentől származó hatalommal és világossággal többet érhetnek meg, és többet végezhetnek el, mint addig lehetségesnek tartották.

Az igehirdetéshez, Isten nyájának táplálásához nagyobb képességre, nagyobb tapintatra és több bölcsességre van szükség, mint sokan vélik. Az igazság száraz, élettelen hirdetése lefokozza még ezt a legszentebb üzenetet is, melyet Isten valaha az embereknek küldött. Az Ige tanítói maguk is óráról órára álljanak kapcsolatban Istennel, tudatos, élő közösségben. Éljenek bennük az igazság és könyörület elvei. Állandóan a minden bölcsesség forrásából igyák az erkölcsi s szellemi erőt. Szívük legyen életerős Isten Lelkének mély munkálása által.

A minden hatalom forrása kiapadhatatlan, s ha égető szükséglettedben a Szentlélekhez fordulsz, hogy munkálja lelkedet, ha nem hanyagolod el a titkos imát, akkor nem szárazon, lelketlenül szólsz az emberekhez. Imádkozz sokat, gyönyörködj Jézusban, akkor megszünsz magadat magasztalni. Ha türelmesen gyakorlod hitedet, ha feltétlenül bízol Istenben, akkor felismered Jézus hangját, mikor így szól hozzád: „Emelkedj magasabbra.”

VALAMENNYIEN LEGYÜNK MUNKÁSOK

„Ő adott némelyeket apostolokul, némelyek prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul. Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az ő megismerésének egységére, érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére.” (Eféz 4:11, 13) Ez a szöveg széles munkatervet tár elénk, melyet tábori összejöveteleinken valósíthatunk meg. Vonjuk be ide az összes lelki ajándékot. Isten valamennyi munkása igyekezzék istenszolgálatra nevelni, tökéletesíteni a szenteket.

Akik bármilyen szakterületen tanulnak az ügy munkásává válni, ragadjanak meg minden lehetőséget, hogy tevékenyen kivegyék részüket tábori összejöveteleinkből. Valahányszor ilyen összejöveteleket tartunk, az orvostanhallgatók

tartsák kötelességüknek, hogy ők is hozzájáruljanak. Buzdítsuk őket, hogy ne csak az egészség területén tevékenykedjenek, hanem vegyék ki részüket a jelen igazság hirdetéséből is. Indokolják meg, miért lettek hetednapi adventisták. E fiataloknak nagyon áldására lesz, ha lehetőséget adunk nekik együttműködni az idősebb lelkipásztorokkal.

Jut itt tennivaló mindenkinek. Minden igazságban hívő álljon a helyén, s mondja: „Itt vagyok én, küldj el engem.” Az összejövetelekbe kapcsolódva, megtanulhatják, miként fáradozzanak eredményesen helyi gyülekezeteikben.

A helyesen vezetett tábori összejövetelek iskolák lesznek, ahol a lelkipásztorok, vének és diakónusok megtanulhatják, hogyan végezzenek jobb munkát a Mesterért. Olyan iskola legyen, ahol a gyülekezet fiatal és idős tagjai előtt lehetőség nyílik tökéletesebben elsajátítani az Úr útját. Olyan hely, ahol a hívők megfelelő nevelést kapnak, mely segít nekik másokon segíteni.

A tábori összejövetelen résztvevő szülők nagyon jegyezzék meg a nekik szóló tanításokat. Majd családi életükben oktatással és példamutatással továbbítsák gyermekeiknek a tanultakat. Amikor így minden erejükkel törekednek megóvni gyermekeiket a világ megrontó hatásától, tapasztalni fogják, hogy családjukban javulás áll be.

Nem az igehirdetések a leghathatósabb segítségek, melyeket lelkészeink nyújthatnak a gyülekezet tagjainak, hanem ha megszervezik számukra a munkát. Bízatok mindenkire feladatot, amit másokért végezhetnek. Értessétek meg velük, hogy mint Krisztus kegyelmének részesei, kötelezettség alatt állnak fáradozni érte. S tanítsunk meg mindenkit a munka módszereire. Az új hívőket neveljük rá, hogy Isten munkatársaivá váljanak. Ha munkába állítjuk őket, a csüggedők rövidesen feledik csüggedésüket, a gyengék megerősödnek, a tudatlanok értelmessé válnak, s mindnyájan készen állnak hirdetni az igazságot, amint az Jézusban él. Megbízható segítőre lelnek majd abban, aki megígérte, hogy megmenti, aki hozzá jön.

IMA ÉS MEGBESZÉLÉS

A tábori összejövetelen fáradozók gyakran gyűljenek egybe imádkozni és táncskozni, hogy értelmesen dolgozhassanak. Az összejöveteleken nagy az elfoglaltság. Igehirdetőink ennek ellenére is gyűljenek egybe naponta imádkozni, és megbeszélést tartani. Gondoskodjatok róla, hogy minden simán menjen, hogy egymás mellett álljatok, vállváll mellett meneteljetek, egyenesen előre, nem pedig lelekanyarodva az útról – amint nekem mondták. Mikor így dolgoztok, akkor egység lesz a szívekben, s egységesek lesznek a tettek is. Az egység csodálatos eszköz lesz, hogy az emberek áldására legyünk. Igehirdetőink, mielőtt szólnák az

Igét, szakítsanak időt, bölcsességet és erőt kémi Istentől. A korábbi időkben gyakran félrevonultak, és együttesen imádkoztak. Addig könyörögtek, míg a Szentlélek válaszolt imájukra. Majd ragyogó arccal visszatértek, és szavuk hatalommal telített volt. Megérintették hallgatóik szívét, mert a Lélek, mely megáldotta őket, felkészítette az embereket az üzenet befogadására. A mennyei mindenség sokkal jobban egyengeti az emberek előtt a megtérés útját, mint gondolnánk. A mi kötelességünk összedolgozni a menny hírnökeivel. Vegyük jobban igénybe Isten segítségét. Nehogy azt képzeljük, hogy beszédeink és szónoklataink elvégezhetik a munkát. Hacsak Isten által el nem ériük, sohasem ériük el az embereket. Támaszkodjunk teljesen Istenre, esedezve ígéréteért: „Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én Lelkemmel! – mondja a seregek Ura.” (Zak 4:6)

Mikor azok, akikre Isten a vezetés felelősségeit bízta, félnek s rettegnek előtte a munka felelősségei miatt, akkor tudatában lesznek méltatlan voltuknak, s alázatosan keresni fogják az Urat, ha megtisztítják magukat mindentől, ami utálatos előtte, mikor könyörögnek, míg meg nem bizonyosodnak, hogy bűnbocsánatot és békességet nyertek, akkor Isten ki fogja nyilatkoztatni magát általuk. Akkor majd hatalmasan halad előre a munka.

Munkatársaim, ha eredményesen akarjuk hirdetni Jézust, akkor sokkal inkább bennünk kell élnie. Nagy szükségünk van a mennyei áldásos hatásra, Isten Szentlelkére, hogy erőt és sikert kölcsönözzön igyekezetünknek. Tárjuk ki szívünket Krisztus előtt. Sokkal szilárdabb hitre, lángolóbb odaadásra van szükségünk. Haljunk meg magunk számára, gondolatainkban és szívünkben pedig műveljük az Üdvözítő imádó szeretetét. Mikor teljes szívvel keressük az Urat, megtaláljuk őt, és szívünk izzani fog szeretetétől. Magunk és önzésünk jelentéktelenségbe süllyed, és Jézus lesz mindig mindenünk.

Akik szomjazzuk az élet vizét, Krisztus megajándékoz, hogy ingyen ihassunk. Mikor ezt tesszük, Krisztus örök életre szökő vízforrás lesz bennünk. Akkor szavunk telítve lesz üdítő itallal. Meg tudunk öntözni másokat. Húzódjunk közel Istenhez. Váljunk munkatársaivá, másképp gyenge és hibás lesz minden, amibe fogunk. Ha ránk lenne bízva, hogy a magunk módján intézzük Isten ügyét, nem sokat várhatnánk el. De ha elrejtjük magunkat Krisztusban, akkor minden igyekezetünket Isten műveli. Higgyünk Istenben minden lépésnél. Bár ismerjük gyengeségeinket, mégse hitetlenkedjünk, hanem bizakodjunk. Ha szaván fogjuk Istent, akkor meglátjuk szabadítását. Az örömhír, amelyet a lelkek megmentéséért hirdetünk, ugyanaz az örömhír legyen, mint ami a mi lelkünket menti meg. Fogadjunk be Isten szavát. Táplálkozzunk az Igével, és éljük is azt, ez Isten Fiának teste és vére. Ennünk kell testét, innunk a vérét – hit által befogadnunk lelki tulajdonságait.

Ismételten merítsünk a világosságból és áldásból, hogy legyen mit továbbad-

nunk. A munkás kiváltsága, hogy először Istennel érintkezzen titkos imával, majd szócsöveként szóljon az emberekhez.

Istennel közösségben, Krisztusban élő férfiak és nők megszenteltté teszik a lélkört is, mert szent angyalok fáradoznak velük. Ilyen tanúságtételre van szükség a mai időkben. Szükségünk van Isten csillapító hatalmára. A hatalomra, mely Krisztussal együtt vonzza az embereket.

AMIRE A GYŰLEKEZETNEK SZÜKSÉGE VAN

Sokan zúgolódó, panaszos szívvel jönnek tábori összejövetelre. A Szentlélek közreműködésének segítségével láttassuk be velük, hogy zúgolódásuk bántó Istent előtt. Rázzuk fel lelkiismeretüket, hogy ne hagyja nyugodni őket, ha megtűrik, hogy az ellenség uralkodjék gondolataikon és ítélőkéességükön. A panaszkodás változzék bűnbánatra, hogy kétségek közt hanykolódva vessék fel a komoly kérdést: „Miként maradjak hú hitemhez?”

Ha valaki részt kap Isten jelleméből, Krisztus szeretete lesz a lelkében lakó elv. Önzése és különiségei nem vetődnek a felszínre. Mert szomorú látvány, ha akiknek tisztességes edénynek kellene lenniük, megengedik maguknak, hogy kielégítsék alacsonyabb rendű természetüket, és olyan ösvényeken járjanak, melyet lelkiismeretük elítél. Némelyek, noha Krisztus követőinek tartják magukat, alacsony színvonalra süllyednek, szüntelen panaszkodnak hibáik miatt, de soha le nem győzik azokat, sosem taposnak Sátán fejére. Bűntudat és kárhoztatás terheli lelküket, és így kiálthatnának fel: „Ó, én nyomorult ember! Kicsoda szabadít meg engem e halálnak testéből?” (Rm 7:24) A bűnbemerülés elpusztítja a mások megbecsülését is. Azt gondoljuk, hogy mások is olyan becsetlenek, mint mi.

Nagy évi összejöveteleinken népünk elé kell tárnunk e dolgokat, s buzdítanunk őket, hogy Krisztus által találjanak szabadulást a bűn hatalmából. Ő mondja: „Kerestek engem és megtaláltok, mert teljes szívetekből kerestek.” (Jer 29:13) Emeljünk a színvonalon. Az igehirdetés legyen a lehető leglelkibb, hogy rádöbentsük az embereket gyengeségük s boldogtalanságuk okára. Sokan csak azért boldogtalanok, mert szentségtelenek. Isten akkor tud megáldani, ha szívünk tiszta, gondolatainak ártatlanok. Ha bűnt melengetünk, az végül csakis boldogtalanságot okozhat, s a legboldogtalanabb következményeket szülő bűn a büszke szív, a krisztusi szeretet hiánya.

HOGYAN HIRDESSÜK AZ ÜZENETET?

Mindenfelé vannak Isten után sóvárgó emberek. Az egyházakban olyan igehirdetést hallunk, mely nem elégíti ki a lélek éhségét. Az ilyen igehirdetésből

hiányzik az isteni kinyilatkoztatás, mely megérinti a gondolkodást, s izzásba hozza a lelkeket. A hallgatók itt nem mondhatják el: „Ugye, lángolt a szívünk, mikor útközben beszélt hozzánk és kifejtette az Írásokat?” A tanítások jó része erőtlen, nem tudja felrázni a vétkeseket, sem meggyőzni a bűnösöket. Akik igehirdetést jöttek hallgatni, azoknak félreérthetetlenül és világosan kell hirdetnünk az igazságot. Némelyek valamikor megízlelték ugyan Isten Igéjét, de régóta olyan légkörben élnek, ahol Isten nincs jelen. Az ilyenek Isten jelenlétére vágyakoznak.

A legelső és legfontosabb azzal lágyítani és csillapítani az emberek lelkét, hogy mint bűnbocsátó Üdvözítőt hirdetjük nekik az Úr Jézus Krisztust. Sose tartunk igehirdetést, vagy bibliaórát, bármiről tartjuk is, anélkül, hogy fel ne hívánánk a hallgatók figyelmét „Isten Bárányára, aki elveszi a világ bűnét.” Minden igaz tanítás Krisztust teszi központjává, minden hittétel az ő szavától erős.

Szüntelenül emlékeztessük az embereket a Kálvária keresztségére. Mutassunk rá, hogy a törvényszegés okozta Krisztus halálát. Ne takargassuk a bűnt, ne tekintsük azt lényegtelennek. Hirdessük a bűnt Isten Fia ellen elkövetett véteknek. Azután irányítsuk őket Krisztushoz. Mondjuk meg nekik, hogy csakis úgy nyerhetik el a halhatatlanságot, hogy személyes Üdvözítőjüknek fogadják el őt.

Döbentsük rá az embereket, hogy belássák, mily messzire távolodtak az Úr rendelkezéseitől, mivel világi elgondolásokat tettek magukévá, és világi elvekhez szabják magukat. Ezek vezették őket Isten törvényének megszegésére.

Sok világi olyan dolgokra rögzíti szeretetét, ami magában véve nem rossz, de megelégednek ezekkel, s nem törődnek a nagyszerűbb, magasztosabb javakkal, melyet Krisztus szeretne adni nekik. Ne szakítsuk el őket durván attól, amit becsesnek tartanak. Tárjuk fel előttük az igazság szépségét és értékét. Vezessük rá őket, hogy mélyedjenek el Krisztus szépségébe, akkor hátat fordítanak mindennek, ami elvonná tőle szeretetüket. Ezt az elvet kell bevezetnünk a gyülekezetbe.

Krisztus azért jött, hogy „bekössse a megtört szívűeket, hogy hirdesse a foglyoknak szabadulását, a megkötözötteknek megoldást.” (Ésa 61:1) Az igazság napjának sugarai üdvösséget fognak árasztani. A világ tele van a bánat, szenvedés és bűn súlyos terhét viselőkkal. Isten elküldi gyermekeit, hogy kijelentsék nekik Jézust, aki leveszi vállukról a terhet és nyugalmat ad nekik. Krisztus szolgáinak az a küldetése, hogy segítsenek, áldjanak és gyógyítsanak.

Krisztus legkedvesebb tárgya Isten atyai jelleme és bővelkedő szeretete volt. Istennek ez az ismerete volt Krisztus ajándéka az emberiségnek, s eme ajándék hirdetését népére bízta.

Amikor a jelen különleges igazságának különféle tanításait és figyelmeztetéseit hirdetjük, ne feledjük, hogy nem mind egyformán legmegfelelőbbek a tábori összejövetelek hallgatósága számára. Krisztus is azt mondta tanítványai-

nak, holott már három éve vele jártak: „Sok mondanivalóm volna hozzátok, de most el nem hordozhatjátok.” (Jn 16:12) Törekedj a szerint hirdetni az igazságot, amint az emberek készek meghallgatni és megbecsülni értékét. Isten Lelke munkálkodik az emberek gondolatain és szívéin, s nekünk összhangban kell dolgoznunk vele.

Az emberek már hallottak egymásik igazságról. Van köztük olyan, ami érdekli őket, amiről készek többet hallani. Mutassunk rá előbb ezek jelentőségére, azokkal az igazságokkal való összefüggésére, amelyeket még nem értettek meg. Ezzel felkeltjük a vágyat a nagyobb világosság után. Ez az „aki helyesen hasogatja az igazságnak beszédét.” (2 Tim 2:15)

Hirdessük az igazságot, de ne hosszú, fárasztó előadásokban, hanem rövid igehirdetésekkkel és kertelés nélkül. Ne gondoljátok, hogy ha egyszer szóltatok egy tárgyról, azonnal más pontokra térhettek, s a hallgatók megjegyzik hallottakat. Veszélyes túl sebesen haladnunk pontról pontra. Tanítsunk röviden, félreérthetetlenül, egyszerűen s gyakran visszatérve az elhangzottakra.

Ne kövesse egyik beszéd a másikat, hanem tartsunk rövid pihenőt, hogy az igazság meggyökeresedhessék, s lehetőséget adjunk az elmélyedésre és imára, mind az igehirdetőnek, mind a hallgatóságnak. Így érzük el a vallásos ismeretekben és élményekben való növekedést.

Összpontosítsuk gondolatainkat néhány létfontosságú tárgyra. Ne keverjünk beszédünkbe lényegtelen gondolatokat. Isten nem akarja, hogy azt képzeljük, hogy Lelke hatása alatt állunk, ha tárgyról témára ugrunk, s oda nem illő dolgokat keverünk beszédünkbe, melyek nem függenek össze alaptárgyunkkal. Ha elcsatangolunk az egyenes vonaltól, ha belekeverjük, ami arról eszünkbe jut, akkor irányt veszünk s meggyengítünk mindent, amiről eddig szóltunk. Tápláljuk hallgatóinkat tiszta búzával, szórólappáttal megtisztított eleséggel.

Ügyeljünk, nehogy elveszítsük Isten vigyázó jelenlétének tudatát. Ne feledjük, hogy nemcsak emberek gyülekezete, hanem az előtt beszélünk, akinek mindig hódolattal tartozunk. Szóljatok úgy, mintha az egész mennyei mindenséghez szólnátok.

Egyik éjjel, fontos értekezlet előtt, alvás közben mintha a testvérekkel való tanácskozáson nagytekintélyű valakit hallgattunk volna. Így szólt: „Sokan jönnek el összejöveleteinkre, akik mit sem tudnak a hirdetett igazságokról. Meghallgatják, s érdeklődés ébred bennük, mivel Krisztus vonzza őket. Lelkiismeretük tudtukra adja, hogy igaz, amit hallanak, mert a Biblia az alapja. Ezekkel a legnagyobb körültekintéssel kell bánnunk.”

„Akkora részt hirdessetek az üzenetből, amennyit meg tudnak érteni, magukévá tenni. Bár szokatlan és meglepő lesz számukra, mégis sokan örömmel

ismerik fel, hogy új fényt vet Isten szavára. De ha túltápláljátok őket az új igazságokkal, ha nem tudják olyan ütemben felfogni, akkor némelyek eltávoznak, hogy soha vissza ne térjenek. Mások pedig, amikor tovább akarják adni az igazságokat, akaratlanul is félremagyarázzák. Némelyek annyira elcsavarnák a szöveget, hogy megzavarnák az emberek gondolkodását.”

„Akik kutatás tárgyává teszik Krisztus tanításának módszerét s ránevelik magukat követésére, azok most nagy tömegeket vonzanak és kötnek le, mint Krisztus is lekötötte az embereket a maga korában. Sátán is ott lesz minden összejöveten, hogy az ember és Isten közé ékelje pokoli árnyékát, hogy elálljon minden sugarat, mely az emberre ragyog. De ha a szeretet készítené titeket, hogy hirdessétek az embereknek az igazságot, s annak gyakorlati jellegét, akkor meg lesznek győzve, mert a Szentlélek tesz mély benyomást szívükre.”

„Fegyverkezettek fel alázattal, imádkozzatok, hogy Isten angyalai közelebb húzódjanak hozzátok, hogy hassanak az értelmekre, mert nem ti működtetitek a Szentlelket, hanem a Szentléleknek kell titeket működtetnie. Ő teszi lenyűgözővé az igazságot.”

„Ne domborítsátok ki az igazságnak azokat a vonásait, melyek elítélik az emberek szokásait és tetteit, míg lehetőségük nem nyílt felismerni, hogy Krisztusban hívő emberek vagyunk; hogy hiszünk istenségében és előző létezésében. Foglalkozzunk a világ Megváltójának bizonyágtételével, aki így szólt: „Én, Jézus, küldöttem angyalomat, hogy ezekről bizonyágot tegyen nektek a gyülekezetekben.”

1898ban a Királynő földjén tartott tábori összejöveten utasításokat kaptam a bibliamunkások számára. Éjjeli látomásban mintha igehirdetők és bibliamunkások gyűltek volna össze. Majd bibliatanulmányok hangzottak el. Így szóltunk. Velünk van ma a nagy Tanító, s mély érdeklődéssel hallgattuk szavát. A következőket mondta: Komoly feladat áll előttetek e helyen. Az embereknek a jelen igazságra van szükségük, és pedig annak egyszerűségében. Vezessétek őket az élet vizére. Arról szóljatok nekik, ami leginkább érinti jelen és örök javukat. Szentíráskutatástok ne legyen se vásári, se felületes. Csak akkor szóljatok, ha bizonyosak vagytok benne, hogy megéri mind a ti, mind a hallgatók idejét. Beszéljetelek létfontosságú ügyekről, melyek tanítanak, és minden egyes szóval új világosságot hoznak.”

„Tanuljátok meg ott keresni fel az embereket, ahol vannak. Ne említsetek olyan tárgyakat, melyek ellenállást váltanak ki. Tanítástok ne keltsen bizonytalanságot az emberekben. Ne aggasszatok őket olyasmivel, amit ti talán megértetek, de ők nem, csak ha feltétlenül szükséges a lélekmentéshez. Ne a magatok dicsőítésére hirdessétek az Írásokat, s abban se bátorítsatok hiú gögőt, aki

megnyitja az Igét. Feladatunk most ránevelni a tanulókat és munkásokat, hogy félreérthetetlenül, komolyan s ünnepélyesen hirdessék a tárgyköröket. Ne pazaroljuk az időt e nagyszerű munkában. Ne lőjünk túl a célon. Nagyon rövid az idő, hogy hirdetni tudjunk mindent, ami megnyílik a mi szemünk előtt. Az örökévalóságra lesz szükség, hogy megismerjük az Írások hosszát és széltét, mélységét és magasságát. Egyeseknek bizonyos igazságok fontosabbak, mint a többi. A Szentírásban nevelésetekhez szakértelem kell. Olvassátok és tanulmányozzátok Zsolt 40:7, 8; Jn 1:14; 1Tim 3:16; Fil 2:511; Kol 1:1417; Jel 5:11:14.

Pátmosz szigetén Isten kijelentette Jánosnak, amit közölni kívánt az emberekkel. Tanulmányozzátok e kijelentéseket. Itt találjátok az elmélyülésre méltó tárgyakat, nagy és átfogó tanításokat, melyeket az egész angyali sereg közölni igyekszik az emberekkel. Szemléljétek Krisztus életét és jellemét, tanulmányozzátok közbenjárói munkáját. Itt találtok végtelen bölcsességet, végtelen szeretetet, végtelen igazságosságot, végtelen könyörületet. Itt a mélység és magasság, a hosszúság és a szélesség, ezekbe mélyedjete. Számatalan toll foglalkozott már Krisztus életének, jellemének, közbenjárói munkájának hirdetésével, s mégis minden olyan értelem, melyen át a Szentlélek tevékenykedett, friss és új megvilágításban tárja fel a tárgyakat.”

Rá szeretnénk vezetni az embereket, hogy megértsék, mit jelent számukra Krisztus, és milyen felelősségek vállalására hívja fel őket. Mint képviselőinek és tanúinak, nekünk kell előbb teljesen megértenünk a megmentő igazságokat, amit tapasztalati tudásból nyerhetünk.

Hirdessétek a mélyreható gyakorlati igazságokat, melyeknek a lélekbe kell vésődniük. Hirdessétek Jézus megmentő hatalmát, „Kiben van a mi váltságunk az ő vére által, bűneinknek bocsánata.” (Kol 1:14) A keresztes a hely, ahol a könyörület és az igazság összetalálkozott, s az igazságosság és béke csókot váltottak. Minden kutató és munkás vegye újra meg újra fontolóra, hogy megfeszített Urunk hirdetésével ezt tegyék friss érdeklődéssé az emberek előtt. Mutassatok rá, hogy Krisztus élete tökéletes jellemet tár elénk. Tanítsátok, hogy „valakik befogadták őt, hatalmat adott azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek.” (Jn 1:12) Ezt hirdessétek újra meg újra. Isten fiaivá, a királyi család tagjaivá, a mennyei király gyermekeivé válhatunk. Hirdessük, hogy ha valaki elfogadja Krisztust s a kezdettől táplált szilárd bizalmában mindvégig állhatatosan, kitart, akkor Isten örököse, Krisztus örökostársa lesz. „Romolhatatlan, szeplőtlen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyben van fenntartva számunkra. Akiket Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre, amely készen van, hogy az utolsó időben nyilvánvalóvá legyen.” (1Pt 1:45)

[<<<vissza a 10. tanulmányhoz](#)

---

11. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 5. KÖTET, 281-284.

A MISSZIONÁRIUSI LELKÜLET

Krisztus lelkülete az igazi misszionáriusi lelkület. A misszionárius tökéletes példaképe a világ Megváltója volt. Követői közül sokan fáradoztak buzgón, önzetlenül az emberek megmentéséért, de semmilyen emberi munka nem hasonlítható össze példaképünk egyszerűségével, áldozatkészségével és irgalmasságával.

Krisztus szeretetének megnyilvánulása egyedülálló. Micsoda igyekezettel dolgozott az Úr! Hányszor imádkozott egyedül a hegyoldalon, vagy a kert mélyén, odaadóan, erős kiáltással és könnyhullatással fohászkodva! Milyen kitartóan könyörgött a bűnösökért! Még a kereszten is megfeledkezett szenvedéseiről, mély szeretet töltötte el azok iránt, akiket megmenteni jött. Milyen hideg is a mi szeretetünk, mennyire mulékony az érdeklődésünk! Hasonlítsuk össze ezeket az Üdvözítő szeretetével. Jézus odaadta magát az emberi család megmentéséért, mi mégis milyen készségesen találunk kifogásokat, hogy ne kelljen Jézusnak adni mindenünket. Megváltónk fáradságot, szégyent és szenvedést vállalt értünk. A lelkek megmentéséért jött a Földre, s ridegen visszautasították, gúnyolták, kinevették.

Azt kérdezitek, testvéreim, hogy kinek a példáját kövessük? Nem küldelek titeket kitűnő és nemes férfiakhoz, hanem a világ Megváltójához. Ha az igazi misszionáriusi lelkületet kívánjuk, Krisztus lelkének kell betöltenie bennünket. Tanulmányozzuk hát jellemét, gyakoroljuk szelídségét és alázatát. Lépünk a lábnyomába!

Sokan azt gondolják, hogy az igazi misszionáriusi lelkület rátermettség kérdése, különleges adomány, nagyszerű ajándék, amelyben csak a lelkész és a gyülekezet néhány tagja részesült, a többieknek pedig a szemlélő szerepe jutott. Nincs ennél nagyobb tévedés! Minden igaz keresztény misszionárius, mert kereszténynek lenni nem más, mint Krisztushoz hasonlónak lenni. Senki sem él magának, és „akiben nincs Krisztus lelke, az nem tartozik Hozzá” (Rm. 8:9). Aki megízlelte az eljövendő világ erejét, akár öreg, akár fiatal, akár képzett, akár tanulatlan, azt ugyanaz a lélek ragadja magával, amely Krisztust készítette. A megújult szív első mozdulata: az Üdvözítőhöz vezetni másokat is. Akikben nem él ez a kívánság, csak azt bizonyítják, hogy kihűlt bennük az első szeretet. Alaposan meg kell vizsgálniuk szívüket az Ige fényénél, és Krisztus Lelke által friss keresztségre kell törekedniük. Imádkozzanak, hogy mélyebben megértsék Jézus szere-

tetét, amely abban nyilvánul meg, hogy otthagya a menny dicsőségét, eljött a bukott világra, megmenteni az embereket a pusztulástól.

Az Úr szőlőjében mindenki találhat munkát. Ne azt keressük, ami a legtöbb élvezetet vagy a legtöbb hasznot biztosítja számunkra. Az igazi vallásosság mentes az önzéstől. A missziós lelkület a személyes áldozathozatal lelkülete. Dolgozunk Mesterünk ügyéért bárhol és mindenhol, képességeink legvégső határáig. Amikor valaki megtér az igazsághoz, szívében buzgó vágy ébred, hogy elmondja barátainak, szomszédainak a Szentírás lapjairól áradó értékes világosságot. A mentésnek ebben az önzetlen munkájában élő levéllé válik, amelyet ismer és olvas minden ember (II. Kor. 3:2). Élete hirdeti, hogy Krisztushoz tért és az Ő munkatársa lett.

A szombatünnepelő adventisták nagylelkű és melegszívű nép. A jelenvaló igazság hirdetésében számíthatunk készségeik támogatására. Ha megfelelő célt tűzünk ki eléjük és felébresztjük lelkiismeretüket, akkor meleg fogadtatásra találunk. A munka támogatására adott ajándékaik bizonyítják, hogy meggyőződésük szerint ez az igaz ügy. Mégis vannak kivételek. Nem minden hitvalló buzgó és igaz hívő. Ugyanez állt Krisztus napjaira is: még az apostolok között is akadt Júdás, de ez nem azt bizonyította, hogy mindegyikőjüknek romlott volt a jelleme. Nincs okunk a csüggedésre, amíg tudjuk, hogy sokan vannak az igazság ügyének odaadó hívei, és készek nemes lélekkel áldozatot hozni a munka fellendítéséért. Mégis kiáltó hiányosságot fedezhetünk fel közöttük: túl kevés az igazi misszionáriusi lelkület. Mindenkinek, aki a lélekmentésben munkálkodik, azzal a mély érdeklődéssel kellene társai felé fordulnia, amely Jézus együttérzésével és szeretetével köti össze a szíveket. Könyörögjenek komolyan az isteni segítségért, és körültekintően fáradozzanak, hogy lelkeket nyerjenek meg Krisztus számára. Hideg, élettelen tettekkel semmire sem fognak menni. Arra van szükség, hogy Krisztus lelkülete éljen bennük, s akkor majd olyan szeretetről tesznek tanúságot, mint amilyen Jézusé volt, amikor az emberek között járt.

Azért nincs ma mélyebb vallásos buzgalom és egymás iránti odaadó szeretet a gyülekezetben, mert kihalóban van az igazi missziós lelkület. Keveset hallunk Krisztus eljövételéről, ami pedig valamikor gondolataink és beszélgetésünk fő tárgya volt. A vallásos beszélgetésektől való megmagyarázhatatlan húzódozással, növekvő idegenkedéssel találkozunk, s helyette hiábavaló, léha fecsegést engednek meg magunknak a hívek.

Testvéreim, akarjátok-e, hogy megtörjön a varázslat, amely fogva tart benneteket? Fel akartok-e ébredni a zsidobadságból, renyheségből? Lássatok munkához, akár kellemes számotokra, akár nem. Személyes erőfeszítések árán is vezessetek másokat Jézushoz és az igazság ismeretéhez. Az ilyen igyekezet ösz-

tönzést és felfrissülést nyújt, felráz minket és meg is erősít. A gyakorlás megedzi lelki erőiteket, és üdvösségeteket is eredményesebben munkálhatjátok. Sok hitvalló keresztényre halálos bénultság telepedett. Kövessetek el mindent, hogy felrázzátok őket: figyelmeztessetek, kérleljetek, intsetek, és imádkozzatok, hogy Isten kiengesztelő szeretete melegítse át és erősítse meg fagyos szívüket. Még ha nem is akarnak hallgatni rátok, munkátok akkor sem vész kárba, hiszen amikor mások áldásáért fáradoztok, ti is áldásban részesültök.

Miénk az igazság elmélete, ezért most a legkomolyabban kell keresnünk annak megszentelő erejét. A veszélynek ebben az időszakában nem hallgathatok. A levertség és a kísértés ideje ez. Az ellenség fortélyai mindenkit körülvettek. Össze kell fognunk, hogy ellenálljunk hatalmának. Legyünk egy véleményen, beszéljünk egyazon dolgokról, dicsérjük együtt Istent – így majd sikeresek leszünk a munka minden területén.

A missziós tevékenység segítségével az igazság világosságának tündöklő sugarai áradnak a világra. A sajtón keresztül sokakat elérünk, akiket a lelkészek nem tudnának megközelíteni. Komoly munkát végezhetünk el azzal, ha az emberek kezébe adjuk a Bibliát. Vigyük el Isten szavát mindenki ajtajához, nyomatékosan hívjuk fel mindenki figyelmét a Biblia világos kijelentéseire. Ismételjük el nekik az Üdvözítő parancsát: „Vizsgáljátok az írásokat!” (Jn. 5:39) Szólítsatok fel mindenkit, hogy vegyék a Bibliát úgy, amint van, kérjék az isteni világosságot, és amikor felragyog, fogadják örömmel minden értékes sugarát. Azután pedig vállalják bátran a következményeket.

Fel kell magasztalnunk az emberek előtt Isten lábbal tiport törvényét. Ha becsületesen és tisztelettel fordulnak a Szentíráshoz, mennyei világosság nyilatkoztatja ki nekik az Úr csodálatos törvényét. A Biblia lapjairól fontos igazságok ragyognak majd elő, amelyeket a babonáság és a hamis tanítások régóta elhomályosítottak. Az olvasó felfedezi a jövődölések régi és új kincseit, amelyek fényt és örömet hoznak mindazoknak, akik elfogadják őket. Sokan felébrednek majd álmukból. Felkelnek, mintha a halálból támadnának fel, s elfogadják a világosságot és az életet, amelyet egyedül Krisztus adhat nekik. Az igazságokat, amelyek megfejthetetlennek bizonyultak szellemóriások előtt, a Krisztusban csecsemők meg fogják érteni. Nekik majd világosan kinyilatkoztatják azt, ami meghaladta az Ige legképzettebb kutatóinak értelmét, akik olyan tudatlanok az Írások és Isten hatalma felől, akár a régi sadduceusok voltak. Ha valaki azzal az őszinte kívánsággal tanulmányozza a Bibliát, hogy megismerje és kövesse Isten akarát, akkor bölccsé válik az üdvösségre. A szombatiskola missziós tevékenységünk fontos része, nemcsak azért, mert időseket és fiatalokat egyaránt Isten ismeretére tanít, hanem mert megszeretteti velük a szent igazságokat, és fel-

ébreszti bennük a kívánságot, hogy maguk is tanulmányozzák azokat. De mindezekfelett arra oktat, hogy a szent tanításokhoz igazítsuk életünket. Akik Isten szavát fogadják el életük alapjául, azok szoros kapcsolatba kerülnek egymással. Egységük összetartó ereje a Biblia. De akik nem hajtanak fejet a szent Ige – mint egyedül csalhatatlan mérték – előtt, azok nem keresik és nem kívánják egymás társaságát. Nem értenek egyet sem a hitben, sem a cselekedetekben. Képtelenek egyetértésben élni, kibékíthetetlenek. Mi, szombatünneplő adventisták, az emberi szokásokkal és hagyományokkal ellentétben, a világos „Így szól az Úr”-ra hívjuk fel a figyelmet. S ezért nem vagyunk, nem lehetünk összhangban azokkal, akik emberi tanításokat és parancsolatokat tanítanak és követnek.

Mindazok, akik Istentől születtek, Krisztus munkatársaivá válnak. Ők a föld sója. „Ha a só ízét veszti, mivel sózzák meg?” – ha vallásunk nem újítja meg szívünket, nem szenteli meg életünket, akkor hogyan gyakorolhatna megmentő hatást a hitetlenekre? „Nem való más egyébre, mint hogy kidobják és széttaposza az ember.” (Mt. 5:13) Értéktelen az a vallás, amelynek nincs megújító befolyása a világra. A magunk üdvösségét sem bízhatjuk rá. Minél hamarabb elvetjük, annál jobb, mert erőtlenség és hazug.

Szolgáljunk együtt isteni vezetőnkkel, szálljunk szembe minden ellenkező hatással, dolgozzunk együtt Istennel. Azt a feladatot kaptuk, hogy vessük az evangélium magvát minden vizek mellé. Ebben mindenki vegyen részt. Krisztus kegyelme, sokféle ajándéka, talentumok sáfáraivá tesz bennünket, amelyeket el kell helyeznünk a pénzváltóknál, hogy amikor a Mester számon kéri tőlünk, kamatostól adhassuk vissza.

[<<<vissza a 11. tanulmányhoz](#)

---

11. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 6. KÖTET, 14-30.

KORUNK FELADATA

Sorsdöntő, komoly események küszöbén állunk. A jövődölések beteljesedőben vannak. Különös, eseménydús történelmet jegyeznek a mennyei könyvekbe. A világon minden lázban ég. Háborúkat látunk, háborúk híreit halljuk. A nemzetek haragszanak, s eljött a holtak megítélésének ideje. Egymást váltják az események, hogy elhozzák az Isten napját, mely igen siet. Mintha már csak pillanatnyi idő lenne, még sincs általános háború. Isten angyalai visszatartják a négy szelet, amíg Isten szolgálait elpecsételik homlokukon. Ha ez megtörténik, a

világ hatalmai felsorakoztatják hadaikat a végső nagy harcra.

Ellenfelük szorgalmasan fekteti le terveit a végső, hatalmas összecsapásra, amikor majd mindenki állást foglal. Közel kétezer éve hirdetik már az örömhírt a világnak, de Sátán még mindig azt a jelenetet vonultatja el az emberek előtt, melyet Krisztusnak mutatott. Csodálatosan elvonultatja előttük a világ királyságainak dicsőségét. Ezzel iparkodik uralma alá hajtani az embereket.

Ereje végső megfeszítésével igyekszik Istenhez hasonlóvá tenni magát, s elpusztítani mindenkit, aki ellene áll hatalmának. S a világ ma előtte hajlong. Az emberek Isten hatalmaként fogadják hatalmát. Beteljesedőben a Jelenések jövendölése: „És csodálván, az egész föld követte a fenevadat.” (Jel 13:3)

A vak emberiség csodálatos haladással és felvilágosodással dicsekszik, de a Mindentudó szeme látja a belső bűnt és züllést. A mennyei megfigyelők erőszakkal és bűnnel megteltnak látják a világot. Mindennemű rablással harácsolják a gazdagságot, nemcsak embert, de Istent is megrabolva. Önzésük kielégítésére fordítják Isten javait. Mindent lehetőleg megkaparintanak, hogy kapzsiságukat szolgálják. Bírvány és érzékiség uralkodik. Az emberek az első nagy csaló jellemvonásait melengetik. Istennek fogadják el, s lelkülete itatja át őket.

Pedig a bíró haragjának fellege függ fejük fölött, mint Sodoma fölött függött. János a jövő látomásában szemlélte ezt a jelenetet. Az Úr felfedte előtte ezt az ördögimádatot, s úgy tűnt neki, mintha az egész világ a kárhozat küszöbén állna. De mikor élénk érdeklődéssel a jelenet szemlélésébe merült, észrevette Isten parancsolattartó népének csoportját. Homlokukra az élő Isten pecsétjét ütötték. Ezt írja: „Itt van a szenteknek békeséges tűrése, itt, akik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét. És hallék az égből szózatot, amely ezt mondja nekem: Írd meg: Boldogok a halottak, akik az Úrban hálnak meg mostantól fogva. Bizony, azt mondja a Lélek, mert megnyugszanak fáradtságuktól, és cselekedeteik követik őket. És láttam, és íme egy fehér felhő: és a felhőn ült valaki, hasonló az embernek Fiához, a fején arany korona, kezében éles sarló. És más angyal jött ki a templomból, nagy szóval kiáltván annak, aki a felhőn ült: Indítsd a sarlódat és arass, mert a földnek aratnivalója megszáradt. Bocsátotta azért, aki a felhőn ült az ő sarlóját a földre, és learattatott a föld. És más angyal jött ki a mennyben való templomból, és annál is éles sarló volt. Más angyal is jött ki az oltárról, akinek hatalma volt a tűzön, és kiáltott nagy szóval annak, akinél volt az éles sarló, ezt mondván: Bocsásd a te éles sarlódat, és szedd meg a föld szőlőinek gerezdjeit, mert megértek annak szőlői. Bocsátotta azért az angyal az ő éles sarlóját a földre, és a földnek szőlőit megszede, s vetette az Isten haragjának nagy borsajtójába.” (Jel 14:12-19)

Mikor Isten haragjának vihara rázúdul a világra, rémes felismerés vár az em-

berekre. Elsőpri házukat, mert homokra épült. Figyelmeztessük őket, míg nem késő. Érezzük át a felelősséget, fáradozzunk erősen, hogy a világ tudomására hozzuk Isten erre az időre adott igazságait. Lehetetlen túl komolyan vennünk ezeket.

Isten szíve megindult rajtunk. Neki minden ember becses. Krisztus a mi vilá-gunkért sírt kínjában, ezért a világért feszítették meg. Isten egyszerűen Fiát adta, hogy bűnösöket mentsen meg, s azt kívánja, hogy úgy szeressük egymást, mint ő szeretett minket. Azt szeretné látni, hogy az igazság ismerői továbbadják az igazság ismeretét.

Eljött az utolsó figyelmeztetés hirdetésének ideje. Rendkívüli hatalom segít-kezik az igazság terjesztése mellett, de meddig? Csak rövid ideig. Ha volt valaha válság, most van.

Mindenki most dönti el örök sorsát. Rá kell ébresztenünk őket az idők ko-molyságára, a próbaidő végének közelségére. Eltökélt igyekezettel kell feltűnően az emberek elé tárunk korunk üzenetét. A harmadik angyalnak nagy hatalom-mal kell előretörnnie. Senki se fordítson hátat e munkának, senki se tekintse je-lentéktelennek.

A harmadik angyal üzenetéről nyert világosságunk az igazi világosság. A fe-nevad bélyege pontosan az, aminek hirdetjük. Nem értünk még mindent ezen a területen, s nem is értjük meg teljesen a tekercs legöngyöléséig, de a világ legkomolyabb munkáját kell tető alá hoznunk. Az Úr azt parancsolja szolgálóinak: „Kiálts teli torokkal, ne kíméld, mint harsona emeld fel hangodat, és hirdesd népemnek bűneit, és Jákob házának vétkeit.” (Ésa 59:1)

Nem kell változtatnunk munkánk általános vonásain. Oly világosan és felis-merhetőn kell kidomborodnia, amint azt a jövődőlés megmondta. Nem szabad szövetkeznünk a világgal, feltételezve, hogy úgy többet végezhetünk el. Aki az útba áll, Isten nemtetszését váltja ki, mert akadályozza, hogy az Isten kijelölte alapokon végezzük munkánkat. Az igazság egy pontját se hígítsuk fel. A hetedik-napi adventista népet ez az igazság tette azzá, ami. Rendelkezésünkre állnak az igazság, tapasztalat s kötelesség régi tájékozódási pontjai. Álljunk ki szilárdan elveink védelmében, az egész világ szeme láttára.

Embereket kell nevelnünk, akik megnyitják majd Isten Igéjét minden nép előtt. Minden rangú, képességű s tehetségű ember dolgozik össze a közös siker érdekében. Egyesülve tárják az emberek elé az igazságot. Mindenki töltse be a maga hivatását.

A Jelenések tizenegyedik fejezetének három ég közepén repülő angyala jel-képezi az első, második és harmadik angyal üzenete hirdetőinek munkáját. Ez a három egybekapcsolódik. Ezek a kötelező, örök igazság nagyszerű üzenetei,

melyek oly sokat jelentenek a gyülekezet számára, s melyek oly elkeseredett ellenállást váltottak ki a vallásos világból, még mindig élnek. Sátán szüntelenül sötétségbe igyekszik burkolni ezt az üzenetet, hogy Isten népe ne vegye fejébe fontosságukat, idejüket és helyüket. Az üzenetek mégis élnek és hatalmat kell gyakorolniuk lelki életükre, míg az idő tart.

Az üzenetek hatása egyre mélyül, egyre szélesedik. Ezrek szívében hozza mozgásba a tettek rugóit. Iskolákat, kiadóvállalatokat és kórházakat alapít. Mindezek Isten közreműködő eszközei a föld lakóihoz intézett utolsó figyelmeztetésben, melyet az első, második és harmadik angyali üzenet jelképez, hogy Krisztus másodszer is eljön, de hatalommal és nagy dicsőséggel.

Testvéreim, bárcsak rá tudnálak döbbsenten benneteket a jelen fontosságára, a most pergő események jelentőségére. Felhívom figyelmeteket a születő félben levő, erőteljes mozgalmakra, melyek a vallásszabadságot akarják korlátozni. Lerombolták Isten megszentelt emlékművét s helyette meg nem szentelt, hamis szombatot emeltek a világ elé. Míg odalenn a sötétség hatalmasságai felkorbácsolják az elemeket, addig az egek Ura felülről küldi hatalmát szembe szállni a vészhelyzettel azáltal, hogy felrázza életerős megbízottait, szerezzenek dicsőséget a menny törvényének. Most, és nem holnap jött el az ideje, hogy külső országokban is fáradozzunk. Ha majd Amerika, a vallásszabadság országa erőszakot követ el az emberek lelkiismeretén, a pápasággal egyesülve, arra kényszerítve az embereket, hogy a hamis szombatot tiszteljék, akkor a föld minden népét ráveszik példájuk követésére. Népünk félig alszik, holott a rendelkezésre álló eszközök segítségével mindent el kellene követnie, hogy terjessze a figyelmeztetés üzenetét.

A menny Ura nem bocsátja le a földre az engedetlenség és törvénytaposás büntetéseit, míg el nem küldte őrállóit a figyelmeztetés szavával. Nem zárja le addig a vizsgálat idejét, míg szembeszökőbben nem hirdették az üzenetet. Isten törvényének fel kell magasztosulnia. Be kell mutatnunk – igaz és szent jellegében – a törvény követelményeit, hogy mindenki határozhasson az igazság mellett, vagy ellene. Az Úr mégis bevégi, és rövidre szabja igazságban. A Krisztus igaz tetteiről szóló üzenetnek hangoznia kell a föld egyik végétől a másikig, hogy előkészítse az Úr előtt az utat. Ez az Isten dicsősége, mely lezárja a harmadik angyal munkáját.

Nem folyik világunkon ennél dicsőbb, szentebb és fontosabb tevékenység, melyet Isten annyira kitüntetne, mint az örömhírnek ez a terjesztése. Ez a most hirdetett az utolsó kegyelmi üzenet a bukott világ számára. Akiknek kiváltságuk az üzenet hallása, de visszautasítják az engedelmisséget, azok a megváltás utolsó reményét vetik el. Pedig nem lesz másík próbaidő.

Az igazság szava: írva van, ez az örömhír, melyet hirdetnünk kell. Nem áll lángpallós az életnek e fája előtt. Szakíthat arról, aki akar. Nincs hatalom, mely bárkit megakadályozhatna, hogy egyék e fa gyümölcséből. Mindenki ehet, s örökké élhet.

A maradék gyülekezet Istennek a világhoz küldött üzenetében olyan titkokat hordoz, melyekbe angyalok kívánnak betekinteni, melyet látnokok, királyok és szent emberek kívántak megérteni. Látnokok jövendöltek ezekről, s vágyakoztak megérteni, amit előre megmondtak. Szerették volna látni, amit mi látunk, de nem láthatták. Akkor tudnak meg mindent, ha Krisztus másodszor eljön. Majd ha a megszámlálhatatlan sokaságtól körülvéve megmagyarázza a szabadulást, melyet áldozata tett lehetővé.

Némelyek száraz elméletnek tartják csupán a harmadik angyal üzenetét. Ebben az üzenetben úgy kell hirdetnünk Krisztust, mint aki él. Úgy kell kinyilatkoztatnunk, mint a kezdetet és a véget, mint a VAGYOKot, mint Dávid gyökerét és sarját, a tündöklő hajnalcsillagot. Ezen az üzeneten át kell bemutatnunk a világ előtt Istennek Krisztusban megnyilvánuló jellemét. Fel kell harsanni a hívásnak „Magas hegyre menj fel, örömmondó Sion! Emeld fel szódat magasan örömmondó Jeruzsálem! Emeld fel, ne félj! Mondjad Júda városainak: Ímhol Istentek. Íme, az Úr Isten jó hatalommal, és karja uralkodik! Íme jutalma vele jó, és megfizetése öelötte. Mint pásztor, nyáját úgy legelteti, karjára gyűjti a bárányokat, és ölében hordozza, a szoptatósokat szelíden vezeti.” (Ésa 40:911)

Keresztelő János szellemében kell Jézusra terelnünk most az emberek figyelmét: „Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét!” „Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám, és igyon.” „A Lélek és a menyasszony ezt mondják: Jövel! És aki hallja, ezt mondja: Jövel! És aki szomjúhozik, jöjjön el, és aki akarja, vegye az élet vizét ingyen.” (Jn 7:37; Jel 22:17)

Hatalmas feladat vár elvégzésére. Tegyük meg minden tőlünk telhetőt, hogy hirdessük Krisztust, a bűnbocsátó Megváltót, Krisztust, a bűn hordozóját, Krisztust, a tündöklő hajnalcsillagot, s az Úr kedvessé tesz a világ szemében, míg be nem fejezzük a munkát.

Míg az angyalok visszatartják a négy szelet, addig dolgozzunk teljes erőnk-ből. Vigyük üzenetünket, mit se késlekedjünk. Bizonyítékot kell szolgáltatnunk a mennyei mindenségnek, de e romlott kor embereinek is, hogy vallásunk olyan hit és erő, melynek Krisztus a szerzője, isteni szószólója pedig az Ige. Emberek sorsa dől el a mérleg serpenyőjében. Vagy Isten országának állampolgárai lesznek, vagy Sátán kényuralmának rabszolgái. Mindenki előtt ott a kiváltság, hogy megragadja az örömhírben feltárt reménységet. De hogyan hallhatna arról ige-hirdető nélkül? Az emberi családnak feltétlenül szükségük van erkölcsük meg-

újulására! Jellemüknek meg kell szentelődnie, hogy meg ne semmisüljenek Isten szent jelenlétében. Emberek állnak a pusztulás küszöbén a hittudományban uralkodó tévedések következtében, melyek szántszándékkal ellensúlyozzák az örömhír üzenetét. Ki kész most teljesen odaszentelni magát Isten munkatársának?

Ha Játod a világ veszedelmét és gyászát, amit Sátán tevékenysége művelt, ne pazarold Isten adta erődöt hasztalan siránkozásra, hanem láss kötelességedhez, munkálkodj másokért és magadért is. Riadj fel, tarts magadat felelősnek a pusztulókért. Ha nem nyered meg őket Krisztusnak, elveszítik az örök boldogságot. Gondolj arra, hogy mit nyerhetnek. Komoly érték az ember, akit Isten teremtett és Krisztus megváltott, az előtte álló lehetőségek miatt, a lelki előnyök miatt melyekben részesült, az elérhető képességek miatt, ha Isten szava életre kelti őt, a halhatatlanság miatt, melyet, ha engedelmeskedik Istennek, az élet adományozója neki adhat. A menny szemében egyetlen ember becsesebb, mint a föld összes javai: a házak, földek, pénz. Egy lélek megnyerése érdekében latba kellene vetnünk, akár a legvégsőig, a rendelkezésünkre álló forrásokat. Egyetlen Krisztushoz tért lélek maga körül villantja a menny fényét, behatolva erkölcsi sötétségbe, és más lelkeket is megnyer.

Ha Krisztus otthagya a kilencvenkilencet, hogy felkutasson egyetlen elveszett bárányt, helyese, ha mi kevesebbet teszünk? Nem hanyagság e, ha Krisztusnál kevésbé törekszünk, ha kevésbé vagyunk áldozatkészek, mint Ő. Ha kevesebb beérjük, eláruljuk a szent megbízatást, s gyalázatot hozunk Istenre.

Fújjátok a riadót a föld szelvében hosszában. Hirdessétek az embereknek, hogy közel az Úr napja, és igen siet. Senkit se hagyjatok figyelmeztetés nélkül. Mi lehetnénk a szegény tévelygő lelkek helyében? Vadak között születhettünk volna mi is. Az igazság értelmében, melyből mindenkinél többen részesültünk, adósok vagyunk hirdetésével, hogy másokat is megmenthessen.

Nincs vesztegetni való időnk A vég közel. Rövidesen veszélyessé válik az utazás, jobbra is, balra is. Minden módon el fogják torlaszolni az utat, hogy akadályozzák az Úr hírnökeit. Nem végezhetik el azt, amit most még lehetne. Nézzünk farkaszemet kötelességünkkel, s támadó hadviseléssel tegyünk meg mindent, amit tudunk. Isten közölte velem, hogy a sötétség erői hallatlan igyekezettel dolgoznak, lépésről lépésre lopakodva, mint a farkasok. Megközelítik az alvókat, hogy elragadják őket Nálunk a figyelmeztetés, hangoztassuk hát. Munka vár ránk, végezzük hát el, mert rövidesen annyira megnehezülnek a körülmények, amennyire elképzelni sem tudjuk. Segítsen bennünket Isten, hogy a világosság közvetítői maradjunk, hogy Jézusra, vezetőnkre rögzített tekintettel dolgozzunk, s türelmesen és állhatatosan fussunk a kitűzött cél felé.

TERJESSZÜK KI KÜLFÖLDI MUNKÁNKAT

Utasítás érkezik hozzám az éjszaka folyamán, hogy szóljak az igazságot ismerő gyülekezeteknek: „Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt.” (Ésa 60:1) Ézsaiásnál az Úr szavai hozzánk szólnak: „Szélesítsd ki a sátorod helyét és hajlékaidnak kárpitjait terjesszék ki, ne tiltsd meg, nyújtsd meg köteleidet és erősítsd meg szögeidet. Mert mind jobb, mind balkézre kiterjedsz, és magod népeket vesz örökségbe, és pusztá városokat megnépesítenek. Ne félj, mert meg nem szégyenülsz, és ne pirulj, mert meg nem gyaláztatsz, mert ifjúságod szégyenéről elfeledkezel, és özvegyiségednek gyalázataról többé meg nem emlékezel. Mert férjed a te Teremtőd, seregeknek Ura az ő neve, és Megváltód, Izráelnek Szentje, az egész föld Istenének hívattatik.” (Ésa 54:25)

Krisztusnak tanítványaihoz intézett szavai ma is szólnak népéhez: „Nem azt mondjátok, hogy még négy hónap és eljön az aratás? Íme, mondom nektek: Emeljétek fel szemeteket, és lássátok meg a tájékokat, hogy már fehérek az aratásra.” (Jn 4:35-36)

Isten népe előtt hatalmas munka áll, melynek szüntelenül fejlődnie kell, míg az érdeklődés középpontjává nem válik. Hittérítő, lélekmentő tevékenységünknek sokkal szélesebb körűvé kell válnia. Az eddigi munkánál jóval határozottabb tevékenységet kell kifejtenünk. Urunk Jézus Krisztus második eljövele előtt Isten népe ne szüntesse be munkásságát, míg csak körül nem öleli a világot. A szőlőskert magában foglalja az egész földet, s meg kell művelnünk minden egyes részét. Ahol most erkölcsi sivatag van, ott is az Úr kertjének kell kivirágoznia. Meg kell művelnünk a föld terméketlen helyeit, hogy kihajtsanak, és virágba boruljanak. A Szentlélektől ihletett embereknek új területeket kell megmunkálniuk. Új gyülekezeteket kell alapítanunk és új csoportokat szerveznünk. A jelen igazság képviselőinek ma már ott kellene lenniük minden nagyvárosban s a föld távoli helyein. Isten igazsága dicsőségének be kell ragyognia az egész földet. A világosságnak szerte kell ragyognia minden országban, minden néphez. S e világosságnak azoktól kell ragyognia, akik azt már befogadták. A hajnalcsillag felkelt már szívünkben, s rá kell villantanunk világosságát a sötétben járók ösvényére.

Válság áll közvetlen előttünk. A Szentlélek hatalmával hirdessük az utolsó napokra szóló nagy igazságot. Nem telik el sok idő, mielőtt mindenki meghallja a figyelmeztetést, és dönt. Akkor jön el a vég.

Minden igaz hit leglényegesebb tulajdonsága, hogy a megfelelő időben a megfelelő dolgot végzi. Isten a nagy mestermunkás, s gondviselése által egyengeti az utat munkájának befejezése előtt. Lehetőségeket teremt, megnyitja az áldásos hatás útjait, s a munka lehetőségeit. Ha népe ébren figyelő gondviselése

útmutatásait s kész együtt dolgozni vele, hatalmas munka végzésének lesznek még tanúi. Helyesen irányított igyekezetük százszor eredményesebb lesz, mint ami ugyanolyan javakkal és eszközökkel elérhető lenne a tevékenység más területein, ahol Isten nem dolgozik oly nyilvánvalóan. Feladatunk a megújítás. Isten terve, hogy a munka valamennyi ágazatának kitűnősége szemléltető példa legyen az emberek számára. Különösen az új területeken fontos úgy alapoznunk meg tevékenységünket, hogy helyesen képviseljük az igazságot. A hittérítés, a lélekmentés összes terveiben tartsuk szem előtt ezeket az elveket.

Néhány ország olyan előnyökkel rendelkezik, ami eleve a nevelés és áldásos hatás központjává teszi őket. Az angol nyelvű és az európai protestáns nemzetek között aránylag könnyen megközelíthetjük az embereket. Ezért számos előnnyel kecsegtet, ha intézményeket alapítunk itt, és fejlesztjük munkánkat. Más országokban, mint például Indiában, Kínában a hittérítőknek hosszadalmas tanuláson kell átesni, mielőtt megértenék az embereket, és viszont, s a munkának minden lépésnél súlyos nehézségekkel kell megbirkózni. Amerikában, Ausztráliában, Angliában és néhány más európai országban nincsenek ily hátrányok. Amerikában számos intézményünk működik, hogy szilárd jelleget adjanak a munkának. Hasonló eszközökre és berendezésekre kell szert tennünk Angliában, Ausztráliában, Németországban, Skandináviában s más európai országban. Ezekben az országokban már most vannak az Úrnak rátermett s tapasztalt munkásai. Ők vezethetik intézményeink alapítását, a mű különböző ágazatainak tevékenységét. Isten terve, hogy lássuk el őket javakkal és eszközökkel. A megalapozott intézmények szilárd jelleget kölcsönöznének a műnek ezekben az országokban, s lehetőség nyílna a munkásképzésre a kevésbé felvilágosult, pogány nemzetek számára. Tapasztalt munkásaink eredményessége így megszázaszorozódna.

Nagy munka vár ránk Angliában. A Londonból szétsugárzó fénynek tiszta, felismerhető sugarakban kellene előragyognia a túlnan fekvő területekre. Isten tevékenykedik Angliában, mi mégis rettenetesen elhanyagoltuk az angol nyelvű világot. Angliának sokkal több anyagira és eszközökre lenne szüksége. Londont is alig érintettük. Mikor elém lett tárva, mélyen megrendültem e nagyváros állapotán. Bánt, hogy nem küldtünk komolyabb összegeket az európai mű számára. Rettenetesen fáj a szívem, ha a svájci, németországi, norvégiai és svédországi műre gondolok. Ahol ma egy vagy két férfi küszködik, hogy fejlessze a mű különböző ágazatait, ott százaknak kellene tevékenykedni. Csak magában Londonban legalább száz embernek kellene dolgoznia. Isten megjegyzi munkájának elhanyagolását, s valamikor súlyos számlát kell kiegyenlítenünk.

Ha az amerikai munkások továbbadják nagyszerű előnyeiket, akkor széleskörű felvirágzásnak leszünk tanúi Angliában. Együtt fognak érezni az ott nehéz-

zségekkel küzdő munkásokkal, s lesz szívük így szólani nemcsak ajkukkal, de tetteikkel is: „Ti pedig mindnyájan testvérek vagytok.” (Mt 23:8) Akkor nagyvonalú munka végzésének lesznek tanúi Londonban, végig Anglia nagyvárosaiban, s a különböző európai országokban.

Isten felhív, hogy erőteljesen fejlesszük a kereszti diadalát Ausztráliában. Új területek nyílnak meg előttünk. Pénz és munkáshiány hátráltatja a művet, de nem szabad továbbra is hátráltatni. Az összes ország közül Ausztrália hasonlít legjobban Amerikára. Fellelhető ott mindféle ember. S mivel még nem hirdették, így el sem vethették a figyelmeztetést. Becsületes emberek ezrei esedeznek világosságért. Isten őrei álljanak Sion falán, s hirdessék a figyelmeztetést: „Eljön a reggel s azután az éjszaka”; az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat. Míg a négy angyal visszatartja, a szeleket, egész Ausztráliába be kell hatolni az üzenetnek, amilyen gyorsan csak lehetséges.

A mű megerősítése ezekben az angol nyelvű országokban százszor akkora tekintélyt ad majd munkásainknak, mint eddig élveztek, hogy sokok országban kitűzzék az igazság zászlaját.

Míg eme szűkölködő mezőket próbáljuk megművelni, hangzik a kiáltás a messzi országokból. „Jöjjetek át, és segítsetek rajtunk.” Ezek viszont nem olyan könnyen elérhetők, és nem annyira érettek az aratásra, mint a közelebb fekvő területek. Mégsem szabad elhanyagolnunk őket.

Az Úr nemrégiben feltárta előttem az afrikai hittérítés nyomorát. Az Amerikából az afrikai bennszülöttekhez küldött hittérítőink szenvednek a létfenntartási cikkek hiánya miatt. Nem támogatjuk eléggé Isten hittérítőit, akik a könyörület üzenetét hirdetik a pogány országokban.

Testvérink még nem értik meg, hogyha támogatják a mű fejlesztését külföldi területeken, azzal a hazai munkát is fellendítik. Amit a munka megkezdésére adunk az egyik helyen, az a többi területen is erősíti a művet. Amikor felmentjük a munkásokat az anyagi terhek alól, azonnal kiterjeszthetik működésüket. Amint emberek térnek az igazsághoz, és gyülekezetek alakulnak, pénzügyi erőnk is egyre nő. A gyülekezetek rövidesen nemcsak a maguk határain belül tudják majd folytatni a munkát, hanem ki tudják terjeszteni más területekre is. Ezzel megoszlik a hazai gyülekezeteken nyugvó teher.

A belföldi hittérítés ágazatai akkor indulnak további fejlődésnek, amikor bőkezűbb, önfeláldozóbb lelkületet tanúsítunk a külföldi hittérítés felvirágoztatása iránt. Mert a hazai munka jóléte Istenen kívül nagyrészt a messzi országokban végzett evangéliumi tevékenység visszatükröződő hatásától függ. Az hozza érintkezésbe lelkünket a minden hatalom forrásával, ha cselekvőn igyekszünk ellátni Isten ügyének szükségleteit.

Bár a külföldi hittérítés nem fejlődik kellőképpen, az eredmények mégis okot adnak a hálára s alapot a bátorításra. Sokkal kevesebbet költöttünk külföldön, mint idehaza, ezért a munka ott óriási nyomás alatt, megfelelő eszközök nélkül folyik. Mégis, ha figyelembe vesszük az ezekre a területekre küldött segítséget, az eredmény valóban meglepő. Hittérítésünk sikere teljességgel arányban áll önmegtágadó, önfeláldozó igyekezetünkkel. Csakis Isten tudja felbecsülni az elvégzett munkát, amint világosan és félreérthetetlenül hirdetjük az örömhír üzenetét. Új területekre hatolunk be, és támadó hadműveleteket folytatunk. Vetjük az igazság magját, s világosság ragyog sok ember gondolkodásába, istenismeretük kibővül, és pontosabb fogalmat alkotnak, hogy milyen jellemet kell kialakítaniuk. Ezekkel ismertetjük meg az igazságot, ahogyan az Jézusban él. Átitatta őket a hit, mely szeretetből fakad, szeretettel munkálkodik, és megtisztítja a lelket.

E lelki előnyök értéke meghaladja értelmi képességünket. Miféle ólmos zsinórral lehetne lemérnünk a hirdetett igazság mélységét? Milyen mérleg mérhetné le pontosan az igazsághoz tértek áldásos hatását? Mikor rájuk kerül a sor, ők is lélekmentők lesznek, tevékenykedve embertársaikért. Számos helységben imaházakat építenek. Kutatnak a Biblia értékes igazságai után. Az Isten hajléka az emberek között van, s velük lakozik.

Örvendezünk tehát, mert olyan munkát végzünk e területeken, melyet Isten jóváhagyhat. Emeljük fel hangunkat, illessük dicsérettel és hálával az Úr nevét a külföldi hittérítés eredményeiért.

S vezérünk, aki sohasem követ el hibát, ennek ellenére utasít, hogy törjünk előre. Hatoljunk be új területekre. Bontsatok zászlót minden országban. „Kelj fel, világosodjál, mert elérkezett világosságod és az Úr dicsősége feltámadott rajtad.”

Legyen a jelszavunk – Előre, mindig csak előre. Isten angyalai előttünk járnak, elkészítik az utat. Nem tehetjük le addig felelősségünket a túlnan fekvő területekért, míg az Úr dicsősége be nem ragyogja az egész földet.

Gyülekezeteinkben ébresszük fel a hittérítő, lélekmentő lelkületet. A gyülekezet valamennyi tagja gondolkozzék rajta, hogyan segíthetné Isten munkáját, mind itthon, mind külföldön. Alig ezredrészét végezzük annak, amit a hittérítés mezején végeznünk kellene. Isten felhívja munkásait, foglaljanak el neki új területeket. S szolgáló angyalok fognak együttműködni a gyülekezet olyan tagjaival, akik önzetlenül fáradoznak a Mesterért.

Krisztus a lélekmentés céljaira szervezte meg a földi gyülekezetet, s látni kívánja, hogy az egész gyülekezet utakat és módokat talál, melyek segítségével az előkelő és egyszerű, a gazdag és szegény is meghallja az igazság üzenetét. Nem

mindenkit hív el személy szerint külföldi mezőkre, de mindenki segíthet imájával, s a hittérítésre adott ajándékokkal.

Az egyik buzgó keresztény amerikai üzletember, munkatársával beszélgetve megjegyezte, hogy ő is Krisztusért fáradozik a nap huszonnégy óráján át. Összes üzleti kapcsolatomban, mondta, Mesteremet igyekszem képviselni, Ha alkalom kínálkozik, másokat is megpróbálok nyerni számára. Egész nap Krisztusért fáradozom. S éjjel, míg alszom, egyik emberem Kínában fáradozik az Úrért.

Magyaráztképp hozzáfűzte: Fiatalkoromban eltökéltem, hogy hittérítő leszek a pogányok között. Mikor azonban apám meghalt, át kellett vennem az üzletet, hogy gondoskodni tudjak családukról. Most ahelyett, hogy magam mennék, hittérítőt tartok el. Munkásom az egyik kínai tartomány városában állomásozik. Tehát míg alszom, képviselőmön át még mindig Krisztusért fáradozom.

Ne akadnának olyan szombattartó adventisták, akik ugyanezt tennék? Ahelyett, hogy azok a gyülekezetek tartanák lekötve a lelkészeket, melyek már ismerik az igazságot, szóljanak így e munkásokhoz: „Menj és fáradozz a sötétben, halálukon lévő emberekért. Majd mi folytatjuk a gyülekezet szolgálatát. Megtartjuk az órákat, s Krisztusban való éléssel fenntartjuk lelki életünket is. Tevékenykedni fogunk a körülöttünk élő emberekért, és elküldjük imáinkat és ajándékainkat az inségesebb, elhagyottabb területek munkásainak ellátására.”

Miért is ne foghatna össze valamelyik gyülekezet, vagy néhány kisebb gyülekezet tagsága, hogy hittérítőt tartsanak el a külföldi területeken. Ha lemondának önző kielégüléseikről, ha mellőznék a felesleges és értelmetlen dolgokat, meg is tudnák tenni. Testvéreim, segítsetek ebben. Könyörögve kérek, tegyetek valamit Krisztusért, és most tegyétek. A tanítón keresztül, akit pénzetek eltart a hittérítés mezején, lelkeket menthettek meg a romlástól, hogy csillagként ragyogjanak majd az Üdvözítő koronájában.

[<<<vissza a 11. tanulmányhoz](#)

---

12. Tanulmány javasolt olvasmánya

APOSTOLOK TÖRTÉNETE, 31-37. (A LÉLEK ADOMÁNYA)

Amikor Jézus tanítványainak a Szentlelket megígérte, tanítói működésének befejezéséhez közeledett. Ott állott a kereszt árnyékában, teljesen tudatában a bűntéher súlyosságának, amit neki, mint Bűnhordozónak kellett viselnie. Mielőtt azonban feláldozta magát, kioktatta tanítványait a legfontosabb, legtökéletesebb adomány felől, melyet követőinek adni akart. Olyan adományról, mely kegyelmének határtalan segélyforrását tárja fel előttük. „*És én kérem az*

Atyát és más Vigasztalót ad néktek, hogy veletek maradjon mindörökké. Az igazságnak ama Lelkét, akit a világ be nem fogadhat, mert nem látja őt és nem ismeri fel őt; de ti ismeritek őt, mert nálatok lakik, és bennetek marad.” (János 14:16-17.) Az Üdvözítő ezzel utalt a jövőre, amikor eljő a Szentlélek, mint földi képviselője, és hatalmas munkát végez. Annak a sok rossznak és gonoszságnak, mely évszázadokon át halmozódott fel, az ember ezentúl a Szentlélek isteni ereje által álljon ellen.

Mit eredményezett a Szentlélek pünkösdnapi kiárasztása? A feltámadt Üdvözítőről szóló örömhír eljutott az akkor lakott világ legszélsőbb határáig és mialatt a tanítványok a megváltó kegyelem üzenetét hirdették, hatása alatt lelkék tértek meg. Mindenfelől özönlöttek a hívők a gyülekezetbe. A hűtlenek újból megtértek. A bűnösök egyesültek a hívőkkel és keresték a Drágagyöngyöt. Az evangélium sok elkeseredett ellenségéből, védelmezőjévé vált. A prófécia beteljesedett: *„Olyan lesz köztük a legalábbvaló, mint Dávid; a Dávid háza pedig ... mint az Úrnak angyala.”* (Zak. 12:8.) Minden keresztény felismerte testvérében az isteni szeretet és jóindulat megnyilvánulását. Egyetlen cél foglalkoztatta őket; egyetlen vágy minden mást háttérbe szorított; egyetlen igyekezetük az volt, hogy Krisztus jellemét nyilatkoztassák ki és országa építésén dolgozzanak.

„És az apostolok nagy erővel tesznek vala bizonyosságot az Úr Jézus feltámadásáról; és nagy kegyelem vala mindnyájukon.” (Apcs. 4:33.) Működésük folytán kiváló férfiak is csatlakoztak a gyülekezethez, akik az igazság elfogadása után életüket arra szentelték, hogy másoknak is elvigyék azt a reményt, mely szívüket békével és örömmel töltötte meg. Fenyegetések sem tudták visszatartani, vagy megfélemlíteni őket. Az Úr szólt általuk, és miközben egyik helyről a másikra mentek, hirdették az evangéliumot a szegényeknek. Az isteni kegyelem csodái váltak valóra mindenfelé.

Ily hatalmas munkát végez Isten, ha emberek átengedik magukat Lelke uralmának.

A Szentlélek ígérete nem korlátozódik sem korra, sem fajra. Krisztus kijelentette, hogy Lelkének szent befolyásában követői a világ végezetéig részesülnek. Kezdvé pünkösöd napjától mind a mai napig, el is küldte a Vigasztalót mindazoknak, akik Krisztust elfogadták Üdvözítőjüknek, eljött a Szentlélek mint tanácsadó, megszentelő, vezető és tanú. Minél szorosabb összeköttetésben éltek a hívők Istennel, annál világosabban és erőteljesebben tettek bizonyosságot Megváltójuk szeretetéről és megmentő kegyelméről. Férfiak és nők, akik az üldöztetés és próbatétel hosszú évszázadai alatt a Lélek segítségét nagymértékben élvezték, jelként és csodaként állottak a világ előtt. Angyalok és emberek előtt

bizonyították be a megváltó Szeretet átformaló hatalmát.

Mindazáltal azok sem mentesültek a további támadásoktól és kísértésektől, akik pünkösdkor erőt nyertek a magasságból. Ha bizonyóságot tettek az igazságról és jogosságról, az igazság ellensége több ízben támadt ellenük, hogy megfossa őket keresztényi tapasztalataiktól. Kénytelenek voltak, istenadta erejükkel felvértezve, még fokozottabb küzdelmet vívni, hogy elérjék az érett férfiúságot a Jézus Krisztusban. Naponta könyörögtek újabb kegyelemért, hogy mind közelebb és közelebb jussanak a tökéletességhez. A Szentlélek befolyása alatt még a leggyengébbek is megtanulták, hitük gyakorlása közben, hogy a rájuk bízott képességeket növeljék. Így egyszersem mind megszentelődtek, megtisztultak és nemesbültek. Miután alázatosan engedelmeskedtek a Szentlélek befolyásának, részt nyertek az Istenség teljességéből és átformalódtak Isten képmására.

Az idők folyamán Krisztus nem változtatott búcsúzásakor tett ígéletén, hogy követőinek elküldi a Szentlelket. Isten nem korlátozta kegyelme gazdagságának kiáradását a földön, hogy gyermekeire szálljon. Hogy ígéletének beteljesedése azonban nem észlelhető olyan mértékben, ahogy lehetne, abban keresendő, hogy az ígéletet nem értékelik annyira, ahogy kellene. Ha minden keresztény készséges volna elfogadni, akkor elnyerhetné a Szentlelket. Ahol a Szentlélek szükségességét alig veszik figyelembe, ott lelki sivárságot, sötétséget, süllyedést és halált láthatunk. Ahol értéktelen dolgok köthetik le a figyelmet, ott az isteni Erő hiányzik. Az az erő, amely szükséges a gyülekezet növekedéséhez és fejlődéséhez; ez az erő hozza az összes többi áldást is, és Isten felmérhetetlen bőségben kínálja ezt fel mindnyájunknak.

Ha tehát a Szentlélek az erő közvetítője, akkor miért nem éhezünk és szomjúhozunk a Lélek adományát? Miért nem beszélünk erről és miért nem teszünk imáink és prédikációink tárgyává? Az Úr készségesebben adja Szentlelkét azoknak, akik Neki szolgálnak, mint ahogy a szülők adják gyermekeiknek ajándékaikat. Krisztus minden munkása naponta könyörögjön Istenhez a Lélek kezestségéért. A keresztény munkások gyűljenek össze csoportokba; kérjenek segítséget és mennyei bölcsességet a helyes tervezésre és kivitelezésre egyaránt. Különösen azt kérjék Istentől, hogy kiválasztott köveit részesítse a lelki munka mezején a Lélek csodálatos kezestségében. A Lélek megnyilvánuló ereje Isten munkásai életében oly hatalmasan támogatná az igazság hirdetését, ahogy azt a világ minden tisztelete és dicsősége együttvéve sem adhatja meg.

Bárhol legyen is az Istennek szentelt életű munkás, ott van vele a Szentlélek is. A tanítványoknak tett ígélet nekünk is szól. A Vigasztaló éppannyira a miénk, ahogy az övék volt. A Szentlélek adja azt az erőt, mely a gyötrődő és küszködő

lelkeket megtartja, úgy a világ gyűlölete, mint saját gyengeségeik és hibáik felismerése közepette. Amikor bánat és szenvedés a részünk, amikor jövőnk sötétnek és nyugtalanítóan látszik, vagy elhagyatottnak és gyámoltalannak érezzük magunkat, akkor a Szentlélek, hitben elmondott imáinkra, megvigasztalja szívünket.

Nem döntő bizonyítéka kereszténységünknek, ha rendkívüli körülmények között mutatunk nagy lelkesedést. A megszentelődés és szent élet nem elragadtatásból áll; hanem azt jelenti, hogy akaratumat teljesen Istennek adjuk át. Jelenti, hogy élünk Istennek minden Igéjével, amely az Ő szájából származik. Jelenti, hogy Benne bízunk minden kísértésben, úgy a sötét, mint a fényes napokban is. Jelenti, hogy hitben járunk minden körülmények között, rendíthetetlen bizalommal támaszkodunk Reá és megnyugszunk szeretetében.

Nem szükséges magyaráznunk a Szentlélek mibenlétét. Jézus azt mondja, Ő a vigasztaló, *„az igazságnak Lelke, aki az Atyától származik.”* Világosan kijelenti továbbá, hogy a Szentlélek, miközben az embereket minden igazságra elvezeti, *„nem ő magától szól”*. (János 15:26; 16:13.)

A Szentlélek lényege: titok. Emberek nem fejthetik meg, mert Isten nem nyilatkoztatta ki előttük. Kutatásra hajlamos elmék összehozhatnak bibliaiszövegeket és alapul vehetik emberi magyarázataikhoz, de az ilyen nézetek elfogadása nem fejlesztheti a gyülekezetet. Olyan titkokat illetőleg, amelyek az emberi értelmet meghaladják, hallgatni - arany.

Jézus a Szentlélek hivatását ezekkel a szavakkal vázolja: *„És az amikor eljő, megfeddi (oktatja) a világot bűn, igazság és ítélet tekintetében.”* (Ján. 16:8.) A Szentlélek meggyőz a bűnről. Ha a bűnös átadja magát a Lélek megelevenítő befolyásának, akkor megtérésre jut és felismeri az isteni követelmények iránti engedelmisség fontosságát.

A megtérő bűnösnek, aki éhezi és szomjúhozza az igazságot, a Szentlélek ki nyilatkoztatja Isten Bárányát, aki hordozza a világ bűneit. *„Az enyémből vesz és megjeleníti néktek”* - mondta Jézus. *„Az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, amiket mondtam néktek.”* (János 16,14; 14, 26.)

A Szentlelket Isten adta megújító erőként, hogy hathatóssá tegye a Megváltó halála által szerzett üdvösséget. Igyekszik az emberek figyelmét állandóan arra a nagy áldozatra irányítani, melyet Krisztus hozott a golgotai kereszten. Bemutatja Isten szeretetét a világ előtt és a bűneiről meggyőzött lélek számára hozzáférhetővé teszi a Szentírás értékeit.

Miután a Szentlélek meggyőzte az embert bűneiről, az életszentség és igazság színvonalát feltárta előtte, elvonja szeretetét e világ dolgaitól és betölti lelkét a szentség utáni vággyal. *„Az elvezérel majd titeket minden igazságra”* (János

16, 13.) jelentette ki az Üdvözítő. Ha az emberek készek arra, hogy a Lélek munkálkodjék bennük, akkor egész lényük megszentelődését véghez viszi. A Szentlélek az isteni jellemvonásokat vési be a lélekbe. Hatalma által oly világossá teszi az élet útját, hogy senki sem tévedhet el.

Isten a Szentlélek segítségével már ősidőktől kezdve tevékenykedett emberi eszközei által, hogy szándékát megvalósítsa a bukott emberiséggel. Ez megnyilvánult a pátriárkák életében. Mózes napjaiban gyülekezetének is „jó lelkét adta, hogy őket oktathá.” (Neh. 9, 20.) Az apostoli korszakban is hatalmasan működött Isten a Szentlélek erejével gyülekezetéért. Ugyanez az erő adott hitet és bátorságot Kálebnek és Józsuénak, mely az ósatyákat megerősítette; és ez tette eredményessé az apostoli gyülekezet munkáját. Támasza volt minden időben Isten hűséges gyermekeinek. A Szentlélek ereje által készítették utat a valdensék, a sötét korszakok alatt, a reformáció számára. Ugyanez az Erő koronázta eredménnyel azon nemes férfiak és nők fáradozásait, akik a mai misszióálmások felállításának útját egyengették és tették lehetővé a Biblia lefordítását valamennyi nemzet nyelvére és tájszólásaira.

Isten még ma is egyházát használja fel szándékának kinyilatkoztatására a földön. A kereszt hírnökei ma városról városra, országról országra járnak és előkészítik Krisztus újra jövetelének útját. Hirdetik, hogy Isten törvénye: az élet zsinórmértéke. A Mindenható Lelke készíti az emberi szíveket, és mindazok, akik befolyásának engednek, Isten igazsága tanúivá lesznek. Megszentelt életű férfiak és nők sok helyütt közlik az emberekkel azt a világosságot, amit Krisztus által nyertek. És miközben szétárasztják a fénysugarakat, mint tették azok, akik pünkösdi napján részesültek a Lélek keresztségében: állandóan többet és többet nyernek a Lélek erejéből.

Ily módon világítja be Isten dicsősége a földet.

Másrészt pedig egyes emberek ahelyett, hogy bölcsen kihasználnák a jelenben kínákozó alkalmakat, ölbe tett kézzel várják a lelki felüdülés rendkívüli idejét, mely hatványozottan fokozná a mások felvilágosítására szolgáló képességüket.

Elhanyagolják jelenlegi kötelességüket és kiváltságukat, fényük csak pislákol, miközben olyan időkre várnak, amikor minden fáradság nélkül nyerhetnek rendkívüli áldást, mely átformálja és szolgálatra alkalmassá teszi őket.

A végidőben, amikor Isten műve a földön befejezéshez közeledik, a szent életű hívők komoly fáradozásait a Szentlélek hatalma az isteni kegyelem rendkívüli jeleivel kíséri majd. A korai és késői eső jelképében - ahogyan az eső Keleten a magvetés, illetve az aratás időszakában hullott a földre - a héber próféták az isteni kegyelem különleges megnyilatkozásait jövendölték Isten gyülekezte számára. A Lélek kiárasztása az apostolok napjaiban a korai esőt jelképezte, mely

dicső eredményeket értelt. A Lélek jelenléte az igaz egyházban az idők végeztéig érezhető lesz.

A lelki kegyelem rendkívüli kiárasztását viszont arra az időpontra ígérte Isten, mely megelőzi a világ aratásának befejezését, mely előkészíti a gyülekezetet Jézus eljövetelére. Az Írás a Léleknek eme kiárasztását a késői eső hullásához hasonlítja; és ezért az erőttöbbletért könyörögjenek a keresztyének az aratás Urához „a késői eső idején”. Erre „az Úr villámlást szerez és záporosót ad nékik”. „Elküldi nektek az esőt, a korai és késői esőt.” (Zak. 10, 1.) (Elberfeldi ford.) Jóel 2:23. (Zürichi ford.)

Ha azonban Isten egyháza tagjainak jelenleg nincs élő összeköttetésük a lelki növekedés Forrásával, akkor nem lesznek felkészülve az aratás idejére. Ha nem tartják lámpájukat feldíszítve és égve, akkor a rendkívüli szükség idején nem részesülnek a kegyelem nagyobb mértékében.

Csak azok lesznek képesek ezt az erőt napi szükségletükhöz és tehetségükhöz mérten felhasználni, akik a kegyelmi Forrás állandó és újabb áldásaiban részesülnek. Ahelyett, hogy az eljövendő időkre várakoznának, mely őket csoda által ruhazza fel a lelki erő rendkívüli mértékével, átadják magukat a léleknyeres munkájának, hogy Isten átformálhassa és hasznos edényekké tegye őket. Naponta megragadnak minden alkalmat a szolgálatra és ezzel tesznek bizonysgot a Mesterről, bárhol legyenek, akár az otthon szerény munkakörében, vagy a nyilvánosság előtt.

A felszentelt munkás csodálatos vigasza az a tudat, hogy földi életében még Krisztus is naponként kérte Atyjától a szükséges kegyelmet és csak az Atyával töltött együttlét után ment másokat áldani és erősíteni. Nézd, miként borul térdre Isten Fia imában Atyja előtt! Bár Isten Fia, mégis imával erősíti hitét és a mennyei való érintkezésből merít erőt, hogy ellenállhasson a gonosznak, és segíthessen az emberek ínségén. Mint idősebb testvérünk, ismeri azok szükségletét, akik gyengeségük ellenére - a bűnnel és kísértésekkel telt világban élve - égnék a vágytól, hogy Neki szolgálhassanak. Tudja, hogy azok a követek, kiket szétküld, gyenge és tévelygő emberek; azonban mindenkinek, aki teljesen átadja magát, isteni segítségét ígéri. Példája bizonyítja, hogy a mélységes hitből fakadó komoly és állhatatos könyörgés, valamint művéhez való teljes ragaszkodás és odaadás, megszerzi a Szentlélek segítségét minden ember részére, a bűnnel vívott harcában.

Isten előkészít minden munkást, aki Krisztus példáját követi, hogy befogadja és felhasználja azt az erőt, melyet Isten megígért egyházának a föld aratásának megérlelésére. Ha az evangélium hírnökei megújítják odaszentelési fogadalmukat, az Úr napról napra újra megajándékozza őket Lelke megelevenítő és

megszentelő jelenlétével. Mindennapi kötelességük teljesítését azzal a biztos tudattal kezdik meg, hogy a Szentlélek láthatatlan jelenléte teszi őket „Isten munkatársaivá”.

[<<<vissza a 12. tanulmányhoz](#)

---

12. Tanulmány javasolt olvasmánya

KRISZTUS PÉLDÁZATAI, 287-291. (TALÁLKOZÁS A VŐLEGÉNNYEL)

Isten „a sötétségből világosság”-ot sugározta (2 Kor 4 : 6). Amikor „a föld kietlen és puszta vala, és setétség vala a mélység színén”, „Isten Lelke lebeg vala a vizek felett. És monda Isten: Legyen világosság: és lőn világosság” (1 Móz 1: 2-3). A lelki sötétség éjszakájában ugyanígy szól Isten: „Legyen világosság!” Népének ezt mondja: „Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt” (Ésa 60:1).

„Ímé, sötétség borítja a földet - mondja a Szentírás -, és éjszaka a népeket, de rajtad feltámad az Úr, és dicsősége rajtad megláttatik” (Ésa 60:2).

Isten félreismerése sötétségbe borítja a földet. Az ember elfelejti, hogy milyen Isten jelleme. Félreérti és félremagyarázza. Olyan üzenetet kell hirdetnünk, amelynek fénye megvilágosít és ereje megment. Isten jellemét be kell mutatnunk. A világ sötétségében szét kell sugároznunk Isten dicsőségének fényét, jószágának, irgalmának világosságát.

Ezt a munkát így körvonalazza Ésaiás próféta: „Emeld föl szódat magasan, örömondó Jeruzsálem! emeld föl, ne félj! mondd Júda városainak: Ímhol Istenetek! Ímé, az Úr Isten jó hatalommal, és karja uralkodik! Ímé, jutalma vele jó, és megfizetése Őelőtte” (Ésa 40:9-10).

A Vőlegényre várakozók hirdessék az embereknek: „Ímhol Istenetek!” Az irgalmat hordozó utolsó fénysugár, a világnak kegyelmet hirdető utolsó üzenet Isten jellemének - a szeretetnek - megláttatása. Isten gyermekei mutassák meg Uruk dicsőségét! A saját életükkel és jellemükkel tegyenek bizonyosságot arról, amit Isten hatalma tett értük!

Az Igazság Napjának fénye sugározzék igaz cselekedetekben: az igazságot hirdető szavakban és szentségről tanúskodó tettekben! Krisztus, az Atya dicsőségének visszatükröződése eljött a világra e dicsőség fényeként, hogy képviselje Istent az emberek előtt. A Szentírás szava szerint felkente „Őt az Isten Szentlélekkel és hatalommal,” és „széjjeljárt jót tévén” (Acs 10: 38). Krisztus a názáreti zsinagógában ezt mondta: „Az Úrnak Lelke van énrajtam, mivelhogy felkent engem, hogy a szegényeknek az evangéliumot hirdessem, elküldött, hogy a töredelmes szívűeket meggyógyítsam, hogy a foglyoknak szabadulást hirdessek, és

a vakok szemének megnyílását, hogy szabadon bocsássam a lesújtottakat, hogy hirdessem az Úrnak kedves esztendejét” (Lk 4:18-19). Ezzel a munkával bízta meg tanítványait is. „Ti vagytok a világ világossága” - mondta. „Úgy fényljk a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat” (Mt 5 :14-16).

Erről a munkáról beszél Ésaías próféta, amikor így szól: „Nem az-é (a böjt), hogy az éhezőnek megszegd kenyeredet, és a szegény bujdosókat házadba bevi gyed, ha meztelent látsz felruházzad, és tested előtt el ne rejtsd magadat? Akkor felhasad, mint hajnal a te világosságod, és meggyógyulásod gyorsan kivirágzik, és igazságod előtted jár; az Úr dicsősége követ” (Ésa 58:7-8).

A lelki sötétség éjszakájában tehát Isten dicsősége egyházán át sugárzik, amikor tagjai felemelik a meggörnyedtet, és vigasztalják a gyászolót.

Körülöttünk mindenütt hallatszik a világ jajveszékelése. Mindenhol vannak szűkölködők és szomorkodók. A mi feladatunk, hogy könnyítsünk az élet terhe in, és enyhítsünk nyomorán.

Gyakorlati segítséggel sokkal többet tehetünk, mint pusztá prédikálással. Adjunk ételt az éhezőnek, ruhát a mezítelennek, és otthont a hajléktalannak! Sőt még többet kell tennünk! A lélek éhségét csak Krisztus szeretete elégítheti ki. Ha Krisztus bennünk lakik, akkor szívünk tele van mennyei együttérzéssel. A forró krisztusi szeretet lezárt forrásai felfakadnak.

Isten nemcsak adományokat kér tőlünk a rászorulóknak, hanem derült mosolyt, biztató szavakat és kedves kézszerítást is. Amikor Krisztus meggyógyította a betegeket, kezét rájuk tette. Mi is hajoljunk közel azokhoz, akiken segíteni akarunk.

Sok ember már nem tud reménykedni. Hozzuk vissza életükbe a napfényt! Sok elcsüggedt ember van. Bátorítsuk őket! Imádkozzunk értük! Vannak, akik kívánják az élet kenyerét. Olvassunk nekik Isten Igéjéből! Sokan lelkileg annyira betegek, hogy földi gyógyír nem segít rajtuk. Orvos nem tudja meggyógyítani őket. Imádkozzunk ezekért a lelkekért! Vigyük őket Jézus elé! Mondjuk nekik, hogy van balsam Gileádban, és Orvos is!

A fény áldás, egyetemes áldás, amely árasztja kincseit a hálátlan, gonosz, erkölcstelen világra. Így van ez az Igazság Napjával is. Az egész földet, bármennyire burkolja is a bűn, a bánat és a fájdalom sötétsége, meg kell világítani az isteni szeretet ismeretének fényével. Semmilyen hitfelekezettől, semmilyen rendű és rangú embertől vagy társadalmi osztálytól sem szabad elzárni a mennyei tróntól sugárzó fényt.

A reménység és kegyelem üzenetét el kell vinni a föld végső határáig. Kinyújthatja kezét mindenki, aki akarja, és megragadhatja Isten erejét. Békét köthet

vele, és békessége lesz. Nem borítja többé éjféli sötétség a pogányokat. A homály eloszlik az Igazság Napjának ragyogó fénysugarai előtt. Krisztus legyőzte a pokol hatalmát.

De nincs ember, aki tudna olyat adni, ami neki sincs. Isten művében nem lehet semmi ember kezdeményezte dolog. Senki nem lehet a saját erőfeszítéséből Isten fényhordozója. Az aranyolaj, amelyet a mennyei követek öntöttek az aranycsövekbe, továbbfolyt a templom lámpáiba, és lehetővé tette, hogy állandóan nagy fényvel égjenek. Az ember is az állandóan reá áradó isteni szeretet nyomán tud fényt árasztani. Mindazok szívébe, akik hitben Istennel egyesültek, a szeretet aranyolaja bőven ömlik, hogy jó cselekedetekkel és az Isten iránti igazi, őszinte szolgálattal továbbítsák a fényt.

A Szentlélek magasztos és felmérhetetlen ajándékai a menny minden kincsét magukban foglalják. Nem Istenen múlik, hogy kegyelmének gazdagsága nem árad a föld lakóira. Ha mindenki meg akarná kapni ezeket az ajándékokat, mindenki beteljesedne Szentlélekkel.

Minden léleknek kiváltsága, hogy élő csatornaként továbbítsa a világnak Isten kegyelmének kincseit, Krisztus kimeríthetetlen gazdagságát. Krisztus mindennél jobban vágyik olyan eszközökre, akik megismertetik a világgal Lelkét és jellemét. A világnak pedig mindennél nagyobb szüksége van arra, hogy emberek bemutassák a Megváltó szeretetét. Az egész menny olyan eszközökre vár, akik által az emberek örömét és áldását szolgáló szent olajat árasztthatja.

Krisztus mindent megtett azért, hogy egyháza a világ Világosságától fénylő, Immánuel dicsőségét hordozó, átalakult közösség legyen. Azt akarja, hogy minden keresztényt lelki légkör - világosságot és békességet árasztó légkör - vegyen körül. Vágyik arra, hogy életünkkel bizonyosságot tegyünk a menny örömérő.

A menny szeretetének közvetítésével mutatjuk meg, hogy Isten Lelke bennünk lakik. A menny gazdagsága odaszentelt emberi eszközök által eljut másokhoz.

Az Igazság Napjának „szárnyai alatt” gyógyulás van (Mal 4-2). Minden igaz tanítvány továbbítja a fényt, amely éltet, bátorít, segít és gyógyít.

Krisztus vallása több, mint bűnbocsánat. Krisztus vallása elveszi bűneinket, és helyüket betölti azokkal a jellemvonásokkal, amelyek a Szentlélek ajándékai. Krisztus vallása mennyei világosságot jelent, és örömeztetést Istenben; énkéntől megüresített szívet jelent, és Krisztus állandó jelenlétének áldásait. Akinek szívében Krisztus az úr, ott tisztaság van, ott nincs bűn, ott az evangélium programja a maga dicsőségében, teljességében és tökéletességében megvalósult. A Megváltó elfogadásával tökéletes béke, tökéletes szeretet, tökéletes biztonságérzet jár együtt. Krisztus jellemének szépsége és jóillata megmutatkozik az ember

életében, és tanúsítja, hogy Isten valóban elküldte Fiát Megváltóként a világnak.

Krisztus nem azt mondja követőinek, hogy igyekezzenek világítani; hanem így szól: „Fényljék a ti világosságtok!” (Mt 5 :16.) Ha Isten kegyelmében részesültetek, fénye bennetek van. Távolítsátok el az akadályokat, és az Úr dicsősége megmutatkozik. Akkor árad a fény, hogy áttörje és eloszlassa a sötétséget. Önkéntelenül is világítottok magatok körül.

Amikor Krisztus kinyilatkoztatja dicsőségét az ember lényé által, olyan közel hozza a mennyet az emberekhez, hogy a szentek szentjének szépsége láthatóvá lesz mindazokban, akikben Krisztus lakik. A bennük lakozó Krisztus dicsősége foglyul ejt másokat is. E kitérülés nyomán pedig megtért lelkek magasztaló és hálaadó énekükkel megdicsőítik Istent, aki minden jó ajándék Forrása.

„Kelj fel, világosodjál, mert eljött világosságod, és az Úr dicsősége rajtad feltámadt” (Ésa 60:1). A Vólegény fogadására készülőknek szól ez az üzenet. Krisztus eljön hatalommal és nagy dicsőséggel; a maga dicsőségével és az Atya dicsőségével. Vele jönnek a szent angyalok. Miközben az egész világot sötétség borítja, Krisztus szentjeinek lakhelyén világosság lesz, és felfogják második eljövételének első fénysugarát. A makulátlan tiszta fény az Ő tündöklő lényéből sugárzik, és imádják mindazok, akik szolgálták. Míg a gonoszok menekülnek közeléből, követői örvendeznek. Jób pátriárka, átfogva tekintetével az időt Krisztus második adventjéig, így szólt: „Akit magam látok meg magamnak; az én szemeim látják meg, nem más” (Jób 19: 27). Krisztus mindennapi társa és meghitt barátja hűséges követőinek, akik Istennel szoros kapcsolatban és állandó közösségben élnek. Rajtuk támad fel az Úr dicsősége. Visszatükrözik Isten dicsőségének fényét, amelyet Jézusban látnak. És amikor a Király eljön a maga fenségében, örvendeznek dicsőségének és ragyogásának fényes sugaraiban. Alkalmassak a mennyei lények társaságára, mert a menny szívében él.

Felemelt fejjel, az Igazság Napjának rájuk hulló fényes sugaraiban, megváltásuk elérkezettén örvendezve, e szavakkal fogadják a Vólegényt: „Ímé Istenünk, akit mi vártunk és aki megtart minket” (Ésa 25:9).

„És hallám mintegy nagy sokaság szavát, és mintegy sok vizek zúgását, és mintegy erős mennydörgések szavát, mondván: Alleluja! mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható. Örüljünk és örvendezzünk, és adjunk dicsőséget néki, mert eljött a Bárány menyegzője, és az Ő felesége felkészítette magát ... és monda nékem: Írd meg: Boldogok azok, akik a Bárány menyegzőjének vacsorájára hivatalosak.” Ő „uraknak Ura és királyoknak Királya; és akik vele vannak: „hivatalosak és választottak és hívek.” (Jel 19: 6-9; 17:14).

[<<<vissza a 12. tanulmányhoz](#)

---

13. Tanulmány javasolt olvasmánya

A NAGY KÜZDELEM, 537-545. (AZ UTOLSÓ FIGYELMEZTETÉS)

„Láték más angyalt leszállani a mennyből, akinek nagy hatalma vala; és a föld fénylett annak dicsőségétől. És kiálta teljes erejéből, nagy szóval mondván: Leomlott, leomlott a nagy Babilon, és lett ördögöknek lakhelyévé, minden tisztátalan léleknek tömlöcévé, és minden tisztátalan és gyűlölséges madárnak tömlöcévé.” „És hallék más szózatot a mennyből, amely ezt mondja vala: Fussatok ki belőle én népem, hogy ne legyetek részesek az ő bűneiben, és ne kapjatok az ő csapásaiból.” (Jel. 18:1–2, 4)

Ez az ige arra az időre utal, amikor a Jel 18. fejezetének angyala meg fogja ismételni a Jel 14. fejezete (8. vers) második angyalának üzenetét; azt, hogy Babilon elbukott. A Jel 18. fejezetében említett angyal utalni fog azokra a rontásokra is, amelyek 1844 nyara, az üzenet első meghirdetése óta utat találtak a Babilont megtestesítő szervezetekbe. A vallásos világ aggasztó állapotát mutatja be ez az üzenet. Az igazság ismételt elutasításával az emberek lelki látása egyre homályosabb, szíve egyre makacsabb lesz, mígnem teljesen hitelenségbe merevednek. Isten intéseivel dacolva konokul lábbal tiporják a Tízparancsolat egyik törvényét, és végül még üldözik is azokat, akik a Tízparancsolatot szentnek tartják. Aki Isten Igéjét és népét megveti, az Krisztust veti meg. Amikor az egyházak elfogadják a spiritizmus tanításait, az érzékiséget fékező korlát ledől, és hitvallásuk csak palást lesz, amely alá gonoszságukat rejtik. A természetfölötti megnyilatkozásokba vetett hit ajtót nyit az ördög csalásai és tanításai előtt, és a szellemvilág befolyása meg fog mutatkozni az egyházakban.

Így néz ki Babilon e próféciában vázolt időben: „Az ő bűnei az édig hatottak, és megemlékezett az Isten az ő gonoszságairól” (Jel. 18:5). Gonoszságának mértéke betelt, és pusztulása a küszöbön van. De Istennek még vannak Babilonban gyermekei. A büntető ítélet végrehajtása előtt e hűségeseket ki kell onnan hívni, hogy ne legyenek részesek Babilon bűneiben, és ne érvék őket a Babilont sújtó csapások. Értük van az a mozgalom, amelyet az a mennyből leszálló és a földet dicsőségével beragyogó angyal szimbolizál, aki hangosan kiált, és közhírré teszi Babilon bűneit. Az ő üzenetéhez kapcsolódik ez a felszólítás: „Fussatok ki belőle én népem!”. Ez az üzenet és a harmadik angyal üzenete a föld lakóihoz szóló utolsó figyelmeztetés.

A világ félelmetes események előtt áll. A föld hatalmasságai, amelyek egymással összefogva harcot indítanak Isten parancsolatai ellen, elrendelik, hogy mindenki – kicsinyek és nagyok, gazdagok és szegények. szabadok és szolgák (Jel. 13:16) – a hamis szombat megtartásával alkalmazkodjon az egyház szokása-

ihoz. Az engedelmesség megtagadása államellenes cselekménynek fog minősülni, amelyért halálbüntetés jár. Másrészt pedig Isten törvénye, amely elrendeli a Teremtő nyugalomnapjának megtartását, követel engedelmességet, és kinyilatkoztatja mindazok megbüntetését, akik megsértik rendelkezéseit.

Aki e félreérthetetlen következmények ismeretében lábbal tiporva Isten törvényét, emberi törvényeknek engedelmeskedik, az magára veszi a fenevad bélyegét, annak a hatalomnak a hűségjelét, amelynek Istent megtagadva engedelmeskedik. A menny intése így hangzik: „Ha valaki imádja a fenevadat és annak képét, és bélyegét felveszi vagy homlokára vagy kezére, az is iszik az Isten haragjának borából, amely elegyítetlenül töltetett az Ő haragjának poharába” (Jel. 14:9–10).

De Isten büntetése csak akkor fog lesújtani, ha az ember már meggyőződhetett az igazságról, és azt tudatosan elutasította. Sok embernek még soha nem volt alkalmuk meghallani a korunknak szóló különleges igazságokat. A negyedik parancsolat kötelező voltát még senki nem világította meg nekik igazán. De aki olvas minden szívből, és mérlegre tesz minden indítékot, nem engedi, hogy bárkinek is, aki tudni akarja az igazságot, téves fogalmi legyenek a küzdelem kimeneteléről. Isten nem kíván vak engedelmességet. Mindenki eleget fog tudni ahhoz, hogy értelmesen dönthessen.

A hűség nagy próbája a szombat lesz, mert az igazságnak különösen vitatott pontja. A végső próbatétel idején éles határvonal fog húzódni Isten szolgálói és azok között, akik nem szolgálják Őt. Míg a negyedik parancsolat megtagadása és a hamis szombat megtartása, amit az állam törvénye megkíván, egyenlő az istenellenes hatalomnak tett hűségesküvel, addig az igazi szombat megtartása, ahogy az Isten törvénye megszabja, a Teremtő iránti hűség bizonyítéka. Míg az egyik csoport a földi hatalomnak való engedelmesség jelét elfogadva a fenevad bélyegét veszi fel, a másik a menny tekintélyéhez való hűség jelét választva, megkapja Isten pecsétjét.

Mindeddig sokan rémhírterjesztőknek tartották a harmadik angyali üzenet igazságainak hirdetőit. Jövendöléseiket – hogy az Egyesült Államokban úrrá lesz a vallási türelmetlenség; hogy az egyház és az állam egymással szövetségben üldözni fogja Isten parancsolatainak megtartóit – aaptalannak és képtelenségnek minősítették. Meggyőződéssel mondták, hogy ez az ország soha nem lesz más, mint ami eddig volt – a vallásszabadság védelmezője. De amikor a vasárnapünnepelés kötelezésének kérdése mindenütt vita tárgya lesz, kiderül, hogy közeledik ez a kétségbevont és el nem hitt esemény, és a harmadik üzenet még soha nem tapasztalható hatást vált ki.

Isten minden nemzedék idején elküldte szolgálóit, hogy megrójják a bűnt mind

a világban, mind az egyházban. Az emberek azonban kellemes dolgokat akarnak hallani, és a tiszta, kendőzetlen igazságot nem fogadják szívesen. Számos reformátor, amikor munkáját elkezdte, nagyon óvatosan próbálta az egyház és a nemzet bűneit megróni. Azt remélte, hogy őszinte keresztény életének példamutatásával vissza tudja vezetni az embereket a bibliai elvekhez. De Isten Lelke érintette e reformátorokat – mint annak idején Illést, akit egy gonosz király és egy hitehagyó nép bűneinek megfeddésére indított – és arra kényszerültek, hogy a Biblia világos kijelentéseit prédikálják; azokat az elveket, amelyeket korábban vonakodtak hirdetni, most buzgón hirdették, és elmondták, hogy milyen veszély fenyegeti az embereket. Azt tolmácsolták, amit az Úr adott szájukba, nem félve a következményektől. És az emberek kénytelenek voltak meghallgatni a figyelmeztetést.

A harmadik angyal üzenete tehát hangozni fog. Amikor a legnagyobb erővel kell azt hirdetni, az Úr alázatós eszközök által fog dolgozni, befolyásolva azok értelmét, akik szolgálatára szentelik magukat. A munkásokat inkább a Lélek kelete fogja felkészíteni, mint az oktatási intézmények. A hit és az ima emberei a Lélek indítására szent lelkesedéssel lépnek elő, hogy azt hirdessék, amit Isten mond nekik. Babilon bűnei közismertté válnak. Hogy milyen félelmes következményekkel jár, ha az egyház a polgári hatalmasság által kényszeríti ki rendelkezései megtartását; hogy a spiritizmus behatolt az egyházba; hogy a pápai hatalom lopva, de rohamosan tör előre – ezt mind leleplezik. Ezek a súlyos figyelmeztetések fel fogják ébreszteni az embereket. Ezrek és ezrek figyelnek fel rájuk; akik soha nem hallottak erről. Megdöbbenve hallják, hogy az egyház Babilon, amely bűnben él, tévelyeg és elbukott, mert elvetette a mennyből küldött igazságot. Az emberek felkeresik korábbi tanítóikat, és türelmetlenül kérdezik, hogy igaz-e az, amit hallottak. A lelkészek pedig meséket mondanak, kellemes dolgokat jövendölnek, hogy csillapítsák félelmüket, és megnyugtassák felébredt lelkiismeretüket. De mivel az embereket nem elégíti ki a puszta emberi tekintély, és szeretnék tudni, mi az, amit világosan „szól az Úr”, a nagy tekintélyű papság, akár a régi farizeusok, tekintélyük kétségbe vonása miatt haragra gerjedve, az üzenetet Sátántól származónak bélyegzik, és a bűnt szerető tömegeket felingerlik, hogy szidalmazzák és üldözzék azokat, akik az igazságot hirdetik.

Amikor a vita egyéb kérdéseket is érint, és az emberek figyelme Isten sárba tiport törvényére terelődik, Sátán akcióba kezd. Az üzenetet kísérő erő felingerli azokat, akik ellenzik hirdetését. A papság majdhogy emberföltött erőfeszítéssel igyekszik elzárni a világosságot, nehogy híveire sugározzék. Minden rendelkezésre álló eszközzel megkísérlí elfojtani e létfontosságú kérdések megvitatását. Az egyház a polgári hatalom fegyveréért kiált, és ebben a munkában a katolikusok

és a protestánsok összefognak. A vasárnap megtartását kényszerítő mozgalomnak merészsége és elszántsága egyre fokozódik, és a törvényt is igénybe veszik Isten parancsolatainak megtartói ellen. Bírósággal és bebörtönzéssel fenyegetik őket. Egyeseknek pedig magas állást ajánlanak fel, és egyéb jutalmakkal és kedvezményekkel próbálják rávenni őket hitük megtagadására. De ők rendíthetetlenül így válaszolnak: „Mutassátok ki Isten Igéjéből tévedésünket!” Így védekezett Luther is hasonló körülmények között. A törvényszék elé állított hívők ékes bizonyosságot tesznek az igazságról, melynek hallatán egyesek állást foglalnak Isten valamennyi parancsolata mellett. Így jut el az igazság olyan emberek ezreihez is, akik különben mitsem tudnának róla.

Az Isten szavának becsületes követői lázadóknak fognak minősülni. Szülők, akiket Sátán elvakított, durvák és kemények lesznek hívő gyermekükhöz. A gazda és a gazdasszony sanyargatja az Isten parancsolatait megtartó szolgát. „A szeretet meghidegül!” Gyermekük elvesztik örökségüket és otthonukat. Szó szerint fognak teljesedni Pál szavai: „Mindazok is, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak” (II. Tim. 3:12). Az igazság egyes követőit, akik nem hajlandók megünnepelni a vasárnapot, börtönbe vetik, másokat elűznek hazájukból, egyesek pedig rabszolgasorsra jutnak. Az ember ezt most lehetetlennek tartja. De amikor Isten visszavonja mérséklő Lelkét a földről, és a mennyei elveket gyűlölő ember Sátán hatalmába kerül, az események megdöbbentően fognak alakulni. A szív nagyon kegyetlen tud lenni, ha eltávozik belőle Isten félelme és szeretete.

Amikor közeledik a vihar, sokan, akik hitet tettek a harmadik angyal üzenete mellett, de az igazságnak való engedelmség híján nem szentelődtek meg, elhagyják helyüket, és az ellenség soraiba lépnek. Mivel egyesülnek a világgal, és azonosulnak szellemével, szinte egészen magukévá teszik a világ szemléletét. És amikor a próba jön, csak a könnyű és népszerű utat tudják választani. Tehetséges, kellemes emberek, akik valamikor szívesen követték az igazságot, képességeiket megtévesztésre és félrevezetésre használják. Korábbi testvéreik legerősebb ellenségeivé válnak. Amikor a szombatünnepelőknek a törvény előtt kell hitüket megvédeniük, ezek a hitehagyók Sátán legaktívabb eszközeiként fogják meghazudtolni és vádolni őket. Rágalmakkal és gyanúsítgatásokkal ellenük fogják hangolni a hatalmasságokat.

Az üldözés idején Isten szolgáinak hite próbára lesz téve. E követek híven fogják tolmácsolni a figyelmeztetést, csak Istenre és Igéjére figyelve. Isten Lelke munkálkodik szívükben, és szólásra készíti őket. Szent lelkesedéstől fűtve, és a mennyei sugallat kényszerére indulnak munkába. Nem mérlegelik, hogy az Úrtól rájuk bízott igék hirdetésének milyen következményei lesznek. Nem törődnek

földi érdekekkel, és nem igyekeznek megőrizni sem a hírnevüket, sem az életüket. De egyesek a támadások és gyalázkodások pergőtüzében rémülten kiáltják: „Ha előre láttuk volna szavaink következményeit, csöndben maradtunk volna.” Sátán akadályokat gördít útjukba. Kegyetlen kísértéseivel ostromolja őket, és ők úgy látják, hogy a munka, amelyre vállalkoztak, messze meghaladja képességeiket. Félt, hogy belebuknak. Elmúlt a lelkesedés, amely fűtötte őket. Mégsem tudnak visszafordulni. Érezve tehetetlenségüket, a Mindenhatóhoz sietnek erőért. Ráébrednek arra, hogy nem a saját szavaikat szólták, hanem azét, aki megbízta őket, hogy az intést tolmácsolják. Isten szívükbe helyezte az igazságot, és ők nem tudták elhallgatni.

Isten embereinek a múltban éppilyen próbái voltak. Wiclif, Husz, Luther, Tyndale, Baxter, Wesley azt hirdette, hogy minden tanítást a Biblia mérlegére kell tenni. Kijelentették, hogy mindazt elvetik, amit a Biblia helytelenít. E reformátorokat kegyetlenül üldözték. De ők tovább hirdették az igazságot. Az egyház történelmének minden időszakát egy-egy különleges igazság kibontakozása jellemezte; mindig az, amire Isten népének éppen szüksége volt. Minden új igazság a gyűlölet és a támadások ellenére utat tört magának. Akik fényének áldásaiban részesültek, kísértésnek és próbának voltak kitéve. Az Úr a válságban különleges igazságot ad népének. Ki meri megtagadni hirdetését? Isten azt parancsolja szolgálóinak, hogy közöljék a kegyelem utolsó hívását a világgal. E szolgálók csak lelki veszélyeztetésével hallgathatnak. Krisztus követői ne törődjenek a következményekkel! Teljesítsék kötelességüket, és a többit bízzák Istenre!

Amikor a támadások erősödnek, Isten szolgálói ismét elbizonytalanodnak, mert azt hiszik, hogy ők hozták magukra a bajt. De lelkiismeretük és Isten Igéje meggyőzi őket arról, hogy helyesen cselekedtek. És bár a próbák még tartanak, ők erőt kapnak elviselésükhöz. A harc egyre súlyosabb lesz, de a veszéllyel együtt nő a hitük és a bátorságuk is. Ezt mondják: „Nem merjük a világ kegyének elnyeréséért Isten szavát megmásítani, szent törvényét megosztani, egyik részét lényegesnek, a másikat lényegtelennek tartani. Az Úr, akit szolgálunk, meg tud minket szabadítani. Krisztus legyőzte a föld hatalmasságait; mi pedig féljünk a legyőzött világtól?”

Az üldözés különböző formái mögött az az elv húzódik, amely mindaddig érvényesül, amíg Sátán és élő kereszténység létezik. Aki Istennek szolgál, szükségképpen maga ellen ingerli a sötétség seregeit. Gonosz angyalok támadnak ellene, akik attól félnek, hogy Isten szolgálója elragadja zsákmányukat. A gonosz emberek pedig, akiket a jó példa megítélt, a gonosz angyalokkal összefogva csábító kísértésekkel akarják elszakítani a hűségeseket Istentől. Ha így nem érnek célt, akkor kényszerrel próbálnak lelkiismeretükre hatni.

De ameddig Jézus a mennyei szentek szentjében közbenjár az emberért, a Szentlélek fékező befolyása érezhető lesz a vezetők és a nép között egyaránt. Az országok törvényeire is bizonyos fokig még mindig hatást gyakorol. E törvények nélkül a világ helyzete sokkal rosszabb volna, mint amilyen most. Míg sok vezető Sátán serény eszköze, Istennek is megvannak az eszközei a nemzet vezetői között. Az ellenség olyan intézkedéseket javasol szolgái útján, amelyek súlyosan hátráltatnák Isten ügyét. A szent angyalok pedig arra indítják az Istent féltő államférfiakat, hogy megdönthetetlen érvekkel ellenezzék ezeket a javaslatokat. Így fog néhány ember határt szabni a gonoszság hatalmas áradatának, féken tartva az igazság ellenségeit, hogy a harmadik angyal üzenete elvégezhesse munkáját. Amikor felhangzik az utolsó intés, azok a vezetők, akik által az Úr most munkálkodik, fel fognak figyelni rá. Némelyikük el is fogadja az üzenetet, és a megpróbáltatás idején közösséget vállal Isten népével.

A harmadik angyalhoz csatlakozó angyal be fogja tölteni az egész földet dicsőségével. Egy világméretű munka és rendkívüli erő jelentkezésének megjövendölése ez. Az 1840–44-es adventmozgalom Isten hatalmának dicsőséges megnyilatkozása volt. Az első angyal üzenete eljutott a világ minden misszióállomásához, és egyes országokban olyan érdeklődés támadt a vallás iránt, amelyre a XVI. századi reformáció óta nem volt példa. De mindezt túl fogja szárnyalni az a hatalmas megmozdulás, amely a harmadik angyal utolsó intését viszi a világnak.

Ez a munka hasonló lesz a pünkösdnapihoz. Miként az evangélium hirdetésének kezdetén a Szentlélek kiadásával a „korai eső” hullt, hogy szárba szökkenetre a kalászt, az evangélium lezárulásakor a „késői eső” fog hullni, hogy beérlelje a termést. „Ismerjük hát el, törekedjünk megismerni az Urat. Az Ő kijövelele bizonyos, mint a hajnal, és eljő hozzánk, mint eső, mint késői eső, amely megáztatja a földet.” (Hós. 6:3) „Ti is, Sionnak fiai! Örvendezetek és vigadjatok az Úrban, a ti Istenetekben; mert megadja néktek az esőt igazság szerint, és korai és kései esőt hullat néktek.” (Jóel 2:23) „Az utolsó napokban, ezt mondja az Isten, kitöltök az én Lelkemből minden testre.” „És léssen, hogy mindaz, aki az Úrnak nevét segítségül hívja, megtartatik.” (Acs. 2:17, 21)

Nem lesz kisebb az az erő, amivel Isten az evangélium hatalmas munkáját lezárja, mint amilyennel ezt a munkát elindította. A prófécia, amelyek az evangélium hirdetésének kezdetén a korai eső kiadásában teljesedtek, a lezárulásakor a késői esőben ismét teljesedni fognak. Ez a „felüdülés ideje”, amelyet Péter apostol előre látott, amikor ezt mondta: „Tartsatok tehát bűnbánatot és térjete meg, hogy eltöröltsenek a ti bűneitek; hogy eljőjön az Úrtól a felüdülés ideje, és elküldje Jézust” (Acs. 3:19–20).

Isten szolgái szent lelkesedéstől fénylő arccal sietnek egyik helyről a másikra,

hogy hirdessék a menny üzenetét. Az egész földön ezernyi hangon szól majd a figyelmeztetés. Csodálatos dolgok fognak történni. Betegek meggyógyulnak, és a hívők munkáját jelek és csodák kísérik. Sátán is dolgozik, de hamis csodákkal. Még tüzet is hoz alá az égből az emberek szeme láttára (Jel. 13:13). A föld lakóinak el kell döntenüök, ki mellé állnak.

Az üzenet nem annyira érveléssel, mint Isten Lelkének mélységes meggyőzése nyomán fog terjedni. Az érvek már korábban elhangzottak. A magvetés megtörtént, és most a mag ki fog kelni, és termést hoz. A missziómunkások által terjesztett irodalom megteszi a hatását. De sok embert, aki az igazság hatása alá került, még mindig gátol valami az igazság tökéletes megértésében és az engedelmségben. A fénysugarak mindenhol bevilágítanak, és az igazság tisztán felragyog. Isten őszinte gyermekeit a családi és egyházi kapcsolatok nem tudják már visszatartani. Elszakítják ezeket a kötelekeket. Az igazság mindennél drágább nekik. Az igazság ellen szövetkező erőkkel szemben sokan az Úr oldalára állnak.

[<<<vissza a 13. tanulmányhoz](#)

---

13. Tanulmány javasolt olvasmánya

A NAGY KÜZDELEM, 553-557. (A NYOMORÚSÁG IDEJE)

A kishitűeket súlyosan fenyegeti az a veszély, hogy belekerülnek a sátáni csalások és a lelkiismeretet elfojtó rendelet szívóhatásába. És ha ekkor ki is állják a próbát, a nyomorúság idején még jobban elcsüggednek és elkeserednek, mert nem szokták meg azt, hogy Istenben bízzanak. A hit leckéit, amelyeket addig nem tanultak meg, e rettenetes körülmények között lesznek kénytelenek meg tanulni.

Most kell igyekeznünk arra, hogy Istent – ígéreteinek igénylésével – megismerjük. Az angyalok minden buzgó és őszinte imát feljegyeznek. Mondjunk le inkább önző kedvteléseinkről, mintsem elhanyagoljuk az Istennel való beszélgetést! A legnagyobb szegénység és a legönmegtagadóbb életkörülmény az Ő jóváhagyásával jobb, mint a gazdagság, méltóság, kényelem és barátság – anélkül. Időt kell szakítanunk az imádkozásra. Ha engedjük, hogy földi érdekek kössék le figyelmünket, az Úr adhat nekünk időt úgy is, hogy elveszi bálványozott aranyunkat, házainkat és termőföldjeinket.

A fiatalok nem esnének bűnbe, ha csak olyan útra lépnének, amelyre kérhetik Isten áldását. Ha a hírnökök, akik az utolsó ünnepélyes intést viszik a világnak, nem hidegen, unottan, közömbösen kérnék Isten áldását, hanem buzgón és hittel, miként Jákób, sok olyan helyet találnának, ahol elmondhatnák:

„Láttam az Istent színről színre, és megszabadult az én lelkem” (1. Móz. 32:30). A menny a győztesek közé sorolná őket, akik diadalmaskodtak Istenen és embereken. Nemsokára itt van a „nyomorúságos idő..., amilyen nem volt” még. Mindeddig nélkülözött tapasztalatokra van szükségünk, amelyek megszerzésére sokan túlságosan lusták. Sokszor a várható bajt nagyobbban látjuk, mint amilyen a valóságban. De nem így van ez az előttünk álló veszéllyel. A legéletszerűbb ábrázolás sem tükrözi vissza, hogy milyen súlyos lesz a megpróbáltatás. A próbában mindenkinek egyedül kell Isten előtt megállnia. Ha „Noé, Dániel és Jób” az országban volna, „élek én, az Úr Isten mondja, nem szabadítanának meg sem fiat, sem leányt; ők igazságukkal csak a maguk lelkét szabadítanak meg” (Ez. 14:20).

Addig kell krisztusi tökéletességre igyekeznünk, amíg nagy Főpapunk engesztelést végez értünk. Megváltónk még gondolatban sem engedett a kísértés hatalmának. Sátán az emberi szívben talál olyan sarkot, ahol meg tudja vetni a lábát – dédelgetett, bűnös vágyat, amellyel kísértéseit érvényre juttathatja. De Krisztus elmondhatta önmagáról: „Jön a világ fejedelme: és énbennem nincsen semmije” (Jn. 14:30). Sátán nem talált semmi olyat Isten Fiában, ami által legyőzhetette volna. Jézus megtartotta Atyja parancsolatait, és nem volt benne semmi bűn, amit Sátán ki tudott volna aknázni. Csak ilyen lelkülettel lehet megállni a nyomorúság idején.

Ebben az életben kell elszakadnunk a bűntől Krisztus engesztelő vérébe vetett hit által. Drága Megváltónk kér, hogy zárkózzunk fel mellé, és egyesítsük gyengeségünket az Ő erejével, tudatlanságunkat az Ő bölcsességével, érdemtelenységünket az Ő érdemeivel. Isten gondviselése az az iskola, amelyben megtanulhatjuk Jézus szelídségét és alázatosságát. Az Úr nem a könnyebb és a kellemesebb út felé mutat, amelyet mi választanánk, hanem az élet igazi célja felé. Rajtunk múlik, hogy együttműködünk-e azokkal az eszközökkel, amelyekkel Isten jellemünket a mennyei mintára akarja alakítani. Ha ezt a munkát elodázzuk vagy mellőzzük, lelkünk nagy veszélyben forog.

János apostol látomásban egy erőteljes hangot hallott a mennyből, amely ezt kiáltotta: „Jaj a föld és a tenger lakosainak; mert leszállott az ördög tihozzátok, nagy haraggal teljes, úgymint aki tudja, hogy kevés ideje van” (Jel. 12:12). Félelmetesek azok a jelenetek, amelyek a mennyei hangot erre a kiáltásra kényszerítik. Amint az idő rövidül, Sátán haragja egyre nő. Csaló és pusztító munkája a nyomorúság idején fog tetőzni.

Nemsokára félelmes természetfölötti jelenségek lesznek az égen, a csodákat művelő démonok hatalmának jeleként. Az ördögi lelkek bejárják az egész világot. Elmennek a föld királyaihoz, hogy rávegyék őket a csalásra, és arra, hogy

Sátánnak segítsenek a menny ellen vívott utolsó csatájában. Közreműködésükkel Sátán uralkodókat és alattvalókat egyaránt elámít. Magukat Krisztusnak színlelő emberek jelennek meg, és a világ Megváltóját megillető címre és imádatra tartanak igényt. Csodákat tesznek, gyógyítanak; és azt állítják, hogy olyan ki nyilatkoztatásokat kaptak a mennyből, amelyek a Szentírás bizonyágtételének ellentmondanak.

A csalás nagy drámájának tetőfokán Sátán meg fogja személyesíteni Krisztust. Az egyház régóta hirdeti, hogy reményei a Megváltó adventjével fognak beteljesülni. A nagy csaló ekkor azt a látszatot fogja kelteni, hogy Krisztus eljött. Sátán a föld különböző részein káprázatos, csillogó, fenséges lényként jelenik meg az embereknek. Hasonlítani fog ahhoz a képhez, amit János a Jelenések könyvében Isten Fiáról festett (Jel. 1:13–15). Emberi szem nem látott nagyobb dicsőséget annál, mint ami őt körülveszi. Ez a győzelmi kiáltás harsog bele a levegőbe: „Krisztus eljött! Krisztus eljött!” Az emberek leborulnak előtte, és imádják. Ő pedig felemeli kezét, és áldást mond reájuk, miként Krisztus áldotta meg tanítványait, amikor a földön élt. A hamis Krisztus hangja lágy, szelíd, és megnyerő. Nyájas, kedves hangon elmond néhányat a Megváltó ajkáról elhangzó drága mennyei igazságokból. Betegeket gyógyít, majd Krisztustól bitorolt szerepében azt állítja, hogy a szombatot áttette vasárnapra, és megparancsolja mindenkinek, hogy szentelje meg azt a napot, amelyet ő megáldott. Kijelenti, hogy azok, akik a szombat szentségét makacsul vallják, az ő nevét káromolják, ha nem hajlandók meghallgatni angyalait, akik által fényt hint, és igazságot tanít. Ez a súlyos csalás szinte leleplezhetetlen. Miként a Simon mágus által félrevezetett samaritánusok, a tömegek is – kisemberek és nagyok – hitelt adnak ezeknek a varázslatoknak, és ezt mondják: „Ez az Istennek ama nagy ereje!” (Acs. 8:10) Isten népét azonban nem lehet megtéveszteni. E tanítások ellentmondanak a Szentírásnak. A hamis Krisztus a fenevadra és a fenevad képének imádóira mond áldást, pontosan azokra, akikre a Biblia tanúsága szerint Isten ki fogja tölteni elegyítetlen haragját.

Sátán nem hamisíthatja meg Krisztus adventjét. A Megváltó figyelmeztette népét e csalásra, és világosan megjövendölte, milyen lesz második eljövetele. „Hamis krisztusok és hamis próféták támadnak, és nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhitesseék, ha lehet, a választottakat is... Azért ha azt mondják majd néktek: Ímé a pusztában van; ne menjete ki. Ímé a belső szobákban; ne higgyétek. Mert amiképpen a villámlás napkeletről támad, és ellátszik egészen napnyugatig, úgy lesz az ember Fiának eljövetele is.” (Mt. 24:24–27, 31; 25:31; Jel. 1:7; I. Thessz. 4:16–17) Ezt az eljövételt nem lehet utánozni. Erről mindenki tudni fog. Az egész világ látni fogja.

Csak azok lesznek felvértezve az egész világot foglyul ejtő hatalmas csalással szemben, akik szorgalmasan tanulmányozták a Szentírást, és szeretik az igazságot. A Biblia bizonyosságtétele nyomán felismerik az álcázott csalót. A próba senkit sem fog elkerülni. A kísértés rostája megmutatja, ki az igazi keresztény. Vajon Isten népe olyan szilárdan ragaszkodik az Igéhez, hogy érzékei nem fogják megcsalni? Fog-e ragaszkodni a Bibliához – és csakis a Bibliához – ebben a válságban? Sátán mindent megtesz, amire lehetősége van, hogy az a nap készületlenül találja őket. Ügyeikből akadályt kovácsol számukra; földi kincsekből csapdát állít nekik; nehéz, kimerítő terheket helyez rájuk, hogy az élet gondjaival túlterhelte szívüket a megpróbáltatás napja tolvajként lepje meg. Amikor a rendelet, amelyet a kereszténység különböző vezető személyiségei a parancsolatok megtartói ellen adnak ki, megfosztja őket a kormányzat védelmétől, és kiszolgáltatja a pusztulásukat óhajtóknak, Isten népe elmenekül a városokból, a falvakból, és csoportokba verődve kihalt, félreeső helyeken tanyázik. Sokan fognak menedéket találni a hegyek között. A Piedmont-völgyi keresztényekhez hasonlóan a föld magaslatait teszik szentélyükké, és megköszönik Istennek a „kőszálak csúcsá”-t (Ésa. 33:16). De minden népből és társadalmi osztályból sokan – nagyok és kicsik, gazdagok és szegények, feketék és fehérek – a legigazságtalanabb és legkegyetlenebb fogságba kerülnek. Isten gyermekei láncra vereten, börtönrácsok mögött, halálra ítéltén, egyesek halálra éheztetve, sötét, undorító börtönökben nehéz napokat fognak átélni. Emberi fül nem figyel sóhajukra; emberi kéz nem segít rajtuk.

Vajon az Úr elfelejti-e népét e nehéz órában? Elfelejtette-e Isten a hűséges Noét, amikor ítéletével sújtotta az özönvíz előtti világot? Elfelejtette-e Lótót, amikor tűz szállt alá az égből, hogy megeméssze a síkság városait? Elfelejtette-e Józsefet, akit Egyiptom bálványimádó népe vett körül? Elfelejtette-e Illést, amikor Jézabel megesküdött, hogy a Baál próféták sorsára juttatja? Ott felejtette-e Jeremiást sötét és zord tömlöcében? Ott felejtette-e a három héber ifjút a tüzes kemencében, vagy Dánielt az oroslánok vermében?

„Szól Sion: Elhagyott az Úr engem, és rólam elfeledkezett az Úr! Hát elfeledkezhetik-e az anya gyermekéről, hogy ne könyörüljön méhe fián? És ha elfeledkeznének is ezek: én terólad el nem feledkezem. Ímé, az én markaimba metszettek fel téged” (Ésa. 49:14–16). A seregek Ura mondta: „Aki titeket bánt, az Ó szemefényét bántja” (Zak. 2:8).

Az ellenség börtönbe vetheti Isten gyermekeit, de a börtönfalak nem emelhetnek válaszfalat lelkük és Krisztus között. Minden hatalom felett áll az, aki látja gyengeségeiket, aki ismeri minden megpróbáltatásukat. Cellájuk magányában angyalok fogják felkeresni őket, a menny fényét és békéjét hozzák nekik. Palotá-

vá lesz a börtön, mert a hitben gazdagok laknak benne; a sötét falakat mennyei fény világítja meg, mint amikor Pál és Silás éjjelkor imádkozott, és dicsőítéseket énekelt a filippi börtönben.

Isten büntető ítélete azokat fogja sújtani, akik népét sanyargatni és pusztítani akarják. Isten türelme a gonoszok iránt törvényszegésre bátorítja az embereket, de büntetésük nem marad el, és rettenetes lesz, ha soká késik is. „Mint a Perázim hegyén, felkel az Úr, és mint a Gibeon völgyében, megharagszik, hogy megtegye munkáját, amely szokatlan lesz, és hogy cselekedje dolgát, amely hallatlan lesz.” (Ésa. 28:21) Irgalmas Istenünknek a büntetés szokatlan tett. „Élek én, ezt mondja az Úr Isten, hogy nem gyönyörködöm a hitetlen halálában.” (Ez. 33:11) Az Úr „irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú..., megbocsát hamisságot, vétket és bűnt”. „Hosszútűró az Úr és nagy hatalmú, és nem hagy büntetlenül.” (II. Móz 34:67; Náh. 1:3) Az igazságos Isten rettenetes dolgokkal fog földre tiport törvényének érvényt szerezni. A törvényszegőre váró büntetés súlyosságára abból következtethetünk, hogy az Úr nem siet az ítéletet végrehajtani. A nemzet, amelynek Isten sokáig tűr, és amelyre nem sújt le addig, míg be nem tölti gonoszságának mértékét, végül ki fogja inni a harag poharát, amelybe nem vegyül irgalom.

Amikor Krisztus közbenjárása megszűnik a szenthelyen, Isten kitölti elegytetlen haragját azokra, akik imádják a fenevadat és képét, és felveszik magukra a fenevad bélyegét (Jel. 14:9–14). Izrael népének megszabadítása előtt Isten csapásokkal sújtotta Egyiptomot. Azok a csapások, amelyek Isten népének végső szabadulása előtt a világot fogják sújtani, hasonlítanak az egyiptomi csapásokhoz, csak rettenetesebbek lesznek annál, és sokkal több embert érintenek. A Jelenések könyvének írója így ecseteli azokat a szörnyű csapásokat: „Támad a gonosz és ártalmas fekély azokon az embereken, akiken vala a fenevad bélyege, és akik imádják vala annak képét.” A tenger „olyanná lőn, mint a halott vére; és minden élő állat meghala a tengerben”. És „a folyóvizek” és „a vizek forrásai” vérré lesznek. Bármennyire iszonyú is ez a büntetés, Isten igazságosságához nem fér kétség. Isten angyala kijelenti: „Igaz vagy Uram..., hogy ezeket ítélted; mivelhogy szentek és próféták vérét ontották, vért adál nékik inni; mert méltók arra” (Jel. 16:2–6). Akik Isten népét halálra ítélik, éppoly bűnösök vérük ontásában, mintha saját kezükkel ölték volna meg őket. Krisztus is vétkesnek nyilvánította a korabeli zsidókat az Ádám kora óta megölt szent emberek vére ontásáért, mert éppolyan lelkületűek voltak, és ugyanazt akarták tenni, amit a próféták gyilkosai.

A következő csapásnál a napnak „adaték. .. , hogy az embereket tikkassza tűzzel. És tikkadának az emberek nagy hévséggel” (Jel. 16:8–9). A próféták el-

mondták, milyen lesz a föld e félelmes időkben: „Gyászol a föld,... mert elveszett a mező aratása!... A mezőnek minden gyümölcsfája kiaszott. Bizony kiszáradott az öröm az emberek közül.” „Elsenyvedtek a magvak barázdáik alatt, elpusztultak a gabonás házak... Mint nyög a barom! Meghábtorodtak a marha-csordák, mert nincs legelőjük... kiszáradtak a vizeknek ágyai, és tűz emésztette meg a pusztá virányait.” „Azon a napon jajjá változnak a templomi énekek, így szól az Úr Isten, és temérdek lesz a hulla; szó nélkül hányáé mindenüvé.” (Jóel 1:10–12, 17–20; Ám. 8:3)

Ezek a csapások nem egyetemesek, különben a föld lakói mind elpusztulnának. De ilyen szörnyű csapásokról halandó ember soha nem hallott. Azok a büntetések, amelyek a kegyelemidő lezárta előtt sújtották az embereket, mind kegyelemmel voltak elegyítve. A közbenjáró Krisztus vére pajzsként védte a bűnöst bűnének teljes büntetésétől, de a végítéletkor Isten irgalom nélkül önti ki haragját.

Azon a napon tömegek fognak vágyakozni Isten kegyelmének védelme után, amelyet oly sokáig semmibe vettek. „Ímé, napok jönnek, azt mondja az Úr Isten, és éhséget bocsátok e földre; nem kenyér után való éhséget, sem víz után való szomjúságot, hanem az Úr beszédének hallgatása után. És vándorolni fognak tengertől tengerig és északról fogva napkeletig. Futkosnak, hogy keressék az Úrnak beszédét, de nem találják meg.” (Ám. 8:11–12)

Isten népe sem menekül meg a szenvedéstől. Üldözni és nyomorgatni fogják őket, nélkülözni és éhezni fognak, de nem pusztulnak el. Az az Isten, aki Illésről gondot viselt, egyetlen önfeláldozó gyermekét sem hagyja magára. Aki számon tartja fejük hajszálait, gondja lesz rájuk, és az éhínség idején is eledelt ad nekik. Míg a gonoszok az éhségtől és a ragálytól elpusztulnak, az igazakat angyalok védik, és kielégítik szükségleteiket. Annak, „aki igazságban jár”, szól az ígélet: „Kenyerét megkapja, vize el nem fogy.” „A nyomorultak és szegények keresnek vizet, de nincs, nyelvük a szomjúságban elepedt: én, az Úr, meghallgatom őket, én, Izrael Istene, nem hagyom el őket” (Ésa. 33:15–16; 41:17).

„Mert a fügefafa nem fog virágozni, a szőlőkben nem lesznek gyümölcsök, megcsal az olajfa termése, a szántóföldek sem teremnek eleséget, kivész a juh az akolból, és nem lesz ökör az istállóban.” De azok, akik félik Őt, „örvendezni” fognak „az Úrban”, és vigadni szabadításuk Istenében (Hab. 3:17–18).

„Az Úr a te őriződ, az Úr a te árnyékd a te jobb kezéd felől. Nappal a nap meg nem szúr téged, sem éjjel a hold. Az Úr megőrzi téged minden gonosztól, megőrzi a te lelkedet.” „Ő szabadít meg téged a madarásznak töréből, a veszedelmes dögvéztől. Tollaival fedez be téged, és szárnyai alatt lesznek oltalmad; pajzs és páncél az Ő húsége. Nem félhetsz az éjszakai ijesztéstől, a repülő nyíl-

tól nappal; a dögvészről, amely a homályban jár; a döghaláltól, amely délben pusztít. Elesnek mellőled ezeren, és jobb kezed felől tízezeren; – hozzád nem is közelít. Bizony szemekkel nézed és meglátod a gonoszoknak megbüntetését! Mert azt mondtad te: az Úr az én oltalmam; a Felségest választottad hajlékoddá: nem illet téged a veszedelem, és csapást nem közelget a te sátorodhoz.” (Zsolt. 121:5–7; 91:3–10)

Emberileg mégis az lesz várható, hogy Isten népe ekkor vérével fogja bizonyoságtevését megpecsételni, akárcsak az előtte járó mártírok. Ők maguk is attól tartanak, hogy az Úr kiszolgáltatja őket ellenségeik gyilkos kezébe. Félelem és gyötrellem ideje ez. Éjjel és nappal szabadulásért kiáltanak Istenhez. A gonoszok ujjonganak, és gúnyosan kiáltják: „Hol van a ti hitetek? Isten miért nem szabadít meg titeket kezünkéből, ha valóban az Ő népe vagytok?” De a várakozók visszagondolnak a golgotai kereszten haldokló Jézusra, és az így kiáltozó, gúnyolódó főpapokra és főemberekre: „Másokat megtartott, magát nem tudja megtartani. Ha Izrael királya, szálljon le most a keresztről, és majd hiszünk neki” (Mt. 27:42). Jákóbbhoz hasonlóan ők is küzdenek Istennel. Tekintetük belső harcról árulkodik. Sápadság ül minden arcon. De nem hagyják abba a buzgó imát.

Ha az emberek szeme mennyei látásra nyílna, hatalmas erejű angyalok csoportjait látnák azok körül, akik megtartották Krisztus béketűrésre intő beszédét. Az angyalok szeretettel figyelik Krisztus követőinek szorult helyzetét, és hallgatják imájukat. Vezérüktől várják a parancsot, hogy kiragadják őket a veszedelemből. De még egy kicsit várniuk kell. Isten népének ki kell innia a kelyhet, és meg kell keresztelkednie a szenvedések tüzeiben. Pontosan az a késedelem a legjobb válasz könyörgésükre, amely oly nagyon fáj nekik. Miközben bizakodva várnak az Úr cselekvésére, gyakorolniuk kell azt a hitet, reménységet és türelmet, amelyet oly kevéssé gyakoroltak vallásos életükben. De Isten a választottakért meg rövidíti a nyomorúság idejét. „Az Isten nem áll-é bosszút az Ő választottaiért, kik Őhöz kiáltanak éjjel és nappal? ... Mondom néktek, hogy bosszút áll értük hamar.” (Lk. 18:7–8) A vég hamarabb itt lesz, mint ahogy az ember várja. A búzát az angyalok kévékbe kötve fogják Isten csűrébe gyűjteni; a konkolyt pedig nyálba fogva a pusztulás tüzebe vetni.

A mennyei őrszemek megbízásukat híven teljesítve tovább őrködnek. Bár rendelet jelöli meg azt az időt, amikor Isten parancsolatainak megtartóit meg lehet ölni, ellenségeik helyenként elébe fognak vágni a rendeletnek, és idő előtt megkísérlik kioltani életüket. De senki sem törhet át a hatalmas őrzők seregén, akiket Isten a hűséges emberek köré állít. A városokból és a falvakból menekülők közül egyeseket megtámadnak ugyan, de az ellenük felemelt kard összetörik,

és gyenge szalmaként hullik le. Lesznek olyanok, akiket harcosok alakjában megjelent angyalok védenek meg.

Isten minden korban angyalok útján nyújtott segítséget és szabadulást népének. A mennyei lények tevékenyen részt vesznek az emberek ügyeiben. Hol villámlásként fénylő ruhában, hol vándoröltözetű emberekként tűntek fel, és megjelentek Isten embereinek emberi formában. Délidőben megpihentek a tölgyek alatt, mintha elfáradtak volna. Elfogadták az emberek vendégszeretetét. Vezettek vándorokat, akikre ráesteledett. Saját kezükkel szították lángra az oltár tüzét. Kinyitottak börtönajtókat, és kiszabadították az Úr szolgáit. A menny vértjében jöttek, hogy elhengerítsék a követ a Megváltó sírjáról.

Az angyalok sokszor vesznek részt emberi alakban az igazak összejövetelein. Ellátogatnak a gonoszok közé is, miként Sodomába is elmentek, hogy feljegyezzék tetteiket, és megállapítsák, átlépték-e már Isten türelmének határát. Az Úr gyönyörködik az irgalmasságban. Egyesek kedvéért, akik valóban szolgálják Őt, visszatart csapásokat és meghosszabbítja tömegek békességét. Az Isten ellen vétkezők aligha tudják, hogy életükért néhány hívő embernek adósok, akiknek a gúnyolásában és sanyargatásában örömet találnak.

A világ urai nem is sejtik, hogy tanácskozásaikon sokszor angyalok viszik a szót. Emberi szemek tekintenek rájuk; emberi fülek hallgatják felhívásaikat; emberi ajkak ellenzik javaslataikat, és gúnyolják ki tanácsaikat; emberi kezek bántalmazzák és sebzik meg őket. A tanácskozótermekben és a törvényszékeken e mennyei követek azt tanúsítják, hogy jól ismerik az emberiség történelmét. Jobban tudnak érvelni az elnyomottak ügyében, mint a legtehetségesebb és a legékesebb beszédű védőügyvédek. Meghiúsítottak döntéseket, és megakadályoztak gonoszságokat, amelyek késleltették volna Isten művét, és nagy szenvedést okoztak volna népének. A veszedelem és a szükség idején „az Úr angyala táborat jár az Őt félők körül, és kiszabadítja őket” (Zsolt. 34:8).

Isten népe vágyakozva vár Királya közeledtének jeleire. A „meddig tart még az éjszaka” kérdésre az örök határozottan válaszolja: „Közelg a reggel, de még éjszaka van!» (Ésa. 21:11–12) Fény ragyog a hegycsúcs felett vonuló felhőkön. Nemsokára látható lesz Királyunk dicsősége, és az Igazság Napja felragyog. A reggel és az éj küszöbén vagyunk – az igazak végtelen napjának és a gonoszok örök éjének kezdetén.”

Miközben a küzdők Istent ostromolják könyörgésükkel, úgy tűnik, mintha a láthatatlan világot eltakaró függöny már-már felgördülne. Az égen az örök nappal hajnalpírja fénylik, és mint angyalok éneke zengenek e szavak: „Álljatok erősen, maradjatok hívek! Jön a segítség!” Krisztus, a mindenható Győző, a halhatatlan dicsőség koronáját nyújtja fáradt katonáinak. Hangja a félig nyitott

kapukból hangzik: „Ímé, tiveletek vagyok. Ne féljete! Ismerem minden fájdalmatokat. Én is szenvedtem ugyanúgy, mint ti. Nem új ellenséggel hadakoztok. Én megvívta a csatát értetek, és több lesz az, mint győzelem, amit az én nevemmel kivívtok.”

Drága Megváltónk akkor küld segítséget, amikor szükségünk van rá. Az utat, amely a mennybe visz, az Ő lába nyoma szentelte meg. Minden tövis, amely megsebzí lábunkat, az övét már megsebezte. Minden keresztünket Ő már előbb hordozta. Az Úr megengedi a harcot, hogy felkészítse lelkünket a békére. A nyomorúság ideje súlyos megpróbáltatást hoz Isten népének. De ekkor üt az óra, amikor minden őszinte hívőnek felfelé kell tekintenie, hogy hitben megpillantsa maga körül az ígélet szivárványát.

„Így térnek meg az Úrnak megváltottai, és ujjongás között Sionba jőnek, és örökös öröm fejükön; vigasságot és örömet találnak, eltűnik a fájdalom és sóhaj! Én, én vagyok megvigasztalótok! Ki vagy te, hogy félsz halandó embertől? ember fiától, aki olyan lesz, mint a fű?! Hogy elfeledkeztél az Úrról, Teremtődről..., hogy félsz szüntelen minden napon nyomorgatódnak haragjától, aki igyekszik elveszteni? De hol van a nyomorgató haragja? Hirtelen megszabadul a fogoly, és nem hal meg a veremben, kenyere sem fogy el: Hiszen én vagyok az Úr, a te Istened, aki megreszkettetem a tengert, és zúgnak hajjai; seregeknek Ura az Én nevem! Én adtam beszédemet a te szádba, és kezem árnyékával fődöztelek be.” (Ésa. 51:11–16)

„Ezért halld meg ezt, szenvedő, ki részeg vagy, de nem bortól! Így szól Urad, az Úr, és Istened, aki népéért bosszút áll: Ímé, kiveszem kezedből a tántorgás poharát, haragom öblös kelyhét, nem iszod többé azt meg! És én adom azt nyomorgatóid kezébe, akik azt mondták lelkednek: Hajolj meg, hogy átmenjünk terajtda, és a te hátadat olyaná tette, mint a föld, és mint aminő az utca a járóknak!” (Ésa. 51:21–23)

A korszakokon áttekintő Isten a döntő órákban gyermekeire irányítja figyelmét, akik ellen a földi hatalmasságok fellépnek, és akik mint a száműzött foglyok, attól félnek, hogy halálra éheztetik vagy megölik őket. De a szent Isten, aki Izrael előtt szétválasztotta a Vörös-tengert, meg fogja mutatni hatalmát, és kiszabadítja gyermekeit. „Azon a napon, ezt mondja a Seregeknek Ura, amelyet én szerzek, tulajdonommá lesznek, és kedvezek nékik, amint kiki kedvez a maga fiának, aki szolgálja őt.” (Mal. 3:17) Ha Krisztus hú tanúinak vére ekkor hullana, az nem volna Isten aratására gyümölcsöt termő magvetés, miként a mártírok vére volt. Hú bizonyágtevésük senkit sem győzne meg az igazságról, mert a kérlelhetetlen szív addig taszította el magától a kegyelem hullámain, amíg azok nem tértek többé vissza. A sötétség fejedelmének diadala lenne, ha az igazakat

megölnék ellenségeik. Ezt mondja a zsoltáros: „Bizony elrejt engem az Ő hajlékában a veszedelem napján; eltakar engem sátrának rejtekében” (Zsolt. 27:5). Krisztus pedig ezt mondta: „Menj be népem, menj be szobáidba, és zárd be ajtóidat utánad, és rejtsd el magad rövid szempillantásig, míg elmúlik a bús harag! Mert ímé az Úr kijő helyéről, hogy meglátogassa a föld lakóinak álnokságát” (Ésa. 26:20–21). Dicső lesz azoknak a szabadulása, akik türelmesen várták Krisztust, és akiknek a neve be van írva az élet könyvébe.

[<<<vissza a 13. tanulmányhoz](#)

---

13. Tanulmány javasolt olvasmánya

A NAGY KÜZDELEM, 565-572. (ISTEN NÉPE MEG-SZABADUL)

Amikor az emberi törvények védelmét megvonják Isten törvényének tisztelőitől, számos országban intézkednek elpusztításukról. A rendeletben kitűzött idő közeledtére az emberek eltervezik a gyűlölt közösség kiirtását. Elhatározzák, hogy egy éjszakán döntő csapást mérnek rájuk, hogy végképp elnémítsák az ellenkezés és a dorgálás hangját.

Isten gyermekei – egyesek a börtöncellákban, mások az erdők és a hegyek eldugott rejtekében – Istenhez könyörögnek védelemért, miközben mindenféle gonosz angyalok által befolyásolt fegyveresek megölésüket tervezik. De amikor a válság tetőzik, Izrael Istene közbelép, hogy megszabadítsa választottait. Az Úr ezt mondja: „És fölzendül éneketek, mint a szent ünnepek éjszakáján, és örvendez szívetek, amint azé, aki... megy az Úr hegyére, Izrael kőszálához. És megzendíti az Úr dicsőséges szavát, karjának lesújtását megmutatja megbúsult haragjában és emésztő tűz lángjában, vízradással, zivatarral és jégeső kövével” (Ésa. 30:29–30).

Amikor a diadalittas, gúnyolódó, átkozódó gonosz tömeg már-már ráront zsákmányára, az éj sötétjénél sűrűbb feketeség ereszkedik a földre. Majd egy szivárvány, amely az Isten trónjáról áradó dicsfényben ragyog, átíveli az eget, és – úgy tűnik – mintha körülzárna minden imádkozó csoportot. A dühös sokaság megtorpan. Elhal a gúnyos kiáltás. Elfelejtkeznek gyilkos dühük célpontjáról. Szörnyű balsejtelmek között merednek Isten szövetségének jelére, és szeretnének elrejtőzni megsemmisítő fényessége elől.

Isten népe ekkor egy tiszta, csengő hangot hall, amely ezt mondja: „Nézzetek fel!” És ők az égre emelve szemüket, meglátják az ígéret szivárványát. Eltűnnek az eget eltakaró haragos, fekete felhők, és Isten népének tekintete, mint egykor Istváné, a mennyre mered. Megpillantják Isten dicsőségét és a trónon ülő Emberfiát, akinek mennyei alakján a megalázás jelei láthatók; ajkáról pedig

hallják a kérést, amelyet Atyja és a szent angyalok előtt mond: „Akiket nékem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is velem legyenek” (Jn. 17:24). Ismét egy zengő, győzelmes hang hallatszik: „Jönnék! Jönnék a szentek, az ártatlanok és makulátlanak; megtartották az én béketűrésre intő beszédemet; angyalok közt fognak járni.” És a szilárd hitűek halvány, remegő ajkáról győzelmes kiáltás hangzik.

Isten éjféلكor mutatja meg hatalmát népe szabadítására. Feltűnik a nap, és teljes fényben ragyog. Jelek és csodák történnek gyors egymásutánban. A gonoszok rémülten és csodálkozva nézik e jeleneteket, az igazak pedig szent örömmel szemlélik szabadulásuk jeleit. A természetben mintha minden a visszájára fordulna. A folyók állóvízekké válnak. Sötét, nehéz felhők jelennek meg, majd egymásra tornyosulnak. A haragos ég közepén egyetlen tiszta hely van, amely leírhatatlan dicsőségtől tündököl. Onnan hallatszik Isten hangja, amely olyan, mint a sok víz zúgása. Ezt mondja: „Meglett!” (Jel. 16:17)

Ez a hang megremegetti az eget és a földet. Hatalmas földrengés támad, olyan, „amilyen nem volt, mióta az emberek a földön vannak, ilyen földindulás, ilyen nagy” (Jel. 16:18). Úgy tűnik, mintha az ég megnyílna és bezárulna, és az Isten trónjáról áradó dicsőség sugarakat lövellne. A hegyek szélben hajladozó nádként inognak, és durva kövek szóródnak szerteszét. Mennydörgés hallatszik. Vihart jelez. A tenger tombol. Forgószeél süvölt, mintha öldöklő démonok kiáltoznának. Az egész föld megduzzad, mint a hullámzó tenger. Felszíne széttöredezik. Mintha az alapja kimozdult volna. Egész hegyláncok lesüllyednek. Lakott szigetek eltűnnek. A kikötők környékét, amelyet a gonoszság Sodomává formált, elnyelik a tajtékozó hullámok. Isten megemlékezik a nagy Babilonról, „hogy adjon annak inni az Ő búsult haragja borának poharából”. Hatalmas jégdarabok, „tálatom”-nyi nagyságúak pusztítanak (Jel. 16:19, 21). A föld legragyogóbb városai összeomlanak. Nagyúri paloták, amelyekre a föld nagyjai vagyonukat tékozolták, hogy a maguk dicsőségét emeljék, szemük láttára válnak romhalmazzá. A börtönfalak széthasadnak, és Isten gyermekei, a hitükért raboskodók megszabadulnak.

Sírok nyílnak meg, és „sokan azok közül, akik alusznak a föld porában, felszerkennek, némelyek örök életre, némelyek pedig gyalázatra és örökkévaló utálatosságra” (Dn. 12:2). Azok, akik a harmadik angyal üzenetébe vetett hittel haltak meg, megdicsőülten jönnek elő sírjukból, hogy meghallják, amikor Isten békeszövetséget köt törvénye megtartóival. Azok is, „akik Őt általszegezték” (Jel. 1:7), akik gúnyolódtak és nevettek Krisztus haláltusáján; és akik a leghevesebben támadták igazságát és népét, feltámadnak, hogy meglássák Krisztus dicsőségét és a hűségeselek megdicsőítését.

Az eget még mindig vastag felhők takarják, de már időnként látható a nap, amely Jahve bosszút árasztó szemének tűnik. Az égből vad villámok cikáznak, és lángszőnyeggel borítják el a földet. A rettenetes égzengést titokzatos, félelmes hangok harsogják túl, és meghirdetik a gonoszok pusztulását. E szavakat nem érti mindenki, de a hamis tanítók jól tudják, mit jelentenek. Akik még nem is olyan rég vakmerők, kérkedők, kihívók voltak, és ujjongva tiporták Isten törvénytartó népét, nem tudnak hova lenni a megdöbbenéstől, és reszketnek a félelemtől. Jajveszékélésük túlharsogja az elemek tombolását. A démonok elismerik Krisztus istenségét, reszketnek hatalma előtt. És páni félelemtől fetrengő emberek irgalomért esedeznek.

Az ősi próféta, aki látomásban szemlélte az ítélet napját, ezt mondta: „Jajgasatok, mert közel van az Úrnak napja, mint pusztító hatalom jó a Mindenhatótól” (Ésa. 13:6). „Menj be a kősziklába, és rejtőzzél el a porba az Úr félelme elől, és az Ő nagyságának dicsősége előtt! A kevély szemű közember megaláztatik, és a főemberek magassága porba hajtatik, és csak az Úr magasztaltatik fel ama napon. Mert a seregek Urának napja eljő minden kevély és magas ellen, és minden felemelkedett ellen, és az megaláztatik.” „Ama napon odadobja az ember ezüst bálványait és arany bálványait, miket magának csinált, hogy azok előtt meghajoljon, a vakondoknak és denevéreknek, hogy elmenjen a sziklák lyukaiba és a hegyek hasadékaiba, az Úr félelme elől és az Ő nagyságának dicsősége előtt, mikor felkél, hogy megrettentse a földet.” (Ésa. 2:10–12, 20–21)

Csillag tűnik elő egy felhőhasadékban. A sötét háttérben fénye négyzere-sére nő. A remény és az öröm üzenetét hozza a hűségeseknek, de szigorral és haraggal tekint az Isten törvényét megszegőkre. Azok, akik mindent feláldoztak Krisztusért, most az Úr sátrának rejtekében biztonságban vannak. Próbára lettek téve, de a világ és az igazság megvetői előtt megmutatták, hogy hívek az értük meghalt Krisztushoz. Csodálatos változás történik azokkal, akik még a halállal farkasszemet nézve is szilárdan megőrizték feddhetetlenségüket. Hirtelen megszabadulnak a démonoktól megszállt emberek sötét és rettentő zsarnokságától. Arcukon, amely nemrég még sápadt, gondterhelt és elgyötört volt, most a csodálat, a hit és a szeretet ragyog. Ajkukon felcsendül a diadalmas ének: „Isten a mi oltalmunk és erősségünk! Igen bizonyos segítség a nyomorúságban. Azért nem félünk, ha elváltoznék is a föld, ha hegyek omlanának is a tenger közepébe: zúghatnak, tajtékozhatnak hullámai; hegyek rendülhetnek meg háborgásától” (Zsolt. 46:2–4).

Miközben az ének, amely szent hitről tanúskodik, Isten felé száll, a felhők elvonulnak, és láthatóvá lesz a csillagos ég, amely leírhatatlan fényben tündököl a sötét és haragos mennybolt háttérében. A mennyei város dicsősége átsugárzik

a félig nyitott ajtókon. Majd az égen megjelenik egy kéz. Két egymásba hajtott kőtáblát tart. A próféta ezt mondja: „Az egek kijelentik az Ő igazságát, mert az Isten bíró” (Zsolt. 50:6). A szent törvény, Isten igazsága, amely mennydörgés és fényesség közepette az élet kalauzaként hangzott el a Sinai-hegyről, most az ítélet mércéjeként tárul az emberek elé. A kéz szétnyitja a táblákat, és a Tízparancsolat szabályai tüzes tollal írt igéknek látszanak, és oly tisztán rajzolódnak ki, hogy mindenki el tudja olvasni. Az emlékek megélnékné, a babonáság és az eretnenség sötétsége szertefoszlik, és Isten tíz rövid, átfogó, hiteles ígéje a föld minden lakója elé tárul.

Lehetetlen azoknak a rémületét és kétségbeesését leírni, akik lábbal tiporták Isten szent kívánalmait. Isten kinyilatkoztatta nekik törvényét, összemérhették volna vele jellemüket, és megláthatták volna hibáikat, míg alkalmuk volt a megtérésre és megújulásra. De a világ kegyének elnyeréséért elvetették Isten rendelkezéseit, és másokat is törvényszegésre tanítottak. Isten népét szombatrontásra akarták kényszeríteni. Most az a törvény, amelyet semmibe vettek, elítéli őket. Meg kell látniuk a félelmes valóságot: hogy nincs semmi mentségük. Ők döntötték el, hogy kit fognak szolgálni és imádni. „Akkor ismét látni fogjátok, hogy különbség van az igaz és a bűnös között, az Istent tisztelő és az Őt nem tisztelő között” (Mal. 3:18).

Isten törvényének ellenségei – a papoktól a legkisebb emberig – most új fogalmat kapnak az igazságról és a kötelességről. Túl későn ismerik fel, hogy a negyedik parancsolatban foglalt szombat az élő Isten pecsétje. Túl későn látják meg a hamis szombat valódi jellegét, és azt, hogy fővény volt az az alap, amelyre építettek. Rádöbbennek arra, hogy Isten ellen harcolnak. A vallás tanítói sok embert romlásba vittek, miközben azt hazudták, hogy az Éden kapujához vezetik őket. Csak a végső leszámoláskor derül ki, milyen nagy a felelősségük a szent tisztséget viselő embereknek, és milyen súlyos következményekkel jár a hűtlenségük. Csak az örökkévalóságban fogjuk igazán megérteni, hogy milyen veszteség egyetlen lélek elvesztése. Félelmes lesz annak az embernek a végzete, akinek Isten ezt fogja mondani: Távozz tőlem, gonosz szolga!

Isten a mennyből fogja meghirdetni Jézus eljövételének napját és óráját, és megkötni népével az örökkévaló szövetséget. Szavai zúgó mennydörgésként zengenek végig a földön. Isten Izraele figyel, felfelé tekint. Arcuk Isten dicsőségétől fénylik, mint a Sinai-hegyről alászálló Mózesé. A gonoszok képtelenek rájuk tekinteni. Amikor pedig az áldás elhangzik azok felett, akik a szombat megszentelésével megdicsőítették Istent, hatalmas győzelmi kiáltás hangzik fel.

Nemsokára keleten megjelenik egy kicsiny fekete felhő. A távolból sötétnek látszó felhő körülveszi a Megváltót. Isten népe ebben a felhőben felismeri az

Emberfiának jelét. Ünnepestes csendben figyelik a föld felé közeledő és egyre fényesebb és dicsőségesebb felhőt, mígnem nagy fehér felhő lesz belőle, amely megemésztő dicsőségként fénylik. Felette a szövetség szívérványa ível. Jézus hatalmas győzőként lép elő. Most nem „fájdalmak férfja”-ként jön, hogy kiigya a szégyen és a szenvedés keserű poharát, hanem a menny és a föld győzteseként, az élők és holtak bírójaként, aki „hiv és igaz”; aki „igazságosan ítél és hadakozik”. „És mennyei seregek követik... vala Őt” (Jel. 19:11, 14). A királyt útján szent angyalok hatalmas, megszámlálhatatlan sokasága kíséri. Ajkukon dicsőítő ének, mennyei dallam hangzik. Az égen számtalan tündöklő alak látható – „tízezerszer tízezer és ezerszer ezer”. Emberi tollal nem lehet megrajzolni ezt a képet; az a tündöklés meghaladja az emberi képzeletet. „Dicsősége elborítja az egeket, és dicséretével megtelik a föld. Ragyogása, mint a napé.” (Hab. 3:3–4) Amint az „élő” felhő közelebb ér, minden szem meglátja az élet Fejedelmét. Szent fejét nem csúfítja töviskorona. Szent homlokán a dicsőség királyi koronája tündöklő. Arca fényesebb, mint a vakító déli nap. „És az Ő ruháján és tomporán oda vala írva az Ő neve: királyoknak Királya és uraknak Ura.” (Jel. 19:16)

Közelében minden arc „fakósárgává” válik. Isten kegyelmének visszautasítóit az örök nyomorúság rettegése lepi meg. „Szíve megolvadt, a térdek reszketnek..., mindnyájuk arca elvesztette pirosságát.” (Jer. 30:6; Náh. 2:10) Az igazak reszketve kiáltják: „Ki állhat meg?” Az angyalok ajkán elhal az ének, és egy ideig félelmes csend van. Majd Jézus hangja hallható. Ezt mondja: „Elég néked az én kegyelemem.” Az igazak arca felragyog, és minden szívet öröm tölt be. Az angyalok pedig, akik közelednek a földhöz, egyre hangosabban kezdenek énekelni.

A királyok Királya leereszkedik a lángoló tűz övezte felhőn. Az ég tekerccszerűen felgöngyölödik, a föld remeg, minden hegy és minden sziget kimozdul a helyéből. „Eljön a mi Istenünk, és nem hallgat; emésztő tűz van előtte, s körülötte erős forgószél. Hívja az egeket onnan felül, és a földet, hogy megítélje népét.” (Zsolt. 50:3–4)

„És a földnek királyai és a fejedelmek és a gazdagok és a vezérek és a hatalmasak, és minden szolga és minden szabad, elrejték magukat a barlangokba és a hegyek kőszikláiba; és mondának a hegyeknek és a kőszikláknak: Essetek mireánk, és rejtsetek el minket annak színe előtt, aki a királyi székben ül, és a Bárány haragjától: mert eljött az Ő haragjának ama nagy napja; és ki állhat meg?” (Jel. 6:15–17) Elhallgat a gúnyolódó tréfálkozás. A hazug ajkak elnémulnak. Megszűnik a fegyverek zaja, a csata kavargása, a saruk harci zaja, és nincs többé „vérbe fertőztetett öltözet” (Ésa. 9:5). Csak az ima, a sírás és a jajveszékélés hangja hallatszik. A nemrég még gúnyolódó ajkak ezt kiáltják: „Eljött az Ő haragjának ama nagy napja; és ki állhat meg?”. A gonoszok azért imádkoznak, hogy inkább

a hegyek sziklái temessék el őket, mintsem találkozzanak azzal, akit semmibe vettek és elutasítottak.

Ismerik azt a hangot, amely behatol a halottak fülébe. Hányszor hívta megtérésre őket e szomorú, kedves hang! Hányszor szólalt meg barátoknak, testvéreknek a Megváltó szívhez szóló kérése! A kegyelem elutasítóinak semmi sem szólhat olyan kárhózzátóan, vádolóan, mint az a hang, amely oly sokáig esdekelte: „Térjete meg, térjete meg gonosz utaitokról! Hiszen miért halnátok meg?” (Ez. 33:11) Ó, ha ez a hang ismeretlen lett volna nekik! Jézus ezt mondja: „Hívtalak titeket, és vonakodtatok, kiterjesztém az én kezemet, és senki eszébe nem vette; és elhagytátok minden én tanácsomat, és az én feddésemmel nem gondoltatok” (Pld. 1:24–25). Ez a hang emlékeket ébreszt bennük, amelyeket szívesen elfelejtenének – a semmibe vett intéseket, a visszautasított hívásokat, a lebecsült kiváltságokat.

Ott vannak azok is, akik kigúnyolták a megalázott, szenvedő Krisztust. Lelkük megremeg, amikor eszükbe jutnak a főpap felszólítására mondott ünnepélyes szavai: „Mostantól fogva meglátjátok az embernek Fiát ülni az Istennek hatalmas jobbán, és eljöni az égnek felhőiben” (Mt. 26:64). És most látják dicsőségben, és látniuk kell azt is, hogy Isten jobbán ül.

Akik kinevették, amikor Isten Fiának nevezte magát, most szótlanok. Ott van a gőgös Heródes, aki gúnyt űzött Krisztus királyságából, és megparancsolta gúnyolódó katonáinak, hogy koronázzák Krisztust királlyá. Ott vannak azok is, akik durván vállára tették a bíborpalástot, szent homlokára a töviskoszorút, a „jogart” a kezébe adták, és gúnyolódva, átkozódva térdet hajtottak előtte. Akik ütötték és leköpték az élet Fejedelmét, azok most nem tudják elviselni átható tekintetét, és menekülnek megemészthető dicsősége elől. A katona, aki átszúrta oldalát, az emberek, akik átszögezték a kezét és a lábát, rémülten és büntudattal nézik a szögek és a dárda nyomát.

A papok és a főemberek előtt megdöbbenő pontossággal elevenednek fel a Golgota eseményei. Rémült borzongással emlékeznek vissza, miként kiáltották ujjongva, fejüket csóválva: „Másokat megtartott, magát nem tudja megtartani. Ha Izrael királya, szálljon le most a keresztről, és majd hiszünk neki. Bízott az Istenben; mentse meg most Őt, ha akarja” (Mt. 27:42–43).

Jól emlékeznek a példázatra, amelyet a Megváltó azokról a szőlőmunkásokról mondott, akik megtagadták gazdájuktól a szőlőskert termését, bántalmazták szolgálait, és a fiát megölték. Az ítéletre is emlékeznek, amit ők mondtak ki: A szőlőskert ura „mint gonoszokat gonoszul elveszti őket”. A papok és a vének a saját eljárásukat és megérdemelt végzetüket ismerték fel e hűtlen emberek bűnében és büntetésében. Halálos gyötrelmükben kiáltozni kezdenek. A Jeruzsálem utcá-

in egykor végig harsogó „feszítsd meg, feszítsd meg” kiáltásnál hangosabb ez az ijesztő, kétségbeesett sikoltás: „Ő az Isten Fia, az igazi Messiás!”. És szeretnének elmenekülni a királyok Királyának közelségéből. De az elemek harcában széthasadt föld mély üregeiben hiába próbálnak elrejtőzni.

Az igazság megtagadóinak életében vannak pillanatok, amikor megjelennek előttük képmutató életük kínzó emlékei, lelkiismeretük felébred, és lelkük elped a mit sem érő sajnálkozástól. De ez nem is hasonlítható ahhoz a büntudathoz, amely akkor támad bennük, amikor „eljő, mint vihar, az, amitől félték”, és a nyomorúság, „mint forgószeél, elközelget!” (Pld. 1:27) Akkor azok, akik Krisztust és hű népét el akarták pusztítani, meglátják a megdicsőültekre sugárzó fényességet, és rémüldözésük közben hallják a szentek boldog kiáltását: „Ímé Istenünk, akit mi vártunk, és aki megtart minket” (Ésa. 25:9).

[<<<vissza a 13. tanulmányhoz](#)

---

14. Tanulmány javasolt olvasmánya

A NAGY KÜZDELEM, 572-579, (ISTEN NÉPE MEGSZABADUL)

Amikor az emberi törvények védelmét megvonják Isten törvényének tisztelőitől, számos országban intézkednek elpusztításukról. A rendeletben kítűzött idő közeledtére az emberek eltervezik a gyűlölt közösség kiirtását. Elhatározzák, hogy egy éjszakán döntő csapást mérnek rájuk, hogy végképp elnémissák az ellenkezés és a dorgálás hangját.

Isten gyermekei – egyesek a börtöncellákban, mások az erdők és a hegyek eldugott rejtekében – Istenhez könyörögnek védelemért, miközben mindenféle gonosz angyalok által befolyásolt fegyveresek megölésüket tervezik. De amikor a válság tetőzik, Izrael Istene közbelép, hogy megszabadítsa választottait. Az Úr ezt mondja: „És fölzendül éneketek, mint a szent ünnepek éjszakáján, és örvendez szívetek, amint azé, aki... megy az Úr hegyére, Izrael kőszálához. És megzendíti az Úr dicsőséges szavát, karjának lesújtását megmutatja megbúsult haragjában és emésztő tűz lángjában, vízaradással, zivatarral és jégeső kövével” (Ésa. 30:29–30).

Amikor a diadalittas, gúnyolódó, átkozódó gonosz tömeg már-már ráront zsákmányára, az éj sötétjénél sűrűbb feketeség ereszkedik a földre. Majd egy szivárvány, amely az Isten trónjáról áradó dicsfényben ragyog, átíveli az eget, és – úgy tűnik – mintha körülzárna minden imádkozó csoportot. A dühös sokaság megtorpan. Elhal a gúnyos kiáltás. Elfelejtkeznek gyilkos dühük célpontjáról. Szörnyű balsejtelmek között merednek Isten szövetségének jelére, és szeretnének elrejtőzni megsemmisítő fényessége elől.

Isten népe ekkor egy tiszta, csengő hangot hall, amely ezt mondja: „Nézzetek fel!” És ők az égbe emelve szemüket, meglátják az ígélet szívárványát. Eltűnnek az eget eltakaró haragos, fekete felhők, és Isten népének tekintete, mint egykor Istváné, a mennyre mered. Megpillantják Isten dicsőségét és a trónon ülő Emberfiát, akinek mennyei alakján a megalázás jelei láthatók; ajkáról pedig hallják a kérést, amelyet Atyja és a szent angyalok előtt mond: „Akiket nékem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is velem legyenek” (Jn. 17:24). Ismét egy zengő, győzelmes hang hallatszik: „Jönnek! Jönnek a szentek, az ártatlanok és makulátlanak; megtartották az én béketűrésre intő beszédemet; angyalok közt fognak járni.” És a szilárd hitűek halvány, remegő ajkáról győzelmes kiáltás hangzik.

Isten éjféltkor mutatja meg hatalmát népe szabadítására. Feltűnik a nap, és teljes fényben ragyog. Jelek és csodák történnek gyors egymásutánban. A gonoszok rémülten és csodálkozva nézik e jeleneteket, az igazak pedig szent örömmel szemlélik szabadulásuk jeleit. A természetben mintha minden a visszájára fordulna. A folyók állóvizekké válnak. Sötét, nehéz felhők jelennek meg, majd egymásra tornyosulnak. A haragos ég közepén egyetlen tiszta hely van, amely leírhatatlan dicsőségtől tündököl. Onnan hallatszik Isten hangja, amely olyan, mint a sok víz zúgása. Ezt mondja: „Meglett!” (Jel. 16:17)

Ez a hang megremegetti az eget és a földet. Hatalmas földrengés támad, olyan, „amilyen nem volt, mióta az emberek a földön vannak, ilyen földrengés, ilyen nagy” (Jel. 16:18). Úgy tűnik, mintha az ég megnyílna és bezárulna, és az Isten trónjáról áradó dicsőség sugarakat lövellne. A hegyek szélben hajladozó nádként inognak, és durva kövek szóródnak szerteszét. Mennydörgés hallatszik. Vihart jelez. A tenger tombol. Forgószél süvölt, mintha öldöklő démonok kiáltoznának. Az egész föld megduzzad, mint a hullámzó tenger. Felszíne széttöredezik. Mintha az alapja kimozdult volna. Egész hegyláncok lesüllyednek. Lakott szigetek eltűnnek. A kikötők környékét, amelyet a gonoszság Sodomává formált, elnyelik a tajtékzó hullámok. Isten megemlékezik a nagy Babilonról, „hogy adjon annak inni az Ő búsult haragja borának poharából”. Hatalmas jégdarabok, „tálatom”-nyi nagyságúak pusztítanak (Jel. 16:19, 21). A föld legragyogóbb városai összeomlanak. Nagýúri paloták, amelyekre a föld nagyjai vagyonukat tékozolták, hogy a maguk dicsőségét emeljék, szemük láttára válnak romhalmazzá. A börtönfalak széthasadnak, és Isten gyermekei, a hitükért raboskodók megszabadulnak.

Sírok nyílnak meg, és „sokan azok közül, akik alusznak a föld porában, felszerkennek, némelyek örök életre, némelyek pedig gyalázatra és örökkévaló utálatosságra” (Dn. 12:2). Azok, akik a harmadik angyal üzenetébe vetett hittel

haltak meg, megdicsőülten jönnek elő sírjukból, hogy meghallják, amikor Isten békeszövetséget köt törvénye megtartóival. Azok is, „akik Őt általszegezték” (Jel. 1:7), akik gúnyolódtak és nevettek Krisztus haláltusáján; és akik a leghevesebben támadták igazságát és népét, feltámadnak, hogy meglássák Krisztus dicsőségét és a hűségesek megdicsőítését.

Az eget még mindig vastag felhők takarják, de már időnként látható a nap, amely Jahve bosszút árasztó szemének tűnik. Az égből vad villámok cikáznak, és lángszőnyeggel borítják el a földet. A rettenetes égzengést titokzatos, félelmes hangok harsogják túl, és meghirdetik a gonoszok pusztulását. E szavakat nem érti mindenki, de a hamis tanítók jól tudják, mit jelentenek. Akik még nem is olyan rég vakmerők, kérkedők, kihívók voltak, és ujjongva tiporták Isten törvénytartó népét, nem tudnak hova lenni a megdöbbenéstől, és reszketnek a félelemtől. Jajveszékélésük túlharsogja az elemek tombolását. A démonok elismerik Krisztus istenségét, reszketnek hatalma előtt. És páni félelemtől fetrengő emberek irgalomért esedeznek.

Az ősi próféta, aki látomásban szemlélte az ítélet napját, ezt mondta: „Jajgasatok, mert közel van az Úrnak napja, mint pusztító hatalom jó a Mindenhatótól” (Ésa. 13:6). „Menj be a kősziklába, és rejtőzzél el a porba az Úr félelme elől, és az Ő nagyságának dicsősége előtt! A kevély szemű közember megaláztatik, és a főemberek magassága porba hajtatik, és csak az Úr magasztaltatik fel ama napon. Mert a seregek Urának napja eljő minden kevély és magas ellen, és minden felemelkedett ellen, és az megaláztatik.” „Ama napon odadobja az ember ezüst bálványait és arany bálványait, miket magának csinált, hogy azok előtt meghajoljon, a vakondoknak és denevéreknek, hogy elmenjen a sziklák lyukaiba és a hegyek hasadékaiba, az Úr félelme elől és az Ő nagyságának dicsősége előtt, mikor felkél, hogy megrettentse a földet.” (Ésa. 2:10–12, 20–21)

Csillag tűnik elő egy felhőhasadékban. A sötét háttérben fénye négyszere-sére nő. A remény és az öröm üzenetét hozza a hűségeseknek, de szigorral és haraggal tekint az Isten törvényét megszegőkre. Azok, akik mindent feláldoztak Krisztusért, most az Úr sátrának rejtekében biztonságban vannak. Próbára lettek téve, de a világ és az igazság megvetői előtt megmutatták, hogy hívek az értük meghalt Krisztushoz. Csodálatos változás történik azokkal, akik még a halállal farkasszemet nézve is szilárdan megőrizték feddhetetlenségüket. Hirtelen megszabadulnak a démonoktól megszállt emberek sötét és rettentő zsarnokságától. Arcukon, amely nemrég még sápadt, gondterhelt és elgyötört volt, most a csodálat, a hit és a szeretet ragyog. Ajkukon felcsendül a diadalmas ének: „Isten a mi oltalmunk és erősségünk! Igen bizonyos segítség a nyomorúságban. Azért nem félünk, ha elválnánk is a föld, ha hegyek omlanának is a tenger közepébe:

zúghatnak, tajtékozhatnak hullámai; hegyek rendülhetnek meg háborgásától” (Zsolt. 46:2–4).

Miközben az ének, amely szent hitről tanúskodik, Isten felé száll, a felhők elvonulnak, és láthatóvá lesz a csillagos ég, amely leírhatatlan fényben tündököl a sötét és haragos mennybolt háttérében. A mennyei város dicsősége átsugárzik a félig nyitott ajtókon. Majd az égen megjelenik egy kéz. Két egymásba hajtott kőtáblát tart. A próféta ezt mondja: „Az egek kijelentik az Ő igazságát, mert az Isten bíró” (Zsolt. 50:6). A szent törvény, Isten igazsága, amely mennydörgés és fényesség közepette az élet kalauzaként hangzott el a Sinai-hegyről, most az ítélet mércéjeként tárul az emberek elé. A kéz szétnyitja a táblákat, és a Tízparancsolat szabályai tüzes tollal írt ígéknek látszanak, és oly tisztán rajzolódnak ki, hogy mindenki el tudja olvasni. Az emlékek megélnéknélnek, a babonaság és az eretnesség sötétsége szertefoszlik, és Isten tíz rövid, átfogó, hiteles ígéje a föld minden lakója elé tárul.

Lehetetlen azoknak a rémületét és kétségbeesését leírni, akik lábbal tiporták Isten szent kívánalmait. Isten kinyilatkoztatta nekik törvényét, összemérhették volna vele jellemüket, és megláthatták volna hibáikat, míg alkalmuk volt a megtérésre és megújulásra. De a világ kegyének elnyeréséért elvetették Isten rendelkezéseit, és másokat is törvényszegésre tanítottak. Isten népét szombatrontásra akarták kényszeríteni. Most az a törvény, amelyet semmibe vettek, elítéli őket. Meg kell látniuk a félelmes valóságot: hogy nincs semmi mentségük. Ők döntötték el, hogy kit fognak szolgálni és imádni. „Akkor ismét látni fogjátok, hogy különbség van az igaz és a bűnös között, az Istent tisztelők és az Őt nem tisztelők között” (Mal. 3:18).

Isten törvényének ellenségei – a papoktól a legkisebb emberig – most új fogalmat kapnak az igazságról és a kötelességről. Túl későn ismerik fel, hogy a negyedik parancsolatban foglalt szombat az élő Isten pecsétje. Túl későn látják meg a hamis szombat valódi jellegét, és azt, hogy fővény volt az az alap, amelyre építettek. Rádöbbennek arra, hogy Isten ellen harcolnak. A vallás tanítói sok embert romlásba vittek, miközben azt hazudták, hogy az Éden kapujához vezetik őket. Csak a végső leszámoláskor derül ki, milyen nagy a felelősségük a szent tisztséget viselő embereknek, és milyen súlyos következményekkel jár a hűtlenségük. Csak az örökkévalóságban fogjuk igazán megérteni, hogy milyen veszteség egyetlen lélek elvesztése. Félelmes lesz annak az embernek a végzete, akinek Isten ezt fogja mondani: Távozz tőlem, gonosz szolga!

Isten a mennyből fogja meghirdetni Jézus eljövételének napját és óráját, és megkötni népével az örökkévaló szövetséget. Szavai zúgó mennydörgésként zengenek végig a földön. Isten Izraele figyel, felfelé tekint. Arcuk Isten dicső-

ségétől fénylik, mint a Sinai-hegyről alászálló Mózesé. A gonoszok képtelenek rájuk tekinteni. Amikor pedig az áldás elhangzik azok felett, akik a szombat megszentelésével megdicsőítették Istent, hatalmas győzelmi kiáltás hangzik fel.

Nemsokára keleten megjelenik egy kicsiny fekete felhő. A távolból sötétnek látszó felhő körülveszi a Megváltót. Isten népe ebben a felhőben felismeri az Emberfiának jelét. Ünnepléses csendben figyelik a föld felé közeledő és egyre fényesebb és dicsőségebb felhőt, mígnem nagy fehér felhő lesz belőle, amely megemészti dicsőségként fénylik. Felette a szövetség szívárványa ível. Jézus hatalmas győzőként lép elő. Most nem „fájdalmak férfia”-ként jön, hogy kiigya a szégyen és a szenvedés keserű poharát, hanem a menny és a föld győzteseként, az élők és holtak bírójaként, aki „hiv és igaz”; aki „igazságosan ítél és hadakozik”. „És mennyei seregek követik... vala Őt” (Jel. 19:11, 14). A királyt útján szent angyalok hatalmas, megszámlálhatatlan sokasága kíséri. Ajkukon dicsőítő ének, mennyei dallam hangzik. Az égen számtalan tündöklő alak látható – „tízezerszer tízezer és ezerszer ezer”. Emberi tollal nem lehet megrajzolni ezt a képet; az a tündöklés meghaladja az emberi képzeletet. „Dicsősége elborítja az eget, és dicséretével megtelik a föld. Ragyogása, mint a napé.” (Hab. 3:3–4) Amint az „élő” felhő közelebb ér, minden szem meglátja az élet Fejedelmét. Szent fejét nem csúfítja töviskorona. Szent homlokán a dicsőség királyi koronája tündököl. Arca fényesebb, mint a vakító déli nap. „És az Ő ruháján és tomporán oda vala írva az Ő neve: királyoknak Királya és uraknak Ura.” (Jel. 19:16)

Közelében minden arc „fakósárgává” válik. Isten kegyelmének visszautasítóit az örök nyomorúság rettegése lepi meg. „Szíve megolvadt, a térdek reszketnek..., mindnyájuk arca elvesztette pirosságát.” (Jer. 30:6; Náh. 2:10) Az igazak reszketve kiáltják: „Ki állhat meg?” Az angyalok ajkán elhal az ének, és egy ideig félelmes csend van. Majd Jézus hangja hallható. Ezt mondja: „Elég néked az én kegyelmem.” Az igazak arca felragyog, és minden szívét öröm tölt be. Az angyalok pedig, akik közelednek a földhöz, egyre hangosabban kezdenek énekelni.

A királyok Királya leereszkedik a lángoló tűz övezte felhőn. Az ég tekerccszerűen felgöngyölödik, a föld remeg, minden hegy és minden sziget kimozdul a helyéből. „Eljön a mi Istenünk, és nem hallgat; emészto tűz van előtte, s körülötte erős forgószél. Hívja az eget onnan felül, és a földet, hogy megítélje népét.” (Zsolt. 50:3–4)

„És a földnek királyai és a fejedelmek és a gazdagok és a vezérek és a hatalmasak, és minden szolga és minden szabad, elrejték magukat a barlangokba és a hegyek kőszikláiba; és mondának a hegyeknek és a kőszikláknak: Essetek mireánk, és rejtsetek el minket annak színe előtt, aki a királyi székben ül, és a Bárány

haragjától: mert eljött az Ő haragjának ama nagy napja; és ki állhat meg?” (Jel. 6:15–17) Elhallgat a gúnyolódó tréfálkozás. A hazug ajkak elnémulnak. Megszűnik a fegyverek zaja, a csata kavargása, a saruk harci zaja, és nincs többé „vérbe fertőztetett öltözet” (Ésa. 9:5). Csak az ima, a sírás és a jajveszékelés hangja hallatszik. A nemrég még gúnyolódó ajkak ezt kiáltják: „Eljött az Ő haragjának ama nagy napja; és ki állhat meg?”. A gonoszok azért imádkoznak, hogy inkább a hegyek szikláit temessék el őket, mintsem találkozzanak azzal, akit semmibe vettek és elutasítottak.

Ismerik azt a hangot, amely behatol a halottak fülébe. Hányszor hívta megtérésre őket e szomorú, kedves hang! Hányszor szólalt meg barátoknak, testvérnek a Megváltó szívhez szóló kérése! A kegyelem elutasítóinak semmi sem szólhat olyan kárhózzátóan, vádolóan, mint az a hang, amely oly sokáig esdekelte: „Térjete meg, térjete meg gonosz utaitokról! Hiszen miért halnátok meg?” (Ez. 33:11) Ó, ha ez a hang ismeretlen lett volna nekik! Jézus ezt mondja: „Hívtalak titeket, és vonakodtatok, kiterjesztém az én kezemet, és senki eszébe nem vette; és elhagyátok minden én tanácsomat, és az én feddésemmel nem gondoltatok” (Pld. 1:24–25). Ez a hang emlékeket ébreszt bennük, amelyeket szívesen elfelejtenének – a semmibe vett intéseket, a visszautasított hívásokat, a lebecsült kiváltságokat.

Ott vannak azok is, akik kigúnyolták a megalázott, szenvedő Krisztust. Lelkük megremeg, amikor eszükbe jutnak a főpap felszólítására mondott ünnepélyes szavai: „Mostantól fogva meglátjátok az embernek Fiát ülni az Istennek hatalmas jobbán, és eljőni az égnek felhőiben” (Mt. 26:64). És most látják dicsőségben, és látniuk kell azt is, hogy Isten jobbán ül.

Akik kinevették, amikor Isten Fiának nevezte magát, most szótlanok. Ott van a gőgös Heródes, aki gúnyt űzött Krisztus királyságából, és megparancsolta gúnyolódó katonáinak, hogy koronázzák Krisztust királlyá. Ott vannak azok is, akik durván vállára tették a bíborpalástot, szent homlokára a töviskoszorút, a „jogart” a kezébe adták, és gúnyolódva, átkozódva térdet hajtottak előtte. Akik ütötték és leköpték az élet Fejedelmét, azok most nem tudják elviselni átható tekintetét, és menekülnek megemészthető dicsősége elől. A katona, aki átszúrta oldalát, az emberek, akik átszögezték a kezét és a lábát, rémülten és büntudattal nézik a szögek és a dárda nyomát.

A papok és a főemberek előtt megdöbbenő pontossággal elevenednek fel a Golgota eseményei. Rémuló borzongással emlékeznek vissza, miként kiáltották ujjongva, fejüket csóválva: „Másokat megtartott, magát nem tudja megtartani. Ha Izrael királya, szálljon le most a keresztről, és majd hiszünk neki. Bízott az Istenben; mentse meg most Őt, ha akarja” (Mt. 27:42–43).

Jól emlékeznek a példázatra, amelyet a Megváltó azokról a szőlőmunkásokról mondott, akik megtagadták gazdájuktól a szőlőskert termését, bántalmazták szolgálait, és a fiát megölték. Az ítéletre is emlékeznek, amit ők mondtak ki: A szőlőskert ura „mint gonoszokat gonoszul elveszti őket”. A papok és a vének a saját eljárásukat és megérdemelt végzetüket ismerték fel e hűtlen emberek bűnében és büntetésében. Halálos gyötrelmükben kiáltozni kezdenek. A Jeruzsálem utcáin egykor végig harsogó „feszítsd meg, feszítsd meg” kiáltásnál hangosabb ez az ijesztő, kétségbeesett sikoltás: „Ő az Isten Fia, az igazi Messiás!”. És szeretnének elmenekülni a királyok Királyának közelségéből. De az elemek harcában széthasadt föld mély üregeiben hiába próbálnak elrejtőzni.

Az igazság megtagadójainak életében vannak pillanatok, amikor megjelennek előttük képmutató életük kínzó emlékei, lelkiismeretük felébred, és lelkük elped a mit sem érő sajnálkozástól. De ez nem is hasonlítható ahhoz a bűntudathoz, amely akkor támad bennük, amikor „eljő, mint vihar, az, amitől félték”, és a nyomorúság, „mint forgószél, elközelget!” (Pld. 1:27) Akkor azok, akik Krisztust és hű népét el akarták pusztítani, meglátják a megdicsőültekre sugárzó fényességet, és rémüldözésük közben hallják a szentek boldog kiáltását: „Ímé Istenünk, akit mi vártunk, és aki megtart minket” (Ésa. 25:9).

A föld rázkódása, a villámok cikázása és az ég zengése közepette hívja elő Isten Fia az alvó szenteket. Kezét az ég felé emeli, és az igazak sírjára tekintve kiáltja: „Ébredjete, ébredjete, ébredjete, ti, akik alusztok a porban, és keljete fele!”. A halottak az egész földön meghallják ezt a hangot, és akik hallják – minden nemzetségből, ágazatból, nyelvből és népből mérhetetlen sokan életre kelnek. A halál tömlöcéből lépnek elő, hervadhatatlan dicsőségben. Lépésük zajától zeng a föld. „Halál! hol a te fullánkod? Pokol! hol a te diadalmad?” (I. Kor. 15:55) – kiáltják. Az élő igazak és a feltámadt szentek hangja boldog győzelmi kiáltásban olvad össze.

A halottak olyan termettel támadnak fel, amilyenel a sírba szálltak. Ádám is a feltámadt sokaság között áll. Alakja méltóságteljes, alig kisebb, mint az Isten Fiáé. Élesen különbözik a későbbi nemzedékektől. Ez is mutatja, hogy az emberiség elkorcsosult. De az igazak az örök ifjúság frissességével és eleveenségével támadnak fel. Isten kezdetben nemcsak a maga jellemének, de alakjának és arcának hasonlatosságára is teremtette az embert. A bűn azonban eltorzította Isten képmását, és majdnem kitörölte az emberből. De Krisztus eljött, hogy visszaadja azt, ami elveszett. Ő át fogja változtatni a mi nyomorúságos testünket, és hasonlóná teszi az Ő dicsőséges testéhez. A halandó romlandó test, amelyet eltorzított és beszennyezett a bűn, tökéletes, szép és halhatatlan lesz. Minden fogyatékoság és rútság a sírban marad. A rég elvesztett Édenbe – az élet fájá-

hoz – visszavitt üdvözültek növekedni fognak, mígnem elérik kezdetben kapott méltóságteljes magasságukat. A bűn átkának utolsó maradványa is eltűnik, és Krisztus hú gyermekei „az Úrnak, a mi Istenünknek” szépségét fogják viselni, és testben, lélekben, értelemben Uruk tökéletes hasonmását fogják tükrözni. Ó, sokat emlegetett, régóta remélt, türelmetlenül várt, de igazán soha meg nem értett, csodálatos üdvösség!

Az élő igazak „nagy hirtelen, egy szempillantásban” elváltoznak. Isten szava nyomán megdicsőülnek; Isten halhatatlanná teszi őket, és a feltámadt szentekkel együtt elragadja őket az Úr elé a levegőbe. Az angyalok „egybegyűjtik az Ő választottait a négy szelek felől, a föld egyik végétől a másik végéig”. A kicsi gyermekeket szent angyalok helyezik anyjuk karjába. Barátok, akiket régen elszakított egymástól a halál, újra találkoznak, hogy soha többé el ne váljanak. Most boldogan énekelve együtt emelkednek fel Isten városába.

A felhőhintő oldalán szárnyak vannak; alatta pedig élő kerekek; és amint a szekér felfelé gurul, a kerekek ezt kiáltják: „Szent!”. Útközben a szárnyak is kiáltják: „Szent!”, és a kísérő angyalok is kiáltják: „Szent, szent, szent, az Úr Isten, a Mindenható!” És amint a szekér az Új Jeruzsálem felé gördül, a megváltottak „Hallelujá”-t zengenek.

A Megváltó, mielőtt belép Isten Városába, átadja követőinek győzelmük szimbólumait, és rájuk helyezi királyságuk rangjeleit. A fénylő sorok négyszöget alkotnak Királyuk körül, akinek fenséges alakja messze kimagaslik a szentek és az angyalok között. Szeméből sugárzik a jóság és a szeretet. Az üdvözültek megszámlálhatatlan sokasága Krisztusra függeszti tekintetét. Minden szem az Ő dicsőségét szemléli, akinek „rút, nem emberi volt ábrázatja, és alakja sem ember fiaié”. Jézus a dicsőség koronáját saját jobbával helyezi a győzők fejére. Mindenkinek van koronája; rajta új neve (Jel. 2:17) és ez a felirat áll: „Szentség az Úrnak.” Jézus minden kézbe győzelmi koronát és csillogó hárfát tesz. Amikor a parancsnokló angyalok megadják a hangot, az üdvözültek ujjai ügyesen futnak végig a hárfa húrjain, és sokszínű dallamot csalnak ki belőlük. Minden szív leírhatatlan örömmámorban úszik, és minden száj hálás dicséretre nyílik: „Annak, aki minket szeretett, és megmosott bennünket a mi bűneinktől az Ő vére által, és tett minket királyokká és papokká az Ő Istenének és Atyjának: annak dicsőség és hatalom mind örökkön örökké!” (Jel. 1:5–6)

A Szent Város a megváltottak elé tárul. Jézus szélesre tárja gyöngykapuit. Az igazság megtartói belépnek rajtuk, és megpillantják az Édent, az ártatlan Ádám otthonát. Halandó fül által soha nem hallott hangon e szavak hallatszanak: „Küzdelmetek véget ért.” „Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, amely számotokra készített a világ megalapítása óta.”

Ekkor teljeseedik az az ima, amelyet a Megváltó tanítványaiért mondott: „Aki-
ket nékem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is énvelem legyenek.” Krisz-
tus az Atya elé, „az Ő dicsősége elé” állítja „feddhetetlenségben nagy örömmel”
(Júd. 24) azokat, akiket vérén vásárolt meg, és ezt mondja: „Ímhol vagyok én és
a fiak, kiket Te adtál nekem.” „Aki-
ket nékem adtál, megőrizém.” A megváltó sze-
retet csodái ezek! Mily mámoros örömet hoz az az óra, amikor az örökkévalóság
Atyja a megváltottakra tekintve meglátja a saját képmását, amikor a bűn torzí-
tása megszűnik, rontása elmúlik, és az ember újra összhangba kerül Istennel.

Jézus leírhatatlan szeretettel köszönti hűség-
es gyermekeit „Uruk öröm-
ében”. A Megváltó boldog, hogy a dicsőség országában láthatja a gyötrelme és
megaláztatása árán megmentett lelkeket. Az üdvözültek osztoznak örömeiben,
amikor a szentek között észreveszik azokat, akik imáik, fáradozásuk, szeretetük
és áldozatuk nyomán tértek Krisztushoz. A fenséges fehér trón köré gyűlve, ki-
mondhatatlan öröm tölti el szívüket, amikor meglátják azokat, akiket ők vezet-
tek Krisztushoz. Látják, hogy e hívők is megnyertek másokat, és az ő gyümölc-
sük is újakat. Mindnyájan révbe jutottak. Koronájukat Jézus lábához teszik, és dicsé-
rik Őt a végtelen örökkévalóságon át.

Amikor Jézus Isten városában fogadja a megváltottakat, elragadtatott ujjon-
gás zeng át a légen. A két Ádám találkozik. Isten Fia kitárt karral fogadja az em-
beriség őseit, akit Ő teremtett, aki Alkotója ellen vétkezett, akinek a bűnéért a
Megváltó a keresztre feszítés nyomát a testén viseli. Amikor Ádám megpillantja
a durva szögek helyét, Urának nem a keblére, hanem alázattal a lábához borul,
és így kiált: „Méltó, méltó a megöletett Bárány!” A Megváltó gyengéden feleme-
li Ádámot, és tekintetét rég elvesztett édeni otthonára irányítja.

Ádám élete az Édenből való kiűzetés után tele volt gyötrellemmel. Minden
hervadó levél, minden áldozati állat, a gyönyörű természet minden betegsége,
az ember tisztaságán ejtet szennyfoltok újra meg újra bűnére emlékeztették.
Mérhetetlenül mardosta a bűntudat, amikor látta a sokasodó gonoszságot, és
amikor óvó szavára az volt a szemrehányó válasz, hogy ő okozta a bűnt. Csaknem
ezer éven át viselte türelmes alázattal vétkének büntetését. Őszintén megbánta
bűnét. Bízott a megígért Megváltó érdemeiben, és a feltámadás reménységével
halt meg. Isten Fia jóvá tette az ember kudarcát és bukását. Jézus engesztelő
szolgálata nyomán Ádám visszakapja korábbi birodalmát.

Ádám elragadtatással tekint a fákra, amelyekben egykor gyönyörködött. Ár-
tatlan és boldog korában ő szedte le róluk a gyümölcsöt. Látja a szőlőt, amelyet
ő ápolt, a virágokat, amelyeket egykor oly szívesen gondozott. Értelme felfogja,
hogy valóság az, amit lát; hogy ez a kert tényleg a helyreállított Éden, amely
pompásabb most, mint amikor elvesztette. A Megváltó az élet fájához vezeti.

Szakít pompás gyümölcséből, és Ádámnak nyújtja. Ádám körülnéz, és az Édenben meglátja üdvözült családjának sok-sok tagját. Csillogó koronáját Jézus lábához teszi, és keblére borulva átöleli. Majd megérinti az aranyhárfát, és győzelmes énekét visszhangozza a mennybolt: „Méltó, méltó, méltó a Bárány, aki megöletett, és újra él!” Ádám családja átveszi a hangot. Koronájukat a Megváltó lábához teszik, és térdet hajtva imádják Őt.

E megbékülésnek tanúi azok az angyalok, akik sírtak Ádám bukásán, és örültek, amikor a feltámadt Jézus – megnyitva a nevében hívók sírját – visszatért a mennybe. És most, látva, hogy a megváltás munkája lezárult, az angyalok is dicsőnekbe kezdenek.

A trón a kristálytengerre néz, amely az Istentől rásugárzó dicsőségben mint ha tűzben égő üvegből lenne. A tengeren sorakoznak fel azok, akik diadalmaskodtak „a fenevadon és az ő képén, és bélyegén és az ő nevének számán”. A száznegyvennégyezer a Báránnyal a Sion-hegyén áll, kezükben az „Istennek hárfái”, és a „hárfások szava”, „akik az ő hárfájukkal hárfáznak”, olyan, mint a sok víz zúgása és nagy mennydörgés hangja. A trón előtt „új éneket” énekelnek, amelyet a száznegyvennégyezren kívül senki más nem tanulhat meg. Ez Mózes éneke és a Bárányé – a szabadulás éneke. Ezt az éneket csak a száznegyvennégyezer tudja megtanulni, mert ez tapasztalatuk éneke – olyan tapasztalaté, amelyen senki másnak soha nem volt. „Ezek azok, akik követik a Bárányt valahová megy.” Krisztus a földről, az élők közül ragadta el őket, és ők „Istennek és a Báránynak zsengei” (Jel. 15:2–3; 14:1–5). „Ezek azok, akik jöttek a nagy nyomorúságból.” Olyan nyomorúságot viseltek el, amelyen nem volt, amióta nép kezdett lenni. Kiállták Jákób éjszakájának gyötrelmeit, és közbenjáró nélkül álltak meg az utolsó csapások idején. De megszabadultak, mert „megmosták az ő ruháikat, és megfehérítették ruháikat a Bárány vérében”. „Szájukban nem taláztatott álnokság, mert... feddhetetlenek” Isten előtt. „Ezért vannak az Isten királyi széke előtt; és szolgálnak néki éjjel és nappal az Ő templomában; és aki a királyi széken ül, kiterjeszti sátorát felettük.” Az éhség és a ragály a szemük láttára tette a földet pusztasággá. A nap nagy hősséggel perzselt az embereket. Ők is szenvedtek, éheztek, szomjaztak. De „nem éheznek többé, sem nem szomjúhoznak többé, sem a nap nem tűz rájuk, sem semmi hőség, mert a Bárány, aki a királyi széknek közepette van, legelteti őket, és a vizeknek élő forrásaira viszi őket; és eltöröl Isten az ő szemeikről minden könnyet” (Jel. 7:14–17).

A Megváltó minden korszakban a megpróbáltatás iskolájában nevelte és fegyelmelte választottait. Keskeny ösvényen jártak, és megtisztultak a szenvedések kohójában. Jézusért elviseltek támadást, gyűlöletet, rágalmat. Harcok és fájdalmak árán is követték Megváltójukat. Megtagadták önmagukat, és keserves

csalódásokban volt részük. Fájó élményeikből megismerték a bűn utálatosságát, hatalmát, terhét, keservét, és meggyűlöltek a bűnt. Annak a végtelen áldozatnak a tudata, amelyet a menny gyógyulásukért hozott, szégyennel tölti el őket, Isten iránt pedig olyan hálával és dicsőítéssel telik meg a szívük, ami az el nem bukott lények számára érthetetlen. Mélységesen szeretnek, mert Isten sok bűnt bocsátott meg nekik. Akik osztoztak Krisztus szenvedésében, azok részesülhetnek dicsőségében is.

Isten öröksei padlásszobákból, kunyhókból, börtönökből, vesztőhelyekről, hegyekről és pusztaságokból, a föld barlangjaiból, a tenger üregeiből jönnek elő. A földön „nélkülözve, nyomorgattatva, gyötörtetve” jártak. Milliók szálltak meggyalázva a sírba, mert állhatatosan elutasították Sátán megtévesztő követeléseit. Földi bíróságok a legelvetemedettebb bűnözőknek nevezték őket. De most „Isten (a) Bíró” (Zsolt. 50:6), és a földi döntések visszájukra fordultak. „Népe gyalázatát (az Úr) eltávolítja” (Ésa. 25:8). „Hívják őket szent népnek, az Úr megváltottainak.” Isten „ékességet” ad nekik „a hamu helyett, örömnél kenetét a gyász helyett, dicsőségnek palástját a csüggedt lélek helyett” (Ésa. 62:12; 61:3). Nem lesznek többé gyengék, lesújtottak, legyőzöttek és elnyomottak. Most már mindig az Úrral lesznek. A föld legnagyobb méltóságai nem viseltek gazdagabb öltözéket annál, mint amilyenben ők állnak a trón előtt. Földi uralkodók homlokára soha nem helyeztek olyan tündöklő fejéket, amilyen az ő fejüket koronázza. Örökre vége szakad a fájdalomnak és a sírásnak. A dicsőség királya letöröl arcukról minden könnyet. Nem lesz többé semmi ok a bánatra. A megváltottak palmaágot lengetve dicséneket zengnek, tisztán, szépen és harmonikusan. Mindenki énekelni kezd, mígnem az egész mennyet betölti a himnusz: „Az üdvösség a mi Istenünké, aki a királyi székben ül, és a Báránnyé!”. És a menny összes lakója e hálaénekkal válaszol: „Ámen: áldás és dicsőség és hálaadás és tisztesség és hatalom és erő a mi Istenünknek mind örökkön örökké” (Jel. 7:10, 12).

Ebben az életben csak ízelgetjük a megváltás csodáit. Véges elménkkal mélységesen elgondolkozhatunk azon a szégyenen és dicsőségen, életen és halálon, igazságon és irgalmasságon, amely a kereszten találkozott, de a legnagyobb erőfeszítéssel sem tudjuk teljesen felfogni, mit is jelent. A megváltó szeretet hosszúságáról és szélességéről, mélységéről és magasságáról csak némi fogalmat alkothatunk. Amikor a megváltottak úgy látnak, amint Isten látja őket, és úgy ismernek, ahogy Isten ismeri őket, akkor sem fogják teljesen megérteni ezt a szeretetet. De az örök korszakokon át újabb és újabb igazságok tárulkoznak ki a csodálkozó és elragadtatott értelem előtt. Amikor földi bajok, fájdalmak és kísértések elmúlnak és okai is megszűnnek, Isten népe még akkor is tisztán és

világosan fogja tudni, hogy mi volt megváltásának ára.

Az egész örökkévalóságban Krisztus kereszttét tanulmányozzák a megváltottak és erről énekelnek. A megdicsőült Krisztusban a megfeszített Krisztust fogják látni. Soha nem felejtik el, hogy Ő, aki hatalmával teremtette és fenntartotta a roppant tér megszámlálhatatlan világát, Isten szeretett Fia, a menny Felsége, akit kérubok és fénylő szeráfok gyönyörűséggel imádnak, megalázta magát, hogy felemelhesse az elbukott embert; hogy a bűn átkát és szegyenét, Atyja arcának elrejtőzését viselte, mígnem az elveszett világ szenvedése meghasította szívét, és kioltotta életét a Golgota kereszttén. A világegyetem örökké csodálni és imádni fogja Alkotóját, minden sors Bíróját, aki az ember iránti szeretetből letette dicsőségét, és megalázta magát. Amikor az üdvözültek Megváltójukra néznek, és arcán meglátják az Atya örök dicsőségét; amikor trónjára tekintenek, amely öröktől fogva mindörökké létezik, és felfogják, hogy országának soha nem lesz vége, lelkesen énekelni kezdenek: „Méltó, méltó a Bárány, akit megöltek, és aki megváltott minket Istennek a maga végtelenül drága vérén!”

A kereszt titka minden más titkot megmagyaráz. A Golgotáról sugárzó fényben Isten tulajdonságait, amelyekre korábban félelemmel és csodálattal gondoltunk, szépnek és vonzóknak találjuk. Az irgalom, gyengédség és atyai szeretet egybeolvad a szentséggel, igazsággal és hatalommal. Míg Krisztus magas és fel-emelt trónjának fenségét szemléljük, meglátjuk jellemének szépségét, és megértjük, ahogy még soha, hogy mit jelent ez az örökkévaló név: „Mi Atyánk”.

Látni fogjuk, hogy az, akinek bölcsessége végtelen, csak Fiának odaáldozásával válthatott meg minket. De a Megváltót ezért az áldozatért kárpótolja a megváltott, szent, boldog és halhatatlan lényekkel benépesült föld. Annak a küzdelemnek az eredményeként, amelyet a Megváltó a sötétség hatalmaival vívott, a megváltottak boldogsága növelni fogja Isten dicsőségét az örökkévalóságon át. Egyetlen léleknek oly nagy értéke van, hogy az Atya elfogadja az érte fizetett árat. Krisztus is boldogan nézi mérhetetlen áldozatának gyümölcsseit.

[<<<vissza a 14. tanulmányhoz](#)

---

14. Tanulmány javasolt olvasmánya

A NAGY KÜZDELEM, 584-587. (A FÖLD PUSZTULÁSA)

„Az ő bűnei az édig hatottak, és megemlékezett az Isten az ő gonoszágairól... Amely pohárból itatott, ugyanabból két annyit töltsetek néki. Amennyire dicsőítette magát és dobzódott, annyi kinnal és gyásszal fizessetek néki; mert ezt mondja az ő szívében: Úgy ülök, mint királynéasszony, és nem vagyok özvegy, és semmi gyászt nem látok. Ennekokáért egy nap jönnek öreá az ő csapásai: a halál,

a gyász és az éhség; és tűzzel égettetik meg; mert erős az Úr, az Isten, aki megbünteti őt. És siratják őt, és jajgatnak őrajta a föld királyai, akik vele paráználkodtak és dobzódtak, ... mondván: Jaj! jaj! te nagy város, Babilon, te hatalmas város, hogy egy órában jött el ítéleted” (Jel 18:5-10).

„A föld kalmárai is”, akik „az ő dobzódásának erejéből meggazdagodtak”, „távol állanak az ő kínjától való félelem miatt, sírván és jajgatván, és ezt mondván: Jaj! jaj! a nagy város, amely öltözött gyolcsba és bíborba és skárlátba, és megékesített arannyal, drágakövekkel és gyöngyökkel; hogy elpusztult egy órában annyi gazdagság!” (Jel 18:11.3.15-17).

Ezek a büntetések sújtják Babilont Isten haragjának napján. Babilon betöltötte gonoszságának mértékét. Ideje lejárt. Megérett a pusztulásra.

Amikor Isten véget vet népe fogságának, rettenetes lesz azok ébredése, akik az élet nagy harcában mindent elvesztettek. A kegyelemidő alatt Sátán csalásaitól elvakultan megindokolták vétkeiket. A gazdagok kérkedtek és fölényeskedtek a szegényekkel, pedig gazdagságukhoz Isten törvényének áthágásával jutottak. Nem táplálták az éhezőket, nem ruházták fel a mezíteleneket, igazságtalanok és irgalmatlanok voltak. A maguk dicsőségét keresték, és igyekeztek embertársaik tisztelétét kivívni. De most elvesztik mindazt, ami által nagyvá lettek; kifosztottak és védtelenek lesznek. Rémulten nézik bálványaik pusztulását, amelyek drágábbak voltak nekik, mint Alkotójuk. Földi gazdagságért és örömkért eladták lelküket, és nem az Isten mércéje szerinti gazdagságra törekedtek. Ezért fulladt kudarcba az életük. Örömeik keserűsége válnak, kincseik elértéktelenedtek. Egy élet szerzeményei egy pillanat alatt válnak semmivé. A gazdagok siratják palotáik pusztulását, aranyuk és ezüstjük elvesztését. De panaszzavuk elhal, mert félnek, hogy bálványaikkal együtt ők is elpusztulnak.

A gonoszok szíve tele van bánattal. De nem azt sajnálják, hogy elfeledkeztek Istenről és embertársaikról, hanem azt, hogy Isten győzött. Bűneik következményeit siratják, de gonoszságukat nem bánják meg. Minden követ megmozgatnának a győzelemért.

A világ látja, hogy azoknak, akiket kigúnyolt, kinevetett és pusztulásra szánt, nem árt a ragály, a fergeg és a földrengés. Aki megemésztő tűz a törvényszegőnek, biztos menedék népének.

A lelkész, aki az emberek kegyeiért feláldozta az igazságot, most meglátja tanításainak jellegét és következményeit. Nem kétséges, hogy a Mindenható szeme elkísérte a szószékre, figyelte, amikor az utcán járt, és amikor emberek ügyeivel foglalkozott. Minden lelki hatás, minden leírt sor, minden kimondott szó, minden cselekedet, amely hamis nyugalmat kínált, az embereknek magvetés volt; és a magvető a szerencsétlen, elveszett lelkekben most láthatja mun-

kájának gyümölcsét.

Az Úr így szól: „*Hazugsággal gyógyítgatják az én népem leányának romlását, mondván: Békesség, békesség, és nincs békesség.*” „*Megszomorítjátok az igaznak szívét hazugsággal, holott én őt bántani nem akartam, s megerősítitek a hitetlen kezeit, hogy meg ne térjen gonosz útjáról, hogy őt életben megtartsam*” (Jer 8:11; Ez 13:22).

„*Jaj a pásztoroknak, akik elvesztik és elszélesztik az én mezőmnek juhait... Ímé, én megbüntetem a ti cselekedeteiteknek gonoszságát.*” „*Jajgassatok pásztorok, és kiáltatok, és heverjete a porban, ti vezérei a nyájnak, mert eljön a ti megöletéseiteknek és szétszórátástoknak ideje... És nincs hová futniuk a pásztoroknak, és menekülniük a nyáj vezéreinek*” (Jer 23:1-2; 25:34-35).

A papság és a nép belátja, hogy nem törekedett az Istennel való kapcsolatra. Felismerik, hogy lázadtak az igaz és igazságos törvények szerzője ellen. A mennyei elvek elvetésével a bűn, a viszály, a gyűlölet és a gonoszság ezer és ezer forrását fakasztották fel, mígnem a föld egy nagy harcmezővé, erkölcsi fertővé vált. Ez a kép tárul most azok elé, akik elvetették az igazságot, és melengették a tévelygést. Nyelv nem tudja kifejezni, mennyire vágnak az engedetlenek és a hitehagyók arra, amit örökre elvesztettek - az örök életre. Azok, akiket a világ képességükért és ékesszólásukért bálványozott, most igazi megvilágításban látják ezeket. Felismerik, mit játszottak el törvényszegésükkel, és azok lábához esnek, akiknek a kitarását semmibe vették, kigúnyolták, és most beismerik, hogy Isten őket is szerette.

Az emberek rájönnek arra, hogy be lettek csapva. Egymást vádolják romlásukért, de mindannyian egy emberként elkeseredetten kárhoztatják a papokat. A hűtlen pásztorok tetszetős dolgokat prófétáltak. Hallgatóikat Isten törvényének semmibebevésére biztatták, és arra, hogy üldözzék azokat, akik a törvényt szentnek tartják. Most ezek a tanítók kétségbeesetten beismerik a világ előtt, hogy félrevezették az embereket. A tömegek tombolnak a dühtől. „*Elvesztünk! - kiáltják -, és ti okoztátok pusztulásunkat!*” És rátámadnak a hamis pásztorokra. Éppen azok, akik valamikor a legjobban csodálták őket, szórják a legszörnyűbb átkokat rájuk. A kezek, amelyek egykor babérkoszorút helyeztek homlokukra, elpusztításukra emelkednek fel. A kardokat, amelyekkel Isten népét akarták lemészárolni, most rosszakaróik ellen fordítják. Mindenütt folyik a harc, és ömlik a vér.

„*Elhat e harsogás a földnek végére, mert pere van az Úrnak a pogányokkal, Ő minden testnek ítélő bírója, a hitetleneket fegyverre veti*” (Jer 25:31). Hatezer évig folyt a nagy küzdelem. Isten Fia és a menny követői harcoltak a gonoszság hatalma ellen. Inteni, tanítani, menteni akarták az embereket. Most már min-

denki döntött. A gonoszok teljesen Sátán mellé álltak az Isten elleni harcban. Ütött az óra, hogy Isten megvédje sárba tiport törvényének tekintélyét. Ez a küzdelem nemcsak Sátán ellen, hanem az emberek ellen is folyik. „*Pere van az Úrnak a népekkel... a bűnösöket kardélre hányja!*” (Jer 25:31)

Megkapták a szabadulás jegyét azok, „*akik sóhajtanak és nyögnek mindazokért az utálatosságokért, amelyeket cselekedtek*”. Most elindul a halál angyala - az ezékieli látomás öldöklő fegyverrel ábrázolt angyala -, aki ezt a parancsot kapta: „*Vénet, ifjat, szüzet, gyermeket és asszonyokat öljetek meg mind egy lábig, de azokhoz a férfiakhoz, akiken a jegy van, ne közelítsetek, és az én templomomon kezdjétek el*” (Ez 9:4.6). Az öldöklés a nép állítólagos lelki őrei között kezdődik. Először a hamis öröknek kell elpusztulniuk. Nincs irgalom, nincs kímélet. Férfiak, asszonyok, hajadonok és kisgyermek egyútt pusztulnak el.

„*Az Úr kijő helyéről, hogy meglátogassa a föld lakóinak álnokságát, s felmutatja a föld a vért, és el nem fedi megöletteit többé*” (Ésa 26:21). „*És ez lesz a csapás, amellyel megcsapkod az Úr minden népet, amelyek Jeruzsálem ellen gyülekeznek: Megsenyved a húruk, és pedig amíg lábaikon állnak, szemük is megsenyvednek gödreikben, nyelvük is megsenyved szájukban. És azon a napon lesz, hogy az Úr nagy háborúságot támaszt közöttük, úgy, hogy ki-ki a maga társának kezét ragadja meg, és a maga társának keze ellen emeli fel kezét*” (Zak 14:12-13). Isten elegyítetlen haragjának félelmetes kiadásakor elhullanak a föld gonosz lakói az ádáz indulattal vívott eszeveszett harcban - papok, hatalmasságok, a nép, gazdagok és szegények, nagyok és kicsinyek. „*És azon a napon az Úrtól levágnak a föld egyik végétől fogva a föld másik végéig; nem sirattatnak meg, és össze sem hordatnak, el sem temettetnek*” (Jer 25:33).

Amikor Krisztus eljön, a gonoszokat eltörli a föld színéről. Megemésztődnek szájának leheletétől, és elpusztulnak dicsőségének fényétől. Krisztus elviszi népét Isten városába, és a föld lakatlan lesz. „*Ímé az Úr megüresíti a földet, és elpusztítja azt, és elfordítja színét, és elszéleszti lakóit!*” „*Megüresítettven megüresítettik a föld, és elpusztítottván elpusztítottatik; mert az Úr szólá e beszédet.*” „*Mert áthágták a törvényeket, a rendelést megszegették, megtörték az örök szövetséget. Ezért átok emészti meg a földet, és lakolnak a rajta lakók; ezért megégnek a földnek lakói*” (Ésa 24:1.3. 5--6).

Az egész föld olyan, mint egy kietlen pusztaság. A földrengés által elpusztított városok és falvak romjai, gyökerestől kitépott fák, a tengerből kivetett és a földből kiszakított töredezett sziklák hevernek szerte a föld felszínén, és roppant nagy üregek jelzik az alapjukról levált hegyek helyét.

Ekkor lesz az az esemény, amelyet az engesztelési nap utolsó ünnepélyes mozzanata szimbolizált. Amikor a szentek szentjében véget ért a szolgálat, és a

bűnért való áldozat vére által a templom megtisztult Izrael bűneitől, a főpap az élő bűnbakot az Úr elé állította, és a gyülekezet színe előtt megvallotta felette „*Izrael fiainak minden hamisságát és minden vétkét, mindenféle bűneit: és... azokat a baknak fejére*” helyezte (3Móz 16:21). Amikor pedig a mennyei templomban ér véget az engesztelés munkája, Isten és a mennyei angyalok, valamint a megváltott sereg színe előtt Jézus hasonlóképpen helyezi Isten népének bűneit Sátánra. Sátánnak minden bűnért, amelyre rávette az embert, felelnie kell. És miként a bűnbakot a főpap lakatlan vidékre küldte, Krisztus is számúzi Sátánt a puszta földre, a lakatlan és sivár pusztaságra.

A Jelenések könyvének írója megjövendöli Sátán száműzését, a föld káoszszá és kietlenné válását, és azt, hogy ez az állapot ezer esztendeig fog tartani. Az Úr második eljövételének és a gonoszok elpusztulásának ábrázolása után a próféta így folytatja: „*Láték egy angyalt leszállani a mennyből, akinél vala a mélységnek kulcsa, és egy nagy lánc a kezében. És megkötöze a sárkányt, azt a régi kígyót, aki az ördög és Sátán, és megkötöze azt ezer esztendőre, és veté őt a mélységbe, és bezárá azt, és bepecsételé őfelette, hogy többé el ne hitesse a népeket, míg betelik az ezer esztendő; azután el kell néki oldoztatni egy kevés időre*” (Jel 20:1-3).

Hogy a „*mélység*” kifejezés a kusza és sötét földet jelenti, az nyilvánvaló más bibliai igékből. A föld „*kezdetben*” való állapotáról a Biblia azt mondja, hogy „*kietlen és puszta ... és Betétség vala a mélység színén*” (IMóz 1:2). A próféciaiból kitűnik, hogy ilyenné is alakul vissza, legalábbis részben. Jeremiás kijelenti: „*Nézek a földre, de ímé kietlen és puszta; és az égre, de nincsen világossága! Nézek a hegyekre is, ímé reszketnek; és a halmokra, de mind ingadoznak! Nézek és ímé egy ember sincsen; és az ég madarai is mind elmenekültek. Nézek, és ímé a bő termőföld pusztává lőn; és minden városa összeomlott*” (Jer 4:23-26).

A kietlen föld lesz ezer esztendeig Sátánnak és gonosz angyalainak az otthona. A földhöz láncolt Sátánnak nem lesz lehetősége arra, hogy más világokat is felkeressen, és arra sem, hogy kísértse és megzavarja azokat, akik soha nem buktak el. Ilyen értelemben lesz megkötözve. Nem lesz a földön senki, aki felett hatalmát gyakorolhatná. Meg lesz fosztva a csalás és a rontás lehetőségétől, ami hosszú századokon át egyedüli öröme volt.

Ésaiás próféta, előre látva Sátán pusztulását, így kiált: „*Miként estél alá az égből fényes csillag, hajnal fia!? Levágattál a földre, aki népeken tapostál!... Ezt mondad szívedben: Az égbe megyek fel, az Isten csillagai fölé helyezem ülőszékemet... Hasonló leszek a Magasságoshoz. Pedig a sírba szállsz alá, sírgödör mélységébe! Akik látnak, rád tekintenek, és elgondolják: Ez-é a föld ama háborgatója, aki királyságokat rendített meg? Aki a föld kerekességét pusztasággá*

tette, városait lerontá, és foglyait nem bocsátá haza!” (Ésa 14:12-17).

Sátán a hatezer éves lázadásával a „*föld ama háborgatója*” lett. „*A föld kerekességét pusztasággá tette, városait lerontá, és foglyait nem bocsátá haza.*” Hat-ezer éven át börtönébe zárta Isten népét, és örökre fogságában is tartotta volna. De Krisztus letörte a bilincseket, és szabadon bocsátotta a foglyokat.

Isten még a gonoszokat is elzárja az ördög hatalmától. Sátán egyedül marad itt gonosz angyalaival, hogy meglássa a bűn átkos következményét. „*A népeknek minden királyai dicsőségben nyugosznak, ki-ki az ő sírjában. Te pedig messze vetteted sírodtól, mint valami hitvány gally... Nem egyesülsz velük a sírban, mert elpusztítád földedet, megölted népedet*” (Ésa 14:18-20).

Sátán ezer évig mérhetetlen szenvedések között fog ide-oda kóborolni a kihalt földön, és nézi Isten törvénye elleni lázadásának következményeit. Bukása óta a szüntelen tevékenység számúzta életéből az elmélkedést. De amikor hatalmától meg lesz fosztva, gondolkozhat azon, mit csinált a mennyei kormányzat elleni lázadása óta. Félhet és retteghet az ijesztő jövőtől, amikor minden gonoszágáért szenvednie, és az általa okozott bűnökért bűnhődnie kell.

Isten népének Sátán fogsága örömet és boldogságot hoz. Így szól a próféta: „*Majd ama napon, amelyen nyugalmat ád néked az Úr fáradtságodtól és nyomorúságodtól, és ama kemény szolgálattól, amellyel szolgálnod kellett, e gúnydalt mondod Babilon királya felett* (aki itt Sátánt ábrázolja), *és szólsz: Miként lőn vége a nyomorgatónak...! Eltörte az Úr a gonoszok pálcáját, az uralkodónak vesszejét. Aki népeket vert dühében szüntelen való veréssel, leigázott népségeket haraggal, kergettetik feltartóztathatatlanul*” (Ésa 14:3--6).

Az első és második feltámadás közötti ezer év alatt ítélet folyik a gonoszok felett. Pál apostol írásaiból kitűnik, hogy ez az ítélet a második adventet fogja követni. „*Idő előtt semmit se ítéljetek, míg el nem jő az Úr, aki egyrészt világra hozza a sötétségnek titkait, másrészt megjelenti a szíveknek tanácsait*” (1Kor 4:5). Dániel kijelenti, hogy amikor „*eljöve az Öregkorú*”, „*ítélet adaték a magasságos eggek szeméinek*” (Dán 7:22). Ekkor az igazak mennyei királyokként és papokként uralkodnak. János ezt mondja a Jelenések könyvében: „*Láték királyi székeket, és leülének azokra, és adaték nekik ítélettétel.*” „*Lesznek az Istennek és a Krisztusnak papjai, és uralkodnak Ővele ezer esztendeig*” (Jel 20:4.6). Erről mondta Pál, hogy „*a szentek a világot ítélik meg*” (1Kor 6:2). Krisztussal együtt ítéleznek a gonoszokon. Összevetik tetteiket a törvénykönyvvel, a Bibliával, és mindenkinek az ügyét a cselekedetei szerint döntik el. Majd kiszabják a gonoszok büntetését a cselekedeteik szerint; és ez az ítélet bekerül a nevük mellé a halál könyvébe.

Krisztus és népe Sátánt és angyalait is megítéli. Pál ezt mondja: „*Nem tudjátok-é, hogy angyalokat fogunk ítélni?*” (1Kor 6:3). Júdás pedig kijelenti, hogy

„az angyalokat is, akik nem tartották meg fejedelemségüket, hanem elhagyták az ő lakóhelyüket, a nagy nap ítéletére örök bilincsekben, sötétségben tartotta” (Jud 6).

A második feltámadás az ezer esztendő végén lesz. Ekkor a gonoszok feltámadnak, és megjelennek Isten előtt, hogy „a megírott ítélet”-et végrehajtsák rajtuk. A Jelenések könyvének írója, miután látta az igazak feltámadását, így szólt: *„A többi halottak ...meg nem elevenedének, mígnem betelik az ezer esztendő”* (Jel 20:5). Ésaías pedig ezt mondja a gonoszokról: *„Összegyűjtve összegyűjtetnek gödörbe, mint a foglyok, és bezáratnak tömlöcbe, és sok napok után meglátogattnak”* (Ésa 24:22).

[<<<vissza a 14. tanulmányhoz](#)

---

14. Tanulmány javasolt olvasmánya

A NAGY KÜZDELEM, 588-602. (A KÜZDELEM VÉGET ÉR)

Az ezer esztendő végén Krisztus a megváltottak és az angyalok kíséretében ismét eljön a földre. Félelmes méltósággal száll alá, és életre szólítja a gonoszokat a végítéletre. Hatalmas sereg jön elő, megszámlálhatatlan, mint a tenger fővénye. Micsoda különbség van köztük és azok között, akik az első feltámadáskor léptek ki sírjukból! Az igazakat Jézus hervadhatatlan ifjúsággal és szépséggel ruházta fel. A gonoszok pedig a betegség és a halál nyomait viselik.

Az emberek sokaságát magával ragadja Isten Fiának dicsősége. A gonoszok egy emberként kiáltják: *„Áldott, aki jó az Úrnak nevében!”*. Nem a Jézus iránti szeretet mondatja ezt velük. Akaratlanul mondják. Az igazság kényszeríti ki szájukból. Most is éppúgy gyűlölik Krisztust, és szívük éppúgy lázad ellene, mint amikor sírba szálltak. Nem lesz több kegyelemidejük a múlt hibáinak helyrehozására. Ennek semmi értelme nem lenne. Az élethosszig tartó törvényszegés nem lágyította meg szívüket. A második próbaidő alatt is megkerülnék Isten kívánalmait, és lázadást szítanának a menny ellen, akárcsak az elsőben.

Krisztus az Olajfák-hegyére ereszkedik le, ahonnan feltámadása után felemelkedett, és ahol az angyalok megismételték visszatérésének ígérését. A próféta ezt mondja: *„Bizony eljön az Úr, az én Istenem, és minden szent vele.”* *„És azon a napon az Olajfák-hegyére veti lábait, amely szemben van Jeruzsálemmel napkelet felől, és az Olajfák-hegye közepén ketté válik, ... igen nagy völgygé.”* *„És az Úr lesz az egész földnek királya, e napon egy Úr lesz, és a neve is egy”* (Zak 14:5.4.9). Az új Jeruzsálem káprázatos ragyogással alászáll az égből a fogadására megtisztított és előkészített helyre. Krisztus belép a Szent Városba, és vele népe és az angyalok.

Ekkor Sátán felkészül az utolsó nagy összecsapásra. A tét a főhatalom. Amíg a gonoszság fejedelme nem gyakorolhatta hatalmát, és nem volt kit becsapjon, addig tehetetlen és komor volt. De amikor a gonoszok feltámadnak, és Sátán maga mellett látja a nagy sokaságot, reménye újraéled, és eltökéli, hogy nem adja fel a nagy küzdelmet. Az elkárhozottak egész seregét zászlaja alá gyűjti, és megkísérli velük tervét megvalósítani. A gonoszok Sátán foglyai. Krisztus megtagadásával meghódoltak a lázadó vezér előtt. Most is készek javaslatait elfogadni, és parancsát teljesíteni. Sátán azonban korábbi ravaszságához híven nem árulja el kiletét. Fejedelemnek mondja magát, a világ jogos urának, akit jogtalanul kiforgattak örökségéből. Becsapott alattvalói előtt megváltónak tünteti fel magát. Azt hazudja, hogy az ő hatalma hozta ki őket a sírból, és azt ígéri, hogy felszabadítja őket a legkegyetlenebb elnyomás alól. Krisztus távollétében Sátán - állításai alátámasztására - csodákat művel. A gyengéket erőssé teszi, és mindenkit betölt a maga szellemével és erejével. Majd vállalja, hogy a szentek tábora ellen vezetve őket, elfoglalja Isten Városát. Örögi ujjongással mutat a feltámadtak megszámlálhatatlan sokaságára, és kijelenti, hogy vezérükként képes lesz legyőzni a várost, és visszaszerezni trónját és birodalmát.

Abban a roppant nagy tömegben temérdek ember van az özönvíz előtti időből: magas kort megért, hatalmas termetű szellemóriások, akik a bukott angyalok befolyásának engedve minden ügyességüket és tudásukat a maguk dicsőségére használták. Csodás művészi alkotásaik láttán a világ bálványozta lángelméjüket. De Isten eltörölte őket a föld színéről kegyetlen és gonosz találmányaik miatt, amelyek a földet megfertőzték és Isten képmását eltorzították. Vannak közöttük királyok és hadvezérek, akik népeket győztek le; vitéz emberek, akik soha egyetlen csatát nem vesztek el; büszke, becsvágyó harcosok, akiknek közeledtére birodalmak reszkettek. A halál nem változtatott rajtuk. Sírjukból kilépve felvették megszakadt gondolataik fonálát. Ugyanaz a győzelmi vágy sarkallja őket, ami a sírba szálláskor bennük élt.

Sátán először angyalaival tanácskozik, majd a királyokkal, hódítókkal és hatalmasokkal. Felmérik párthíveik erejét, létszámát, és kijelentik, hogy a városon belüli sereget, amely az ő seregükhöz képest kicsi, le tudják győzni. Terveket fektetnek le a gazdag és dicső új Jeruzsálem elfoglalására. És nyomban készülődni kezdenek a csatára. Ügyes szakemberek harceszközöket gyártanak. Sikereikről híres hadvezérek a harcosok sokaságát seregekké szervezik.

Végül támadásra szól a parancs, és a megszámlálhatatlan sereg elindul. Soha nem volt földi hódítónak ekkora serege. Az első földi háború óta eltelt századok során soha nem hívtak össze ehhez fogható hadsereget. Sátán, a leggyakorlatosabb harcos áll az előhad élén. Angyalai is egyesítik erejüket a végső harcra. Ki-

rályok és harcedzett katonák zárkóznak fel Sátán mögé, majd hatalmas csapatok következnek parancsnokuk vezérletével. A tömött sorok katonai pontossággal haladnak a repedezett, egyenetlen földön Isten Városa felé. De Jézus parancsára bezárulnak az új Jeruzsálem kapui. Sátán seregei pedig körülveszik a várost, és felkészülnek az ostromra.

Krisztus ekkor ismét megmutatja magát az ellenségnek. Messze a város felett, fényes arany alapzatú trónon ül az Isten Fia, és körülötte országának polgárai. Nincs nyelv, amely el tudná mondani, nincs toll, amely le tudná írni Krisztus hatalmát és fenségét. Az Örökkévaló Atya dicsősége betakarja a Fiút, betölti Isten Városát, és a kapukon át beragyogja az egész földet.

A trónhoz legközelebb azok állnak, akik egykor Sátán ügyéért buzgólkodtak, de aztán tűzből kikapott üszökként mélységes, lelkes odaszentalódással követték Megváltójukat. Majd azok következnek, akiknek a jelleme hazug és hitetlen környezetben jutott el a keresztény tökéletességre, akik tisztelték Isten törvényét, amikor a keresztény világ érvénytelennek mondta; és azok az embermilliók, akik a korszakok hosszú során mártírként szenvedtek hitükért. Mögöttük pedig a *„nagy sokaság, amelyet senki meg nem számlálhatott, minden nemzetből és ágazatból és népből és nyelvből... a trón előtt és a Bárány előtt... fehér ruhákba öltözve, és az ő kezeikben pálmaágak”* (Jel 7:9). Harcuknak vége. A győzelmet kivívták. A versenyt megfutották és megnyerték. A pálmaág a kezükben győzelmüket szimbolizálja; a fehér ruha pedig Krisztus makulátlan szentségét jelképezi, amely most már az övék.

A megváltottak dicsénekebe kezdenek. Énekük az ég boltozatán visszaverődve betölti a levegőet. *„Az üdvösség a mi Istenünké, aki a királyi székekben ül, és a Bárányé!”* (Jel 7:10). Az angyalok és a szeráfok ajkáról is az imádat hangja csendül. Sátán hatalmának és gonoszságának láttán a megváltottak most értik meg igazán, hogy csak egy hatalom - a Krisztusé - tehette őket győztesekké. Abban a fénylő sokaságban senki sem tulajdonítja a saját érdemeinek az üdvösséget, saját erejének és jóságának a győzelmet. Tetteikről, szenvedéseikről említés sem történik. Minden ének tartalma, minden himnusz mondanivalója ez: Az üdvösség a mi Istenünké és a Bárányé!

A föld és a menny összesereglett lakóinak jelenlétében megtörténik Isten Fiának megkoronázása. Majd a királyok Királya, aki megkapta a legnagyobb méltóságot és hatalmat, ítéletet mond a kormányzata ellen lázadókra, és végrehajtja ítéletét törvényének áthágóin és népe sanyargatóin. Isten prófétája ezt mondja: *„Láték egy nagy fehér királyi széket, és a rajta ült, akinek tekintete elől eltűnénk a föld és az ég, és helyük nem találtaték. És látám a halottakat, nagyokat és kicsinyeket állani az Isten előtt; és könyvek nyittatának meg, majd egy más könyv*

nyitatték meg, amely az életnek könyve; és megítéltetének a halottak azokból, amik a könyvekbe voltak írva, az ő cselekedeteik szerint” (Jel 20:11-12).

A gonoszoknak, mihelyt a könyvek megnyílnak, és Jézus rájuk tekint, minden bűnük eszükbe jut. Meglátják, hol tért le lábuk a tisztaság és a szentség útjáról. Rádöbbennek, hogy gőgjükkel és lázadásukkal milyen súlyosan megsértették Isten törvényét. A megejtő kísértések, amelyeket bűnös életükkel hívtak ki, az áldások, amelyekkel visszaéltek, Isten küldöttei, akiket semmibe vettek, az intések, amelyeket elvetettek, a gazdagon áradó kegyelem, amelyet konok, megátalkodott szívük visszautasított - mind megjelennek. És mintha tüzes betűkkel íródnának eléjük!

A trón felett feltűnik a kereszt. Körképszerűen felsorakoznak Ádám megkísértésének és bukásának jelenetei, és a nagy megváltási terv egymást követő eseményei: a nyomorúságos környezet, amely a Megváltót születésekor fogadta; a gyermek Jézus engedelmessége és szerénysége; keresztsége a Jordán vízében; pusztai böjtje és megkísértése; ahogy szolgált az embereknek, a menny legdrágább áldásait kínálva nekik; jótékony és irgalmas cselekedeteivel zsúfolt napjai; a hegyek magányában imával töltött, átvirrasztott éjszakái; az irigykedő, gyűlölködő, gonosz cselszövések, amelyekkel jótetteit viszonozták; a megdöbbentő, megmagyarázhatatlan vívódás a Gecsemáné-kertben az egész világ bűneinek nyomasztó súlya alatt; a gyötrelem éjszakájának félelmes eseményei; ahogy kiszolgáltatták a gyilkos csőcseléknek; ahogy ellenkezés nélkül tűrte, hogy elfogják, miközben legkedvesebb tanítványai elhagyták, és foglyul ejtői Jeruzsálem utcáin durván hajtották; ahogy az Isten Fiát diadalmasan bemutatták Annásnak; ahogy a főpap palotájában, Pilátus törvénytermében, a gyáva, kegyetlen Heródes udvarában gúnyolták, sértegették, kínozták és halálra ítélték - mind elevenen lejátszódik.

Majd a végső jelenetek tárulnak a hullámzó tömeg elé - a Golgota felé vezető utat taposó türelmes Szenvedő; a kereszten függő mennyei Fejedelem; a haláltusáján nevető gőgös papok és gúnyolódó csőcselék; a természetfölötti sötétség; a hullámzó föld, a megrepedt sziklák, a megnyílt sírok - jelezve azt a pillanatot, amikor a világ Megváltója kilehelte lelkét.

E rettenetes jelenetek a valóságnak megfelelően játszódnak le. Sátán, angyalai és alattvalói nem tudják szemüket levenni a maguk kovácsolta eseményekről. Mindenki visszaemlékszik a maga szerepére. Heródes, aki Betlehemben meggyilkolta az ártatlan gyermekeket, hogy megszabaduljon Izrael Királyától; az aljas Heródiás, akinek bűnös lelkén szárad Keresztelő János vére; a gyenge, megalakuló Pilátus; a gúnyolódó katonák; a papok, a főemberek és az őrjöngő tömeg, akik ezt kiáltották: „Az Ő vére mirajtunk és a mi magzatainkon!”. Mindnyájan látják vétkük szörnyűségét. És miközben az üdvözült sereg „Ő meghalt értem! „

kiáltással a Megváltó lábához teszi koronáját, ők hasztalan próbálnak elrejtőzni Krisztus tekintetének mennyei fenségétől, amely túlszárnyalja a nap ragyogását.

Krisztus apostolai - a hős Pál, a szenvedélyes Péter, a szeretett és szerető szívű János, valamint hűséges testvéreik is ott vannak a megváltottak sokaságában, és velük a mártírok hatalmas serege; a falakon kívül pedig - minden hitvány és förtelmes dologgal együtt - azok, akik üldözték, börtönbe vetették és megölték őket. Néro - e kegyetlen és erkölcstelen szörnyeteg - látja azok boldogságát és megdicsőülését, akiket egykor megkínzott, és akiknek határtalan szenvedésében gyönyörködött. Néro anyja is tanúja saját tettei gyümölcsének, annak, hogy miként öröklődtek fiában az ő jellemének gonosz vonásai, a szenvedélyek, amelyek az ő befolyása és példája nyomán fejlődtek ki és erősödtek meg fiában, és olyan bűncselekményekben gyümölcsöztek, amelyek megremegtették a világot.

Vannak ott pápista papok és főpapok, akik Krisztus követőinek vallották magukat, de Isten népének lelkiismeretét úgy akarták elfojtani, hogy kínpadra, börtönbe és máglyára küldték őket. Ott vannak a gőgös pápák, akik Isten fölé emelték magukat, akiknek volt bátorságuk arra, hogy a Magasságos törvényét megváltoztassák. Az úgynevezett egyházatyáknak lesz mivel elszámolniuk Isten előtt, de szívesen elmenekülnének e számadás elől. Túl későn látják be, hogy a Mindenható féltőn őrzi törvényét, és korántsem fogja igazolni a bűnöst. Most ismerik csak fel, hogy Krisztus azonosul szenvedő népének érdekeivel. Most érzik szavainak súlyát: *„Amennyiben megcselekedtétek eggyel emez én legkisebb atyámfiai közül, énvelem cselekedtétek meg”* (Mt 25:40).

Az egész gonosz világ a menny kormányzásával szembeni lázadása miatt Isten ítélőszéke előtt áll. Nincs senki, aki ügyüket védené. Nincs mentségük. A rájuk kimondott ítélet: örök halál. Ekkor mindenki előtt világossá válik, hogy a bűn zsoldja nem a csodálatos függetlenség, nem az örök élet, hanem rabság, romlás és halál. A gonoszok látni fogják, mit vesztek lázadó életükkel. Az *„igen-igen nagy örök dicsőséget”* semmibe vették, amikor Isten felkínálta nekik. De milyen kívánatosnak tűnik most! *„Mindez az enyém lehetett volna - kesergi az elveszett ember -, de én eldobtam magamtól. Ó, micsoda elvakultság! Nyomorúsággal, gyalázzal és reménytelenséggel cseréltem fel a békességet, boldogságot és dicsőséget.”* Belátják, hogy Isten jogosan rekeszti ki őket a mennyből. Életükkel ezt vallották: *„Nem akarjuk, hogy Ő (Jézus) uralkodjék rajtunk!”*

A gonoszok megigézve nézik Isten Fiának koronázását. Látják kezében a mennyei törvénytáblákat - a tilalmakat, amelyeket semmibe vettek és áthágtak. Tanúi a megváltottak kitörő csodálatának és elragadtatott imádatának; és miközben az ének hangja végigzúg a városon kívül rekedt tömeg felett, egy emberként kiáltják: *„Nagyok és csodálatosak a Te dolgaid, mindenható Úr Isten;*

igazságosak és igazak a Te utaid, óh szentek Királya!” (Jel 15:3) - és térdre hullva imádják az élet Fejedelmét.

Sátán kővé meredve nézi Krisztus dicsőségét és méltóságát. Ő, aki valamikor oltalmazó kérub volt, tudja, honnan esett ki. Hogy megváltozott, milyen mélyre süllyedt a fénylő szeráf, a „hajnal fia”! A tanácsból, amelyben egykor megbecsült helye volt, örökre ki van rekesztve. Látja, hogy az Atya közelében dicsőségét elfedezve áll valaki. Sátán látja, amikor egy hatalmas angyal Krisztus fejére teszi a koronát, és tudja, hogy ő kapta volna ezt a megtisztelő feladatot.

Eszébe jut régi hazája, amelynek ő is ártatlan és feddhetetlen lakója volt; a béke és a boldogság, amelyet ő is élvezett addig, amíg nem kezdett Isten ellen zúgolódni, és Krisztusra irigykedni. Vádaskodott, lázadozott, hazudozott, hogy megnyerje az angyalok rokonszenvét és támogatását. És amikor Isten bocsánatot kínált neki, ő semmit nem tett saját gyógyulása érdekében. Ezek az emlékképek mind felidéződnek benne. Elgondolkozik azon a munkán is, amit az emberek között végzett, és e munka következményein - egymás közti ellenségeskedésükön, a rettenetes mézszárlásokon, birodalmak emelkedésén és bukásán, királyságok megdöntésén, a kavargások, harcok és forradalmak hosszú során. Eszébe jut, milyen szívósan támadta Krisztus munkáját, és miként próbálta az embert mindjobban lezülleszteni. Látja, hogy ördögi ármánykodásával nem tudta megrontani azokat, akik Jézusba vetették bizalmukat. Birodalmára, fáradságos munkájának gyümölcseire tekintve csak kudarcot és pusztulást lát. Most elhitette a tömeggel, hogy Isten városa könnyű zsákmány lesz. De ő tudja, hogy ez nem igaz. A nagy küzdelemben újra és újra vereséget szenvedett, és meghódolásra kényszerült. Nagyon jól ismeri az Örökkévaló hatalmát és méltóságát.

A nagy lázadó mindig igazolni akarta magát. Be akarta bizonyítani, hogy a lázadásért Isten kormányzása a felelős. E roppant intelligencia minden képességét erre a célra összpontosította. Megfontoltan, tervszerűen dolgozott, és bámulatos sikerrel fogadtatta el tömegekkel a hosszú küzdelemre adott magyarázatát. Az összeesküvés elindítója évezredek át igazságként adta elő a hazugságot. De most ütött az óra, amikor a lázadás véglegesen megghiúsul, és Sátán története és jelleme lelepleződik. Krisztus trónfosztására, népének elpusztítására és Isten városának elfoglalására tett utolsó nagy erőfeszítésével az őscsaló egészen lerántja álarcát. A vele szövetkezők észreveszik a vállalkozás teljes kudarcát. Krisztus követői és a hűséges angyalok szemléltői az Isten kormányzása elleni fondorkodás kiteljesedésének. És mindenki elborzad tőle.

Sátán látja, hogy lázadása, amelyre senki nem kényszerítette, alkalmatlanná tette a mennyei életre. Képességeit az Isten elleni harcban gyakorolta. A menny tisztasága, békéje és harmóniája mérhetetlen gyötrelem lenne számára. Isten

irgalma és igazságossága ellen emelt vádjai elnémulnak. A gyalázat, amellyel Jahvét akarta illetni, teljesen visszahull reá. És Sátán most leborul, és beismeri, hogy Isten jogosan ítélte el.

„Ki ne félne Téged, Uram! És ki ne dicsőítené a Te nevedet? Mert csak egyedül vagy szent. Mert eljönnek mind a pogányok, és lehajolnak előtted; mert a Te ítéleteid nyilvánvalókká lettek” (Jel 15:4). Minden kétely, amely a hosszú küzdelem során az igazság és tévelygés kérdésében felmerült, most tisztázódik. A lázadás következményei, az isteni rendelkezések mellőzésének gyümölcsei minden értelmesebb teremtmény előtt nyilvánvalóak lesznek. Az egész világegyetem láthatja a különbséget Isten kormányzata és Sátán uralma között. Sátánt a saját cselekedetei ítélik el. Az események teljes mértékben igazolják Isten bölcsességét, igazságosságát és jogosságát. Világossá válik, hogy Isten a nagy küzdelem során tett minden intézkedésében tekintettel volt népének örök érdekeire és a teremtett világokra. *„Dicsér Téged, Uram, minden teremtményed, és áldanak Téged a Te kegyeltjeid”* (Zsolt 145:10). A bűn történelme az egész örökkévalóságon át tanúsodni fog arról, hogy minden teremtmény boldogsága szorosan összefügg Isten törvényének létezésével. A nagy küzdelem összes tényét látva, az egész világegyetem - hűségesekek és lázadók - egyként hirdetik: *„Igazságosak és igazak a Te utaid, óh szentek Királya!”*.

Az a nagy áldozat, amelyet az Atya és a Fiú az emberért hozott, világosan tárul a világegyetem elé. Ütött az óra, amikor Krisztus elfoglalja jogos helyét, és fejedelemségek, hatalmasságok és minden néven nevezendő méltóságok fölé magasztosul. A reá váró örömeért - hogy megdicsőítheti a fiak sokaságát - nem törődve a gyalázzal, elviselte a keresztet. Felfoghatatlanul nagy volt a fájdalom és a gyalázat, de még nagyobb az öröm és a dicsőség. A Megváltó rátekinthet a képmására átalakult megváltottakra, akiknek a jelleme Isten jellemének tökéletes tükré, és arca Királyuk arcának mása. Meglátja bennük lelke vajúdásának gyümölcset, és elégedett. Majd olyan hangon, amelyet mind az igazak, mind a gonoszok táborára meghall, ezt mondja: *„Íme, ők azok, akikért véremet ontottam! Értük szenvedtem, értük haltam meg, hogy velem éljenek az örökkévalóságban.”* És a trón körül álló fehérruhások dicsőnekbe kezdenek: *„Méltó, a megöletett Bárány, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcsességet és dicsőséget és áldást”* (Jel 5:12).

Sátán kénytelen elismerni Isten igazságosságát, és meghajolni Krisztus főhatalma előtt, de jelleme változatlan marad. Elsőprő áradatként tör ki belőle ismét a lázadás. Eszeveszett dühében eltökéli, hogy nem adja fel a nagy küzdelmet. És felkészül a menny Királya elleni utolsó elkeseredett harcra. Alattvalói közé rohan, és megpróbálja őket a maga dühével áthatni, és azonnali harcra

indítani. De a megszámlálhatatlan milliók között, akiket ő csábított lázadásra, senki sem akad, aki elismerné felsőbbtségét. Hatalma véget ért. A gonoszok éppúgy gyűlölik Istent, mint Sátán, de ők felismerik helyzetük reménytelenségét, azt, hogy nem tudják Jahvét legyőzni. Démoni dühvel támadnak Sátánra, és azokra, akik eszközei voltak a megtévesztésben, mert haragjuk most már ő ellenük lobbant fel.

Ezt mondja az Úr: *„Mivel olyá tévéd szívedet, minő az Isten szíve: azért ímé, hozok reád idegeneket, a nemzetek legkegyetlenebbjeit, és kivonszák fegyvereiket bölcsességed szépsége ellen, és megfertéztetik fényességedet. A sírgödörbe szállítanak alá.”* *„Elvesztélek, te oltalmazó kérub a tüzes kövek közül... A földre vetettelek királyok előtt, adtalak szemük gyönyörűségére... Tevélek hamuvá a földön mindenek láttára, akik reád néznek... Rémségessé lettél, s többé örökké nem leszel”* (Ez 28:6-8. 16-19).

„A vitézek harci saruja és a vérbe fertőztetett öltözet megég, és tűznek eledele lesz.” *„Haragszik az Úr minden népekre, és megbúsult minden Ő seregükre; megátkozá, halálra adta őket.”* *„Hálókat hullat a gonoszokra; tűz, kénkő és égőtő szél az ő osztályrészük”* (Ésa 9:5; 34:2; Zsolt 11:6). Istentől az égből tűz száll alá. A föld feltöredezik. Előkerülnek a föld mélyébe rejtett fegyverek. Emésztő lángokat lövell minden tatóngó szakadék. Még a sziklák is tüzet fognak. Eljött a nap, amely lángol, mint a kemence. A roppant nagy forróságtól az elemek megolvadnak. A föld is megolvad, és ami rajta van megég (Mal 4:1); 2Pt 3:10). A föld felszíne olyan, mint a megolvadt anyag - roppant nagy bugyborékoló tűztenger. Ūtött a gonoszok megítélésének és végpusztulásának órája - *„bosszúállás napja ez az Úrnak, a megfizetés esztendeje Sionnak ügyéért”* (Ésa 34:8).

A gonoszok a földön kapják meg büntetésüket (Péld 11:31). *„Pozdorjá”-vá lesznek, „és megégeti őket az eljövendő nap, azt mondja a Seregeknek Ura”* (Mal 4:1). Egyesek egy pillanat alatt pusztulnak el; mások hosszú napokig szenvednek. *„Cselekedeteik szerint”* kapják büntetésüket. Sátánnak - mivel Isten az igazak bűneiért is őt terheli meg - nemcsak saját lázadásáért kell szenvednie, hanem azokért a bűnökért is, amelyekre Isten népét rávette. Büntetése sokkal súlyosabb, mint azoké, akiket elámitott. Amikor már elpusztul mindenki, akit csalásaival elbuktatott, ő még él és szenved. A tisztító lángokban a gonoszok - a gyökér és az ágak - végül megsemmisülnek. Sátán a gyökér, hívei az ágak. Maradékalanul lesűjt rájuk a törvény szabta büntetés, ahogy azt az igazság megköveteli. A menny és a föld, ezt látva, Jahve igazságosságát hirdeti.

Sátán romboló munkájának mindörökre vége. Hatezer évig megvalósíthatta szándékát: megtöltötte a földet bajjal, és fájdalmat okozott az egész világegyetemnek. Az egész teremtettség nyögött és vajúdott. Most Isten teremtményei

örökre megszabadulnak Sátántól és kísértéseitől. „Nyugszik, csöndes az egész föld. (Az igazak) *ujjongva énekelnek*” (Ésa 14:7). A dicsőítés és a győzelem hangja hallatszik az egész hűséges világegyetemben. „Nagy sokaság szavát”, „*mintegy sok vizek zúgását, és mintegy erős mennydörgések szavát*” hallani, „*mondván: Alleluja, mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a mindenható*” (Jel 19:6).

A földet pusztító tűz borítja, de az igazak biztonságban vannak a Szent Városban. Akik az első feltámadáskor léptek ki a sírjukból, azokon nincs hatalma a második halálnak. Míg Isten a gonoszoknak megemésztő tűz, népének nap és pajzs (Jel 20:6; Zsolt 84:12).

„*Láték új eget és új földet; mert az első ég és az első föld elmúlt vala*” (Jel 21:1). A tűz, amely a gonoszokat megemészt, megtisztítja a földet. Elsőpri az átok minden nyomát. Nincs örökké égő pokol, amely a megváltottakat a bűn félelmes következményeire emlékezteti.

A bűnnek csak egy emléke marad: Megváltónk örökre viselni fogja kereszt-halálának nyomait. A bűn kegyetlen munkájának semmi emléke nem marad, csak a sebhelyek Krisztus fején, oldalán, kezén és lábán. A megdicsőült Krisztust szemlélve, a próféta így szól: „*Ragyogása, mint a napé, sugarak támadnak melőle, és ott van az Ő hatalmának rejteke*” (Hab 3:4). A megsebzett oldalából folyó vér békeltette meg az embert Istennel. Ott van az Üdvözítő dicsősége, ott van az „*Ő hatalmának rejteke*”. A Megváltó áldozata „*elégészes ... a megtartásra*”; ezért arra is van hatalma, hogy megsemmisítse azokat, akik Isten irgalmát semmibe vették. Jézus a megalázás nyomait a legmagasabb érdemjellként viseli. A Golgota sebei a Megváltót dicsőítik és hatalmát hirdetik az örök korszakon át.

„*Te nyájnak tornya, Sion leányának vára! Eljő tehozzád és elérkezik az előbbi hatalom*” (Mik 4:8). Mióta a lángoló pallos az első emberpárt elzárta az Édentől, szent emberek várva várták ezt az időt, „*Isten tulajdon népének*” megváltását (Ef 1:14). Az ember a földet, amely eredetileg az ő birodalma volt, átjátszotta Sátánnak, és ez a hatalmas ellenség sokáig uralta. De Isten a megváltás terve útján visszazerezte. Mindaz, ami elveszett a bűn miatt, „*megtaláltatott*”. „*Így szól az Úr... aki alkotó a földet és teremté azt és megerősítés nem hiába teremté azt, hanem lakásul alkotó*” (Ésa45:18). Ez volt Isten eredeti szándéka a föld megteremtésével. És ez a terv most valóra vált; a földet örökké a megváltottak fogják lakni. „*Az igazak öröklik a földet, és mindvégig rajta lakoznak*” (Zsolt 37:29).

Sokan, attól félve, hogy az eljövendő örökség túlságosan anyagi jellegűnek tűnik, azokat az igazságokat is elspiritualizálják, amelyek otthonukként emlegetik örökségünket. Krisztus - amint tanítványainak ígérte - azért ment el, hogy Atyja házában lakóhelyet készítsen számukra. Akik hisznek Isten Igéjének tanításaiban, azok tudnak a mennyei lakóhelyekről. De még „*szem nem látta, fül*

nem hallotta, emberi szív föl nem fogta, amit Isten azoknak készített, akik Őt szeretik” (1Kor 2:9). Az emberi nyelv alkalmatlan arra, hogy megfogalmazza az igazak jutalmát. Csak azok fogják tudni, hogy milyen, akik meglátják. Véges elme képtelen felfogni, hogy milyen dicsőséges lesz a mennyei Éden.

A Biblia „*házá*”-nak nevezi a szentek örökségét (Zsid 11:14-16). Ott a mennyei Pásztor élő vizek forrásaihoz vezetni nyáját. Az élet fája minden hónapban megtermi gyümölcsét, és leveleivel a népeknek szolgál. Ott kiapadhatatlan, kristálytisza vízforrások fakadnak, és a partjukon hajladozó fák árnyékot vetnek az ösvényekre, amelyen az Úr megváltottai járnak. A szélesen elterülő síkságok gyönyörű dombokba torkollnak. Isten hegyeinek fenséges ormai magasra emelkednek. A békés rónákon, az élő vizek mellett Isten népe, a sokáig zarándok és vándor nép, otthonra talál.

„Népem békesség hajlékában lakozik, biztonság sátraiban, gondtalan nyugalomban.” „Nem hallatik többé erőszakot földeden, pusztítás és romlás határidben, és a szabadulást hívod kőfalaidnak, és kapuidnak a dicsőséget.” „Házakat építenek és bennük lakoznak, és szőlőket plántálnak, és eszik azok gyümölcsét. Nem úgy építenek, hogy más lakják benne; nem úgy plántálnak, hogy más egye a gyümölcsöt... Kezeik munkáját elhasználják választottaim” (Ésa 32:18; 60:18; 65:21-22).

Ott *„örvend a pusztza és a kietlen hely, örül a pusztaság és virul, mint őszike.” „A tövis helyén ciprus nevededik, és bogáncs helyett mirtusz nevededik.” „Lakozik a farkas a báránnyal, és a párduc a kecskefiúval fekszik... és egy’ kisgyermek őrzi azokat. „ „Nem ártanak és nem pusztítanak sehol szentségemnek hegyén”* - mondja az Úr (Ésa 35:1; 55:13; 11:6.9.).

Fájdalom nem férkőzhet a menny légkörébe. Ott nem lesz könny, sem gyászmenet, sem gyászszalag. *„Halál nem lesz többé; sem gyász, sem kiáltás..., mert az elsők elmúltak.” „Nem mondja a lakos: beteg vagyok! A nép, amely benne lakozik, bűnbocsánatot nyer”* (Jel 21:4; Ésa 33:24).

Az Új Jeruzsálem, a megdicsőült új föld fővárosa *„ékes korona... az Úr kezében, királyi fejdísz Istened tenyerén”*. *„Benne volt az Isten dicsősége; ragyogása hasonló volt a legdrágább kőhöz, a kristályfényű jáspishoz.” „A népek az ő világosságában fognak járni és a föld királyai oda viszik be dicsőségüket.”* Ezt mondja az Úr: *„Vigadozni fogok Jeruzsálemmel, és örvendezni népemmel. Nem hallatszik ott többé sírás és jajgatás hangja.” „Íme, az Isten sátora az emberekkel van, és Ő velük fog lakni, ők pedig népei lesznek, és maga az Isten lesz velük”* (Ésa 62:3; Jel 21:11.24; Ésa 65:9; Jel 21:3).

„Éjszaka nem lesz” Isten városában. Nem lesz szükségünk, sem igényünk a pihenésre. Senki nem fárad bele Isten szolgálatába és nevének dicsőítésébe.

Mindig frissek leszünk, mint reggel, és a reggelnek soha nem lesz vége. „*És nem lesz szükségük szövétnekre és napvilágra; mert az Úr Isten világosítja meg őket*” (Jel 22:5). A nap fényét feleslegessé teszi az a ragyogás, amely nem fájó és nem vakít, pedig felmérhetetlenül túlszárnyalja a déli nap verőfényét. A Szent Várost Isten és a Bárány dicsősége el nem halványuló fénnel önti el. A megváltottak az örök nappal nap nélküli világosságában fognak járni.

„*Templomot nem láttam abban: mert az Úr, a mindenható Isten annak temploma, és a Bárány*” (Jel 21:22). Isten népének abban a kiváltságban lesz része, hogy szabadon érintkezhet az Atyával és a Fiúval. „*Most tükör által homályosan látunk*” (1Kor 13:12). Most Istenről csak annyit tudhatunk, amennyit az emberekkel való eljárásai és a természet dolgai visszatükröznek belőle. De majd színről színre látjuk Őt, és nem lesz köztünk fénytompító fátyol. Közeliében leszünk, és nézhetjük arcának dicsőségét.

A megváltottak kölcsönösen ismerni fogják egymást. A szeretet és a rokonszenv, amelyet Isten plántált a lélekbe, a legszebb és a legigazabb kifejezésre jut. A büntelen kapcsolat a szent lényekkel, a harmonikus együttlét a szent angyalokkal és minden korszak hűségeseivel - akik megmosták ruháikat és megfehéřítették a Bárány vérében -, a szent kötelék, amely összekapcsol „*minden nemzetség*”-et „*mennyen és földön*” (Ef 3:15) - mind hozzájárul a megváltottak boldogságához.

Ott a halhatatlan lények soha nem csökkenő örömmel fogják a teremtő hatalom csodáit, a megváltó szeretet titkait fürkészni. Ott nem lesz Isten elfelejtésére kísértő kegyetlen, ámító ellenség. Ott minden tehetség fejlődik, minden képesség gyarapszik. A tanulás nem fogja elménket fárasztani, és erőnket ki-meríteni. Ott a legnagyobb vállalkozások is véghezvihetők, a legmagasztosabb törekvések is megvalósíthatók, a legmagasabb célok is elérhetők. Mindig új magaslatok hívogatnak, új csodák gyönyörködtetnek, új igazságokat érthetünk meg, és új dolgok serkentetik a lélek és a test képességeit.

A világegyetem minden kincse kutatásra tárul Isten megváltott gyermekei elé. A halandóság béklyóitól megszabadult ember fáradhatatlanul szárnyal távoli világok felé, amelyeknek lakói sírtak az emberi szenvedés láttán, de öröme- nek csendült ajkukon már egyetlen ember megtérésének hírére is. E föld lakói kimondhatatlan élvezettel osztoznak az el nem bukott lények boldogságában és bölcsességében. Megismerik tudásuk kincseit, amelyeket a végtelen korszako- kon át Isten keze munkájának szemlélésével gyűjtöttek. Tisztán látó szemmel né- zik a természet dicsőségét - napokat, csillagokat és naprendszereket -, amelyek kijelölt pályájukon keringenek Isten trónja körül. Mindenre - a legparányibbtól a legnagyobbig - a Teremtő neve van írva. Minden Isten végtelen hatalmát hirdeti.

És az évek, az örökkévalóság éve folyamán még káprázatosabb, még dicsőségesebb dolgok tárulnak fel Istenről és Krisztusról. Nő a szeretet, a tisztelet és a boldogság, miként a tudás is. Az ember minél többet megtud Istenről, annál jobban csodálja jellemét. Ahogy Jézus feltárja a megváltás kincseit, és a Sátánnal vívott nagy küzdelem csodálatos eredményeit, a megváltottak szívét még nagyobb áhítat tölti be, és még mámorosabb örömmel pengetik aranyháfájukat. Tízezerszer tízezer és ezerszer ezer hang cseng össze a dicsőítés hatalmas kórusában.

„Minden teremtmény a mennyben és a földön, a föld alatt és a tengerben, és minden, ami ezekben van, ezt mondja: A királyi széken ülőé, és a Bárányé az áldás és a tisztesség, a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké (Jel 5:13).

A nagy küzdelem véget ért. Nincs többé bűn, és nincsenek bűnösök. Az egész világegyetem megtisztult. A végtelen nagy teremtettséget tökéletes harmónia és boldogság tölti be. Tőle, aki mindent teremtett, árad az élet, a fény és az öröm a határtalan téren át. Élők és élettelenek - a legparányibb atomtól a legnagyobb csillagig - tökéletes szépségükkel és felhőtlen boldogságukkal hirdetik, hogy Isten a szeretet.

[<<<vissza a 14. tanulmányhoz](#)

RÖVIDÍTÉSEK JEGYZÉKE

MAGYAR RÖVIDÍTÉSEK

BL – Bizonyágtételek a Lelkészeknek
BO – Boldog Otthon
EÉ – Előtte az Élet
ÉÉM – Az Én Életem Ma
Esz – Az Evangélium Szolgái
JÉ – Jézus Élete
KB – Kiadatlan Bizonyágtételek
KP – Krisztus Példázatai
KSz – Keresztény Szolgálat
Mar – Maranatha
NK – A Nagy Küzdelem
NOL – A Nagy Orvos Lábnymán
PK – Próféta és Királyok
PP – Pátriárkák és Próféta
TII – A Te Igéd Igazság
TL – Tapasztalatok, Látomások
1-3Sz – Szemelvények, 1-3.
1-4KB – Kiben Bízhatunk, 1-4.
1-9B – Bizonyágtételek, 1-9.

ANGOL RÖVIDÍTÉSEK

CME – Call to Medical Evangelism and Health Education
CS – Counsels on Stewardship
FE – Fundamentals of Christian Education
FLB – The Faith I Live By
GCDB – General Conference Daily Bulletin
HP – In Heavenly Places
MM – Medical Ministry
OHC – Our High Calling
RC – Reflecting Christ
RH – The Review and Herald
SD – Sons and Daughters of God
ST – The Signs of the Times
TM – Testimonies to Ministers
TMK – That I May Know Him
YI – The Youth's Instructor
1-21MR – Manuscript Releases, 1-21.
1-4SG – Spiritual Gifts, 1-4.
1-4SP – The Spirit of Prophecy, 1-4.

Angol nyelven kiadja:

Seventh Day Adventist Reform
Movement
General Conference, Sabbath
School Department.
Roanoke, Hollins Road,
Virginia 5240 USA
www.sdarm.org

Magyar nyelven kiadja:

Hetednap Adventista
Reformmozgalom
Magyarországi Területe 2146
Mogyoród, Gödöllői út 201.
Tel.:30/697-2610
Email: info@hnarm.hu
www.hnarm.hu

Nyomtatás készült:

Editura Pázitorul Adevărului
Str. Morii, Nr. 27
505200, Făgăraș -
Jud. Brașov
Tel. 0268 213714
Fax 0268 214111
e-mail: info@azsmr.ro
www.azsmr.ro

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

október 1.
Vancouver (Kanada)
részére
(4.old.)

november 5.
A misszióterületek
irodalommal való
ellátására
(30.old.)

december 3.
Közép-Amerikai Unió
Oktatási Osztály
részére
(51.old.)